

GECE NÖBETİ, GÜNAHKÂR VE KANGÖLÜ'NÜN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÇIRAK

Gerilim hiç bitmiyor,
Gerritsen'in karakterleri bir neşter gibi derine iniyor.
MICHAEL PALMER

Çeviri: Cumhur Mısırlıoğlu

Çırak

Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

Martı Yayınları

Terrina ve Mike'a

Teşekkür

Bu kitabın yazılışı boyunca beni sürekli destekleyen, tavsiyelerini eksik etmeyen ve devam edebilmek için ihtiyaç duyduğum duygusal besini benden esirgemeyen harika bir ekiple çalışma şansım oldu. Temsilcim, dostum ve rehber ışığım Meg Ruley'ye, Jane Berkey'ye, Don Jean'e ve Jane Rotrosen Ajansı'ndaki herkese çok çok teşekkürler. Ayrıca müthiş editörüm Linda Marrow'a, bitmek bilmeyen enerjisi için Gina Centrello'ya, beni sürekli bilgilendirdiği için Louis Mendez'e, Gilly Hailpam'e ve 11 Eylül'ün kasvetli, karanlık günlerinde bana destek olup, sağ salim eve ulaşmamı sağladığı için Marie Coolman'a da teşekkürler. Ayrıca Boston Emniyet Teşkilatı ile ilgili olarak verdiği bilgiler için Peter Mars'a ve suyun öbür yakasındaki neşe kaynağım Selina Walker'a teşekkürler.

Son olarak, bir yazarla yaşamanın ne kadar zor olduğunu bilen ve buna rağmen her zaman yanımda olan kocam Jacob'a en derin teşekkürleri bir borç bilirim.

Giriş

Bugün bir adamın gözlerimin önünde can verişine tanık oldum. Beklenmedik bir olaydı bu ve ben böyle trajik bir şeyin hemen dibimde cereyan etmesine şaşkınım hâlâ. Yaşamımızdaki en heyecan verici şeyler hep beklemediğimiz zamanlarda olduğu için bu özel anların tadını çıkarmayı öğrenmeli, çoğunlukla tekdüze geçen zamanı süsleyen bu ender heyecanların kıymetini bilmeliyiz. Burada, duvarların arkasındaki bu dünyada zaman yavaş akıyor. Burada herkes bir numaradan ibaret; isimlerimizle ya da tanrı vergisi yeteneklerimizle değil işlediğimiz günahlarımızla ayrılıyoruz birbirimizden. Tek tip giyiniyoruz, aynı yemekleri yiyoruz, arabayla dolaştırılan aynı eski püskü kitapları okuyoruz. Günler birbirine benziyor. İnsanı sarsan böyle korkunç olaylar da olmasa hayatın heyecan verebileceğini hatırlayacağımız yok.

Her şey bugün oldu işte, 2 Ağustos günü yani. Gün tam da benim sevdiğim gibi, sıcak ve güneşli geçmişti. Diğer adamlar tembel inekler gibi kan ter içinde gölgelere kaçışırken ben spor sahasının ortasında durup yüzümü güneşe döndüm sıcağa aç bir kertenkele gibi. Gözlerimi de kapatmıştım; ne bıçağın saplanışını ne de adamın sendeleyip düşüşünü gördüm yani. Ama telaşlı seslerini duyunca gözlerimi açtım.

Sahanın ucunda kanlar içinde bir adam yatıyor. Diğer herkes hiçbir şey görmedim, hiçbir şey bilmiyorum maskelerini takmış, uzaklaşıyorlar oradan.

Yerde yatan adamın yanına giden bir tek ben oluyorum.

Bir an için durup ona bakıyorum. Gözleri açık ve çaresiz; pırıl pırıl gökyüzünü kapatan karanlık bir perde gibi çökmüşüm herhalde üzerine. Sarı saçlı, sakalları daha yeni gürleşmeye başlamış genç bir çocuk. Ağzını açtığında pembe pembe köpükler çıkıyor. Göğsü kızıla boyanmış.

Yanında diz çöküp gömleğini açıyorum. Göğüs kemiğinin hemen solunda yarası. Bıçak kaburgaların arasından geçip akciğeri delmiş, belki de kalp

zarına kadar inmiş. Yarası ağır ve o da farkında bunun. Benimle konuşmaya çalışıyor ama dudakları hareket ederken ses çıkmıyor, gözleri beni seçemiyor. Belki de yaklaşıp son itiraflarını duymamı istiyor ama söyleyecekleri benim umurumda değildi ki.

Benim merak ettiğim şey daha çok yarası. Akan kanı.

Kanla ilgili her şeyi bilirim. Yapıtaşlarına kadar bilirim. Elimden sayısız kan tüpü geçmiştir. Kırmızısının her tonunu gördüm hayranlıkla. Santrifüjden geçirip bir tarafta sıkışık halde hücreler, diğer tarafta sarı renkli serumların oluşunu kim bilir kaç kez izlemişimdir. Parıltısını, ipeksi dokusunu bilirim. Taze açılmış bir yaradan, saten dereler gibi akışını görmüşümdür.

Şimdi kan adamın göğsünden, kutsal bir pınardan gelen su gibi fışkırıyor. Avuç içimi yaraya bastırıyorum; o sıvı sıcaklığını hissediyorum, elimi kızıl bir eldiven gibi kaplıyor kan. Genç adam ona yardım etmeye çalıştığımı düşünüp minnettarlıkla bakıyor bana. Zavallı, kısacık hayatında kimseden bir iyilik görmemiş besbelli. Şimdi beni merhamet timsali olarak görmesi ne tuhaf.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Sağa sola emirler yağdırılıyor. "Geri çekilin! Herkes geri çekilsin!"

Gömleğimden tutup ayağa kaldırıyorlar beni. Sonra da ölmekte olan adamdan uzaklaştırıyorlar. Hepimiz bir kenara çekiliyoruz. Havada toz bulutları, bağrışmalar ve küfürleşmeler var. Ölüm aleti yerde duruyor. Bir şiş. Gardiyanlar sorular yağdırıp duruyorlar ama kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey bilmiyor.

Hiç bilmezler zaten.

O kargaşada diğer mahkûmlardan biraz uzakta duruyorum her zamanki gibi. Ölü adamın kanının damladığı elimi kaldırıp o hoş, metalik kokusunu çekiyorum içime. Sadece kokusundan bile anlıyorum genç bir kan olduğunu, genç bir vücuttan geldiğini.

Diğer mahkûmlar bana bakıp kaçışıyorlar iyice. Benim farklı olduğumu biliyorlar; bunu hep hissetmişlerdir. Hepsi de vahşi adamlar, ama benden çekiniyorlar; çünkü kim olduğumu biliyorlar. Yüzlerine bakıyorum teker teker. Aralarında bir kan kardeşi arıyorum. Kendimden biri. Ama göremiyorum onu burada, bu canavarların arasında bile.

Ama böyle biri var. Bu dünyada türünün tek örneği olmadığımı biliyorum.

Bir yerlerde başka biri daha var. Ve beni bekliyor.

1

Sinekler üşüşmüştü bile. Güney Boston'ın sıcak kaldırımında geçen dört saat içinde et iyice pişmiş, etrafa yaydığı kimyasallar havadaki sinekler için yemek çanına benzer bir etki yaratmıştı. Vücuttan kalanlar şimdi bir örtüyle örtülmüş olmasına rağmen, açıkta kalan ufacık bir doku parçası bile yeterliydi çöpçülerin mesajı alması için. Sokak boyunca on metre çapındaki bir alana beyin ve et parçaları yayılmıştı. Kafatasının bir parçası ikinci kattaki bir saksıya düşmüş, doku parçaları park etmiş arabalara yapışmıştı.

Aslında Dedektif Jane Rizzoli'nin midesi hep sağlam olmuştu ama şimdi o bile bir an duraksamış, gözlerini kapatıp yumruklarını sıkmış, gösterdiği bu zayıflıktan dolayı kendine kızmıştı. Kendini kaybetme. Kendini kaybetme. Boston Emniyet Teşkilatı'nda cinayet masasının tek kadın dedektifi olarak spotların her zaman üzerinde olduğunu iyi bilirdi. Kazandığı her başarı kadar yaptığı her hatanın da bir kenara not edildiğini öğrenmişti. Mesela ortağı Barry Frost kahvaltıyı çoktan çıkarmış, arabaya sığınıp klimayı da açarak bulantısının geçmesini beklemeye başlamıştı. Ama Rizzoli'nin bulantıya yenik düşmeye hakkı yoktu. Sahnedeki en dikkat çekici kanun kuvveti olduğu için, güvenlik kordonunun arkasındaki kalabalık durmuş, onun yaptığı her hareketi, onunla ilgili her detayı izliyordu merakla. Hiç otuz dört yaşındaymış gibi durmadığını biliyor, bu yüzden de otoriter bir tutum sergilemeye büyük özen gösteriyordu. Boydan kaybettiklerini ise korkusuz bakışları ve dik duruşuyla kapatmaya çalışıyordu. Bir olay yerinde hâkimiyeti elden bırakmama sanatını yıllar içinde öğrenmişti.

Ama bu sıcak onun kararlılığını bile zorluyordu. İlk geldiğinde üstünde her zamanki gibi ceket ve pantolon vardı; saçları da taranmış ve düzgündü. Oysa şimdi ceket gitmiş, bluzu kırışmış, havanın nemi koyu renk saçlarının dağılmasına neden olmuştu. Kokuların, sineklerin ve delici güneş ışınlarının saldırısı altındaydı sürekli. Aynı anda dikkat etmesi gereken bir sürü ayrıntı vardı. Ve bütün gözler üzerindeydi.

Arkadan gelen gürültüler dikkatini çekmişti. Gömlekli kravatlı bir adam, bir devriye memuruyla tartışıyordu.

"Bak, toplantıya yetişmem gerekiyor, tamam mı? Zaten bir saat geciktim. Sense güvenlik kordonunu arabamın etrafından çevirmen yetmiyormuş gibi, kalkmış bir de arabama binemeyeceğimi söylüyorsun. Bu benim arabam be adam!"

"Olay mahalline giremezsiniz beyefendi."

"Kaza olmuş işte!"

"Buna henüz karar verilmedi."

"Siz bunu anlayacaksınız diye biz koca gün bekleyecek miyiz burada? Laftan da anlamıyorsunuz. Etrafta duymayan kalmadı ki!"

Rizzoli yüzü terden sırılsıklam olmuş adama döndü. Saat on bir buçuktu ve güneş tepeye çıkmış, bütün şiddetiyle yakmaya başlamıştı.

"Tam olarak ne duydunuz beyefendi?" diye sordu Rizzoli.

Adam suratını astı. "Herkes ne duyduysa onu."

"Büyük bir gürültü."

"Evet. Saat yedi otuz falandı. Tam duştan çıkıyordum. Pencereden dışarı baktığımda adamın kaldırımda yatmakta olduğunu gördüm. Burası zaten belalı bir kavşaktır. Beyinsiz sürücüler tam gaz geçerler buradan. Herhalde adama da bir kamyon falan çarpmıştır."

"Peki kamyon gördünüz mü siz?"

"Yoo."

"Kamyon sesi duydunuz mu peki?"

"Yoo."

"Araba falan da görmediniz, değil mi?"

"Araba, kamyon..." Adam omuz silkti. "Vurup kaçmışlar işte."

Bütün komşuların anlattığı hikâye aynıydı. Yedi on beş ile yedi otuz arasında sokaktan büyük bir gürültü gelmişti. Olayı gören yoktu aslında. Sadece gürültüyü duymuşlar, sonra da adamın cesedini görmüşlerdi. Rizzoli adamın çatıdan atlama ihtimalini düşünmüş, ancak hemen vazgeçmişti bu varsayımdan. Bu muhitte evler hep iki katlıydı; ikinci kattan atlayan birinin vücudunun bu hale gelmesi imkânsızdı. Ayrıca bu kadar büyük bir anatomik parçalanmaya yol açabilecek bir patlamanın izlerini de görememişti etrafta.

"Hey, artık arabamı çıkarabilir miyim?" diye sordu adam. "Şuradaki yeşil Ford benimki."

"Kaputuna beyin parçalarının yapışmış olduğu araba mı?"

"Evet."

"Umudun var mı hiç?" diye çıkıştı Rizzoli. Sonra oradan uzaklaşıp yolun ortasında incelemelerde bulunan adli tıp görevlisine doğru yöneldi. "Bu sokağın sakinleri tam birer geri zekâlı," dedi Rizzoli. "Kimsenin kurbanı düşündüğü yok. Kim olduğunu dahi bilmiyorlar zaten."

Dr. Ashford Tierney ona bakmadan yolu incelemeye devam etti. Kafasında kalmış üç beş beyaz saçın altından derisi parlıyordu terden. Dr. Tierney her zamankinden daha yaşlı ve yorgun görünmüştü gözüne. Ayağa kalkmaya çalışırken elini uzatıp yardım istedi. Rizzoli elini uzatıp adama yardım ederken yorgun kemiklerin ve eklem iltihabının gıcırtısını hissetmişti. Aslen Georgia'lı olan bu ihtiyar beyefendi, Rizzoli'nin Boston'lı patavatsızlığına hiç ısınamamış, Rizzoli de adamın resmiyetine alışamamıştı bir türlü. Aralarındaki tek ortak nokta. Dr. Tierney'nin otopsi masasından geçen insan kalıntıları oluyordu. Ama şimdi ayağa kalkmasına yardım ederken adamın ihtiyarlığına acımış, kendi büyükbabasını hatırlamıştı birden. Büyükbabasının en sevdiği torunu olmuştu hep. Belki de yaşlı adam eski mağrurluğunu ve inatçılığını görmüştü onda. İşte ona da koltuğundan kalkmasında yardım eder, felçli elinin kendi elinde hareketsiz yatışını hissederdi her seferinde. Aldo Rizzoli gibi sıkı adamlar bile zamana yenik düşüp kırılgan kemiklere ve ağrılı eklemlere dönüşüyorlardı. Rizzoli şimdi aynı ruh halini, mendilini çıkartıp terli alnını silmeye çalışan Dr. Tierney'de de görüyordu.

"Kariyerimi sonlandırmak için ne de güzel bir vaka," dedi adam. "Söyleyin bakalım, emeklilik partime geliyor musunuz Dedektif?"

"Ee... ne partisi dedin?"

"Hani bana sürpriz yapmayı planladığınız şu parti var ya." Rizzoli iç geçirdi. "Evet, geliyorum," dedi sonunda dayanamayıp.

"Hah. Bunu ancak sizden öğrenebileceğimi biliyordum zaten. Önümüzdeki hafta mı olacak?"

"İki hafta sonra. Ama benden duymadın, tamam mı?"

"Söylemeniz iyi oldu." Dönüp asfalta baktı. "Sürprizleri sevmem."

"Pekâlâ, neyle karşı karşıyayız Doktor? Vur kaç mı?"

"Çarpma noktası burası galiba."

Rizzoli yoldaki genişçe kan izlerine baktı.

Sonra da kafasını kaldırıp üç dört metre ötede, kaldırımda yatmakta olan cesede baktı.

"Çarpma ilk burada olmuş, sonra da ta oraya kadar sıçramış, öyle mi?" diye sordu Rizzoli.

"Öyle görünüyor."

"Bu kadar etkili olduğuna göre epey büyük bir kamyonmuş herhalde."

"Kamyon değil," dedi Tierney. Sonra başka bir şey söylemeden, gözleri yolda, yürümeye başladı.

Rizzoli de peşinden gitti, eliyle sinekleri kovarak. Tierney on metre kadar ötede durup kaldırımın üzerindeki koyu renkli bir lekeye işaret etti. "Burada da beyin parçaları var," dedi.

"Bunu bir kamyon yapamaz mı yani?" diye sordu Rizzoli.

"Hayır. Ne bir kamyon, ne de bir araba."

"Peki kurbanın gömleğinin üzerindeki tekerlek izleri?"

Tierney ayakta doğruldu. Gözleriyle sokağı, kaldırımları, binaları taradı. "Bu olay yeriyle ilgili olarak dikkatinizi çeken bir şey oldu mu Dedektif?"

"Beyni etrafa dağılmış ölü bir adamdan başka mı?"

"Çarpışma yerine bakın." Az önce çömelmiş incelemekte olduğu noktaya işaret etti. "Vücut parçalarının etrafa nasıl dağıldığını görüyor musunuz?"

"Evet. Dört yöne dağılmış. Çarpışma noktası tam ortada."

"Doğru."

"Burası hareketli bir sokak," dedi Rizzoli. "Araçlar bu köşeyi çok hızlı dönüyorlarmış. Kaldı ki, kurbanın üzerinde tekerlek izleri de var."

"Hadi gidip şu izlere bir kez daha bakalım o halde."

Cesedin başına döndüklerinde onlara Barry Frost da katıldı. Adam nihayet arabadan çıkmaya karar vermişti. Solgun ve mahcup duruyordu.

"Vay canına," diye homurdandı Frost.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rizzoli.

"Herhalde mideyi üşüttüm. Ya da öyle bir şey işte."

"Ya da öyle bir şey." Rizzoli Frost'u severdi. Her zaman neşeli ve mızmızlanmayan bir adam olduğu için gururunun böyle incinmesine üzülmüştü. Sırtını sıvazlayıp şefkatle gülümsedi anaç bir tavırla. Frost çocuk gibi bir adamdı ve Rizzoli gibi bir kadında bile anaç duygular uyandırıyordu. "Bir dahaki sefere sana bir torba falan ayarlayalım," dedi Rizzoli.

"Aslında," dedi Frost, arkasından yürürken, "herhalde mideyi falan üşüttüm ben."

Cesedin başına gelmişlerdi. Tierney homurdanarak yere çömelip cesedin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Frost bembeyaz kesilip bir adım geri çekildi. Rizzoli de aynı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu.

Gövde tam göbek kısmından ikiye ayrılmıştı. Üzerinde bej renkli keten bir gömlek olan üst kısım doğu batı çizgisi üzerinde uzanıyordu. Kot pantolonlu alt kısım ise kuzey güney çizgisi üzerinde. İki yarıyı bir arada tutan birkaç kas ve deri parçasıydı sadece. İç organlar dışarı fırlamış, bir yığın halinde duruyordu. Kafatasının arka kısmı da çatlayıp açıldığı için beyin dışarı fırlamıştı.

"Genç erkek, iyi beslenmiş, Latin ya da Akdenizli, yirmili otuzlu yaşlarda," dedi Tierney. "Ayrıca omurgada, kaburgalarda ve kafatasında da belirgin kırıklar görülüyor."

"Bunu bir kamyon yapmış olamaz mı?" diye sordu Rizzoli.

"Böyle büyük bir hasarı bir kamyon da yapmış olabilir elbette." Mavi gözleriyle meydan okur gibi baktı Rizzoli'ye.

"Ama kimse böyle bir aracı ne duymuş ne de görmüş. Öyle değil mi?"

"Maalesef öyle," dedi Rizzoli.

Frost nihayet bir yorum yapacak kadar toparlanmıştı.

"Gömleğindekilerin tekerlek izi olduğunu sanmıyorum."

Rizzoli kurbanın gömleğinin üzerindeki siyah lekeleri inceledi. Eldivenli eliyle lekelerden birine dokunup sonra parmağına baktı. Lastik eldivene siyah bir şey bulaşmıştı. Bir süre bu kara lekeye bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Haklısın," dedi Rizzoli. "Bu tekerlek izi değil. Yağ bu."

Doğrulup yola baktı. Ne kanlı tekerlek izleri, ne de motor yağı izi vardı. Çarpışmanın etkisiyle kırılıp saçılmış olabilecek cam ya da plastik parçaları da yoktu görünürde.

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Bunun tek bir açıklaması vardı. Sanki bu teorilerini onaylamak ister gibi l)ir jet geçti tepelerinden. Rizzoli kafasını kaldırıp üstlerinden geçen 747'ye baktı. Uçak beş kilometre ötedeki Logan Uluslar arası Havaalanı'na doğru inişe geçmişti.

"Tanrım," dedi Frost, ellerini güneşe siper ederek. "Çok yüksek. Lütfen düşmeden önce ölmüş olduğunu söyleyin bana."

"Böyle bir ihtimal var," dedi Tierney. "Benim tahminim, iniş takımları açıldığında kayıp düşmüş olduğu yönünde. Tabii yabancı bir seferse."

"Tabii," dedi Rizzoli. "Kaç kişi bu ülkeden kaçmaya çalışıyor ki?" Ölü adamın esmer tenine baktı. "Diyelim ki Güney Amerika'da bir yerlerden geliyordu..."

"O halde en az on bin metre irtifada gitmiş olmalı," dedi Tierney. "İniş takımlarında basınç ayarı yoktur. Orada saklanan bir kaçak çok geçmeden basınçtan etkilenecektir. Ya da donacaktır. Yazın ortasında olmamıza rağmen, o yükseklikte sıcaklık donma noktasına iner. O şartlar altında birkaç saat gidecek olsa donar ve oksijensizlik yüzünden kendinden geçer. Ya da iniş takımları kaldırıldığında arada kalıp ezilmiş de olabilir. Tekerlek katında uzun bir yolculuk işini bitirmiş olmalı."

Rizzoli'nin çağrı cihazı doktorun nutkunu yarıda kesmişti. Dr. Tierney tam da havaya girmişti oysa. Rizzoli çağrı cihazının üzerindeki numaraya baktı ama tanıyamamıştı. Newton'dandı arama. Cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi.

"Dedektif Korsak," diye açtı karşı taraf.

"Ben Rizzoli. Çağrı bırakmışsınız."

"Cepten mi arıyorsunuz Dedektif?"

"Evet."

"Sabit hattan arayabilir misiniz acaba?"

"Şu anda olmaz." Bu Dedektif Korsak'ın kim olduğunu bilmiyordu ve görüşmeyi kısa kesmek istiyordu. "Konunun ne olduğunu söyleseniz?"

Bir sessizlik. Arkadan konuşmalar ve bir polis telsizinin cızırtıları geliyordu. "Burada, Newton'da bir olay yerindeyim," dedi adam. "Bence gelip bunu sizin de görmeniz gerekiyor."

"Boston polisinden yardım mı talep ediyorsunuz? Yani niyetiniz buysa birimimizden bir başkasını da önerebilirim size."

"Dedektif Moore'a da ulaşmak istedim ama izinli olduğunu söylediler. Bu yüzden sizi aradım ben de." Adam yine sustu. Sonra önemle ekledi: "Geçen yaz Moore'la birlikte baktığınız vakayla ilgili olarak arıyorum. Neyi kastettiğimi anladınız."

Rizzoli sessizdi. Hangi vakadan bahsettiğini anlamıştı. O soruşturmanın hatıraları hâlâ peşini bırakmıyor, kâbuslarda su yüzüne çıkıyordu.

"Devam edin," dedi Rizzoli yumuşak bir sesle.

"Adresi almak ister misiniz?" diye sordu adam.

Rizzoli not defterini çıkardı.

Adresi aldıktan sonra telefonu kapatıp tekrar Dr. Tierney'ye döndü.

"Benzer vakaları, atladıktan sonra paraşütleri açılmayanlarda da görmüştüm," dedi Tierney. "O yükseklikten düşen biri yere indiğinde maksimum hıza ulaşmış olur. Ki bu da saniyede yaklaşık yetmiş metre demektir. Yani burada gördüğümüz parçalanmaya yetecek kadar büyük bir hız."

"Bu ülkeye kaçmak için ödenen büyük bir bedel bu," dedi Frost.

Üstlerinden bir jet daha geçti.

Rizzoli kafasını kaldırıp göğe baktı. O yükseklikten düşen birini kafasında canlandırmaya çalıştı. Soğuk havayı yararak inişini, yere yaklaştıkça havanın ısındığını düşündü.

Yeni bir dünyanın, daha parlak bir geleceğin hayalini kurmuş olan bu adamdan geri kalanlara baktı.

Amerika'ya hoş geldin.

Evin önüne bırakılan Newton'lu devriye memuru tam bir acemiydi. Rizzoli'yi tanımamıştı. Onu polis kordonunun tam önünde durdurup, yeni giydiği üniformaya yakışır şekilde, nezaketten uzak bir tavırla hitap etti. Göğsünde adının Ridge olduğu yazıyordu.

"Burası olay yeri hanımefendi."

"Ben Boston polisinden Dedektif Rizzoli'yim. Buraya Dedektif Korsak'ı görmeye geldim."

"Kimlik lütfen."

Böyle bir şeyle karşılaşacağını tahmin etmemişti; rozetini bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Oysa Boston şehrinde bütün devriye memurları tanırdı onu. Kendi çöplüğünden biraz uzaklaşmış, rozeti olmadan bir hiç olmuştu işte. Rozeti kaldırıp memurun burnuna soktu.

Genç adam şöyle bir bakınca yüzü kızardı. "Gerçekten çok özür dilerim efendim. Daha birkaç dakika önce gazetecinin biri beni kandırıp kordonu geçti de. Böyle bir şey bir daha olmasın diye dikkatli olmak istemiştim."

"Korsak içeride mi?"

"Evet efendim."

Rizzoli sokak boyunca park etmiş arabaların arasında, üzerinde MASSACHUSETTS EYALETİ ADLİ TIP yazan beyaz bir kamyonet de görmüştü.

"Kaç kurban var?" diye sordu.

"Bir tane. Onu da çıkarmaya hazırlanıyorlardı şimdi."

Devriye memuru kordonu kaldırıp Rizzoli'nin ön bahçeye girmesine yardım etti. Kuşlar cıvıldaşıyor, hava tatlı tatlı çimen kokuyordu. Artık Güney Boston'da değilsin, diye düşündü. Düzgün kırpılmış fundalıklar ve pırıl pırıl çimenlerle kusursuz bir manzara vardı şimdi karşısında. Kapının önünde durup Tudor zamanından kalma gibi duran dış cepheye baktı. Ne bu ev ne de bu muhit, namuslu bir polis maaşıyla geçinilebilecek gibi değildi.

"Güzel ev, ha?" diye seslendi devriye memuru Ridge arkasından.

"Adam ne iş yapıyormuş?"

"Cerrah falanmış diye duydum."

Cerrah. Onun için bu sözcüğün özel bir anlamı vardı. Şimdi de buzlu bir iğne gibi batmış, bu sıcak günde bile ürpermesine neden olmuştu. Ön kapıya baktığında tokmağın üzerine parmak izi tozu sürülmüş olduğunu gördü. Derin bir nefes alıp ellerine lastik eldivenler, ayakkabılarının üzerine de galoşlar geçirdi.

İçeride parlak cilalı ahşap döşeme ve bir katedraldeymiş gibi yükselen merdivenler bekliyordu onu. Mozaikli buzlu camlardan içeri renk renk ışık süzülüyordu.

Yerde hışırdayan galoşların ardından koridora çam yarması gibi bir adam çıkıverdi. Adam düzgünce bağlanmış kravatıyla profesyonel bir görüntü sunmaya çalışsa bile koltuk altlarından yayılan genişçe ter lekeleri her şeyi bozuyordu. Gömleğinin kollarını kıvırınca tombul ve kıllı kolları da ortaya çıkmıştı. "Rizzoli?" diye sordu.

"Ta kendisi."

Tokalaşmak üzere elini uzatarak ona doğru birkaç adım attı ama sonra elindeki eldiveni hatırlayıp indirdi. "Vince Korsak. Telefonda fazla konuşamadım kusura bakmayın, ama bu günlerde herkes korsan olmuş. Az önce gazetecinin biri buraya kadar girmişti. Kaltağın tekiydi."

"Öyleymiş."

"Bakın, muhtemelen burada ne işim var diyorsunuzdur kendi kendinize. Geçen seneki çalışmalarınızı inceledim. Şu Cerrah cinayetlerini yani. Bunu bir de siz görün istedim."

Rizzoli'nin ağzı kurumuştu. "Elinizde ne var?"

"Kurban salonda. Dr. Richard Yeager, otuz altı yaşında. Ortopedi cerrahı. Bu ev de onun."

Rizzoli kafasını kaldırıp buzlu cama baktı. "Bütün kodaman cinayetleri de sizde."

"Alın hepsi sizin olsun. Burada böyle şeyler olmaz aslında. Özellikle de böyle tuhaf vakalar."

Korsak önden gidip salona kadar eşlik etti. Rizzoli içeri girer girmez dikkatini ilk çeken, yerden tavana kadar uzanan iki kat yüksekliğindeki pencereler oldu. Harıl harıl çalışmakta olan bir sürü olay yeri teknisyenine rağmen içerisi hâlâ ferah ve temiz görünüyordu. Beyaz duvarlar ve cilalı parke zemin pırıl pırıl parlıyordu.

Ve kan. Ne kadar olay yerine girip çıkmış olursa olsun kanı ilk gördüğünde hep irkilirdi. Atardamardan fışkıran kan duvara sıçramış, oradan da lekeler bırakarak aşağı süzülmüştü. Kanın sahibi Dr. Richard Yeager, kolları arkasında, sırtı duvara dayalı, oturmuş haldeydi. Üzerinde sadece bir boxer, bacakları önünde uzanmış, ayak bilekleri de bantla bağlanmıştı. Başı öne düştüğü için yaranın nerede olduğu görünmüyordu ama yaranın ne kadar derine indiğini, şahdamarını da geçip nefes borusuna kadar ulaştığını anlamak için ille de görmek gerekmiyordu. Dedektif Rizzoli bu tip yaraların sonuçlarına aşina olduğu için kanın bıraktığı izleri okumakla güçlük çekmemişti. Son anlarında akciğerleri dolmuş, kesik nefes borusundan solumak zorunda kalmış olmalıydı. Yani kendi kanında boğulmuştu. Geniş omuzlarına ve kas yapısına bakıldığında kurbanın fiziksel olarak formda olduğu anlaşılıyordu. Yani saldırgana karşı koyabilecek güçte görünüyordu ama şu anki boyun eğmiş hali buna ciddi bir tezat oluşturuyordu.

Morg görevlileri sedyeyle birlikte gelmiş, cesedin yanında duruyor, kaskatı kesilmiş kurbanı nasıl götüreceklerini düşünüyorlardı.

"İlk olarak sabah onda tespit edilmiş," dedi Korsak. "Ve o saatte çoktan kaskatı hale gelmiş. Ölüm saatinin gece yarısı ile sabah üç arasında olduğu tahmin ediliyor."

"Onu bulan kim?"

"Muayenehanesinde çalışan hemşire. Sabah kliniğe gelmeyip telefonlara da cevap vermeyince kadın atlayıp buraya gelmiş. Saat dokuz sularında bulmuş cesedi. Adamın karısı ortalıkta yok."

Rizzoli, Korsak'a baktı. "Karısı mı?"

"Gail Yeager, otuz bir yaşında. Kayıp."

Eve girerken hissettiği ürperti geri gelmişti yine.

"Kaçırılma vakası mı?"

"Şimdilik sadece kayıp diyebiliyoruz."

Rizzoli Richard Yeager'a baktığında ölüme kolay yenik düşmeyecek, yapılı bir adam görüyordu. "Bana bu insanlardan bahsetsenize biraz. Evlilik hayatları falan."

"Mutlu bir çift. Herkes öyle diyor."

"Hep öyle derler zaten."

"Ama bu sefer doğru gibi. Evleneli iki yıl olmuş. Bu evi de bir yıl önce almışlar. Kadın da hastanede ameliyat hemşiresi olduğu için aynı arkadaş çevresine, aynı çalışma temposuna sahiptiler herhalde."

"Bu da fazlasıyla beraber olduklarını gösterir."

"Doğru. Karımla bütün gün bir arada olsam ben kafayı yerdim. Ama bunlar iyi anlaşıyorlarmış. Geçen ay, kadının annesi ölünce adam da yanında olabilmek için iki hafta izin almış. Bir ortopedi cerrahı iki haftada ne kadar kazanıyordur dersiniz? On beş, yirmi bin vardır herhalde. Kadın için gösterdiği fedakârlığı hesap edin işte."

"Kadın buna ihtiyaç duymuştur."

Korsak omuz silkti. "Fedakârlık fedakârlıktır."

"Yani kadının onu terk etmesi için bir neden bulamadınız."

"Öyle görünüyor."

Rizzoli salon pencerelerine baktı. Ağaçlardan ve çalılıklardan komşu evler görünmüyordu. "Ölüm saatinin gece yarısı ile üç arası olduğunu söylemiştiniz."

"Doğru."

"Komşular bir şey duymuş mu?"

"Sol taraftakiler Paris'te. O la la. Sağdakiler de bütün gece horul horul uyumuşlar."

"Kapı zorlanmış mı?"

"Kapı değil mutfak penceresi. Cam kesilmiş. Pencerenin önündeki çiçeklikte 43 numara ayak izi bulduk. Aynı izler bu odada da var." Korsak cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi. Hiçbir antiperspiranın fayda etmediği şanssız insanlardan biriydi dedektif. Konuşmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu ve adamın gömleğindeki ter izi daha da büyümüştü.

"Tamam, duvardan sıyırarak alalım," dedi morg görevlilerinden biri. "Örtüye yatırın."

"Kafaya dikkat! Kayıyor!"

"Hay aksi."

Dr. Yeager yanlamasına yatırılırken Rizzoli ve Korsak susup olanları izlemeye koyulmuştu. Ölüm katılaşması sonucu ceset doksan derecelik bir açıyla kaldığı için morgcular adamı sedyeye yerleştirmekte zorlanıyorlardı.

Rizzoli o esnada, cesedin hemen dibinde beyaz bir cisim gördü. Eğilip baktığında bir porselen kırığı olduğunu fark etti.

"Kırık çay fincanı," dedi Korsak.

"Ne?"

"Kurbanın yanında bir çay fincanı ve tabağı vardı. Kucağından düşmüş gibi duruyordu. Parmak izi için ayırdık." Korsak dedektifin şaşırmış halini görünce omuz silkti. "Hiç bana sormayın."

"Sembolik bir parça mı acaba?"

"Evet. Ölen adam için ayinsel bir çay partisi."

Rizzoli eldivenli elinde duran porselen parçasına bakıp ne anlama geldiğini düşündü. Boğazı düğümlendi. Benzerlik korkutucuydu. Kesilmiş bir gırtlak. Bantla bağlanmış bilekler. Gece pencereden giriş. Kurbanı ya da kurbanları uykudayken yakalama.

Ve de kayıp bir kadın.

"Yatak odası nerede?" diye sordu Rizzoli. Görmek istemiyordu aslında. Görmekten korkuyordu.

"Görmenizi istediğim şey de orada zaten."

Yatak odasına giden koridorun duvarlarında çerçeveli, siyah-beyaz fotoğraflar asılıydı. Ancak bunlar çoğu evde rastlanan mutlu aile resimleri değil, çıplak kadınların, yüzleri bulanık ya da kameraya arkalarını dönmüş, isimsiz vücutların fotoğraflarıydı. Ağaca sarılan bir kadının düzgün teni. Oturmuş, öne doğru eğilmiş bir kadın, uzun saçları çıplak vücudunu örten. Bedeni terden sırılsıklam, elini gökyüzüne uzatmış bir kadın. Rizzoli durup hepsinden ayrı asılmış bir resmi incelemeye koyuldu.

"Bunların hepsi aynı kadın," dedi Rizzoli.

"Ta kendisi."

"Bayan Yeager mı?"

"Aralarında tuhaf bir ilişki varmış herhalde."

Gail Yeager'ın düzgün vücuduna baktı Rizzoli. "Bence hiç de tuhaf değil. Bunlar çok güzel fotoğraflar."

"Neyse ne. Yatak odası burası." Korsak kapıyı işaret etti.

Rizzoli eşikte durdu. İçerideki kocaman yatağın örtüsü, içindekiler aniden uykudan kalkmışlar gibi dağınıktı. Yerdeki pembe halı da iki tarafından büzülmüş, yataktan kapıya doğru orta kısmı toplanmıştı.

"İkisi de yataktan kaldırılıp sürüklenmiş," dedi Rizzoli alçak sesle.

Korsak başını salladı. "Zanlı yatakta hazırlıksız yakalanmış. Bir şekilde etkisiz hale gelmiş. El ve ayak bileklerini bağlamış. Halının üzerinden koridora sürüklemiş. Oradan sonra ahşap döşeme başlıyor zaten."

Rizzoli katilin hareketlerini gözünde canlandırmaya çalışıyordu şimdi. Şu anda durduğu yerde dikilip uyuyan çifte bakmış olmalıydı. İçerisi karanlık da olsa, perdesiz pencereden giren ışık sayesinde adamla kadını ayırt etmekte zorlanmamıştı. Önce Dr. Yeager'dan başlamıştı. Mantıklı olan da buydu. Kadını sonraya da bırakabilirdi. Rizzoli buraya kadarki kısmını görebiliyordu. Yaklaşım, ilk saldırı. Asıl anlayamadığı, bundan sonrasıydı.

"Neden yerlerinden kaldırmış?" dedi. "Neden Dr. Yeager'ı hemen oracıkta öldürmemiş? Yatak odasından çıkarmasına ne gerek var?"

"Bilmiyorum." Korsak içeriye işaret etti. "Her şeyin fotoğrafı çekildi. İçeri girebilirsiniz."

Rizzoli istemeye istemeye de olsa odaya girdi, halıdaki sürüklenme izlerine basmamaya dikkat ederek yatağın dibine geldi. Çarşafta kan izi görememişti. Yastıklardan birinin üzerinde uzun ve sarı tek bir tel saç vardı. Bayan Yeager'ın tarafı burası olmalı, diye düşündü. Hemen yanındaki komodinin üzerindeki çerçeveli bir fotoğraf Gail Yeager'ın sarışın olduğunu doğruluyordu. Açık mavi gözlü, güneş yanığı teni çilli, güzel bir kadındı.

Dr. Yeager kolunu karısının omzuna dolamış, fiziksel olarak zinde olduğunun bilincinde olan bir erkek gibi güvenli bakıyordu objektife. Bir gün üstünde iç çamaşırları, elleri ve ayakları bağlı halde can verecek biri gibi durmuyordu.

"Sandalye," dedi Korsak.

"Ne?"

"Sandalyeye bakın."

Korsak'ın işaret ettiği yere baktığında antika, deri sırtlıklı bir sandalye gördü. Sandalyenin üzerinde de katlanmış halde bir gecelik duruyordu. Biraz daha yaklaştığında, krem rengi saten kumaşın üzerindeki kırmızı lekeleri gördü Rizzoli.

Tüyleri diken diken olmuş, bir an nefes almayı unutmuştu.

Eğilip geceliği bir köşesinden tuttu. Altta kalan kısımda da vardı aynı lekeler.

"Kimin kanı olduğunu bilmiyoruz," dedi Korsak. "Dr. Yeager'a da ait olabilir, karısına da."

"Katlanıp buraya bırakılmadan önce de lekeliymiş."

"Ama bu odada başka kan lekesi yok. Demek ki diğer odada lekelenmiş. Sonra da buraya, yatak odasına getirmiş. Düzgünce de katlayıp koymuş. Küçük bir veda hediyesi gibi bırakmış sandalyenin üzerine." Korsak bir an durdu. "Bu size birisini hatırlatıyor mu?"

Rizzoli yutkundu. "Hatırlattığını siz de biliyorsunuz."

"Bu katil sizinkinin imzasını taklit ediyor."

"Hayır, bu farklı. Hem de çok farklı. Cerrah, çiftlere saldırmazdı."

"Katlanmış gecelik. Bilekleri bağlamak için bant. Yataklarında baskına uğrayan kurbanlar."

"Warren Hoyt bekâr kadınları seçiyordu. Kolaylıkla etkisiz hale getirebileceği kurbanları yeğlemişti her zaman."

"Ama şu benzerliklere baksanıza! İnanın bana, bu da taklit cinayetlerden biri. Cerrah'la ilgili haberlerden etkilenen kaçığın teki."

Rizzoli gecelikten gözünü ayıramıyor, diğer yatak odaları, diğer ölüm sahneleri canlanıyordu gözünde yeniden. Bugünkü gibi sıcağın dayanılmaz olduğu bir yaz günü olmuştu o da. Yalnız kadınlar sıcaktan bunalıp pencere açık yatarken Warren Hoyt da sessizce girmişti evlerine. Hoyt içeri karanlık fantezileri, neşterleri ve diğer aletleriyle giriyordu. Sonra da kurbanları uyanıkken kanlı ayinlerini uyguluyor, bıçağın her darbesini hissetmelerini istiyordu. Geceliğe bakarken Hoyt'un o sıradan yüzü geldi yine gözlerinin önüne. Geceleri uykusunda rahat bırakmayan o yüz.

"Ama bu, onun eseri değil. Warren Hoyt kaçamayacağı bir yerde, parmaklıkların arkasında şimdi. Biliyorum çünkü orospu çocuğunu kendi ellerimle tıktım içeri."

"Boston Globe bütün ayrıntıları vermişti," dedi Korsak.

"Hatta New York Times'da bile çıkmıştı. Bu taklitçi de aynı yolu izliyor."

"Hayır, sizin katil, Hoyt'un asla yapmayacağı şeyler yapıyor. Bu çifti yatak odalarından çıkarıp başka bir odaya alıyor. Adamı oturur vaziyette bağlayıp gırtlağını kesiyor. Bu bir çeşit idam gibi. Ya da bir ayinin parçası. Hem sonra kadın da var. Tamam kocayı öldürmüş, ama kadına ne yapmış?" Rizzoli yerdeki porselen parçasını hatırladı. Kırık çay fincanı. Ne anlama geldiğini bulmuştu.

Tek bir söz etmeden yatak odasından çıkıp salona geri döndü. Dr. Yeager'ın cesedinin yaslandığı duvara baktı. Gözünü yerden ayırmadan, her seferinde daha geniş daireler çizerek ahşap zemindeki kan lekelerini inceledi.

"Rizzoli?" diye seslendi Korsak.

Kafasını kaldırıp pencereye baktığında gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Burası çok aydınlık. Ve de çok fazla cam var. Her şeyi aynı anda

yapamayız. Gece gelip tekrar bakmamız gerekecek."

"Ne kullanmayı düşünüyorsunuz?"

"Ultraviyole ışın yeterli olacaktır."

"Ne arıyorsunuz peki?"

Rizzoli tekrar duvara döndü. "Dr. Yeager ölmeden önce burada oturuyormuş. Meçhul zanlımız onu yatak odasından buraya kadar sürüklemiş. Sonra da sırtını duvara dayayıp yüzünü odanın ortasına çevirmiş."

"Tamam."

"Peki neden buraya yerleştirmiş? Kurban hâlâ hayattayken bu kadar zahmete neden katlanmış? Bir nedeni olmalı."

"Ne gibi?"

"Kurbanın bir şeyleri seyretmesini istemiş. Bu odada olanlara tanık olsun diye."

Korsak nihayet anlamış ve dehşete düşmüştü. Dr. Yeager'ın sırtını dayadığı duvara baktı. Bir korku tiyatrosunun tek seyircisi olmuştu.

2

Rizzoli köşedeki restorandan pizza alıp eve getirmişti. Sonra da buzdolabının dibinden bir parça marul bulmayı başardı. Kararmış yaprakları soyunca ortaya yenilir yutulur az bir şey çıkmıştı. Sırf karnını doyurmak içindi, zevk için değil. Zevke ayıracak vakti yoktu çünkü. Sadece kendisini bekleyen gece için depoyu dolduruyordu. Hiç hesapta olmayan bir gece için.

Birkaç ısırık aldıktan sonra pizzayı bir kenara bıraktı. Tabaktaki domates sosunun artıklarına takılmıştı gözü. Kâbuslar yakanı asla bırakmaz, diye düşündü. Artık bağışıklık kazandığını, yeterince güçlü olduğunu, onlarla birlikte yaşayabilmek için onlardan sıyrılabildiğini sanırsın. Rolünü nasıl oynaman gerektiğini bilir, hepsini atlatmayı öğrenirsin. Ama o yüzler hep sende kalır. Ölülerin gözleri.

Gail Yeager da onlara katılacak mıydı?

Ellerine baktı; avuç içlerindeki ikiz yara izlerine. Sanki Çarmıha gerilmişti de yaraları yeni kapanmaya başlamıştı. Havanın soğuk ve nemli olduğu günlerde elleri sızlar; Warren Hoyt'un bir yıl önce ona yaptıklarını unutmasına izin vermezdi bu sızı. Hoyt'un bıçaklarının etine saplandığı o günü, son anlarını yaşadığını sandığı o geceyi unutması mümkün değildi. Eski yaralar yine sızlamaya başlamıştı şimdi; ama bu sefer nedeni hava değildi. Hayır, Newton'da gördükleri neden oluyordu buna. Katlanmış gecelik. Duvara sıçramış kan izleri. Havasının, hâlâ etkisini yitirmemiş bir korkuyla ağırlaşmış olduğu odalara girip çıkmış, Warren Hoyt'un nefesini ensesinde hissetmişti yine.

Bu mümkün değildi elbette. Hoyt hapisteydi; ait olduğu yerdeydi. Ancak şimdi evinde oturmuş, Newton'da gördüklerinin etkisiyle içi ürpermişti. Sırf orada hissettiği dehşet duygusu tanıdık geldiği için.

Hoyt vakasında birlikte çalıştıkları Thomas Moore'u aramak geçti aklından. Şu anda hissettiklerini anlasa anlasa o anlardı bir tek. Warren Hoyt

etraflarındaki çemberi daraltırken yaşadıkları korkuyu ondan iyi kimse bilemezdi. Ama Moore evlendikten sonra Rizzoli ile enikonu ayrı düşmüşlerdi. Bu yeni mutluluk birbirlerine yabancılaşmalarına neden olmuştu. Mutlu insanlar kendilerini de severler; adeta farklı bir hava solur, farklı yerçekim yasalarına maruz kalırlar. Moore aralarındaki bu değişikliği fark etmemişti gerçi. Rizzoli'ydi bunu hisseden, mutluluğunu kıskandığı için utanç duyan, kaybının arkasından yas tutan. Sadece bununla kalsa iyi; Moore'un kalbini çalan kadını kıskandığı için de utanmıştı kendinden. Birkaç gün önce, karısı Catherine Londra'da tatilde olduklarını belirten bir kartpostal atmıştı Moore. Üstünde Scotland Yard Müzesi'nin resmi olan kartın arkasına tatillerinin ne kadar zevkli geçtiğini ve hayatın kadar güzel olduğunu anlatan birkaç cümle çiziktirmişti. Rizzoli o notu ve nottaki neşeli iyimserliği düşününce Moore'un rahatını bozmamaya karar verdi. Warren Hoyt'un gölgesinin en azından onların hayatını karartmasına izin vermeyecekti.

Sokaktan gelen trafik gürültüsünü dinlemek kendi dairesindeki derin sessizliği daha çok fark etmesine neden olmuştu. Etrafına bakındı; sade döşenmiş salona, tek bir resmin bile asılı olmadığı çıplak duvarlara göz gezdirdi. Süs namına tek şey, tabii ona da süs denebilirse, yemek masasının arkasındaki duvara tutturulmuş bir şehir haritasıydı. Çok değil, daha bir yıl önce, haritanın üzeri Cerrah'ın cinayetlerini izleyen renkli raptiyelerle doluydu. İnsanlar onu kabullensin diye, meslektaşları, evet onlardan eksik olmadığını anlasın diye, bir soruşturma sırasında nasıl işiyle yatıp işiyle kalktığını görsünler diye öyle dayanılmaz bir istek duyuyordu ki, evde yemeğini yerken bile katilin ayak izlerini gözünün önünden ayırmıyordu.

Artık Cerrah'ın raptiyeleri yoktu ama harita yerli yerindeydi hâlâ. Başka bir katilin hareketlerini takip etmek için batırılacak yeni raptiyeleri bekliyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini düşündü. İki yıldır bu dairede oturuyordu ve duvarlarındaki tek süs bu Boston haritasıydı. Görenler bundan nasıl bir sonuç çıkarırlardı acaba? Benim hayatım bu, diye düşündü.

Benim evrenim.

Rizzoli akşam saat dokuzu on geçe Yeager'ların evinin önüne geldiğinde içerisi karanlıktı. İlk gelen o olmuştu, ancak içeri girmeye yetkisi olmadığı için arabada oturup camları açmış, diğerlerinin gelmesini beklemeye

koyulmuştu. Sessiz sakin çıkmaz sokakta komşu evler de karanlıktı. Çevreden yabancı ışık gelmemesi onların da işlerini kolaylaştıracaktı. Ama şu anda, yalnız başına oturmuş, evde yaşanan dehşet dolu anları düşünürken etrafında parlak ışıklar ve başka insanlar da olsun istedi. Yeager'ların evinin pencereler bir cesedin camlaşmış gözleri gibi bakıyordu ona. Etrafında ki gölgeler, her biri birbirinden habis binlerce şekle bürünüyordu. Silahını çıkardı, emniyeti açtı ve sonra kucağına bıraktı. Ancak böyle rahatlayabiliyordu.

Dikiz aynasına far ışığı vurdu. Dönüp baktığında ol yeri inceleme ekibinin geldiğini görmek rahatlattı Rizzoli'yi. Silahını gerisin geri çantasına tıkıştırdı hemen.

Geniş omuzlu genç bir adam kamyonetten inip ona doğru yürümeye başlamıştı. Genç pencereden içeri bakmak için eğilince altın küpesinin pırıltısını gördü dedektif.

"Selam Rizzoli," dedi adam.

"Selam Mick. Geldiğin için sağ ol."

"Güzel muhitmiş."

"Evi görmedin daha."

Çıkmaz sokağın başka misafirleri de vardı. Korsak gelmişti. "Çete tamam," dedi Rizzoli. "Hadi iş başına."

Korsak ve Mick tanışmıyorlardı. Rizzoli adamları kamyonetin ışıkları altında tanıştırırken Korsak'ın bakışlarının Mick'in küpesine takıldığını ve Mick'in elini sıkmakta nasıl tereddüt ettiğini fark etmişti. Korsak'ın aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Küpe. Kas yığını. Kesin gay.

Mick cihazlarını indirmeye başlamıştı. "Yeni oyuncaklarım var," dedi. "Dört yüz vatlık ark lambası. Eski GE'den üç kat daha parlak. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir ışık kaynağıyla çalışmamıştık. Bu alet beş yüz vatlık Xenon'dan bile daha parlak." Mick Korsak'a baktı. "Kameraları taşımama yardım eder misin?" Korsak karşılık vermeye kalmadan Mick alüminyum

bir kasayı dedektifin kollarına bırakmış, sonra diğer aletleri çıkarmak için kamyonete dönmüştü bile. Korsak kucağında kamera kutusu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kalakalmıştı bir süre. Sonra toparlanıp evin yolunu tuttu.

Rizzoli ve Mick muhtelif cihazlar, elektrik kabloları ve koruyucu gözlüklerle ön kapıya vardıklarında Korsak evin ışıklarını yakmış, kapıyı da aralık bırakmıştı. Ayaklarına galoşları geçirip içeri girdiler.

Gündüz Rizzoli'nin yaptığı gibi Mick de bir an için girişte durup yukarı doğru kıvrılarak yükselen merdivenlere bakakalmıştı hayran hayran.

"Tepede de buzlu cam var," dedi Rizzoli. "Güneş ışığında görmen lazım."

Korsak salondan seslendi kızgın bir sesle: "Artık çalışmaya başlasak diyorum."

Mick, Rizzoli'ye salağın teki bu bakışı attı, Rizzoli de omuz silkti. Sonra salona yöneldiler.

"Söz konusu oda burası," dedi Korsak. Üzerinde gündüzki gömleği yoktu ama bu gömlek de terden sırılsıklam olmuştu. Çenesi öne doğru fırlamış, ayaklarını genişçe açmış, bir korsan gemisinin huysuz kaptanı gibi duruyordu güvertede. "Buraya, zeminin bu kısmına yoğunlaşmamız gerekiyor."

Kanın yarattığı duygusal etki henüz hafiflememişti. Mick elektrik kablolarını takıp kamerayı ve tripodu ayarlarken Rizzoli bakışlarının duvara çevrildiğini fark etti. Ne kadar ovalanırsa ovalansın bu sessiz tanığı tamamen silmek imkânsızdı. Biyokimyasal izler kalacaktı sonsuza kadar, hayalet izler olarak.

Ama bu gece aradıkları şey kan değildi. Gözle görülmesi çok daha zor olan bir şeyin peşindeydiler. Çıplak gözün görmekte zorlandığı yerde alternatif bir ışık kaynağı gerekiyordu.

Rizzoli ışığın dalgalar halinde hareket eden elektromanyetik enerji olduğunu biliyordu. İnsan gözünün tespit edebildiği görülebilir ışığın dalga boyu 400 ile 700 nanometre arasında kalıyordu. Daha kısa dalga boyları,

yani ultraviyole aralık görülemiyordu. Ama bazı doğal ya da insan yapımı cisimler üzerine UV ışınları gönderildiğinde bazen o cisimlerden elektronlar kopartılabiliyor, böylece görülebilir ışık yaratılabiliyordu ki buna floresans deniyordu. UV ışınları sayesinde vücut sıvıları, kemik parçacıkları, saç ve kıllar ortaya çıkarılabiliyordu. Böylece yeni delilleri tespit etmekte zorlanmıyorlardı.

"Her şey hazır," dedi Mick. "Şimdi odayı olabildiğince karartmamız gerekiyor." Korsak'a baktı. "Koridordaki ışıkları söndürerek başlayalım mı Dedektif Korsak?"

"Dur bakalım. Koruyucu gözlük yok mu?" dedi Korsak. "Şu UV ışınları gözleri kör etmesin sonra."

"Kullanacağım dalga boyları için gözlüğe ihtiyaç yok."

"Ben yine de gözlük istiyorum."

"Şu kutunun içindeler. Herkese yetecek kadar var."

"Koridordaki ışıkları ben hallederim," dedi Rizzoli. Odadan çıkıp ışıkları kapattı. Geri döndüğünde Korsak ve Mick'in, sanki hastalık kapmaktan korkarmış gibi birbirlerinden uzak durmaya gayret ettiklerini fark etti.

"Pekâlâ, hangi bölgeye yoğunlaşıyorduk?" diye sordu Mick.

"Kurbanın bulunduğu şu uçtan başlayalım," dedi Rizzoli. "Oradan başlayarak bütün odayı tararız."

Mick etrafına baktı. "Şurada bej renkli bir halı var. Floresans yapacaktır. Ayrıca şu beyaz kanepe de UV altında parlar. Böyle bir fon ışığı altında bir şeyler yakalamanız zor olabilir. Ben baştan uyarayım da."

Korsak da bu arada koruyucu gözlükleri takmış, havalı güneş gözlüklerine rağmen gariban görünmekten kurtulamayan orta yaşlı zavallı bir adam gibi dolanıyordu ortalıkta.

"Odanın ışıklarını da kapatalım," dedi Mick. "Bakalım burayı ne kadar karartabileceğiz."

Korsak'ın düğmeye dokunmasıyla birlikte oda karanlığa gömüldü. Devasa, perdesiz camlardan içeri gökyüzünün ışığı giriyordu biraz ama bu gece ay yoktu ve bahçedeki geniş ağaçlar da komşu evlerin ışıklarını engelliyordu.

"Fena değil," dedi Mick. "Bu şekilde çalışılabilir. Bazı olay yerlerinde battaniyenin altına girmek zorunda olduğumuz düşünülürse, bundan iyisi can sağlığı. Gün ışığında bile kullanılabilen görüntüleme sistemleri geliştirmeye çalışıyorlar, biliyor muydunuz? Yakında karanlıkta kör topal debelenmek zorunda kalmayacağız."

"Uzatmayıp işe koyulsak?" diye çıkıştı Korsak.

"İşin teknoloji kısmı ilgini çeker sanmıştım."

"Başka bir zaman, olur mu?"

"Öyle olsun," dedi Mick sakince.

Rizzoli gözlüklerini takar takmaz yansıyan ışıkla birlikte karanlık odada hayaletler gibi parıldayan şekiller görmeye başladı. Mick'in tahmin ettiği gibi halı ve kanepe arka planda ışıldıyordu. Mavi ışık karşı duvarda hareketine devam ederken nihayet Dr. Yeager'ın cesedinin oturduğu yerde durunca parlak ince çizgiler çıkmıştı ortaya.

"Fena değil ha?" dedi Mick.

"Neymiş o?" diye sordu Korsak.

"Kanla yapışmış saç telleri."

"Ah evet. Hiç fena değilmiş."

"Işığı yere tut," dedi Rizzoli. "Burada bir yerde olmalı."

Mick UV merceğini aşağı çevirince ayaklarının altında liflerden ve kıllardan oluşan yeni bir evren belirmişti birdenbire.

Olay yeri teknisyenlerinin ön çalışma gereği temizlediği bölgenin gizli delilleriydi bunlar.

"Işık kaynağı ne kadar kuvvetli olursa floresans da o kadar şiddetli oluyor," dedi Mick, yeri tarafken. "Bu aletin becerisi de burada. Dört yüz vat olmasına rağmen her şeyi ortaya çıkarabilecek kadar parlak bir ışık yayıyor. FBI bu bebeklerden yetmiş bir tane sipariş vermiş. Fazla yer de kaplamadığı için çok kullanışlı."

"Teknoloji manyağı falan mısın sen?" dedi Korsak.

"Böyle esaslı zımbırtıları seviyorum. Mühendislik okumuşluğum var."

"Sahiden mi?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Senin gibiler böyle şeylere takılmaz sanıyordum."

"Benim gibiler mi?"

"Yani küpe falan. Anlarsın ya."

Rizzoli iç geçirdi. "Uzatmayın."

"Ne var ki?" diye çıkıştı Korsak. "Önyargı falan değil ki bu. Bu tiplerin mühendislikle alakaları olmadığını bildiğimden söylüyorum. Daha çok tiyatroyla, sanatla, manatla ilgilenirler. Yani aslında o da iyi bir şey. Sanatçı da lazım neticede."

"Massachusetts Üniversitesi'ne gittim ben," dedi Mick hiç gücenme belirtisi göstermeden. Bir yandan da yeri taramaya devam ediyordu. "Elektrik mühendisliği okudum."

"Ee, elektrikçiler iyi kazanır."

"Aynı şeyden bahsettiğimizi sanmıyorum."

Gittikçe daha çok genişleyen çemberler çizerek sağa sola dağılmış saç, lif ve diğer tanımlanamayan parçacıkları tespit ediyorlardı. Aniden çarpıcı derecede parlak bir alana gelmişlerdi.

"Halı," dedi Mick. "Bu lifler neyin nesi bilmiyorum ama çok fena floresans gösteriyorlar. Bu arka ışık olduğu sürece fazla bir şey görebileceğimizi sanmıyorum."

"Sen yine de taramaya devam et," dedi Rizzoli.

"Yolumuzun üzerinde sehpa var, çekebilir misiniz?"

Rizzoli halının parıldayan beyazlığının önünde geometrik bir gölge olarak seçebildiği sehpaya doğru eğildi. "Korsak, öteki ucunu tut," dedi.

Sehpayı kenara çektiklerinde ortaya çıkan halı parçası mavimsi beyaz bir ışıkla parlayan oval bir havuza dönüşmüştü.

"Bu fon ışığı varken neyin ne olduğunu nasıl anlayacağız?" diye sordu Korsak. "Suda yüzen bir cam parçasını bulmak gibi bir şey."

"Cam yüzmez," dedi Mick.

"Doğru ya. Mühendis olan sensin. Mick neyin kısaltması bu arada? Mickey falan mı?"

"Kanepeye de bakalım," diye araya girdi Rizzoli.

Mick merceği söylenen yere doğrulttu. Kanepenin döşemesi de parlıyordu UV ışınları altında ama halıdan daha yumuşak bir ışığı vardı; ay ışığında karlı bir zemin gibiydi. Mick önce kanepenin çerçevesini, sonra da yastıkları taradı ama birkaç tel saç ve toz zerrecikleri dışında şüphe uyandıracak herhangi bir şey bulamamışlardı.

"Titiz insanlarmış," dedi Mick. "Leke yok, fazla toz bile yok. Eminim bu kanepeyi yeni almışlardır."

Korsak homurdandı. "Aman ne güzel. En son yeni evlendiğimde almıştım bir kanepe."

"Pekâlâ, arka tarafta bakmamız gereken bir bölge daha var. Hadi oraya gidelim."

Rizzoli Korsak'la çarpışınca adamın hamura benzeyen ter kokusunu duymuştu. Gürültüyle nefes alıp verişine bakılırsa sinüslerinde sorun olduğuna kanaat getirdi. Sanki karanlıkta daha bir gürültüyle nefes alıp veriyordu. Bütün bunlardan rahatsız olup geri çekilmeye kalktığında dizini sehpaya vurdu.

"Hay aksi."

"Hey, yürüdüğün yere dikkat et," dedi Korsak.

Rizzoli adama cevabını vermemek için kendini zor tuttu; ortam zaten yeterince gergindi. Eğilip dizini ovuşturdu. Karanlıktan ve aniden hareket ettiği için başı dönmüştü. Dengesini kaybedip düşmemek için çömelmek zorunda kalmıştı. Karanlıkta öylece dururken Korsak takılıp üzerine düşer de yerde dümdüz eder diye korkuyordu. İki adamın birkaç metre ötesinden geçtiklerini duyabiliyordu.

"Kablolar karışmış," dedi Mick. Sonra elektrik kablosunu açmaya yönelince UV kaynağı dosdoğru Rizzoli'nin üzerine çevrildi.

Işık Rizzoli'nin arkasından uzanıp tam da çömeldiği yeri aydınlattı. Halı elyafının fonda yarattığı floresansın ortasında, bozuk para büyüklüğünde, sıra dışı bir nokta dikkatini çekmişti.

"Mick," dedi.

"Sehpanın ucundan tutabilir misiniz? Galiba kablo sehpanın ayağına dolanmış."

"Mick."

"Ne var?"

"Işığı buraya getirir misin? Halıya tut. Benim durduğum yere."

Mick ona doğru geldi. Arkasından da Korsak. Rizzoli dedektifin nefesini duyabiliyordu.

"Elime tut," dedi Rizzoli. "Parmağımla işaret ettiğim yere."

Mavimsi ışık halıyı aydınlatırken Rizzoli'nin eli de parıldayan fonda karanlık bir siluete dönüşmüştü.

"Şurada işte," dedi. "Ne bu?"

Mick Rizzoli'nin yanında çömeldi. "Bir çeşit leke. Fotoğrafını çeksem iyi olacak."

"Ama karanlık bir leke," dedi Korsak. "Işıldayan bir şey aradığımızı sanıyordum."

"Arka plan ışık, aynı bu halı liflerinde olduğu gibi şiddetli floresans gösteriyorsa, onun kadar şiddetli parlamadıkları için vücut sıvıları karanlık görünebilir. Bu lekenin ne olduğuna ancak lab karar verir."

"Peki şimdi ne yapacağız? Eski bir kahve lekesi falan bulduk diye güzelim halıyı kesecek miyiz?"

Mick durdu. "Başka bir numara deneyebiliriz."

"Neymiş o?"

"Bu ışığın dalga boyunu değiştireceğim. UV kısa dalgaya indireceğim şimdi."

"Peki bu ne işe yarayacak?"

"Düşündüğüm olursa yaşadık." Mick ayarları değiştirdikten sonra ışığı karanlık lekenin olduğu bölgeye odakladı. "Dikkatli izleyin," dedi sonra, aletin voltajını düşürürken.

Oda bir anda zifiri karanlık olmuştu. Ayaklarının dibinde parlayan leke dışında her yer karanlığa bürünmüştü.

"Bu da ne böyle?" dedi Korsak.

Rizzoli halüsinasyon görür gibi olmuştu. Yerde yeşil yeşil yanan hayalet resme bakakalmıştı. O gözlerini ayırmadan bakarken ışık da sönmeye başlamıştı. Birkaç saniyeye kalmadan oda zifiri karanlığa geri döndü.

"Fosforesans," dedi Mick. "Geciktirilmiş floresans yani. UV ışığı bazı maddelerdeki elektronları uyardığında olur. Elektronlar denge enerji seviyelerine inene kadar fazladan bir süre ışırlar. Bu esnada da ışık fotonları yayarlar. Az önce gördüğümüz gibi. Kısa dalga UV ışığa maruz kaldıktan sonra yeşil renkte fosforesans gösteren bir lekemiz var. Hiç fena değil aslında." Mick çömeldiği yerden kalkıp odanın ışıklarını açtı.

Oda aniden aydınlanınca, az önce hayranlıkla baktıkları halı eski sıradan haline geri dönmüştü. Ama Rizzoli, orada neler olduğunu bildiği için halıya aynı gözle bakamıyordu. Gail Yeager'ın çektiği acının kanıtları o bej renkli liflerde saklıydı.

"Meni olmalı," dedi Rizzoli.

"Mümkündür," dedi Mick, fotoğraf makinesinin üç ayağını ayarlarken. Sonra vakit kaybetmeden UV fotoğrafı için Kodak Wratten filtresini taktı objektife. "Fotoğrafını çektikten sonra halının o kısmını keseriz. Labın asit fosfataz ve diğer mikroskobik testleri tamamlanmadan bulduğumuzun ne olduğuna kesin emin olamayız."

Ama Rizzoli'nin onaya ihtiyacı yoktu. Kan lekeli duvara döndü. Dr. Yeager'ın cesedinin ne şekilde durduğunu, kucağından düşen çay fincanının ahşap zeminde nasıl kırıldığını hatırlıyordu. Halıda gördükleri yeşil ışıklı leke korktuğunu doğrular nitelikteydi. Sahne sanki aynen gözlerinin önünde cereyan ediyormuş gibi emindi olanlardan.

Bu insanları yatak odalarından bu ahşap zeminli odaya getirdin sürükleye sürükleye. Doktorun el ve ayak bileklerini bağladın, ağzına da bant yapıştırdın ki dikkatini dağıtmasın. Sonra da sırtını duvara dayayıp buraya oturttun. Böylece bu tek kişilik seyircin sesini çıkaramadan seni izleyebilecekti. Richard Yeager hayatta ve neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyor. Ama sana karşı koyamaz. Karısını koruyamaz. Olur da bir yolunu bulup ayağa kalkarsa bundan haberdar olmak için kucağına bir fincan ve tabak koyuyorsun. Ayağa kalkmayı başarırsa fincan yere düşüp kırılacak ve ses çıkaracak. Çok geçmeden kendini bu zevke öyle bir kaptıracaksın ki bir yandan Dr. Yeager'a göz kulak olmak ya da beklenmedik bir saldırıyla karşı karşıya kalmak keyfini kaçıracak.

Ama adamın seni izlemesini de istiyorsun.

Dedektif Rizzoli yeşil yeşil parlayan noktaya baktı. Sehpayı kaldırmasalardı, bu izlerle karşılaşacaklarını tahmin etmeselerdi belki de hiçbir zaman bulamayacaklardı.

Kadına burada, bu halının üzerinde sahip oldun. Hem de kocasının gözlerinin önünde. Karısını, hatta kendini bile kurtarmaktan aciz zavallı kocanın gözlerinin önünde. Ve işini bitirdiğinde, hain zevkin sona erdiğinde, halının üzerinde küçük bir damla meni bıraktın.

Kocayı öldürmek gösterinin bir parçası mıydı? Fail elinde bıçakla bir an durup anın tadını çıkarmak istemiş miydi? Yoksa ondan önceki olayların doğal bir sonucu olarak mı işlenmişti bu cinayet? Richard Yeager'ı saçlarından yakalayıp bıçağı gırtlağına bastırırken bir şeyler hissetmiş miydi?

Odanın ışıkları yine söndü. Mick'in fotoğraf makinesi, halının şiddetli ışığının ortasındaki karanlık lekeyi görüntüledi defalarca.

Ve görevin sona erdiğinde. Dr. Yeager başı önünde oturmuş, kanı duvarda süzülürken, başka bir katilin hile kitabından ödünç aldığın bir ritüeli uygulamaya koyuldun. Bayan Yeager'ın kan lekeli geceliğini düzgünce katlayıp, tıpkı Warren Hoyt'un yaptığı gibi, yatak odasında görülür bir yere bıraktın.

Ama bu iş burada bitmiş değil. Bu daha ilk sahneydi. Başka zevkler, başka korkunç hazlar seni bekliyor.

Odanın ışıkları geri geldiğinde parıltı Rizzoli'nin gözlerini acıttı. Aylardır hissetmediği bu korkularla sarsılmış, eli ayağı titremeye başlamıştı. Odadaki iki adamın bembeyaz kesmiş yüzüne bakıp her şeyi anlayacaklarını düşünerek utandı. Nefes alamıyordu.

Odadan çıktı, sonra da evden. Ön bahçede durup nefes almaya çalıştı. Arkasında ayak sesleri duydu. Dönüp kim olduğuna bakmadı Rizzoli. Konuşunca anladı gelenin Korsak olduğunu.

"İyi misin Rizzoli?"

"İyiyim ben."

"Pek öyle görünmüyordun."

"Biraz başım döndü de."

"Hoyt vakası gözünün önüne geldi değil mi? Az önce gördüklerin de sarsmış olmalı."

"Siz nereden bileceksiniz ki?"

Bir anlık sessizlik. Sonra konuştu Korsak: "Evet haklısın. Ben nereden bilebilirim ki?" Sonra da dönüp eve yöneldi.

Rizzoli arkasından seslendi: "Korsak?"

"Ne var?"

Bir an göz göze gelmişlerdi. Gece hava hiç de fena sayılmazdı. Çimenler harika kokuyordu. Ama işte, korku midesinde düğümlenip kalmıştı.

"Kadının neler hissettiğini biliyorum," dedi Rizzoli yumuşakça. "Başından geçenleri çok iyi biliyorum."

"Bayan Yeager'ın mı?"

"Onu bulmak zorundasınız. Bütün ihbarları değerlendirin."

"Fotoğrafını bütün haber kanallarına verdik. Ayrıca merak etme, her bir ihbar titizlikle takip ediliyor." Korsak başını sallayıp iç geçirdi. "Ama bana kalırsa, şu noktada, kadının halen hayatta olduğuna dair bir umut beslemek doğru olmaz."

"O yaşıyor. Buna eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Titremesine biraz olsun engel olabilmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Warren Hoyt olsa böyle yapardı."

3

Boston'da bir cinayet masası dedektifi olarak yerine getirmek zorunda olduğu bütün görevleri arasında Rizzoli'nin en sevmediği iş Albany Caddesi'ndeki o kasvetli binaya yapması gereken ziyaretler olmuştu hep. Gerçi erkek meslektaşlarının da bu konuda ondan aşağı kalmadıklarından şüpheleniyordu ama teşkilatta yalnız bir kadın olarak böyle bir zaaf göstermeye hakkı olmadığına inanıyordu. Erkekler birinin zayıf bir noktasını görmesin, hayatta affetmezler, her türlü espri ve eşek şakasıyla uğraşır dururlardı. Bu yüzden otopsi masasının sunduğu en berbat görüntülere bile gözünü kırpmadan bakmayı öğrenmek zorunda kalmıştı Rizzoli. O binaya böyle rahat girip çıkabilmek için her seferinde nasıl bir sinir harbi yaşadığını kimse anlayamamıştı şimdiye dek. Erkeklerin onu erkek fatma, korkusuz Jane Rizzoli olarak gördüklerini biliyordu. Ama şimdi, arabanın içinde oturmuş, dışarı çıkmaya hazırlanırken hiç de cesur hissetmiyordu kendini.

Dün gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Uzun zamandan beri ilk defa Warren Hoyt'u görmüştü rüyasında. Sonrasında da ter içinde uyanmış, eski yaraları sızlamaya başlamıştı yeniden.

Ellerini çevirip avuç içlerindeki yaralara baktı. O anda arabayı çalıştırıp oradan uzaklaşmak, binada onu bekleyen çileden kaçmak istedi bütün şiddetiyle. Buraya gelmesine gerek yoktu aslında; Newton cinayet masasının işiydi bu ne de olsa. Ama Jane Rizzoli hiçbir zaman korkak olmamıştı ve şimdi de kaçıp gitmeyi gururuna yediremiyordu işte.

Arabadan indi, kapıyı var gücüyle çarptı ve binaya doğru yöneldi.

Otopsi laboratuarına son gelen o olmuştu. Odadaki diğer üç kişi bakışlarıyla kısaca selamladılar onu. Korsak'ın üzerinde battal boy bir ameliyathane önlüğü ve kocaman bir başlık vardı. Bu haliyle tombul ev kadınlarına benziyordu.

"Ne kaçırdım?" diye sordu, bir yandan önlüğü üzerine geçirirken.

"Bir şey kaçırmadın. Ağza yapıştırılmış bant hakkında konuşuyorduk biz de."

Dr. Maura Isles yürütüyordu otopsiyi. Bir yıl önce, Massachusetts adli tıp teşkilatına katıldığında Ölüler Aleminin Kraliçesi adını takmışlardı ona. San Francisco Tıp Fakültesi'ndeki rahat görevini bırakıp Boston'a gelmesi için ikna eden bizzat Dr. Tierney'nin kendisi olmuştu. Kadının lakabını yerel basın da sevmiş, Ölüler Aleminin Kraliçesi olarak kalmıştı. Boston mahkemelerine ilk kez arzı endam ettiğinde simsiyah giyinmişti Dr. Isles. Kendinden emin adımlarla mahkeme basamaklarını çıkan bu soluk benizli, kuzguni siyah saçlı asil kadın televizyon kameralarından da kaçmamıştı. Kürsüye çıktığında da sükûnetini kaybetmemişti bir an olsun. Savunma avukatı önce sırnaşıp kur yapmaya çalışmış, kadının aklını çelemeyeceğini anlayınca da düpedüz zorbalığa kalkışmıştı. Ancak Dr. Isles bütün sorulara sarsılmaz bir mantıkla cevap verirken yüzünden Mona Lisa gülümseyişini eksik etmemişti. Basın bayılmıştı bu kadına. Ama savunma avukatları korkuyorlardı ondan. Cinayet masası polisleri ise vaktinin çoğunu ölülerle geçiren bu kadından hem korkuyor hem de hayranlık duyuyorlardı ona.

Dr. Isles her zamanki soğukkanlılığıyla devam ediyordu otopsiye. Keza asistanı Yoshima da aletleri hazırlayıp ışığı ayarlarken aynı sükûnet içindeydi. İkisi de Richard Yeager'ın cesedine bilimin soğuk gözleriyle bakıyorlardı.

Dünden beri cesedin sertliği kalmamış, gevşemeye başlamıştı Rizzoli'nin gördüğü kadarıyla. Dr. Yeager'ın ağzındaki bant ve boxer şortu çıkarılmış, cildindeki kan silinmişti. Kolları yanlarında, sırt üstü yatırılmıştı. Ellerinin şişip morardığı Rizzoli'nin gözünden kaçmamıştı. Ama şimdi asıl ilgi adamın boynundaki yara izindeydi.

"Tahmin ettiğim gibi." dedi Isles. Cetvelle yaranın boyunu ölçtü. "On dört santimetre."

"O kadar da derin görünmüyor aslında," dedi Korsak.

"Çünkü Langer çizgileri boyunca açılmış bu yara. Derinin kendi gerginliği köşeleri bir arada tuttuğu için fazla yarılmamış. Aslında göründüğünden daha derin. Pekâlâ, bir bakalım..."

"Ne buldunuz?" diye sordu Korsak.

"Yaranın derinliğini ölçüyorum. Beş santimetre kadar."

Isles yaranın üzerine bir büyüteç koyup kızıl yaraya dikkatlice baktı. "Hem sol atardamar hem de boyun kökü kesilmiş. Soluk borusu da kesik. Soluk borusundaki kesiğin derinliğine bakılırsa, ki tiroit kıkırdağın tam altına kadar iniyor, gırtlak kesilmeden önce boyun öne uzatılmış gibi geliyor bana." Kafasını kaldırıp iki dedektife baktı "Failiniz önce kurbanın kafasını geriye yatırmış, sonra da dikkatlice kesmiş gırtlağı."

"Tam bir idam gibi," dedi Korsak.

Rizzoli evde yaptıkları araştırmada kan lekeli duvarda gördükleri kıl parçalarını hatırladı. Bıçak derinin altına girerken kafa derisinden kopan kıllar olmalıydı.

"Nasıl bir bıçakmış?" diye sordu Rizzoli.

Isles bu soruya hemen cevap vermedi. Onun yerine, önce Yoshima'ya dönüp, "Yapışkan bant," dedi.

"Ben onları hazırladım zaten."

"Ben köşeleri birleştirirken sen bantla yapıştır."

Korsak ne yaptıklarını anladığında dayanamayıp güldü. "Bantlayıp kapatıyor musunuz yoksa?"

Isles kuru bir bakış attı. "Uhu'yla mı yapıştırsaydık?"

"Kafası arkaya düşmesin diye falan mı?"

"Yapmayın Dedektif, yapışkan bantla olacak iş mi o?" Büyüteçle bakıp başını salladı. "Tamamdır Yoshima. Şimdi görebiliyorum."

"Neyi görebiliyorsunuz?" diye sordu Korsak.

"Yapışkan bantın yarattığı mucizeleri. Dedektif Rizzoli, nasıl bir bıçak kullanıldığını sormuştunuz ya..."

"Neşter demeyin sakın."

"Hayır, neşter değil. Şuna bir baksanıza."

Rizzoli büyütecin üstünden yaraya baktı. Kesilen uçl şeffaf bantla yapıştırılmış olduğu için kullanılan silahın yan kesit şekli çıkmıştı ortaya. Kesiğin bir yanında paralel şeritler oluşmuştu.

"Testere dişli bir bıçak," dedi Rizzoli.

"İlk bakışta öyle görünüyor."

Rizzoli kafasını kaldırır kaldırmaz Isles'ın meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. "Peki ne?"

"Kesiğin diğer yanı dümdüz olduğu için kesen kısmın testere dişli olduğunu söyleyemeyiz. Bu paralel çiziklerin, kesiğin sadece üçte biri boyunca yer aldığına dikkat ettiniz mi? Bütün kesik boyunca değil yani. Bu çizikler bıçak geri çıkarılırken oluşmuş. Katil kesmeye sol çenenin altından başlamış, gırtlağın önüne doğru devam etmiş, soluk borusunun arkasında da bırakmış. Çiziklerse kesmeye son verdiği kısımda yer alıyor. Bıçağı çıkarırken de hafifçe kıvırmış."

"Peki bu çizikleri yapan ne?"

"Bıçağın keskin tarafı değil. Bu silahın arkası tırtıklı, paralel izler de bıçak çıkarılırken olmuş." Isles tekrar Rizzoli'ye baktı. "Tipik bir Rambo bıçağı. Avcıların kullandığı cinsten bir bıçak."

Bir avcı demek. Rizzoli, Richard Yeager'ın kaslı omuzlarına bakıp düşündü: Bu adam, avcılara kolay yem olacak türden biri değildi.

"Hadi şu işi bir açıklığa kavuşturalım," diye araya girdi Korsak. "Bizim kas yığını doktor, serserinin kocaman bir Rambo bıçağını çıkardığını görüyor ve herif gırtlağını keserken öylece oturup bekliyor, öyle mi?"

"El ve ayak bilekleri bağlıymış," dedi Isles.

"Tutankhamon gibi mumyalamış olsa bile fark etmez. Kim olsa deli gibi debelenip dururdu."

"Korsak haklı," dedi Rizzoli. "Bilekleri bağlı olsa bile en azından tekmeleyebilirdi. Hatta kafa bile atabilirdi. Oysa onu bulduğumuzda sırtı duvara dayalı halde oturuyordu."

Dr. Isles doğruldu. Bir süre bir şey söylemeden, üzerindeki cerrah önlüğüyle bir rahibe gibi durdu. Sonra Yoshima'ya baktı. "Bana ıslak bir havlu getir. Işığı da buraya tut. İyice temizleyip üzerinden geçelim bir daha."

"Ne arıyoruz peki?" diye sordu Korsak.

"Bulunca söylerim."

Çok geçmeden. Isles sağ kolu kaldırdığında göğsün o tarafındaki izleri fark etti. Büyüteçle bakıldığında belli belir siz iki kızıl şişkinlik seçilebiliyordu. Isles eldivenli elini derinin üzerinde gezdirdi. "Kırbaç," dedi sonra. "Tipik bir Lewis Üç Kademeli tepki örneği."

"Lewis neyi?" diye sordu Rizzoli.

"Lewis Üç Kademeli tepkisi. Deri üzerinde meydana gelen önemli bir belirteçtir. Önce eritem oluşur –yani kızıl benekler– sonra da derideki damar genişlemesinden kaynaklanan bir kızarma. Son olarak, üçüncü aşamada ise da marsal geçirgenlikteki artış yüzünden kırbaç izleri çıkar ortaya."

"Bana şok tabancasının yol açtığı izler gibi geldi," dedi Rizzoli.

Isles onaylar anlamda başını salladı. "Aynen. Şok tabancası gibi bir aletin yarattığı elektroşoktan meydana gelen tipik bir deri tepkisi bu. Adamı etkisiz hale getirmeye yetmiştir. Bir kez uygulandı mı, bütün sinir ve kas sisteminin kontrolünü kaybeder. Bu da, ellerini ve ayaklarını bağlamak için yeterince süre kazandırmıştır."

"Bu izler ne kadar süre kalır?"

"Canlı vücutta normalde iki saatten sonra geçmeye başlar."

"Peki ya ölü vücutta?"

"Ölümle birlikte derideki normal süreç de durur. Bu yüzden hâlâ görebiliyoruz. Gerçi epey bir zayıflamış."

"Bu şoku yedikten sonra iki saat içinde ölmüş yani öyle mi?"

"Doğru."

"Ama şok tabancası insanı sadece bir iki dakikalığına etkisiz hale getirir," dedi Korsak. "Taş çatlasın on dakika. Adamı o halde tutabilmek için birkaç kez şok vermiş olmalı."

"Biz de bu yüzden bakmaya devam edeceğiz şimdi," dedi lsles. Sonra da ışığı biraz daha aşağı çevirdi.

Aşağı çevrilen ışık dosdoğru Richard Yeager'ın cinsel organını aydınlatmıştı. Rizzoli o ana kadar adamın orasına bakmaktan kaçınmıştı. Bir cesedin cinsel organlarına bakmayı Rizzoli her zaman acımasız bir saldırı olarak görmüştü. Işık bu sefer de kurban olarak Richard Yeager'ı seçmiş, adamın penisini ve testislerini gözler önüne sermişti.

"Aynı izlerden daha da var," dedi lsles, deriyi ortaya çıkarmak üzere kurumuş bir kan lekesini silerken. "İşte burada, karın bölgesinin altında."

"Baldırında da var," dedi Rizzoli. lsles kafasını kaldırıp baktı. "Nerede?"

Rizzoli kurbanın sol testisinin altındaki ize işaret etti. Demek Richard Yeager korkunç sonla bu şekilde yüz yüze gelmiş diye düşündü Rizzoli. Tamamen uyanık ve kendinde; ancak kılını bile kıpırdatamadan. Kendini koruyamamıştı. Spor salonunda geçirilen onca zaman, şişirilen kaslar, vücudunuz size itaat etmediği sürece hiçbir işe yaramıyordu işte. Sinir sistemini alt üst eden elektrik şoku yüzünden bütün kasları kısa devre olmuş, bütün güçlerini kaybetmişlerdi. Kesilmeden önce bayıltılan bir inek

gibi çaresiz, yatak odasından salona sürüklenmişti belki de. Sonra da olan biteni görsün diye sırtını duvara verip oturtulmuştu.

Ama şok tabancasının etkisi kısa sürerdi. Çok geçmeden kasları oynamaya, ellerini yumruk yapıp sıkmaya başlamış olmalıydı. Karısının yaşadığı dehşet dolu anları izlerken duyduğu öfkeyle birlikte vücudu adrenalin hücumuna uğramıştı. Ve bu kez kasları beyninin emirlerine itaat etmeye başlamıştı tabii. Ayağa kalkmaya çalışmış, ancak kucağındaki fincan düşünce kendini ele vermişti.

Şok tabancasıyla bir atış daha ve bir kez daha, tepeden aşağı yuvarlanan Sisyphos gibi çaresiz, yere yığılmıştı.

Richard Yeager'ın yüzüne baktı son defa, kapalı gözlerine ve beyninin kaydettiği son görüntüleri hayal etmeye çalıştı. Kendi bacakları, hareketsiz uzanıyordu önünde. Karısı bej halının üzerinde bağlı, yatıyordu. Ve avcının elinde sıkı sıkıya tuttuğu bıçak sonunu hazırlamak üzere yaklaşıyordu.

Adamların kafese tıkılmış hayvanlar gibi bir aşağı bir yukarı gezindiği sosyal oda hep gürültülü olur. Televizyon bangır bangır bağırır, yukarıdaki hücrelere çıkan metal merdivenin basamakları, inen çıkanlar yüzünden tangırdayıp durur. Her zaman göz önündeyizdir. Güvenlik kameraları her yerdedir; duşlarda, hatta tuvalette bile. Biz burada, kör bir kuyunun içinde debelenip dururken gözler hep üzerimizdedir. Yaptığımız her hareketi görebilirler. Souza-Baranowski Islah Merkezi altıncı seviyede bir tesis, Massachusetts Islah Enstitüleri sisteminin en yeni ürünü ve teknolojik olarak tam bir şaheserdir. Kapılar kilitsiz; güvenlik kulesindeki bilgisayar terminalleri vasıtasıyla idare ediliyor. Emirler de dâhili hoparlörlerle iletiliyor. Hücrelerin kapıları uzaktan, insana ihtiyaç duymadan açılıp kapatılabiliyor. Bazen gardiyanlarımızın gerçekten etten kandan insanlar olup olmadıklarından şüpheleniyorum. Belki de camların arkasından bizi izleyen robotlar var sadece. İnsan ya da makine, bir şekilde izleniyorum, ama bu beni biraz olsun rahatsız etmiyor; çünkü aklımdan geçenleri göremezler, hayallerimi süsleyen karanlık coğrafyalara giremezler. Orası sadece bana ait. Sosyal odada oturmuş, saat başı haberleri izlerken aslında zihnimin karanlıklarında geziniyor oluyorum. Gezintimde bana eşlik eden

de, televizyon ekranından gülümseyen haberci kadın oluyor bu kez. Siyah saçlarının yastığın üzerinde dağıldığını hayal ediyorum. Teninin ter içinde parladığını canlandırıyorum zihnimde. Ve benim dünyamda bu kadın gülümsemiyor hiçbir zaman; evet gülümsemiyor, çünkü gözleri faltaşı gibi açılmış, gözbebekleri dipsiz kuyular gibi kocaman, dudakları dehşet içinde gerilmiş. Yeşil elbiseli haberci kadını seyrederken hayal ettiklerim bunlar işte. Gülümseyişine bakıyorum, hoş sesini dinliyorum ve tek merak ettiğim nasıl çığlık atacağı oluyor.

Sonra televizyona yeni bir görüntü çıkıyor ve haberci kadınla ilgili düşüncelerim kayboluyor. Erkek bir muhabir var. Dr. Richard Yeager'ın Newton'daki evinin önünde. Doktorun öldürülmesi ve karısının kaçırılmasının üzerinden iki gün geçmesine rağmen henüz kimsenin tutuklanmadığını bildiriyor üzgün bir sesle. Dr. Yeager ve karısıyla ilgili vakayı başından beri takip ediyordum zaten. Arkama yaslanıp dikkatle ekrana bakıyorum, tanıdık birilerini görme umuduyla.

Ve sonunda onu görüyorum.

Kamera eve dönüyor ve ön kapıdan çıkarken onu alıyor yakın çekim. Ardından da iri kıyım bir adam çıkıyor. O anda televizyon kameralarının onları çektiklerinden habersiz, ön bahçede durmuş konuşuyorlar. Adam kaba saba, domuz gibi bir şey. Gıdısı sarkmış, kafasında kalan üç beş tel saçı da uzatıp yana taramış. O, yanında ufak tefek kalmış. Onu görmeyeli uzun zaman oldu, çok değişmiş. Ama saçları hâlâ eskisi gibi kıvır kıvır, dağınık. Üstünde de her zamanki lacivert takımlarından biri var. Ama yüzü değişmiş işte. Eskiden köşeli yüz hatlarıyla kendinden emin bir hava uyandırırdı insanda. Tamam, çok güzel bir kadın değildi belki, ama gözlerindeki keskin zekâda büyüleyici bir şeyler vardı. Oysa şimdi bitkin ve endişeli görünüyor. Biraz zayıflamış da. Avurtları çökmüş, gözlerinin altına karanlık gölgeler inmiş.

Birden televizyon kamerasını fark ediyor ve dosdoğru bana bakıyor. Sanki beni görüyor, benim de onu gördüğümü anlıyor. Kanlı canlı karşımda duruyormuş gibi. Ne de olsa aramızda bir hukuk var; öyle yoğun paylaşılmış bir geçmiş ki bu, âşıklar gibi bağlanmışız sonsuza kadar ayrılmamacasına.

Oturduğum yerden kalkıp televizyona doğru yürüyorum. Elimi ekrana bastırıyorum. Muhabirin anlattıklarını dinlediğim yok; gözüm ondan başkasını görmüyor. Küçük Janie'ciğim benim. Ellerin hâlâ rahatsız ediyor mu seni? Mahkemedeki gibi ovuşturup duruyor musun avuç içlerini? Yara izlerini sen de benim gibi aşkımızın nişanı olarak görüyor musun? Sana duyduğum derin hürmetin küçük hatıraları onlar.

"Çekil şu televizyonun önünden be adam! Göremiyoruz!" diye bağırıyor biri.

Bense kıpırdamıyorum. Ekranın önünde durup yüzünü ellemeye devam ediyorum. Kömür karası gözleriyle tam bir teslimiyet içinde bana baktığı o anları hatırlıyorum özlemle. Pürüzsüz cildi geliyor gözlerimin önüne. Makyajla kirletilmemiş kusursuz cildi.

"Çekilsene surdan geri zekâlı!"

Birden kayboluyor ekrandan. Yeşil ceketli spiker kadın geri dönüyor. Daha demin süslemiyor muydu hayallerimi bu mankenden bozma kadın? Oysa şimdi nasıl da sıradan, güzelliğinden başka, o narin boynundan başka bir anlamı olmayan bir yaratığa dönüştü. Jane Rizzoli'yi şöyle bir görmem yetti, gerçek avın ne olduğunu anlamak için.

Dönüp oturuyorum yerime. Lexus otomobillerinin reklamı çıkıyor. Ama artık televizyonu seyrettiğim yok. Şimdi özgürce dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Şehirdeki sokaklarda dolaşmak, yanımdan geçen kadınların kokulanın içime çekmek. Ama kimyacıların şişeledikleri şu yapay çiçek kokuları değil benim peşinde olduğum; bir kadının terinin gerçek parfüm kokusu ya da güneşle ısınan saçlarının kokusu, hoşuma giden. Yaz günleri, karşıya geçmek için yeşil yanmasını bekleyen yayaların arasına karışırdım. O kalabalığın içinde, arkandaki adamın saçım koklamak için dibine kadar girdiğini nasıl anlayabilirsin ki? Arkandaki adamın, boynuna baktığını, teninin en güzel kokan yerini bulmaya çalıştığını nasıl fark edeceksin ki?

Zaten farkına yaramıyorlardı da. Yeşil yanar, kalabalık yürümeye başlar. Ve kadın, avcının kokuyu yakaladığını bilmeden, anlamadan yürümeye devam eder.

"Geceliğin katlanarak bırakılmış olması taklitçi bir katille karşı karşıya olduğumuzu göstermez," dedi Lawrence Zucker. "Bu sadece katilin, kontrolü elinde tuttuğunu, kurbanlarının üzerinde tam bir hüküm sürdüğünü gösterme çabasından ibaret. Olay yerinde bunun dikkat çekmesini istiyor."

"Aynı Warren Hoyt'un yaptığı gibi," dedi Rizzoli.

"Böyle yapan başka katiller de var. Bu, sadece Cerrah'a özgü bir şey değil."

Dr. Zucker dedektife tuhaf, gözlerinde vahşi denebilecek bir pırıltıyla bakıyordu. Northeastern Üniversitesi'nin kriminal psikologlarından biriydi ve Boston Emniyet Teşkilatı için sık sık danışmanlık yapardı. Cinayet masasıyla, bir yıl önceki Cerrah davasında da çalışmış, faille ilgili çizdiği profilin ürkütücü derecedeki doğruluğu sonradan anlaşılmıştı. Rizzoli bazı zamanlar Zucker'in nasıl normal biri gibi davranabildiğini merak ediyordu. Warren Hoyt gibi bir adamın zihnine bu kadar derinden nüfuz edebilen birinin, kendinin de ruhun şeytani yanına aşina olması gerekmez miydi? Bu adamın yanında hiçbir zaman rahat edemiyor; kurnaz, fısıltılı konuşmalarından ve keskin bakışlarından huzursuz oluyordu her zaman. Ancak Hoyt'u gerçekten anlayan az sayıda insandan biri olduğu için bir taklitçiyi de tespit etmekte yardımcı olabilirdi.

"Sadece katlanan gecelik değil ki," dedi Rizzoli.

"Başka benzerlikler de var. Kurbanı bağlamak için bant da kullanılmış."

"Bu da özgün bir tarz değil. MacGyver'ı hiç seyretmedin mi? Bantın bin bir çeşit kullanımını bize o öğretmiştir."

"Gece vakti pencereden girmeler. Kurbanları beklemediği bir anda yakalamalar..."

"En savunmasız oldukları zamanlar bunlar. Saldırıya geçmek için en mantıklı zamandır aslında."

"Peki kurbanın boğazını bir kerede kesmesi?"

Zucker omuz silkti. "Öldürmek için sessiz ve etkili bir yöntem."

"Ama hepsini bir arada düşünürsen. Katlanıp bırakılan gecelik. Bant. Eve girme yöntemi. Saldırıya geçişi..."

"Oldukça yaygın stratejilere başvuran bir faille karşı karşıyayız demektir. Kurbanın kucağına bıraktığı fincan bile... o bile daha önce seri tecavüzcüler tarafından kullanılmış olan bir yöntem. Kocanın üzerine tabak falan bırakırlar. Hareket ederse porselen tabak yere düşüp kırılır ve adamı ele verir. Bunlar yaygın stratejiler çünkü işe yarıyorlar."

Rizzoli çaresiz, Newton'daki olay yeri fotoğraflarını çıkarıp Zucker'in masasına koydu. "Kayıp bir kadını bulmaya çalışıyoruz Dr. Zucker. Şu ana kadar hiçbir ipucu bulamadık. Şu anda neler yaşadığını düşünmek bile istemiyorum –halen hayattaysa tabii. Bu yüzden şunlara iyice bir bakın. Bana bu faille ilgili ipucu vermenizi istiyorum. Onu nasıl bulabileceğimizi söyleyin lütfen."

Dr. Zucker gözlüklerini takıp ilk fotoğrafı eline aldı. Hiçbir şey söylemeden, bir süre resme baktıktan sonra diğerlerine geçti. Odada çıt çıkmıyordu. Tek duyulan, doktorun deri koltuğunun gıcırtısı ve ara sıra ilgi duyduğunu belli eden homurtularıydı. Rizzoli doktorun odasından dışarı baktığında Northeastern Üniversitesi kampusunun bu yaz gününde nasıl boş olduğunu görebiliyordu. Sırt çantaları ve kitaplarıyla çimenlerin üzerine yayılmış birkaç öğrenciden başka kimse yoktu. O öğrencilere, gamsız hayatlarına ve masumiyetlerine nasıl da gıpta ediyordu. Gelecekleriyle ilgili besledikleri kör umutlarına. Ve karanlık rüyalarla bölünmeyen gecelerine.

"Meni bulduğunuzu söylemiştin," dedi Dr. Zucker.

Rizzoli gözlerini güneşlenen öğrencilerden ayırıp doktora döndürdü. "Evet. Fotoğrafta gördüğünüz şu oval halının üzerinde. Lab kocanınkinden farklı bir kan grubuna ait olduğunu belirtiyor. DNA'lar da CODİS veritabanına girildi."

"İçimde bir ses, bu faili ulusal bir veritabanından yakalayamayacağınızı söylüyor. Hatta, onun DNA'sını CODIS'te bulamayacağınıza bahse bile

girerim." Zucker fotoğrafın üzerinden Rizzoli'ye baktı. "Ve eminim hiç parmak izi bırakmamıştır da."

"Evet, AFIS'te eşleştirebileceğimiz bir örnek bulamadık. Ne yazık ki, Bayan Yeager'ın annesinin cenazesinde evde en az elli ziyaretçi varmış. Bu da demektir ki, tanımlanmamış bir sürü parmak iziyle uğraşmak zorundayız."

Zucker, Dr. Yeager'ın, kanlı duvara sırtı dayanmış resmine bakıyordu şimdi. "Bu cinayet Newton'da işlenmiş."

"Evet."

"Normalde senin bu soruşturmaya katılmaman gerekirdi. Neden buradasın peki?" Zucker kafasını kaldırıp o rahatsız edici keskinlikle baktı Rizzoli'nin gözlerine.

"Dedektif Korsak çağırdı beni."

"Davayı asıl yürüten kişi o, değil mi?"

"Evet. Ama..."

"Boston'daki cinayetler size yetmiyor mu Dedektif? Neden buna da bulaşma gereği duydunuz?"

Doktor sanki beyninin içine sızmış, eziyet edebileceği hassas bir nokta aramaya çalışıyor gibiydi. "Size söyledim," dedi Rizzoli, "kadın hâlâ hayatta olabilir."

"Ve siz de onu kurtarmak istiyorsunuz."

"Siz istemez miydiniz?" diye karşılık verdi dedektif.

"Sadece merakımdan soruyorum Dedektif," dedi Zucker, kadının öfkesini umursamayarak. "Hoyt vakasıyla ilgili olarak kimseyle konuştunuz mu? Şahsen üzerinizde bıraktığı etkiyi kast ediyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Hiç yardım aldınız mı?"

"Psikologa gidip gitmediğimi mi soruyorsunuz?"

"O bodrumda başınızdan geçenler, üzerinizde korkunç bir etki bırakmış olmalı. Warren Hoyt'un yaptıkları, kimi olsa derinden sarsardı. Hem duygusal hem de fiziksel izler bıraktı üzerinizde. Çoğu insan böyle bir travmadan kolay kolay kurtulamaz. Geçmişe dönüşler, kâbuslar. Depresyon."

"Hatıralar pek eğlenceli değil, evet, ama başa çıkabiliyorum."

"Sizin tarzınız bu, öyle değil mi? Sağlam görünmek. Asla şikâyet etmemek."

"Benim de herkes gibi mızmızlandığım oluyor canım."

"Ama bunların sizi zayıf göstermesine izin vermiyorsunuz. Savunmasız görünmek istemiyorsunuz çünkü."

"Her şeyden şikâyet eden insanlara katlanamıyorum. Dolayısıyla ben de onlardan biri gibi davranmayı reddediyorum."

"Benim kast ettiğim, mızmızlanmak değil. Sorunlar yaşadığınızı kabullenecek kadar dürüst olup olmadığınızı merak ediyorum."

"Ne tür sorunlar bunlar?"

"Siz söyleyin Dedektif."

"Hayır, siz söyleyin. Hapı yuttuğumu düşünen sizsiniz."

"Ben öyle demedim."

"Ama öyle düşünüyorsunuz."

"Hapı yutmak deyişi size ait. Böyle mi hissediyorsunuz gerçekten?"

"Bakın, buraya geliş nedenim belli." Yeager cinayetinin olay yeri fotoğraflarını gösterdi. "Neden benim hakkımda konuşmaya başladık şimdi?"

"Çünkü bu fotoğraflara baktığınızda tek gördüğünüz Warren Hoyt oluyor. Ben de bunun nedenini merak ediyorum."

"O dosya kapandı. Ben artık önüme bakıyorum."

"Gerçekten mi?"

Doktor öyle yumuşak sormuştu ki bu soruyu, Rizzoli sessizliğe büründü. Doktorun burnunu sokmasına kızmıştı. Daha da çok, kendisinin kabul edemediği bir gerçeğin farkına varmasına kızmıştı. Warren Hoyt izler bırakmıştı. Üzerinde bıraktığı acıları hatırlaması için ellerine bakması yeterliydi. Ama en büyük acı fiziksel olan değildi. Geçen yaz o bodrumda kaybettiği şey, yenilmez olduğuna dair inancıydı. Kendine güveniydi. Warren Hoyt gerçekte ne kadar savunmasız olduğunu öğretmişti Rizzoli'ye.

"Buraya Warren Hoyt'u konuşmaya gelmedim," dedi sonra.

"Ancak burada olmanızın nedeni o aslında."

"Hayır. Buraya geldim çünkü bu iki katilin arasında paralellikler görüyorum. Ayrıca bu konuda yalnız da değilim Dedektif Korsak da görüyor bunu. Bu yüzden, asıl konumuza dönelim, olur mu?"

Doktor anlamsız bir tebessümle baktı ona. "Olur."

"Şu faile dönecek olursak?" Rizzoli fotoğraflara işaret etti. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Zucker bir kez daha Dr. Yeager'ın fotoğrafına dönmüştü. "Failinizin işini muntazam yaptığı açık. Ama bunu siz de biliyorsunuz zaten. Olay yerine tam anlamıyla hazırlıklı gelmiş. Cam kesici, şok tabancası, bant. Bu çifti o kadar hız bir şekilde etkisiz hale getirmiş ki, insan merak ediyor. Doktor Rizzoli'ye bir bakış attı. "İkinci bir fail olamaz mı? Bir suç ortağı?"

"Ayak izleri tek bir kişiye ait."

"O halde adamınız çok başarılı. Çok da titiz."

"Ama halının üzerine menisini bırakmış. Bu büyük bir hata."

"Evet öyle. Ve bunun o da farkında."

"Peki ama neden kadına hemen oracıkta, evin ortasında saldırmış? Neden daha sonra, daha güvenli bir yerde yapmayı tercih etmemiş? Mademki böyle bir şeyi organize etmekte bu kadar başarılı..."

"Belki de her şeyin nedeni budur."

"Nasıl?"

"Düşünsenize. Dr. Yeager eli kolu bağlı, çaresiz oturuyor. Başka bir adamın, kendi malına sahip olmasını seyretmek zorunda kalıyor."

"Mal," diye tekrar etti Rizzoli.

"Bu failin zihniyetine göre kadın bir mal. Başka bir adamın malı. Cinsel tacizciler çoğu zaman bir çifte saldırmayı göze alamazlar. Yalnız kadını, yani kolay hedefi seçerler. Resme bir de adam girmesi işi daha tehlikeli kılacaktır. Ama bu failin, resimde bir koca olduğundan haberdar olması gerekir. Zaten onunla başa çıkabilmek için hazırlıklı da gelmiş. Asıl zevkin, asıl heyecanın bir parçası olamaz mı bu? Seyirci önünde yapmaktan söz ediyorum."

Tek bir seyirci. Rizzoli, Richard Yeager'ın, duvarın dibinde yığılmış fotoğrafına baktı. Evet, salona ilk girdiğinde onun da aklına gelen bu olmuştu.

Zucker'in bakışları pencereye yöneldi. Kısa bir an geçti. Tekrar konuşmaya başladığında sesi rüyalar âleminden geliyormuş gibi yumuşak ve mahmur çıkıyordu.

"Her şey güç meselesi. Ve kontrol. Bir insanın, bir diğeri üzerindeki hâkimiyeti. Sadece kadının üzerinde değil, adamın da. Belki de faili en çok heyecanlandıran aslında adam olmuştu; belki de fantezisinin en önemli kısmı buydu. Failimiz risklerin bilincinde ama hayallerini gerçekleştirmek

için dayanılmaz bir dürtü duyuyor içinde. Onu kontrol eden şey fantezileri; buna karşılık o da kurbanlarını kontrol ediyor. Her şeye gücü yeten bir adam o. Tek hâkim. Düşmanı hareketsiz ve çaresiz otururken, failimiz de tarih boyunca muzaffer ordular ne yaparsa onu yapıyor. Ganimetine sahip oluyor. Kadına tecavüz ediyor. Zevkinin en büyük nedeni ise Dr. Yeager'ın kesin yenilgisi. Bu saldırı cinsel şiddetten Çok daha öte; bir erkeğin gücünü göstermesiyle ilgili bir şey. Bir erkeğin bir diğeri üzerindeki zaferi. Ve muzaffer ordu ödülünü alıyor."

Dışarıda, çimenlerin üzerindeki öğrenciler sırt çantalarını almış, üstlerine yapışan çimenleri silkeliyorlardı. Akşamüzeri güneş üzerinden geçtiği her şeyi altın rengine boyuyordu. Gün bu öğrenciler için nelere gebeydi acaba? Rizzoli merak ediyordu. Belki neşeli bir muhabbet, pizza ve bira. Ve kâbussuz sağlam bir uyku. Masum insanlara özgü gerçek bir uyku.

Bir daha asla sahip olamayacağım bir lüks.

Rizzoli'nin cep telefonu çaldı. "Affedersiniz," dedi ve açtı telefonunu.

Kıl, elyaf ve iz kanıt labından Erin Volchko'ydu arayan.

"Dr. Yeager'ın cesedinden çıkarılan bant parçalarını inceledim." dedi Erin. "Raporu Dedektif Korsak'a da faksladım gerçi ama senin de bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne buldun?"

"Yapışkan kısımda bir dizi kısa, kahverengi kıl kalmış. Vücuttan çıkarılırken yapışıp kalmış uzun kıllar."

"Ya elyaf?"

"Onlar da var. Ama asıl ilginç şey şu. Kurbanın ayak bileğinden çıkarılan bantta yirmi bir santimetre uzunluğunda, koyu kahverengi tek bir saç teli bulduk."

"Adamın karısı sarışın."

"Biliyorum. İlginç olan da bu ya."

Fail, diye düşündü Rizzoli. Bizim katilin bu. "Epitel hücreler de var mı?"

"O halde o saç telinin DNA'sını da tespit edebiliriz. Bir de meniyle eşleştirebilirsek..."

"Meniyle eşleşemez."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu saçın katile ait olması imkânsız." Erin bir an duraksadı. "Zombi değilse tabii."

4

Boston Emniyet Teşkilatı cinayet masası dedektifleri için suç labına gitmek demek, Schroeder Plaza'nın güney kanadına geçen, gün ışığıyla aydınlanmış bir koridorda kısa bir yürüyüş demektir. Rizzoli bu koridordan kim bilir kaç kez geçmişti. Her seferinde Roxbury'nin sorunlu mahallelerine bakan pencerelerden dışarıyı seyretmeyi severdi. Ama bugün zihni sorularla dolu olduğu için gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Hiç vakit kaybetmeden S269'a yani kıl, elyaf ve iz kanıt labına yönelmişti.

Bir sürü mikroskop ve bir prizmalı gaz kromotografıyla tıka basa dolu bu penceresiz odanın tek hâkimi Erin Volchko'ydu. Gün ışığı ve dışarıdaki hayattan koparılmış bu odada Volchko'nun gözleri mikroskop camının altındaki dünyadan başka bir şey görmezdi. Rizzoli odaya girince Erin sandalyeden kalkmadan dönüp ona baktı.

"Senin için mikroskobun altına koydum yeniden. Gel bir bak." Rizzoli oturup vizörden baktı. Yatay olarak yerleştiriliş tek bir saç teli vardı lensin altında.

"Dr. Yeager'ın ayak bileğine yapıştırılmış bantın üzerinde bulduğum kahverengi saç teli bu işte," dedi Erin.

"Yapışkana tutunmuş tek uzun tel buydu. Diğerleri kurbanın uzuv kılları, artı ağzının üzerinden çıkarılan bantta kalmış saç tellerinden biri. Ama bu uzun tel diğerlerinin arasında sırıtıyor. Çok da tuhaf bir durum aslında. Ne kurbanın saçlarıyla, ne de karısının saç fırçasından aldığımız örneklerle eşleşiyor."

Rizzoli vizörü hareket ettirip bütün tel boyunca gezdi.

"İnsan saçı mı?"

"Evet, evet, insan."

"Peki, neden bizim faile ait olamıyormuş?"

"Şuna bir daha bak. Ne gördüğünü söyle bana."

Rizzoli bir an durup adli tıpta saç incelemeleriyle ilgili öğrendiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. Erin'in onu buraya çağırıp mikroskoba baktırmasının bir nedeni olmalıydı. Bunu sesindeki heyecandan da çıkarabiliyordu. "Bu saç teli dalgalı; yaklaşık sıfır nokta bir ya da iki çapında dalga. Ve uzunluğunun yirmi bir santimetre olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Kadın saçı uzunluğunda," dedi Erin. "Yani bir erkek için biraz fazla uzun."

"Seni düşündüren, uzunluğu mu?"

"Hayır. Uzunluğuna bakıp cinsiyeti tespit edemeyiz."

"Peki başka neye dikkat etmem gerekiyor o zaman?"

"Kök ucuna bak. Garip bir şey görüyor musun?"

"Kök ucu biraz pürüzlü. Fırça gibi."

"Biz de aynen böyle tabir ederiz. Fırçamsı kök ucu. Kortikal fibrillerden oluşuyor. Yani kabuk liflerinden. Kökü inceleyerek bu telin, büyümenin hangi aşamasında olduğunu anlayabiliriz. Bir tahminde bulunmak ister misin?"

Rizzoli dikkatini soğan şeklindeki saç köküne verdi.

"Tam ucunda sallanan şeffaf bir şey var."

"Bir epitel hücre," dedi Erin.

"Demek ki aktif olarak büyümekteymiş."

"Evet. Kökün kendisi de biraz genişlemiş; demek ki bu saç teli geç doku yenilenmesi dönemindeymiş. Yani aktif büyüme evresini tamamlamak üzereymiş. Ve o epitel hücre bize DNA'yı verebilir."

Rizzoli kafasını vizörden kaldırıp Erin'e baktı. "Bunun zombilerle ne alakası var peki?"

Erin sessizce güldü. "Ben tam olarak öyle demek istememiştim ki."

"Ne demek istemiştin peki?"

"Saç uzantısına bak. Kökten yukarı doğru uzama çizgisine."

Rizzoli bir kez daha mikroskoba dönüp koyu renkli saç teline baktı. "Renk her yerde aynı değil," dedi sonra.

"Devam et."

"Kökten biraz yukarıda bir yerde siyah bir şerit var. Nedir bu?"

"Ona uzak uç kök kuşağı deniyor," dedi Erin. "Yağ beze kanalının foliküle girdiği yerdir orası. Yağ bezelerinin salgıları, bir çeşit sindirim süreci gereği hücreleri bölen enzimler içerir. İşte, saçın kök ucuna yakın yerde gördüğün o şişkinlik ve koyu renkli şerit bu yüzden oluşur. Görmeni istediğim şey buydu. Uzak uç kuşağı yani. Bu saçın faile ait olma ihtimalini ortadan kaldıran neden bu. Elbiselerinin üzerinde kalmış olabilir. Ama kafasından gelmediği kesin."

"Neden peki?"

"Çünkü uzak uç kuşakları ve fırçamsı kök uçları ölüm sonrası değişimlerdir."

Rizzoli merakla kafasını kaldırıp Erin'e baktı. "Ölüm sonrası mı?"

"Evet. Çürümekte olan bir kafa derisine ait yani. Bu saç telinde gözlenen değişimler klasiktir ve çürüme sürecinin en bilinen belirtilerinden biridir. Katiliniz mezardan kalkıp gelmediyse şayet, bu saçın ona ait olmadığı kesin."

Rizzoli'nin toparlanması biraz zaman almıştı. "Kişinin ne kadar süre önce ölmüş olması gerekir? Yani saçta bu değişimlerin meydana gelmesi için?"

"Maalesef kuşak değişimleri ölüm sonrası tarihin tespitinde çok da yardımcı olamıyorlar bize. Yani bu saç teli ölünün kafa derisinden sekiz saat sonra da

alınmış olabilir, birkaç hafta sonra da. Yıllar önce mumyalanan cesetlerin saçlarında bile aynı değişimleri görebiliriz."

"Peki saçı kişi hâlâ hayattayken alırsan ne olur? Bir süre öylece kaldığını düşün. Aynı değişimler gözlenir mi yine?"

"Hayır. Bu çürüme belirtileri saç ancak ölü kurbanın kafa derisinde kaldığı sürece görülür. Sonradan, yani ölümden sonra alınmaları gerekir." Erin, Rizzoli'nin şaşkın bakışlarını fark etmişti. "Failiniz bir cesetle temas kurmuş. O saç teli elbisesinin üzerinde kalmış, oradan da Dr. Yeager'ın bileklerini bağlarken kullandığı banta yapışmış."

"Başka bir kurbanı daha var," dedi Rizzoli sessizce.

"O da bir ihtimal. Benim başka bir varsayımım daha var." Erin tezgâhlardan birinden, üzerinde yapışkan kısmı yukarıda kalmış halde bir parça bant bulunan bir tepsiyle çıkageldi. "Bu parça Dr. Yeager'ın bileklerinden çıkarıldı UV ışıkta bakmanı istiyorum. Duvardaki şu düğmeye basar mısın lütfen?"

Rizzoli söyleneni yaptı. Aniden oluşan karanlıkta Erin'in küçük UV lambası tuhaf, mavi-yeşil bir ışıkla parılda Mick'in Yeager'ların evinde kullandığından çok daha zayıf bir ışık kaynağıydı belki ama ışınlar yapışkan banta vurduğunda sarsıcı ayrıntıların ortaya çıkarılmasına yetmişti. Olay yerinde bırakılan yapışkan bantlar bazen bir dedektifin bulduğu en büyük hazine olabiliyordu. Elyaf, saç, parmak izleri, hatta suçlunun deri hücreleriyle birlikte DNA'sı bile yapışabiliyordu o bantlara. Rizzoli şimdi UV ışığı altında toz parçacıkları ve birkaç kısa tüy görebiliyordu. Ve bantın bir kenarı boyunca yapışmış halde çok ince elyaf parçaları kalmıştı.

"Şu kenardaki liflerin nasıl süreklilik arz ettiğini görebiliyor musun?" diye sordu Erin. "Aynı süreklilik elinin bileklerinden çıkarılan bantta da vardı, ayaklarına yapıştırılanda da. İnsan yapımı bir şeye benziyor."

"Ama değiller."

"Hayır, değiller. Bant rulosunu bıraktığın yerde, dışta kalan yapışkan kısma rulonun oturduğu yerden izler kalır. Bunlar o yüzeyden gelen liflerdir. Nereye gidersek gidelim, o çevreden izler alırız. Sonra da aynı izleri gittiğimiz diğer yerlerde bırakırız. Senin fail de aynısını yapmış işte." Erin odanın ışıklarını açınca Rizzoli ani parlaklık yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

"Ne tür lifler bunlar?"

"Dur, göstereyim." Erin mikroskobun altındaki camı yeni bir camla değiştirdi. "Şu vizörden bir bak. Ne gördüğünü anlatacağım sana."

Rizzoli vizörden bakınca C şeklinde kıvrılmış koyu renkli bir lif gördü.

"Bu, yapışkan bantın köşesinden alındı," dedi Erin.

"Bantın çeşitli katmanlarını ayırmak için basınçlı sıcak hava kullandım. Bu lacivert renkli lifler bütün bant boyunca uzanıyor. Dur bir de yan kesit göstereyim." Erin bir klasörden bir fotoğraf çıkardı. "Taramalı elektron mikroskobunun altındaki görüntüsü böyle işte. Lifin delta şeklini görebiliyor musun? Küçük bir üçgene benziyor. Kir yapışmasın diye bu şekilde imal ediliyorlar. Bu delta şekli halı liflerinde de kullanılır."

"Yani bu, insan yapımı."

"Doğru."

"Ya birefrinjans?" Işığın sentetik elyaftan geçtikte sonra, prizmadan geçermiş gibi iki farklı düzleme polarize olduğunu biliyordu Rizzoli. Birefrinjans bu çifte kırılmaya verilen isimdi. Her lif cinsinin, polarize mikroskopla ölçülebilen karakteristik değerleri vardı.

"Özellikle bu mavi lif," dedi Erin, "sıfır nokta sıfır altmış üç'lük bir birefrinjans endeksine sahip."

"Bu neyi gösteriyor peki?"

"Naylon 66. Lekelere karşı direnci, esnekliği ve sağla lığı yüzünden halılarda kullanımı yaygındır. Bu lifin kesit şekli ve kızılötesi sprektrografı,

halı üretiminde kullanılan Antro markalı bir DuPont ürünün değerleriyle eşleşiyor."

"Ve de lacivert renkli," dedi Rizzoli. "Çoğu insan evi de böyle bir renk halı istemez. Araba halısı gibi sanki."

Erin başını salladı. "Gerçekten de, 802 numaralı bu lacivert renk uzun zamandır lüks Amerikan arabalarının döşemelerinde standart bir seçenek olarak sunuluyormuş. Cadillac'arda, Lirncoln'lerde falan."

Rizzoli bu konuşmanın nereye doğru gittiğini anlamıştı.

"Cenaze arabaları genelde Cadillac oluyor."

Erin gülümsedi. "Lincoln de oluyor."

İkisi de aynı şeyi düşünüyordu şimdi. Katil, işi ölüler olan biri olmalıydı.

Rizzoli hangi meslek dallarının bu özelliğe sahip olduğunu düşünüyordu. Polisler ve sahipsiz bir cesedi incelemek üzere gelen tıbbi dedektifler. Patologlar ve asistanları. Mumyalayıcılar ve cenaze yöneticileri. Merhumu son yolculuğuna uğurlamadan önce saçlarını yıkayan, gerekirse makyaj yapanlar. Ölüler bir sürü insanın elinden geçiyordu aslında.

Erin'e baktı. "Şu kayıp kadın. Gail Yeager..."

"Ne olmuş ona?"

"Geçen ay annesi ölmüş."

Joey Valentine ölüleri diriltiyordu adeta.

Rizzoli ve Korsak, Whitney Cenaze Evi ve Kilisesi'nin hazırlık odasında durmuş, Joey'nin makyaj setiyle çalışmasını izliyorlardı. Setin içinde küçük krem kavanozları, allıklar ve ruj tozları vardı. Tiyatrocuların kullandıkları makyaj setlerine benziyordu aslında; ama bu kremler ve allıklar cesetlerin soluk tenlerine hayat vermek için kullanılıyordu. Fonda Elvis Presley "Love

Me Tender"ı söylerken Joey de, cesedin ellerine fondöten sürüp kateter izlerini kapatmaya çalışıyordu.

"Bayan Ober'ın en sevdiği müzik buymuş," dedi Joey çalışmaya devam ederken. Bir yandan da masanın dibindeki tuvale yapıştırılmış üç resme bakıyordu ara sıra. Gerçi fotoğraflardaki kadın Joey'nin üzerinde çalıştığı kararmış, porsumuş cesede pek benzemiyordu ama Rizzoli bunların Bayan Ober'a ait olduklarını anlamıştı.

"Oğluna bakılırsa kadın tam bir Elvis manyağıymış," dedi Joey. "Graceland'e üç kez gitmiş. Makyajını yaparken çalmam için bu kaseti getirdiler. Genelde en sevdikleri şarkıları çalmaya dikkat ederim. Böylece onlarla aramda bir bağ oluşuyor. Sadece dinledikleri müzikten bile bir fikir edinebiliyorsun insanlar hakkında."

"Peki bir Elvis hayranının nasıl görünmesi gerekiyor?" diye sordu Korsak.

"Parlak rujlar. Kabarık saçlar. Shostakovich dinleyen birine benzemez yani."

"Peki, Bayan Hallowell ne tür müzik seviyormuş?"

"İnanın hatırlamıyorum."

"Elinden geçeli bir ay olmamış daha."

"Evet, ama her ayrıntıyı da hatırlayamam ki." Joey eller üzerindeki işini bitirmişti. Şimdiyse masanın başına geçip "You Ain't Nothing but a Hound Dog" eşliğinde kafasıyla ritim tutmaya başlamıştı. Üzerinde siyah kot pantolonu ve Doc Martens'le, boş bir tuvalin önünde durup düşüncelere dalmış modern sanatçılara benziyordu. Onun tuvali soğuk etti; fırçası makyaj fırçaları, boyaları ise allık pudralarıydı. "Daha bronz bir şey olsun," dedi Joey, sözünü ettiği rengin bulunduğu şişeye uzanırken. Elinde spatulayla renkleri paslanmaz çelikten bir paletin üzerinde karıştırmaya başladı. "Evet, bir Elvis kızına da böylesi yakışır." Sonra bu karışımı cesedin yanaklarına dağıtmaya koyuldu. Siyaha boyanmış saçların altındaki beyaz diplere kadar yaydı boyasını.

"Belki Bayan Hallowell'in kızıyla konuştuğunu hatırlarsın," dedi Rizzoli. Sonra da Gail Yeager'ın fotoğrafını çıkarıp Joey'ye gösterdi.

"Bay Whitney'ye sorun bence. Genelde insanlarla o ilgilenir. Ben yardımcısıyım sadece..."

"Ama Bayan Yeager'la annesinin cenaze makyajı hakkında konuşmuş olmalısınız. Bu işlere sen baktığına göre."

Joey tekrar baktı Gail Yeager'ın fotoğrafına. "Hatırladım şimdi; çok hoş bir kadındı," dedi sessizce.

Rizzoli meraklı bir bakış attı. "Kadındı, öyle mi?"

"Bakın ben de izliyorum haberleri. Bayan Yeager'ın gerçekten hayatta olduğunu düşünmüyorsunuz ya?" Joey arkasına dönüp, odada dolanırken dolapların içine göz atan Korsak'a bakarak kaşlarını çattı. "Ee... dedektif? Özellikle aradığınız bir şey mi vardı acaba?"

"Yoo. Bir morgda ne tip şeyler bulunur merak ettim sadece." Dolaplardan birine uzanıp baktı. "Hey, bu saç maşası mı?"

"Evet. Dalgalı saçlar yaratmak için. Manikür de yapıyoruz burada. Müşterilerimizin harika görünmeleri için elimizden geleni yaparız."

"Bu işte çok iyi olduğunu duymuştum."

"Hepsi de çıkardığım işten memnun kalmıştır."

Korsak kahkahayla güldü. "Bunu kendileri de söylüyorlar mı bari?"

"Ailelerini kast etmiştim. Aileleri memnun kalıyor."

Korsak saç maşasını bıraktı. "Bay Whitney'le kaç yıldır çalışıyorsunuz? Yedi yıl olmuş mudur?"

"Aşağı yukarı."

"Lise biter bitmez başladın herhalde."

"Önce cenaze arabalarını yıkayarak başladım. Hazırlık odasını temizliyordum. Geceleri kalıp telefonlara falan bakıyordum. Sonra Bay Whitney bana bu işleri de öğretti. Artık o yaşlandığı için buradaki her işe ben bakıyorum da denebilir."

"Herhalde bununla ilgili bir ustalık belgen de vardır."

Bir anlık sessizlik. "Ah, hayır. Ona başvurmaya hiç vaktim olmadı. Zaten Bay Whitney'ye yardım ediyorum burada."

"Neden başvurmuyorsun ki? Senin için önemli bir atılım olur."

"İşimi bu haliyle seviyorum ben." Joey tekrar Bayan

Ober'a döndü ve yüzünü pudralamaya koyuldu. Sonra bir kaş tarağı alıp kadının kırlaşmış kaşlarını, sevgi dolu bir özenle kahverengiye boyamaya başladı. Çoğu genç adamın hayatı dolu dolu yaşadığı bir yaşta Joey Valentine günlerini ölülerle geçirmeyi tercih etmişti. Cesetleri hastanelerden, huzurevlerinden alıp bu temiz, pırıl pırıl odaya kadar getiriyordu. Sonra o ölüleri yıkayıp kuruluyor, saçlarını şampuanla yıkıyor, canlı gibi görünsünler diye de kremler ve pudralarla yeniden yaratıyordu onları. Bayan Ober'ın yanaklarına allık sürerken mırıldandı. "Güzel. Evet, gerçekten çok güzel oldu. Mükemmel görüneceksiniz..."

"Pekala Joey," diye araya girdi Korsak. "Yedi yıldır burada çalışıyorsun, öyle mi?"

"Demin söylememiş miydim bunu?"

"Ve profesyonel anlamda bir sertifikan olsun istemedin şimdiye kadar."

"Neden bunu sorup duruyorsunuz, anlamadım."

"Yoksa ustalık belgesi alamayacağını bildiğin için mi?"

Joey'nin ruj sürmeye hazırlanan eli havada kalmıştı. Hiçbir şey söylemeden durdu.

"İhtiyar Bay Whitney sabıkalı olduğunu biliyor mu?" diye sordu Korsak.

Joey nihayet kafasını kaldırıp baktı. "Ona söylemediniz, değil mi?"

"Belki bir ara söylerim. O zavallı kızı nasıl korkuttuğunu falan anlatırım belki."

"Daha on sekiz yaşındaydım. Büyük bir hataydı..."

"Hata mı? Yanlış pencereden mi baktın? Yanlış kızı mı röntgenledin yoksa?"

"Aynı okula gidiyorduk. Elbette ki tanıyordum onu."

"Demek sadece tanıdığın kızları gözetliyorsun. Başka neler yaptın anlat da bilelim."

"Söyledim ya, büyük bir hataydı!"

Birilerinin evine girdiğin oluyor mu? Yatak odalarına falan dalıyor musun bakalım? Kim bilir, belki de evin hanımının sutyenini, donunu falan aşırıyorsundur."

"Tanrım." Joey yere düşürdüğü ruja bakakalmıştı. Birazdan kusmaya başlayacakmış gibi duruyordu.

"Röntgenciler eninde sonunda başka işlere de bulaşırlar, anlarsın ya," dedi Korsak, duraksamadan. "Pis işlerden söz ediyorum."

Joey gidip müziği kapattı. Sonra sırtını dedektiflere dönüp camdan dışarı, yolun karşısındaki mezarlığa baktı sessizce. "Hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır Joey. Şurada adam gibi bir sohbet edelim istiyorum, hepsi bu."

"Bay Whitney bilmiyor."

"Bilmesi de gerekmiyor."

"Tamam."

"Pazar gecesi neredeydin?"

"Evde."

"Yalnız mıydın?"

Joey iç geçirdi. "Bakın, konuyu nereye getirmeye çalıştığınızın farkındayım. Ne yapmaya çalıştığınızı anladım. Ama söyledim ya, Bayan Yeager'ı tanımıyordum. Annesini buraya getirdiler, o kadar. İyi de bir iş çıkardım, biliyorsunuz. Sonradan insanların söylemesi tabii. Nasıl da kanlı canlı duruyordu falan dediler."

"Arabana bir göz atmamızda sakınca var mı?"

"Neden ki?"

"Öylesine bakacağız işte."

"Evet, sakıncası var. Ama nasıl olsa yapacaksınız, öyle değil mi?"

"Senin rızan olmadan olmaz." Korsak bir an durdu. "Bilirsin, işbirliği tek taraflı değildir."

Joey camdan dışarı bakmaya devam ediyordu. "Bugün bir cenazemiz var," dedi sessizce. "Şu limuzinleri görüyor musunuz? Çocukluğumdan beri cenaze merasimlerini seyretmeyi sevmişimdir. O kadar güzeldirler ki. Çok mağrur bir görüntüdür. İnsanların hâlâ bozamadıkları tek şey bu. Henüz kirletemedikleri tek şey. Evliliklere benzemiyor yani. Hani uçaktan atlarken falan evleniyorlar ya! Ya da televizyonda evlilik teklif ediyorlar hani. Oysa cenazelerde eskisi gibi saygı gösteriyor insanlar..."

"Araban diyordum Joey."

Joey nihayet arkasını dönüp çekmecelerden birini açtı, anahtarları Korsak'a uzattı. "Kahverengi Honda."

Rizzoli ve Korsak park alanında durup Joey Valentine'ın arabasının içindeki kahverengi halıya baktılar.

"Kahretsin." Korsak kaputa yumruk attı. "Bu herifle işim bitmedi daha."

"Ona karşı elinde ne var ki?"

"Ayakkabılarını görmedin mi? Ayakları bizim aradığımız numara gibi geldi bana. Ayrıca cenaze arabasının halısı da lacivertti."

"Bunun gibi binlerce araba vardır. Bütün bunlar yeterli değil."

"İhtiyar Whitney olmadığı da kesin." Joey'nin patronu Leon Whitney altmış altı yaşındaydı "Bak, failin DNA'sını tespit ettik zaten," dedi Korsak. "Şimdi sıra Joey'ninkinde."

"Bir fincana tükürüp sana vereceğini mi sanıyorsun?"

"İşine devam etmek istiyorsa mecbur. Bence uslu bir köpek gibi yalvaracaktır."

Rizzoli yolun karşısındaki mezarlığa ve çıkışa doğru yönelen cenaze geçidine baktı. Ölenler gömüldükten sonra hayat devam ediyor, diye düşündü. Yaşanan trajedi ne olursa olsun hayat devam etmek zorunda. Tıpkı benim gibi. "Bununla daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum," dedi Rizzoli.

"Ne?"

"İlgilenmem gereken başka vakalar da var. Ve Yeager vakasının Warren Hoyt'la alakası olduğunu da sanmıyorum."

"Üç gün önce böyle düşünmüyordun ama."

"Yanılmışım demek ki." Park alanının ucundaki arabasına kadar yürüdü, kapıyı açtı ve camları indirdi. Kapıyı açar açmaz, güneşin allında onca zaman pişmiş olan arabadan bir sıcaklık dalgası çarptı yüzüne.

"Bana mı kızdın yoksa?" diye sordu Korsak.

"Hayır."

"Peki, neden bırakıp gidiyorsun şimdi?" Direksiyonun arkasına geçti Rizzoli. Koltuk adeta yanıyordu. "Geçen yıl Cerrah'ın etkisinden kurtulmaya çalışmakla geçti," dedi. "Artık onu bırakmamın zamanı geldi. Karşıma çıkan her şeyde onun elini görmekten bıktım."

"Bazen içinden gelen sesi dinlemen gerekir."

"Bazen başka bir ses duymazsın. Bir polisin içgüdüleri başkalarından daha değerli değildir ki. Hem içgüdü ne demek? İçinden gelen sesin seni yanlış yerlere götürdüğü olmuyor mu hiç?"

Motoru çalıştırdı. "Oluyor; hem de sık sık."

"O halde seni kızdırmadım."

Rizzoli kapıyı hızla kapattı. "Hayır."

"Emin misin?"

Rizzoli açık camdan Korsak'a baktı. Güneş tam üstüne vurduğu için gözlerini kısmış, gözleri gür kaşlarının altında birer çizgiye dönüşmüştü. Kollarındaki tüyler kürk gibi siyah ve gürdü; düşük omuzları ve bükük dizleriyle bir gorile benziyordu bu adam. Hayır, Rizzoli'yi kızdıran o değildi. Ama yine de adama baktığında bir zevksizlik abidesi görmekten alıkoyamıyordu kendini.

"Bu işle daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum, hepsi bu," dedi. "Bilirsin işte."

Masasının başına dönen Rizzoli onu bekleyen evrak yığınına girişti hemen. Hepsinin tepesinde de kimliği hâlâ tespit edilemeyen şu uçaktan düşmüş olan adam vardı. Bu kurbanı uzun zamandır ihmal ediyordu. Ama klasörü açıp adamın otopsi fotoğraflarına bakarken, Yeager'ları ve üstünde bir cesedin saçını taşıyan o adamı düşünmeden edemiyordu yine de. Güya Logan Havaalanı'nın uçak iniş kalkış saatlerini kontrol ediyordu; aslında

Gail Yeager'ın gülümseyen resmini zihninden uzaklaştıramıyordu bir türlü. Bir yıl önce, Cerrah soruşturması boyunca toplantı odasının duvarına iliştirilmiş olan kadın fotoğraflarını hatırladı. O kadınlar da gülümsüyordu o resimlerde. Hâlâ kanlı canlılarken, gözlerinden hâlâ hayat fışkırırken çekilmiş resimlerdi bunlar. Gail Yeager'ı düşünürken ondan önce bu hayattan göçen diğerlerini de düşünmeden edemiyordu.

Acaba Gail de onlara katılacak mıydı?

Çağrı cihazının titreşmesiyle birlikte yerinden sıçradı. İşte günü kurtaracak yeni bir keşfin ilk çağrısı olmalıydı bu. Telefona sarıldı hemen.

Çok geçmeden kendini binanın dışında bulmuştu bile.

5

Köpek sarı bir Labrador'du. Yanında duran polis memurlarının yüzünden heyecana kapılmıştı. Ağaca bağlı tasmasının ucundan ileri atılmaya çalışıyor, deli gibi havlayıp duruyordu. Üzerinde koşu şortları, orta yaşlı, zayıf bir adam olan sahibi, kafası avuçlarının arasında, büyükçe bir taşın üzerine oturmuş, köpeğinin ilgi isteyen feryatlarına kulaklarını tıkamış, düşüncelere dalmış gibiydi.

"Köpeğin sahibi Paul Vandersloot. Buradan birkaç kilometre ötede, River Sokağı'nda oturuyormuş," dedi devriye memuru Gregory Doud. Olay yerini boşaltan, ağaçların etrafında bir güvenlik çemberi oluşturan da oydu.

Şimdi belediyenin golf sahasının ucunda durmuş bekliyordu herkes. Boston şehir hududunun güney ucunda yer alan bu koruma alanının etrafı bir sürü uydu kentle doldurulmuştu. 150 dönümlük Stony Brook koruma alanı dâhilindeki manzara ağaçlı tepeler ve vadiler, toprak üstüne çıkmış kayalar ve bunların arasında, salkım saçak kamışlarla çevrili bataklıklardan ibaretti. Kışları kros kayakçılar parkın on kilometrelik patikalarını keşfe çıkarlar; yazları da koşucular bu sessiz koruların arasında nefes alacak bir yer bulurlardı kendilerine.

Bay Vandersloot'un niyeti de buydu herhalde. Ta ki köpeği ağaçların arasındaki o şeyi bulana kadar.

"Her gün akşamüzeri köpeğiyle birlikte buraya koşmaya geliyorlarmış," dedi Memur Doud. "Genelde doğu kanadını takip edip önce ağaçların arasından geçer, bu beş altı kilometrelik koşularını golf sahasının kenarından devam ederek bitirirlermiş. Bütün bu koşu boyunca köpeğinin tasmasını bırakmazmış. Ama bugün köpek bir şekilde kurtulmuş elinden. Her zamanki rotalarından devam ederlerken köpek batıdaki ağaçların arasına dalmış, geri de dönmemiş. Vandersloot da peşinden gitmiş haliyle. Ve resmen cesede takılıp yere kapaklanmış." Doud taşın üzerine tünemiş adama baktı. "Sonra 911'i aramış."

"Cep telefonundan mı aramış?"

"Hayır efendim. Thompson Merkezi'ne kadar gidip bir telefon kulübesinden aramış. Ben geldiğimde saat ikiyi yirmi geçiyordu. Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ettim. Gerçekten bir ceset olup olmadığını kendim göreyim diye ağaçların arasına girdim. Elli metre kadar gitmiştim ki, kokusu geldi burnuma. Bir elli metre daha gittikten sonra gördüm ancak. Hemen geri çekilip olay yerini boşalttım. Patikanın iki ucunu da kapattırdım."

"Peki diğerleri ne zaman geldi?"

"Dedektif Sleeper ve Crowe saat üç sularında geldiler. Adli tıp geldiğinde ise üç buçuk falandı." Bir an sessizlik. "Sizin de geleceğinizi bilmiyordum."

"Dr. Isles aradı beni. Şimdilik golf sahasında takılacağız herhalde."

"Dedektif Sleeper'ın emri. Enneking Yolu'ndan hiçbir aracın görünmesini istemiyor. Böylece gözden uzak olabileceğiz."

"Medyadan gelen oldu mu?"

"Hayır efendim. Telsizle bildirmemeye dikkat ettim. Yolun aşağısındaki telefonu kullandım."

"Güzel. Şansımız yaver giderse hiç gelmezler belki de."

"Eyvah," dedi Doud. "Bu gelen, sürünün ilk çakalı olabilir mi?"

Lacivert bir Marquis golf sahasının etrafından dolanıp adli tıp karavanının yanında durdu. Tanıdık, ağır sıklet şahsiyet zar zor arabadan inip kafasındaki üç beş tel saçı düzeltti.

"Gazeteci değil o," dedi Rizzoli. "Ben de onu bekliyordum zaten."

Korsak onlara doğru geliyordu şimdi. "O olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Dr. Isles kuvvetli bir ihtimal olduğunu söylüyor. Eğer doğruysa sizin cinayet Boston şehir sınırlarına girmiş demektir." Rizzoli Doud'a döndü. "Delilleri yok etmeden gitmenin bir yolu var mı?"

"Doğudan giderseniz bir şey olmaz. Sleeper ve Crowe olay yerini kameraya aldılar zaten. Ayak izleri ve diğer sürüklenme izleri Enneking Yolu'ndan geliyor. Burnunuza güvenin yeter."

Rizzoli ve Korsak polis kordonunun altından geçip ağaçların arasına girdiler. Bu bölge yağmur ormanları gibi sıktı. Yüzlerini çizen sivri dallardan, pantolon paçalarına takılan çalılıklardan kurtulmak zordu. Koşu patikasının doğu yakasına ulaştıklarında diğer polis kordonunu da fark etmişlerdi.

"Köpeği elinden kurtulduğunda adam bu yolda koşmaktaymış," dedi Rizzoli. "Sleeper bizim için bir işaret bırakmış olmalı."

Koşu patikasını geçip bir kez daha ağaçların arasına daldılar.

Daha cesedi görmeden sineklerin uğultusunu duymuşlardı. Ayaklarının altında kırılan kuru dallar silah gibi patlayıp ürkütüyordu ikisini. Ağaçların arasından, yüzlerinde bir iğrenme ifadesi, sinekleri elleriyle kovmaya çalışan Sleeper ve Crowe'u gördüler. Dr. lsles çömelmiş yere bakıyordu. Biraz daha yaklaştıklarında Isles'ın neyle meşgul olduğunu da gördüler.

Korsak dehşet içinde homurdandı. "Kahretsin, bunu da mı görecektim!"

"Camsı potasyum," dedi lsles. Bu buğulu sesle söylenen her şey baştan çıkarıcı gelebilirdi. "Bu sayede ölüm sonrası tarih tespiti yapabileceğiz."

Ölüm anını belirlemek zor olacak, diye düşündü Rizzoli, yerdeki çıplak cesede bakarken. lsles cesedi, yüzü yukarıda kalacak şekilde, bir örtünün üzerine yuvarlamıştı. Kafatasının içinde sıcaktan şişen dokular yüzünden gözleri yerinden fırlamış gibi duruyordu. Kadının boynunda halka halka yara izleri dikkat çekiyordu. Uzun sarı saçları, başının altında dağılmıştı. Karnı şişmiş, göbeği yeşilimsi bir renk almıştı. Bakteriyel çözünme sonucu kararan damarlar, derinin altından akan kara nehirler gibi görünüyordu. Ancak lsles'ın yapmakta olduğu işlemlerin yanında bu görüntüler etkisiz

kalıyordu. İnsan gözünün etrafındaki zarlar vücudun en hassas noktalarıdır. Göz kapağının altına giren tek bir te kirpik ya da ufacık bir toz zerresi bile inanılmaz rahatsızlı verir. Dolayısıyla lsles'ın, cesedin gözünü yirmilik bir iğneyle delmesini seyretmek Rizzoli ve Korsak'ın ürpermesine yol açmıştı. Isles camsı sıvıyı 10 cc'lik bir şırıngaya çekti yavaşça.

"Şimdi oldu işte," dedi Isles, halinden memnun. Şırıngayı soğutucuya yerleştirdikten sonra ayağa kalkıp olay yerine bir göz attı bütün asaletiyle. "Ciğer sıcaklığı ortam sıcaklığından sadece iki derece daha düşük," dedi sonra. "Herhangi bir hayvanın ya da böceğin saldırısına da uğramış değil. Demek ki uzun süredir burada değilmiş."

"Yani öldürülüp buraya mı bırakılmış?" diye sordu Sleeper.

"Morarmaya bakılırsa yüzüstü yatarken ölmüş. Kanın dolduğu sırt tarafındaki karartıyı gördünüz, değil mi? Ama burada bulunduğunda yüzü yere bakıyormuş."

"Buraya getirilmiş yani."

"Yirmi dört saat olmamıştır."

"Görünüşe bakılırsa daha önce ölmüş olmalı," dedi Crowe.

"Evet. Pörsümeye başlamış ve de belirgin bir şişme var. Cildi de benzer belirtiler gösteriyor."

"Burnu mu kanıyor?" diye sordu Korsak.

"Çürüyen kan o. Boşaltmaya başlıyor. İçeride oluşan gazlar yüzünden sıvılar vücut dışına atılıyor."

"Peki ya ölüm zamanı?" diye sordu Rizzoli.

Isles bir an durup, herkesin Gail Yeager olduğuna inandığı kadının şişmiş cesedine baktı. Etrafta uçuşan sinekler, açgözlü uğultularıyla sessizliği dolduruyorlardı. Uzun sarı saçların dışında bu cesedin fotoğraflardaki o kadınla aralarında başka bir benzerlik yoktu. Bu kadının, bir zamanlar etrafındaki erkeklerin başını döndüren o kadın olduğuna inanmak zordu.

Güzelin de çirkinin de aynı şekilde, bakterilerin ve böceklerin etkisiyle çürüyüp aynı et yığınına dönüştüğünü görmek rahatsız ediciydi.

"Buna cevap veremem," dedi Isles. "Henüz olmaz."

"Bir günden fazla olmuş mudur?" diye bastırdı Rizzoli.

"Evet."

"Pazar gecesi kaçırılmıştı. O zamandan beri ölü olabilir mi peki?"

"Dört günden beri mi? ortam sıcaklığına bağlı bu. Böceklerin saldırısına uğramamış olması, cesedin yakın zamana kadar içeride saklanmış olduğunu düşündürtüyor bana. Çevre şartlarından korunmuş. Havalandırmalı bir oda çürümeyi yavaşlatacaktır."

Rizzoli ve Korsak birbirilerine bakarken ikisinin de aklından aynı şeyler geçiyordu. Fail neden çürüyen bir çesetten kurtulmak içim bu kadar süre beklemişti?

Dedektif Sleeper'ın telsizi cızırdadı; ardından da Doud'un sesi duyuldu: "Dedektif Frost geldi. Olay yeri inceleme ekibi de burada. Oraya göndermemi ister misiniz?"

"Bekle biraz," dedi Sleeper. Dedektif, sıcağın da etkisiyle bitkin düşmüş gibiydi. Birimin en yaşlı dedektifiydi ve emekliliğe beş yıl kalmıştı. Kendini ispat etmek gibi bir kaygısı yoktu. Rizzoli'ye baktı. "Bu vakanın sonuna ulaşmak üzereyiz. Newton polisiyle birlikte çalışıyorsunuz değil mi?"

Rizzoli kafasını salladı. "Pazartesiden beri."

"Komuta sende mi olacak?"

"Evet," dedi Rizzoli.

"Hey," diye karşı çıktı Crowe. "İlk biz geldik."

"Ama kaçırılma Newton'da oldu," dedi Korsak.

"Ama ceset Boston'da şimdi," diye karşılık verdiCrowe.

"Tanrım," dedi Sleeper. "Neden bunun için kavga ediyoruz ki?"

"Dava benimdir," dedi Rizzoli. "Komuta bende." Meydan okuyarak baktı Crowe'a. Her zamanki gibi aralarındaki rekabet kızışacak, kavga çıkacaktı. Crowe'un çirkin bir atışmaya hazırlandığını sezebiliyordu.

Sleeper araya girip telsize konuştu: "Komuta Dedektif Rizzoli'de." Sonra Rizzoli'ye döndü. "Olay yeri inceleme ekibi gelsin mi?"

Rizzoli gökyüzüne baktı. Saat akşam beş olmuştu ve güneş ağaçların ardından batmaya başlamıştı. "Hava kararmadan gelip çalışsınlar."

Açık havada bir olay yeri sahnesi, kararmakta olan bir hava; bu kimsenin isteyeceği türden bir senaryo değildi aslında. Ormanlık arazide vahşi hayvanlar hava kararınca cesetlerin üzerine çöker, kanıtları ortadan kaldırırlardı. Yağmur kan ve meniyi alıp götürür, rüzgâr da kalan lif örneklerini uçuştururdu. İzinsiz ziyaretçileri uzakta tutmak için kilitleyebileceğiniz bir kapı olmadığından, meraklı kalabalığın olay yerine nüfuz etmesi de kolay olurdu. Sonuç olarak, olay yeri inceleme ekibinin elini çabuk tutması gerekiyordu. Ekip yanlarında metal detektörleri, gece görüş teçhizatı ve delilleri doldurmak için kullandıkları çuvallarıyla hazır bekliyordu.

Rizzoli ağaçların arasından çıkıp golf sahasına döndüğünde kan ter içinde kalmış, sivrisinekleri kovmaktan yorgun düşmüştü. Biraz durup saçlarındaki dalları, paçalarındaki eğrelti otlarını temizledi. O esnada adli tıp karavanının yanında durmuş cep telefonuyla konuşan takım elbiseli ve kravatlı bir adam takıldı gözüne.

Hâlâ civarı kontrol altında tutmakla meşgul olan devriye memuru Doud'ın yanına gitti. "Şu takım elbiseli kim?" diye sordu.

Doud adamın olduğu yere doğru baktı. "O mu? FBI'danmış."

"Ne?"

"Rozetini gösterip olay yerine gitmek istedi. Ben de önce sizinle konuşması gerektiğini söyledim. Bunu duymak pek hoşuna gitmedi galiba."

"Ne işi var bunun burada?"

"Bir bilsem."

Rizzoli durup adamı incelerken bir yandan da federal ajandan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Sorumlu dedektif olarak yetki sınırlarının zorlanmasını istemiyordu. Oysa iş adamı gibi giyinmiş, asker görünümlü bu adam daha şimdiden gösterinin tek hâkimi havalarına bürünmüştü bile. Ancak dibine kadar gidince fark etti Rizzoli'nin geldiğini.

"Affedersiniz," dedi Rizzoli."Anladığım kadarıyla FBI'danmışsınız."

Adam cep telefonunu kapatıp Rizzoli'ye döndü.

Güçlü, kendinden emin havası ve vurdumduymaz bakışları dikkat çekiyordu.

"Ben Dedektif Rizzoli'yim. Bu vakadaki sorumlu benim," dedi Rizzoli. "Kimliğinizi görebilir miyim?"

Adam ceketinin cebine uzanıp rozetini çıkardı. Rizzoli rozeti incelerken adamın da onu izlediğini, tarttığını hissedebiliyordu. Adamın bu sinsi tavırlarına, sanki komuta ondaymış da Rizzoli yabancının biriymiş gibi süzmesine kızmıştı.

"Ajan Gabriel Dean," dedi Rizzoli, rozeti geri uzatırken.

"Evet hanımefendi."

"FBI'ın burada ne aradığını sorabilir miyim?"

"Karşı taraflarda olduğumuzu bilmiyordum."

"Ben öyle bir şey söyledim mi?"

"Burada olmamı istemediğinizi hissedebiliyorum."

"FBI genelde bizim olay mahallimize gelmez. Sizi buraya getiren şey nedir onu merak ettim."

"Newton polisi Yeager cinayetiyle ilgili olarak yardım istedi." Aslında bu tatmin edici bir cevap değildi. Adam kasıtlı olarak boşluk bırakmış, Rizzoli'nin oltaya takılmasını istemiş olmalıydı. Bilgiyi saklamak da bir güç gösterisiydi aslında. Rizzoli adamın oynadığı oyunu anlamıştı.

"Size bir sürü rutin yardım talebi geliyordur herhalde," dedi Rizzoli.

"Evet, gelir."

"Hatta her cinayette geldiğini bile söyleyebiliriz."

"En azından haberdar ediliriz."

"Bu vakada özel bir durum var mı peki?"

Ajan o kendinden emin ifadesiyle baktı Rizzoli'ye. "Kurbanlar için özel olmalı."

Rizzoli'nin öfkesi su yüzüne çıkmaya başlıyordu. "Bu ceset bulunalı birkaç saat oldu," dedi. "Bu yardım talebi de nereden çıktı böyle?"

Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı şimdi. "Çemberin tamamen dışında olduğumuz söylenemez Dedektif. Gelişmelerle ilgili olarak bizi bilgilendirebilirseniz seviniriz. Otopsi raporları. Deliller. Tanıkların ifadeleri..."

"Bir sürü kırtasiye."

"Farkındayım."

"Ve hepsini istiyorsunuz."

"Evet."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Bir cinayet ve kaçırılma ilgimizi çekmemeli mi yani? Bu vakayı takip etmeye kararlıyız."

Adam ne kadar cüretkâr olursa olsun Rizzoli bir adım yaklaşarak ona meydan okumakta tereddüt etmedi. "Emirler yağdırmaya ne zaman başlayacaksınız peki?"

"Bu sizin vakanız. Biz sadece yardım etmek üzere varız burada."

"Buna ihtiyaç duymasam bile, öyle değil mi?"

Ajanın bakışları, ellerinde kalıntılarla ağaçların arasından çıkıp karavana doğru gitmekte olan adli tıp görevlilerine takıldı. "Vakayı kimin yürüttüğünün ne önemi var?" diye sordu sakince. "Nasıl olsa fail henüz yakalanamadı."

Sonra ceset o ana kadar başından geçenler yeterli değilmiş gibi, daha da fazla hırpalanmak üzere otopsi masasının parlak ışıklarına doğru yola çıktı. Gabriel Dean'in söyledikleri Rizzoli'yi düşündürüyordu. Katili kimin yakaladığı, Gail Yeager'ın umurunda değildi. Onun tek istediği adaletti; kimin elinden olursa olsun. Rizzoli de bunu ona borçluydu.

Ama kendi başarılarının başkaları tarafından sahiplenildiğine şahit olmuş, bunun öfkesini yaşamıştı Rizzoli. Tırnaklarıyla kazıyıp yoktan var ettiği bir dosyada öne çıkıp komutayı küstahça ele geçiren adamlar olmuştu. Bunun burada olmasına izin vermeyecekti.

"Büronun yardım teklifine minnettarız. Ancak şu an için her şey kontrolümüz altında. Size ihtiyacımız olursa haber vereceğiz," dedi Rizzoli. Ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Meseleyi anladığınızı sanmıyorum," dedi Ajan Dean. "Artık aynı takımda oynuyoruz."

"FBI'dan yardım istediğimizi sanmıyorum."

"Birim şefiniz Teğmen Marquette'ten geldi böyle bir talep. Kendisinden onay almak ister misiniz?" Cep telefonunu uzattı.

"Benim de telefonum var, teşekkür ederim."

"O halde kendisini aramanızı rica ediyorum. Böyl boşuna vakit kaybetmemiş oluruz."

Adamın böyle kolayca ortaya çıkması şaşırtıcıydı. Ama bir bakışta anlamıştı nasıl biri olduğunu. İkinci planda kalacak bir adam değildi.

Rizzoli telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi. Ama Marquette telefonu açmadan önce Memur Doud'ın ona seslendiğini duydu.

"Dedektif Sleeper telsizde. Sizi istiyor," dedi Doud, telsizi uzatarak.

Düğmeye bastı. "Rizzoli."

Cızırtıların arasından zorda olsa duydu Sleeper'ın söylediklerini: "Buraya gelsen iyi olur."

"Ne buldunuz?"

"Gelip kendin gör. Diğerinin bulunduğu noktanın elli metre kadar kuzeyindeyiz şu anda."

Diğeri mi?

Telsizi Doud'ın eline tutuşturduğu gibi ormana doğru fırladı Rizzoli. Öyle aceleyle atılmıştı ki Gabriel Dean'in de peşinden geldiğini fark etmemişti.

Ancak arkasında bir dalın çıtırdadığını duyunca arkasını dönmüş, adamın onu takip ettiğini anlamıştı. Onunla tartışacak kadar sabrı olmadığı için görmezden gelip koşturmaya devam etti.

Ağaçların altında, başları önde, sessizce yas tutar gibi bir çember oluşturmuş olan grubu gördü ileride. Sleeper'la göz göze geldiler.

"Metal detektörüyle ilk bölgeyi taramayı daha yeni bitirmişlerdi," dedi Sleeper. "Olay yeri teknisyeni tam golf sahasına geri dönüyordu ki alet öttü."

Rizzoli adamların arasına girip ne bulduklarını görmek için yere çömeldi.

Kafatası vücuttan ayrılmış, neredeyse iskelete dönmüş olan kalıntılardan ayrı bir yerde duruyordu. Cesedin üzerinde ne bir kıyafet, ne de bir kumaş parçası vardı. Üzerinde yer yer kalmış et parçalarıyla çıplak kemiklerden ibaretti. Yaprakların arasına karışmış uzun, kahverengi saç tutamları, kalıntıların bir kadına ait olabileceğini düşündürüyordu.

Rizzoli doğrulup zemine göz gezdirdi. Sivrisinekler üzerine üşüşmüş, kanını emmeye başlamışlardı bile, ama umurunda değildi. Zemindeki sık çalılıklar, yapraklar ve dallardan başka bir şey görmüyordu gözü.

Bu ormanda kaç kadın daha vardı acaba?

"Burayı çöplük olarak kullanıyor."

Rizzoli dönüp sesin geldiği yere, Gabriel Dean'e baktı. Birkaç metre ötede yere çömelmiş, elinde eldivenler, yaprakları karıştırıyordu. Eldivenlerini taktığını bile görmemişti. Adam neden sonra ayağa kalkıp Rizzoli'yle göz göze geldi.

"Failiniz burayı daha önce de kullanmış," dedi Dean. "Ve muhtemelen tekrar tekrar kullanacaktır."

"Korkutup kaçırmazsak şayet."

"Ustalık da orada işte. Gürültü yapmadan. Adamı ürkütmezseniz buraya geri dönme ihtimali var. Sadece yeni bir ceset bırakmak için de değil. O heyecanı anıp, tekrar yaşamak için bile gelebilir."

"Siz davranış biriminden olmalısınız."

Adam Rizzoli'nin sorusuna cevap vermeden ağaçların arasında bir çember oluşturmuş olan personeli süzdü teker teker. "Bunu basına sızdırmamayı başarırsak şansımız devam eder. Bu konuda son derece duyarlı davranmak zorundayız."

Zorundayız. Tek bir kelimeyle ortak oluvermişti işte. Sanki Rizzoli bunu istemiş, onay vermiş gibi. Ama adam emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Daha da kötüsü ekip aralarında geçen konuşmaları dinliyor, Rizzoli'nin otoritesinin sarsılmakta olduğunu hissediyordu.

İlk konuşan, her zamanki patavatsızlığıyla Korsak oldu.

"Affedersiniz ama Dedektif," dedi, "bu beyefendi kim?"

"FBI," dedi Rizzoli, gözlerini Dean'den ayırmadan.

"Ne zamandan beri federal bir dava oldu bu?"

"Olmadı ki," dedi Rizzoli. "Zaten Ajan Dean de ayrılmak üzereydi. Kendisine yolu gösterebilir misiniz?"

O ve Dean bir an bakıştılar. Sonra adam kısaca başını salladı, bu seferlik razı olduğunu belli etmek için. "Ben yolu bulurum," dedi. Sonra da dönüp golf sahasına doğru yola koyuldu.

"Bu takım elbiseliler de hep böyle," dedi Korsak.

"Kendilerini kral sanıyorlar. Büronun ne işi var ki?"

Rizzoli, Gabriel Dean ağaçların arasında kaybolana kadar baktı arkasından. "Bir bilsem."

Yarım saat sonra olay yerine Teğmen Marquette de gelmişti.

Rizzoli, çalışırken tepesinde amirlerinin dolanmasından hoşlanmıyordu. Ama Marquette hiç karışmıyor, ağaçların arasında durmuş, sessizce olan biteni izliyordu.

"Teğmenim," dedi Rizzoli.

Adam kısa bir baş selamı verdi. "Rizzoli."

"Büroya ne oluyor? Buraya bir ajan göndermişler."

Teğmen başıyla doğruladı. "Talep komisyondan geldi."

Demek emir en tepeden, komisyondan gelmişti.

Rizzoli olay yeri teknisyenlerinin aletlerini toplayıp karavana dönmelerini izledi. Her ne kadar Boston şehir sınırı içinde olsalar da, Stony Brook koruma alanının bu karanlık köşesinde dururken insan kendini balta girmemiş ormanlardaymış gibi hissediyordu. Rüzgâr yaprakları havalandırıyor, etrafa bir çürümüşlük kokusu yayıyordu. Barry Frost karanlık çökünce fenerini çıkarıp sarı kordonu toplamaya başlamış, polisin burada faaliyette bulunduğuyla ilgili bütün izleri ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Artık bu saatten sonra, failin anılarını tekrar yaşamak için bu ıssız parka, bu sessiz koruluğa geri dönmesini beklemek zorundaydılar.

"O halde başka bir şansım yok," dedi Rizzoli. "Ajan Dean'le işbirliği yapmak zorundayım."

"Komisyon böyle istiyor."

"Büro neden ilgileniyor bu vakayla?"

"Dean'e sordun mu?"

"Onunla konuşmanın şuradaki ağaçla konuşmaktan farkı yok ki. Hiç cevap alamıyorsunuz. Bu iş pek hoşuma gitmedi. Biz ona her şeyi anlatacağız, beyefendi bize hiçbir şey söylemeyecek."

"Belki de ona karşı yaklaşımın doğru olmamıştır."

Öfke, zehir gibi yayılmaya başlamıştı Rizzoli'nin da mallarında. Bu cümledeki gizli anlamı biliyordu: Sen hep böylesin Rizzoli. Adamları gıcık ediyorsun.

"Ajan Dean'le tanıştınız mı?" diye sordu Rizzoli.

"Hayır."

Alaycı bir kahkaha attı. "Şanslısınız."

"Bak, ben elimden geleni yapacağım. Ama sen de işbirliği yapmaya çalış, olur mu?"

"Aksini söyleyen oldu mu?"

"Böyle bir telefon geldi. Adamı olay yerinden kovmuşsun. Bu bana pek işbirliği yapmak gibi gelmedi."

"O da otoriteme saldırmasaydı. Bir şeyi bilmek istiyorum. Bu vakada komuta bende mi, değil mi?"

Sessizlik. "Sende."

"Umarım bu mesaj Ajan Dean'e de ulaşır."

"Ben icabına bakarım." Marquette dönüp ormana baktı.

"Demek iki farklı ceset var. İkisi de kadın mı?"

"İskeletin boyutlarına ve saç tutamlarına bakıldığında ikincisi de kadınmış gibi duruyor. Neredeyse hiç yumuşak doku kalmamış. Ancak ilk bakışta ölüm nedeni anlaşılamıyor."

"Peki, bu bölgede başka ceset olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Kadavra köpekleri başka ceset bulamadı."

Marquette derin bir nefes aldı. "Tanrıya şükür." Rizzoli'nin çağrı cihazı öttü. Cihaza bakınca kimin aradığını hemen anladı. Adli tıptan arıyorlardı.

"Geçen yaz olduğu gibi," diye mırıldandı Marquette, gözlerini ormandan ayırmadan. "Cerrah da aşağı yukarı bu zamanlarda başlamıştı cinayetlere."

"Sıcaktandır," dedi Rizzoli, cep telefonunu çıkarırken. "Canavarlar ortaya çıkıyor."

6

Özgürlüğü avucumun içinde tutuyorum. Bir tarafında MSD 97 yazan küçük, beyaz bir beşgen şeklinde bu özgürlük. Decadron, dört miligramlık. Diğer ilaçlar gibi sıkıcı yuvarlak ya da kapsül şeklinde değil. Böyle bir tasarım büyük bir hayal gücü, bir zekâ kıvılcımı gerektirir. Merck İlaç'taki pazarlamacıların konferans masasında oturmuş, birbirlerine şu soruyu sorduklarını görür gibi oluyorum: "Bu tabletin ilk görüşte tanınması için ne yapabiliriz?" Sonuç, elimde küçük bir mücevher gibi duran bu beşgen hap olmuş işte. Ne zamandır saklıyorum bu hapı şiltemin içinde bir yerde; zamanı geldiğinde sihirli gücünden yararlanmak için.

Bir işaret bekliyorum.

Hücremde yatağın üstünde oturuyorum, dizlerimin üzerinde bir kitap. Güvenlik kamerasının tek gördüğü, William Shakespeare'in Tüm Eserleri'ni okuyan kitap kurdu bir mahkûm. Kitabın içinde ne olduğunu göremez. Avucumun içinde tuttuğum şeyi de göremez.

Aşağıdan, sosyal salondan televizyonun sesi geliyor bangır bangır; bir de pinpon topunun sesi. C Blok'un heyecan dolu akşamlarından biri daha. Bir saate kadar hoparlörlerden ışıkların söndürülmesi emredilecek ve herkes hücrelerine çekilecek, metal merdivenlerden tangır tangır çıkarak. Herkes itaatkâr fareler olarak kafeslerine girecek. Gardiyan kulesinden emir bilgisayara girilecek ve bütün hücre kapıları aynı anda kapanacak.

Öne doğru eğilip, yazılar çok ufakmış da okuyamıyormuşum gibi kafamı yaklaştırıyorum kitaba. "On İkinci Gece, Perde Üç, Sahne Üç: Sokak. Antonio ve Sebastian yaklaşır..."

Burada görecek bir şey yok dostlar. Adamın biri yatağın üzerine oturmuş, kitap okuyor işte. Aynı adamı aniden öksürük tutunca refleks olarak elini ağzına götürüyor. Kamera avucumun içindeki küçük hapı göremiyor. Dilimin kıvrılışını, ağzımın içine çekilen hapın dilimin üstünde bıraktığı acı

tadı anlayamıyor. Susuz, kuru kuruya yutuyorum tableti. Zaten fazla büyük değil.

Daha midemde erimeden hissetmeye başlıyorum kanımda dolaşan bu sihirli gücü. Decadron insan vücudundaki bütün organları derinden etkileyen adrenokortikal bir steroid olan deksametazonun ticari adı aslında. Decadron gibi glukokortikoidler kan şekerinden tutun da DNA sentezine kadar her şeyi etkileyebilir. Onlar olmazsa vücut iflas eder. Kan basıncımızı sabit tutmamıza, yaralanma ve enfeksiyonların yarattığı şoklarla başa çıkmamıza yardımcı olurlar. Kemik gelişimimizi ve doğurganlığımızı, kas gelişimi ve bağışıklık sistemini etkilerler.

Kanımızın bileşimini değiştirirler.

Nihayet kafes kapıları kapanıp ışıklar sönünce yatağıma uzanıp nabzımı dinlemeye başlıyorum. Damarlarımdan akan hücreleri hayal etmeye çalışıyorum.

Kim bilir kaç kez görmüşümdür kan hücrelerini mikroskopta. Her bir hücrenin şeklini ve işlevini bilirim. Mercekten şöyle bir bakmam yeter normal olup olmadığını anlamam için. Bir kesiti gözden geçirerek farklı lökositlerin –yani bizi enfeksiyonlardan koruyan beyaz kan hücrelerinin– yüzdesini tahmin edebilirim hiç zorlanmadan. Buna beyaz kan hücresi farklılıkları testi deniyor; tıp teknisyenliği yaparken sayısız defa yaptığım için biliyorum.

Damarlarımda dolaşan kendi lökositlerimi düşünüyorum. Şu anda beyaz hücre sayım değişiyor. İki saat önce yuttuğum Decadron tableti şimdiye kadar midemde çözünmüştür; hormonlar bütün sisteme yayılmış, sihirli güçlerini gösteriyorlar. Damarlarımdan bir kan örneği alınacak olsa gelişmekte olan anormallik hemen anlaşılacaktır. Artık damarlarımda inanılmaz sayıda çok çekirdekli beyaz kan hücreleri dolaşmakta. Bunlar, enfeksiyonun bastırması halinde otomatik olarak harekete geçen nötrofiller.

Tıp öğrencilerine öğretildiği gibi, nal sesleri duyuyorsanız aklınıza atlar gelmeli, zebralar değil. Bir doktor şu anda kan sayımıma bakacak olsa o atlardan başka bir şey düşünmeyecektir.

Rizzoli otopsi biriminin soyunma odasına girip önlük, galoş, eldiven ve başlık giydi. Stony Brook Koruma Alanı'nındaki koşturmacadan sonra duş almaya fırsatı olmadığı için otopsi odasının soğuk havasında teri teninin üzerinde buz kesmişti. Akşam yemeği de yememişti; başı dönüyordu. Kariyeri boyunca ilk defa, otopsi odasının kokusu rahatsız etmesin diye burnunun altına Vicks sürmeyi düşündü ama sonra vazgeçti hemen. Şimdiye kadar bunu zayıflık belirtisi gördüğü için böyle bir önleme başvurmamıştı. Bir cinayet masası dedektifi ne kadar sevimsiz olursa olsun işinin her yönüyle başa çıkabilmeliydi onun gözünde. Bu yüzden, diğer meslektaşları burunlarına mentollü mendiller bastırırken o inat edip dayanmıştı hep otopsi odasının baskın kokularına.

Ciğerlerine son bir kez temiz hava çekip yandaki odaya daldı.

İçeride Dr. Isles ve Korsak'ı görmesi doğaldı; ama Gabriel Dean belki de görmeyi beklediği son kişiydi. Takım gömleği ve kravatının üzerine geçirdiği ameliyat önlüğüyle masanın arkasında duruyordu. Yüzünden ve düşük omuzlarından ne kadar yorgun olduğu anlaşılan Korsak'ın aksine Ajan Dean son derece dinç ve enerjik duruyordu. Orada bulunmaktan hiç çekinmediğini açıkça ortaya koyan bir bakış attı Rizzoli'ye.

Ceset otopsi masasının parlak ışıkları altında, birkaç saat önceki haline göre çok daha kötü görünüyordu. Burundan ve ağızdan sızmaya devam eden şişkinlik sıvısı kadının yüzünde kanlı izler oluşturmuştu. Karnı o kadar şişmişti ki hamileliğin ileri safhalarındaymış gibi duruyordu. Derinin altında, sıvıyla dolmuş olan kabarcıklar balon gibi olmuştu. Gövdenin çeşitli yerlerindeki deri dökülmüş, göğüslerin altında parşömen kâğıdı gibi toplanmıştı.

Rizzoli cesedin parmak uçlarının mürekkepli olduğunu fark etti. "İzleri almışsınız."

"Biraz önce aldık," dedi Dr. Isles, Yoshima'nın getirdiği alet tepsisinden gözünü ayırmadan. Ölüler Isles'ın ilgisini yaşayanlardan daha çok çektiği için, odadaki duygusal gerginliğin farkına varamıyordu her zamanki gibi.

"Ellere baktınız, değil mi? Mürekkeplemeden önce yani."

"Harici muayeneyi bitirdik," dedi Ajan Dean. "Cilt üzerindeki elyaf örnekleri için yapışkan bant uygulandı, tırnak aralarındaki parçalar toplandı."

"Siz ne zaman geldiniz buraya Ajan Dean?"

"Benden önce buradaydı," dedi Korsak. "Bazılarımız besin zincirinde bizden yukarıda yer alıyor demek ki."

Korsak bu yorumu Rizzoli'nin öfkesini alevlendirmek için yapmıştı besbelli ve işe yaramıştı da. Kurbanın tırnaklarında saldırganın derisinden parçalar kalabilirdi. Sıkılan yumruklarda saç ya da lif parçaları kalabilirdi. Kurbanın ellerinin incelenmesi otopsinin en önemli adımlarından biriydi ve Rizzoli bunu kaçırmıştı.

Ama Dean başından beri hazır bulunmuştu.

"Kimlik teşhisini de bitirdik," dedi Isles. "Gail Yeager'ın diş röntgenleri ışık dolabında."

Rizzoli ışık dolabına gidip mikrofilmleri karşılaştırdı. Dişler karanlık filmin ortasında mezar taşları gibi sıralanmış, parıldıyordu.

"Bayan Yeager'ın dişçisi geçen yıl kaplama yapmış. Bakarsan görürsün. Alt sırada yirmi dördüncü diş. Ayrıca üç, on dört ve yirmi dokuzda da gümüş amalgam dolgu var."

"Eşleşiyor mu?"

Dr. Isles onaylar anlamda başını salladı. "Bu kalıntıların Gail Yeager'a ait olduğundan hiç şüphem yok."

Rizzoli masadaki cesede dönüp kadının boynundaki halka halka yara izlerine baktı. "Boynun röntgeni çekildi mi?"

"Evet. Çift yönlü tiroit kesesi kırılmaları var. Elle boğulmuş olduğunu doğrular nitelikte." Isles, o zamana kadar odada olmasına rağmen hep

olduğu gibi kendini unutturan Yoshima'ya döndü. "Maktulü vajina muayenesine hazırlayalım."

Şimdi olacaklar, Rizzoli'nin gözünde, bir kadının fani bedeninin başına gelebilecek en büyük onur kırıklığıydı. Kamın yarılıp açılmasından, kalbin ya da ciğerlerin kesilip alınmasından bile daha berbat bir şeydi bu. Yoshima kadının cansız bacaklarını kurbağa pozisyonuna getirip ayırarak kasık bölgesi muayenesine hazırladı.

"Affedersiniz Dedektif," dedi Yoshima, Gail Yeager'ın sol bacağına en yakın duran Korsak'a hitaben. "Bacağı tutabilir misiniz?"

Korsak dehşet içinde baktı adama. "Ben mi?"

"Siz dizleri bu şekilde tutun yeter."

Korsak istemeyerek de olsa cesedin baldırına uzanmıştı ki, eldivenli eliyle bir deri parçasını sıyırınca korkuyla geri çekildi. "Tanrım. Tanrım."

"Ne yaparsanız yapın deri böyle sıyrılacaktır. Bacağı açık tutmanızı rica ediyorum."

Korsak derin bir nefes aldı. Odadaki keskin leş kokusuna rağmen Vicks mentolün kokusu Rizzoli'nin burnuna kadar gelmişti. Demek Korsak da dayanamayacağını anlayıp bu yola başvurmuştu. Nihayet kadının baldırından tutup kenara doğru açarak üreme organını ortaya çıkardı. "Hah, bundan sonra seksten de ne zevk alırım ya!" diye homurdandı.

Dr. Isles muayene için lambayı apış arasına tuttu. Sonra yavaşça dudakları ayırdı. Rizzoli her şeye dayanabilirdi ama buna asla.

Arkasını dönünce Gabriel Dean'le göz göze geldi.

O ana kadar olan biteni sessizce izlemişti adam. Oysa şimdi gözlerinde öfke okunuyordu. Rizzoli'nin, Gail Yeager'ı bu hale sokan adama karşı duyduğu öfkeyle aynıydı. Ortak duygularla birbirlerine bakmaları, aralarındaki rekabeti bir an olsun unutturmuştu ikisine de.

Dr. Isles vajinanın içine bir pamuk bez sokup çıkardıktan sonra bezi bir mikroskop camına silerek tepsiye bıraktı. Sonra yine aynı şekilde, sperm analizi için incelenmek üzere anüsten de bir bezle örnek aldı. Dr. Isles'ın işi bitip Gail Yeager'ın bacakları eski haline getirilince Rizzoli işin en kötü kısmının bittiğini hissetti. Gerçi Isles şimdi de sağ omuzdan başlayarak göğüs kemiğine kadar diyagonal bir kesik atmakla meşguldü ama yine de Rizzoli bu kurbana az önce yapılmış olan şeyin, bir insanın başına gelebilecek en büyük utanç olduğunu düşünüyordu.

Isles tam sol omuzdan başlayarak benzer bir kesik atmaya başlamıştı ki, Dean araya girdi: "Vajinal örnekler ne olacak?"

"Camlar suç labına gidecek," dedi Dr. Isles.

"Sıvı preparat yapmayacak mısınız?"

"Lab sperm tespitini kuru camdan da yapabilir."

"Taze örnekleri almak için bu son şansınız."

Dr. Isles, elinde neşter, durup kafasını kaldırarak Dean'e baktı hayret içinde. Sonra Yoshima'ya dönüp, "Camın üzerine birkaç damla tuzlu çözelti damlatıp mikroskobun altına koy. Birazdan bakacağım ben."

Dr. Isles'ın neşteri bu kez şişkin karnı kesip abdominal muayeneye başladı. Çürüyen organlardan yayılan koku artık Rizzoli'nin dayanamayacağı bir noktaya gelmişti. Geri kaçıp lavaboya öğürmeye başladı. Kendini ispat etmek için böyle bir aptallığa kalkıştığına pişman olmuştu. Acaba Ajan Dean onu gözleyip kendisiyle gurur duyuyor muydu? Adamın üst dudağında Vicks'in parıltısını görmemişti Rizzoli. Otopsi devam ederken masaya arkasını dönüp dinlemeye koyuldu. Havalandırmadan gelen sesi, metal aletlerin tangırtısını duyabiliyordu.

Soma Yoshima'nın afallamış bir halde seslendiğini duydu. "Dr. Isles?"

"Evet?"

"Camı mikroskobun altına koydum ama..."

"Sperm var mı?"

"Şuna kendiniz baksanız iyi olacak."

Bulantısı iyiden iyiye geçen Rizzoli dönüp Isles'ın eldivenlerini çıkararak mikroskobun başına oturmasını izledi. Kadın vizörden bakarken Yoshima da başında bekliyordu.

"Gördünüz mü?" diye sordu Yoshima.

"Evet," diye mırıldandı kadın. Sonra oturduğu yerde doğruldu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Rizzoli'ye döndü.

"Ceset öğleden sonra iki gibi mi bulunmuştu?"

"Aşağı yukarı."

"Ve şimdi saat dokuz."

"Ee, sperm var mı yok mu?" diye araya girdi Korsak.

"Evet, sperm var," dedi lsles. "Ve hareket halindeler."

Korsak kaşlarını çattı. "Yani?"

"Hareket ediyorlar işte."

Odaya bir sessizlik çöktü. Bu önemli bulgu herkesi şaşırtmıştı.

"Sperm ne kadar süre hareketli halde kalır ki?" diye sordu Rizzoli.

"Çevre şartlarına bağlı."

"Ne kadar sürer?"

"Boşalmadan sonra bir iki gün hareketli kalabilirler. Bu mikroskobun altındaki spermin yarısı hâlâ hareket ediyor. Bu meni taze. Bir günden fazla olamaz."

"Peki kurban ne kadar süredir ölü?" diye sordu Dean.

"Yaklaşık beş saat önce aldığım camsı potasyum seviyelerine bakılırsa, kurban öleli en az altmış saat olmuş."

Bir sessizlik daha. Rizzoli odadaki herkesin yüzün aynı düşünceleri okuyabiliyordu. Gövdesi yarılmış, organları ortaya çıkmış halde yatan Gail Yeager'a baktı. Sonra da eliyle ağzını tutarak lavaboya koştu. Jane Rizzoli, kariyeri boyunca ilk defa kusuyordu.

"O biliyordu," dedi Korsak. "O orospu çocuğu biliyordu."

Adli tıbbın arkasındaki otoparkta dikiliyorlardı. Korsak'ın sigarasından ara sıra dumanlar tütüyordu. Otopsi odasının soğuk havasından sonra yaz gecesinin sıcağına sarılmak ne güzeldi. Otopsi masasının keskin muayene ışıklarından kaçıp karanlıkta kaybolmak. Rizzoli zayıflığı ortaya çıktığı için utanıyordu; özellikle de bunun Ajan Dean'in gözleri önünde meydana gelmesi daha da utanç vericiydi onun için. Adam en azından düşünceli davranarak bununla ilgili bir yorum yapmamış, ne sempatik ne de alaycı bir ifadeyle yaklaşmayarak her zamanki kayıtsızlığını korumuştu.

"Sperm testini Dean istedi," dedi Korsak. "Neydi adı?"

"Sıvı preparat."

"Hah, sıvı preparat şeyi işte. Isles henüz tazeyken bakmayacaktı bile. Önce kurumasını bekleyecekti. FBI'dan herifin teki çıkıp doktora ne yapması gerektiğini söylüyor. Sanki tam olarak ne aradığını, tam olarak ne bulacağımızı biliyor gibiydi. Peki nereden anlamış olabilir? Ve de FBI'ın bu vakada ne işi var, Tanrı aşkına?"

"Yeager'ların geçmişini araştıran sensin. FBI'ı çekecek bir şey var mıydı?"

"Yoktu."

"Bulaşmamaları gereken bir şeye bulaşmış olabilirler mi?"

"Öyle konuşuyorsun ki, Yeager'lar her şeyi planlamışlar sanki."

"Adam doktordu. Belki de yasa dışı ilaç ticaretine bulaşmıştı. Ve de federal bir tanık vardı işin içinde."

"Adam temiz. Karısı da öyle."

"Her şey infaz töreni gibi. Belki de bunun altında böyle bir mesaj var. Boğazını keserek sessiz kalması istenmiş gibi."

"Tanrı aşkına Rizzoli, 180 derece döndün resmen. Önce zevk için öldüren sapığın tekidir diye düşünüyorduk; şimdiyse komplo teorilerine başladın."

"Dean'in neden bu işe karıştığını anlamaya çalışıyorum. FBI bizim işimize burnunu sokmaz genelde. Onlar ayağımızın altında dolaşmazlar, biz onların ayağının altında dolaşmayız, herkes gül gibi geçinip gider. Cerrah'ta onlardan yardım istemedik. Her şeyi kendimiz hallettik. Onların davranış bilimleri Ünitesi Hollywood'un kıçını yalamaktan bize yardım etmeye vakit bulamazdı zaten. O halde bu vakanın farkı ne? Yeager'ları bu kadar özel kılan ne yani?"

"Aileyle ilgili bir şey bulamadık," dedi Korsak. "Borçları yok, iflasın eşiğinde değillerdi. Devam eden bir mahkemeleri de yoktu. Haklarında kötü bir şey söyleyecek birisi de çıkmadı."

"Madem öyle FBI'ın bu ilgisi neden?"

Korsak düşündü. "Belki de Yeager'ların yüksek makamlarda eşi dostu vardı. Birileri adalet için devreye girmiş olabilir."

"Öyle olsa Dean gelip bize söylemez miydi?"

"Federaller ne zaman bir şey söylemiş ki?"

Rizzoli dönüp binaya baktı. Saat neredeyse on iki olacaktı ve Maura Isles hâlâ binadan ayrılmamıştı. Rizzoli otopsi odasından çıkarken Isles raporunu yazdırmakla meşgul olduğu için iyi geceler bile dememişti. Ölüler Alemini Kraliçesi için yaşayanlar hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ben çok mu farklıyım sanki? Gece yattığımda tek gördüğüm, öldürülenlerin yüzleri.

"Bu dava sadece Yeager'lardan ibaret değil," dedi Korsak. "Elimizde başkasına ait bir ceset daha var."

"Galiba Joey Valentine böylece aklanmış oldu," dedi Rizzoli. "Failimizin o ölünün saçını nereden bulduğu anlaşıldı; demek ki eski bir kurbandanmış."

"Joey'yle işim bitmedi daha. Bıçağı biraz daha derine sokmak istiyorum."

"Onunla ilgili bir şey buldun mu?"

"Bakmaya devam."

"Eskiden kalma bir röntgencilik suçundan fazlası lazım sana."

"Ama bizim Joey'de var bir cinslik. Ölmüş kadınların dudaklarına ruj süren bir adamdan her şey beklenir."

"Bu da yeterli değil ama." Rizzoli binaya bakıp Maura Isles'ı düşündü. "Hepimizde var biraz cinslik."

"Evet ama biz normal cinsleriz. Oysa Joey'nin cinsliğinde hiçbir normallik yok."

Rizzoli güldü. Bu konuşma saçma sapan bir yere doğru gitmişti ve onun bunu düzeltmeye gücü kalmamıştı artık.

"Ne dedim ki güldün şimdi?" diye sordu Korsak.

Rizzoli arabasına döndü. "Yoruldum. Eve gidip biraz uyumak istiyorum."

"Kemikçi geldiğinde burada olacak mısın?"

"Olurum."

Ertesi gün öğleden sonra, ikinci kadının iskelet kalıntılarının incelenmesi için bir adli antropolog katılacaktı otopsiye. Bu korkular alemine bir kez

daha girmeye can atıyor değildi ama bu, halletmesi gereken görevlerden biriydi. Arabaya binip motoru çalıştırdı.

"Hey Rizzoli?" diye seslendi Korsak. "Evet?"

"Akşam yemeği yedin mi sen? Gidip hamburger falan yiyelim mi?"

Bu, bir polisin diğerine yapabileceği türden bir davetti. Hamburger, bira, yorucu bir günün ardından biraz gevşemek için geçirilecek birkaç saat. Bu teklifte alışılmadık bir şey yoktu, ama yine de ardında yatan yalnızlığı ve çaresizliği hissetmek rahatsız etmişti Rizzoli'yi. Ve bu adamın yapışkan ihtiyaçlar ağına yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

"Belki başka bir zaman," dedi.

"Tamamdır," dedi Korsak. "Başka bir zaman." Sonra da kısaca el sallayarak kendi arabasına yöneldi.

Rizzoli eve döndüğünde telesekreterde kardeşi Frankie'nin bıraktığı bir mesaj buldu. Gelen mektupları karıştırırken telesekreterden kardeşinin çığırtkan sesini dinledi. Sırf sesini duymak bile zorbalık taslayan, horozlanan o yüz ifadesini gözünde canlandırmaya yetmişti.

"Hey Janie? Orada mısın be?" Uzun bir sessizlik. "Tüh, baksana, ben annemin doğum gününün yarın olduğunu unutmuşum. Sen bir hediye alsana. Üzerine benim adımı da koyarsın. Ben sana sonra öderim. Ne kadar borcum olduğunu söylersin yeter, olur mu? Hoşça kal. Ah, bu arada, nasılsın bakalım?"

Zarfları masanın üzerine atıp homurdandı: "Tabii Frankie. Sanki son aldığımız hediyenin parasını verdin de." Yine geç kalmıştı. Hediye çoktan teslim edilmişti bile –üzerine Angela'nın isminin baş harfleri işlenmiş banyo havluları. Bu sene hediyeyi paylaşmayacaktı Janie. Çok fark ederdi ya sanki. Frankie'de bahane çoktu nasıl olsa. Annesinin gönlünü kazanmayı bilirdi her zamanki gibi. Frankie, Camp Pendleton'da eğitim çavuşuydu ve Angela, sanki oğlu California'nın çalılıklarında her an düşman ateşi

altındaymış gibi, endişe etmeden duramıyordu. Öyle ki, bir keresinde Frankie doğru dürüst yemek yiyemiyor diye şikâyet bile etmişti. Ne demezsin Anne. Emin ol, Amerikan Deniz Kuvvetleri 100 kiloluk oğlunu aç bırakıyordur. Aslında yemek yiyememiş olan birisi varsa o da Jane'di. Otopsi labındaki beklenmedik bulantı midesinde ne var ne yoksa boşalttığı için kurt gibi acıkmıştı şimdi.

Hemen dolaba saldırıp tembel kadının hazinesine uzandı: ton balığı konservesi. Hiç tabağa boşaltmadan, kabından yiyip bitirdi; yanında da bir avuç tuzlu kraker. Açlığı hâlâ geçmediği için dolaba dönüp dilimlenmiş şeftaliye saldırdı ve çok geçmeden onu da silip süpürdü. Çatalda kalmış nektarı yalarken duvardaki Boston haritasına bakıyordu.

Stony Brook Koruma Alanı; kuzeyde Roxbury ve Clarendon Tepeleri, güneyde de Dedham ve Readville banliyöleriyle çevrili geniş bir yeşil alandı. Yaz günleri buraya bir sürü aile, koşucu ve piknikçi akın ederdi. Enneking yolundan geçen bir adamı kim fark ederdi ki? Adam arabasını servis alanına çekip ormanı gözetliyor olsa bile bunu hatırlayan çıkar mıydı acaba? Şehrin ortasında bir park, betondan ve asfalttan, inşaat ve trafik gürültülerinden bezmiş olanlar için bulunmaz bir nimetti. Ağaçların ve çimenlerin arasına huzur bulmak için gelen onca insanın arasında biri daha vardı ki, onun niyeti başkaydı. Avından kurtulmaya çalışan bir avcı. Rizzoli her şeyi bir de onun gözüyle görmeye çalıştı. Sık ağaçlar, dökülen yapraklar. Bu çöp boşaltma işlemine seve seve katılacak böceklerin ve diğer orman hayvanlarının eksik olmadığı bir dünya.

Çatalı tabağa bırakırken çıkan tangırtı birden ürkütmüştü onu.

Rafa uzanıp renkli raptiyelerin olduğu kutuyu aldı. Gail Yeager'ın oturduğu Newton'daki sokağın üzerine bir kırmızı raptiye, cesedinin bulunduğu Stony Brook Koruma Alanı'nın üzerine bir kırmızı raptiye sapladı. Sonra, kimliği meçhul kadının kalıntılarını göstermek üzere –bu kez mavi– bir raptiye daha sapladı Stony Brook'un üzerine. Nihayet oturup failin dünyasının coğrafyasına dikti gözlerini.

Cerrah cinayetleri sırasında şehir haritasını, tıpkı bir avcının av alanının üzerinde çalıştığı gibi incelemeyi öğrenmişti. Ne de olsa, o da bir avcıydı ve avını yakalamak için, onun yaşadığı evreni anlamalı, yürüdüğü sokakları,

dolaştığı muhitleri bilmeliydi. Avcıların genelde iyi bildikleri bölgelerde avlandıklarını biliyordu. Herkes gibi onların da günlük rutin işlerini haletlikleri, kendilerini rahat hissettikleri bölgeleri olurdu. Sonuçta haritadaki raptiyelere baktığında olay yerlerinden ve atılan cesetlerden fazlasını gördüğünü iyi biliyordu. Gördüğü, avcının faaliyet alanıydı aslında.

Newton, profesyonellerin yaşadığı gözde ve pahalı bir mahalleydi. Stony Brook ise, beş kilometre kadar güneybatıda, Newton kadar zengin muhiti olmayan bir yerdi. Fail bu mahallelerden birinde mi yaşıyordu acaba? Evle iş arasında mekik dokurken yoluna çıkan avların peşine mi düşüyordu? Dikkat çekmeyecek biri olmalıydı. Newton'da oturuyorsa bir beyaz yakalı gibi yaşayan beyaz yakalı bir adam olmalıydı gerçekten.

Ve de beyaz yakalı kurbanlar.

Rizzoli, Boston sokaklarını bulanık görmeye başlamıştı artık, ama yine de yılmadan bakmaya devam etti. Yorgunluğuna aldırmadan, zihnine üşüşmüş yüzlerce ayrıntıyı değerlendirmeye çalışarak bakıyordu haritaya. Çürümekte olan bir cesette bulunan canlı spermleri düşündü. İsimsiz iskelet kalıntıları düşündü. Lacivert renkli halı liflerini. Üzerinde eski kurbanlarının saçları bulunan bir katil. Şok tabancası, avcı bıçağı ve katlanıp bırakılan gecelikler.

Ve de Gabriel Dean. FBI'ın bu işteki rolü neydi? Bunca bilgi yüzünden patlamasını istemiyormuş gibi avuçlarının içine aldı başını. Bu vakada komutanın onda olmasını istemiş, hatta bunu bilhassa talep de etmişti. Oysa şimdi bu soruşturmanın ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Düşünemeyecek kadar yorgun, uyuyamayacak kadar gergindi. Sinir krizi böyle mi geliyor acaba diye düşündü; sonra hemen bastırdı bu düşünceyi. Jane Rizzoli, sinir krizi geçirmeyecek kadar sağlam bir kadındı. Kariyeri boyunca apartman çatılarında adam kovalamış, kapıları tekmeleyerek baskınlar yapmış, karanlık bir kilerde ölümle baş başa kalmıştı. Hatta bir insan bile öldürmüştü.

Ama şimdiye kadar hiç böyle yıprandığını hissetmemişti.

Cezaevi hemşiresi, sağ koluma turnike yapmadan önce lastik bant takarken elini hiç sakınmıyor. Bant kıllarımı çekiyormuş, canımı acıtıyormuş umurunda değil. Onun gözünde ben, normalde olaysız geçen bir cezaevi klinik nöbetinde rahatını kaçıran, onu sıcak yatağından kaldıran belanın tekiyim. Patlak gözlü, nefesi uyku ve sigara kokan, orta yaşlı ya da en azından öyle görünen bir kadın bu. Ama bir kadın sonuçta. Damar bulmak için koluma doğru eğildiğinde gözüm, ne kadar gevşek ve sarkık da olsa boynuna takılıyor haliyle. Bembeyaz teninin altında ne olduğunu düşünüyorum. Kıpkırmızı kanının aktığı şahdamarı ve hemen yanında kirli kanla dolu boyun toplardamarı. Bir kadının boynunu avucumun içi gibi bilirim. Gözüme o kadar hoş görünmese bile, bu da onlardan biri işte.

Kolumda bir damar ortaya çıkınca keyifle homurdanıyor hemşire. Alkollü bezle derimin üzerini siliyor. Profesyonel bir tıp erbabı gibi ustaca değil de; umursamaz, şapşal bir havayla yapıyor bunu, sırf alışkanlık gereği.

"İğnenin battığını hissedeceksin," diyor.

İğne damara girdiğinde hiç irkilmiyorum. Damarı iyi tutturduğu için tüpe kan dolmaya başlıyor. Hep başkalarının kanlarıyla çalıştığım için, koyu ve karanlık, vişne rengi kendi kanıma bakakalıyorum hayranlıkla.

Tüp dolmak üzere. İğnenin ucundan çıkarıp yeni bir takıyor. Bu tüpün tepesi mor; demek ki kan sayımı için. Bu da dolduktan sonra iğneyi damardan çıkarıyor, turnike gevşetiyor ve delinen noktaya pamuk bastırıyor.

"Böyle tut," dtye emrediyor.

Klinikteki karyolaya tutturulmuş kelepçeli sol elimi hareket ettirmeye çalışıyorum çaresizce. "Yapamıyorum," diyorum sonunda, bezgin bir sesle.

"Hadi ya," diye iç geçiriyor. Acıyarak değil, iğrenerek. Zayıflardan nefret eden insanlar vardır ya, bu kadın da onlardan işte. Eline sonsuz güç ve savunmasız bir zavallı verilecek olsa, çalışma kampında Yahudilere işkence eden canavarlardan birine dönüşmesi işten bile değil. Üzerıı R.N. harfleri yazılı beyaz üniformanın altında, derinlerde bir yerde zalimlik kol geziyor aslında.

Gardiyana dönüyor: "Sen tut," diyor.

Adam önce bir duraksıyor, sonra çaresiz, parmaklarıyla pamuğu bastırıyor iğnenin girdiği yere. Gönülsüzlüğünün nedeni benim bela çıkarmamdan korkması değil. Her zaman terbiyeli ve nazik, örnek bir mahkûm olduğum için gardiyanlar benden korkmazlar. Hayır, gerginliğinin asıl sebebi kanım. Pamuğa bulaşan kırmızılığı görünce, parmaklarının ucunda fınk atan çeşit çeşit mikrobu düşünüyor. Hemşire bandajı açıp pamuğun üzerine yapıştırınca derin bir oh çekiyor gardiyan. Sonrasında lavaboya gidip ellerini sabunla yıkıyor hemen. Kan gibi doğal bir şey yüzünden bu kadar dehşete kapıldığını görünce gülesim geliyor. Ama bunu bastırıp arkama yaslanıyorum yatakta. Dizlerimi karnıma kadar çekip gözlerimi kapatıyorum ve üzüntüyle inliyorum.

Hemşire elinde tüplerle çıkarken, gardiyan ellerini iyice yıkadıktan sonra bir sandalyeye oturup beklemeye başlıyor.

Bekliyor, bekliyor.

O soğuk ve ruhsuz odada dakikalar saatlere dönüşüyor. Hemşireden haber yok; sanki bizi terk edip gitti, unuttu bizi. Gardiyan oturduğu yerde huzursuz; kadının neden bu kadar geciktiğini merak ediyor.

Ama ben biliyorum.

Cihaz şimdiye kadar kanımın analizini bitirmiş olmalı. Hemşire sonuçlara bakınca paniğe kapılmıştır herhalde. Sorun çıkartmış bir mahkûmdan ötesi var şimdi elinde. Cihazdan çıkan değerler, vücudumda tehlikeli bir enfeksiyonun dolaşmakta olduğunu gösteriyor. Yani karın ağrısı şikâyetim sahte değil. Karnımı muayene ederken, kaslarımın nasıl kasıldığını, dokununca nasıl inlediğimi görüyor ama belirtilere inanmıyor. Uzun süredir cezaevi hemşireliği yaptığı için mahkûmların fiziksel şikâyetlerine karşı şüpheli bir tutum takınmayı öğrenmiş olmalı. Onun gözünde hepimiz sahtekâr haydutlarız ve şikâyetlerimizin aslı astarı yok.

Ama lab testleri yalan söylemez. Kan cihaza giriliyor, sonuçlar çıkıyor. Endişe verici seviyede bir beyaz kan hücresi sayımını göz ardı edemez. Şu anda telefona sarılmış, durumu doktora danışıyordur kesin. "Şiddetli karın

ağrıları çeken bir mahkûm var. Bağırsaklarından ses geliyor ama karnın sağ alt bölgesinde hassasiyet var. Beni asıl endişelendiren ise beyaz kan..."

Kapının açılmasıyla birlikte hemşirenin ayakkabılarının muşamba zemin üzerinde gıcırdamasını duyuyorum. Bana karşı yaklaşımında önceki küçümseyici havadan eser kalmamış. Şimdi daha medeni, daha saygılı. Karşısındaki adamın ciddi ciddi hasta olduğunu ve bana bir şey olursa bundan onu sorumlu tutacaklarını iyi biliyor. Birdenbire can sıkıcı bir vaka olmaktan çıkıp, kariyerini mahvetmek üzere olan saatli bir bombaya dönüşüyorum. Yeterince vakit kaybetti bile.

"Seni hastaneye sevk edeceğiz," diyor ve sonra gardiyana dönüyor. "Hemen yola çıkmamız gerekiyor."

"Shattuck'a mı?" diye soruyor gardiyan. Boston'daki Lemuel Shattuck Hastanesi Cezaevi Birimi'ni kastediyor.

"Hayır orası çok uzak. O kadar dayanamaz. Fitchburg Hastanesi'ne nakli için gereken her şeyi ayarladım ben." Sesindeki endişeyi sezen gardiyan dönüp bana bakıyor.

"Neyi varmış?" diye soruyor.

"Apandisti patlamış olabilir. Ben gerekli evrakları hazırladım, Fitchburg Acil Servisi'ni de haberdar ettim. Ambulansla gidecek."

"Kahretsin. O zaman ben de onunla gideceğim demek. Ne kadar sürer bu iş?"

"Hemen alacaklardır. Bana kalırsa ameliyat şart."

Gardiyan saatine bakıyor. Vardiyasının biteceği zamanı düşünüyor ve kadar birilerinin gelip onu hastaneden kurtarıp kurtaramayacağını hesap etmeye çalışıyor. Beni düşündüğü yok yani. Ben can sıkıcı bir ayrıntıyım sadece.

Hemşire bir sürü kâğıdı katlayıp bir zarfa koyuyor, sonra da zarfı gardiyana uzatıyor. "Bu, Fitchburg Acil Servisi için. Muhakkak doktora ver bunu."

"Ambulansla gitmek zorunda mı?"

"Evet."

"Güvenlik sorun olacak."

Hemşire bana bakıyor. Bileğim hâlâ karyolaya kelepçeli. Dizlerim katlı, kıpırdamadan yatıyorum. Dayanılmaz karın ağrıları çeken bir hasta nasıl yatarsa öyle yatıyorum.

"Ben olsam güvenliği dert etmezdim. Bu kıpırdayamayacak kadar hasta."

7

"Nekrofili," diye söze girdi Dr. Lawrence Zucker, "ya da 'ölü sevme' insanoğlunun en karanlık sırlarından biri olagelmiştir. Sözcük Yunancadan gelir ancak bu eylemin izlerine firavunların zamanından itibaren rastlanır. O zamanlar güzel ya da yüksek sosyal sınıftan gelen bir kadın öldüğünde, en az üç gün boyunca mumyacılardan saklanırdı. Bunun nedeni de, vücudunun, onu gömülmeye hazırlayacak adamlar tarafından cinsel tacize uğramasına engel olmaktı. Ölüyle cinsel ilişkiye girme tarih boyunca rastlanan bir olgudur. Kral Herod'un bile, ölümünden sonra yedi yıl boyunca karısıyla cinsel ilişkiye girdiği söylenir."

Rizzoli konferans odasına şöyle bir göz gezdirdiğinde bu sahnenin tuhaf aşinalığı dikkatinden kaçmamıştı. Bir oda dolusu yorgun dedektif ve masaya yayılmış olay yeri fotoğrafları. Psikolog Lawrence Zucker'in, herkesi o avcının dehşet saçan zihnine çeken fısıltılı sesi. Ve de ürperti – evet, odanın, kemiklerine işleyen o ürpertisini unutamıyordu. Yüzler de çoğunlukla aynıydı: Dedektif Jerry Sleeper, Darren Crowe ve onun ortağı Barry Frost. Bir yıl önce Cerrah soruşturmasında birlikte çalıştığı polislerdi hep bunlar.

Yeni bir yaz ve bir canavar daha.

Ama bu sefer ekipten biri eksikti. Dedektif Thomas Moore aralarında değildi ve Rizzoli onun varlığını çok özlüyordu. Sessiz ve kendinden emin tavırlarını, sabrını ve azmini özlüyordu. Gerçi Cerrah soruşturması sırasında aralarında bir anlaşmazlık olmuş, ayrı düşmüşlerdi ama sonradan araları düzelmişti ve şimdi bu adamın yokluğu ekipte açıkça bir boşluk yaratıyordu.

Moore'un yerinde, genelde Moore'un oturduğu koltukta şimdi hiç güvenmediği başka bir adam oturuyordu: Gabriel Dean. Toplantı salonuna kim girerse girsin, bu polis ekibinin arasındaki tek yabancının Dean olduğunu anlamakta güçlük çekmezdi. Şık takım elbisesinden tutun, asker duruşuna kadar her şeyiyle sivriliyordu diğerlerinin arasında. Dean'le kimse

konuşmuyordu; o sessiz gözlemciydi, bu davadaki rolü hâlâ esrarını koruyan federal.

Dr. Zucker anlatmaya devam ediyordu. "Bir cesetle seks çoğumuzun üzerinde durup düşünmediği bir eylemdir. Ama edebiyatta, tarihte ve pek çok suç dosyasında tekrar tekrar karşımıza çıkar. Seri katil kurbanlarının yüzde dokuzu ölüm sonrası cinsel tacize maruz kalmaktadır. Jeffrey Dahmer, Henry Lee Lucas ve Ted Bundy hep itiraf etmişlerdir bunu yaptıklarını." Doktorun bakışları Gail Yeager'ın otopsi fotoğraflarına yöneldi. "Demek istediğim, bu kurbanda taze meni bulunmuş olması o kadar da şaşırtıcı bir durum değil aslında."

Darren Crowe söze girdi: "Böyle bir şeyi sadece kaçıkların yaptıklarını duymuştum. Bir FBI suç uzmanı söylemişti bana. Bunlar kendi kendine konuşan delilerin işiymiş."

"Evet, bunun ağır kişilik bozukluğu gösteren katillere özgü olduğu düşünülürdü eskiden," dedi Zucker. "Psikotik bir sersemlikten çıkamayan kişiler. Doğrudur, bu eylemin failleri arasında, bu tip katillerin, yani ne sağlıklı düşünebilen ne de zekâ pırıltısı gösteren kişilerin fazla sayıda olduğu söylenebilir. Dürtüleri üzerindeki hakimiyetleri o kadar zayıftır ki, arkalarında her türlü delil bırakırlar. Saç, kıl, meni, parmak izi. Onları yakalamak kolaydır çünkü adli tıp diye bir şeyden haberleri yoktur ya da bilseler bile umurlarında değildir."

"Peki ya bizim fail?"

"Bu fail psikotik değil. Bambaşka bir yaratık o." Zucker Yeager'ların evinde çekilen fotoğrafların bulunduğu dosyayı açıp resimleri masaya dizdi. Sonra Rizzoli'ye döndü. "Dedektif, siz olay yerinde bulundunuz."

Rizzoli onaylayarak kafasını salladı. "Bu katil sistemli çalışmış. Yanında cinayet aletlerini getirmiş. Titiz ve etkili bir yöntemi var. Arkasında neredeyse hiç delil bırakmamış."

"Meni de varmış," diye araya girdi Crowe.

"Ama kolay kolay aramaya kalkmayacağımız bir yerde bulduk. Gözden de kaçırabilirdik yani. Hatta az daha kaçıyordu gözümüzden."

"Peki genel izleniminiz nedir?" diye sordu Zucker.

"Düzenli. Zeki." Rizzoli bir an durdu. Sonra ekledi: "Aynı Cerrah gibi."

Zucker'in gözleri Rizzoli'nin üzerine kilitlenmişti. Zucker'in bakışları Rizzoli'yi her zaman rahatsız eder, fazla müdahaleci bulurdu bunu. Ama Warren Hoyt herkesin aklına gelmiş olmalıydı. Bunun, eski bir kâbusun tekrarı gibi duruğunu düşünen bir tek o olamazdı.

"Size katılıyorum," dedi Zucker. "Bu organize bir cinayet. Bazı davranışçıların bilinçli obje teması dedikleri türden. Failin davranışlarının tek amacı anlık zevkler değil. Eylemlerinin belli bir hedefi var ve bu hedef bir kadının, ki burada kurban Gail Yeager oluyor, bedenine tam anlamıyla hakim olmak. Bu fail, kadına sahip olmak istiyor; ölümünden sonra bile. Ona kocasının önünde saldırarak bu sahip olma hakkını onaylamayı amaçlıyor. Böylece ikisinin de üzerindeki tek hakim oluyor."

Doktor otopsi fotoğrafına uzandı. "Bir organının kesilmemiş olması şaşırtıcı. Ceset, çürümenin doğal belirtileri haricinde son derece iyi durumda görünüyor." Onay almak için Rizzoli'ye baktı.

"Cesedin üzerinde açık bir yaraya rastlanmadı," dedi Rizzoli. "Boğularak ölmüş."

"Ki bu da birini öldürmenin en özel yoludur."

"Özel derken?"

"Birini ellerinizle boğmanın nasıl bir şey olduğunu düşünün bir kere. Ne kadar yakın bir temas, öyle değil mi? Burun buruna. Elleriniz kurbanın etine yapışmış. Boğazını sıkarken yavaş yavaş can verdiğini hissedebiliyorsunuz."

Rizzoli iğrenerek baktı doktora. "Tanrım."

"Onun düşünceleri böyle. Hisleri böyle. Yaşadığı dünya böyle bir yer ve biz bu dünyayı anlamak zorundayız." Zucker, Gail Yeager'ın fotoğrafına işaret etti. "Fail kadının bedenine sahip olma dürtüsüyle hareket etmiş. Ölü ya da diri sahip olmak istiyor kurbanına. Bu adam, cesetle arasında özel bir bağ görüyor ve onu sevmeye devam ediyor. Cinsel olarak taciz ediyor."

"Peki neden sonra çöp gibi atıyor?" diye sordu Sleeper. "Neden yedi yıl boyunca saklamıyor? Hani şu Kral Herod karısına yapmış ya."

"Pratik nedenlerden," diye karşılık verdi Zucker. "Belki de bir apartmanda yaşıyordur ve çürüyen cesedin kokusunun er ya da geç anlaşılmasından korkuyordur. Kimse bir cesedi üç günden fazla saklamak istemez zaten."

Crowe güldü. "Üç saniye bile denemem."

"O halde bu cesede aşık olmuş gibi bağlanmış denebilir," dedi Rizzoli.

Zucker başını salladı. "Onu Stony Brook'a atmaya mecbur kalması zor gelmiş olmalı."

"Evet, zor gelmiş olmalı. Sevgilinizden ayrılmak gibi."

Rizzoli ormandaki o yeri düşündü. Ağaçları, ağaçların gölgesini. Şehrin sıcağından ve gürültüsünden uzakta. "Orayı çöplük olarak görmüyor," dedi. "Onun için kutsal bir mekân belki de."

Herkes dönüp Rizzoli'ye baktı.

"Bir daha söyle bakayım," dedi Crowe.

"Dedektif Rizzoli tam da benim gelmeye çalıştığım noktaya değindi," dedi Zucker. "Ağaçların arasındaki o mekân kullanılmış cesetlerini attığı bir çöplük değil sadece. Kendi kendinize şunu sorun: Cesetleri neden gömmüyor? Neden ortalık yerde bırakıyor?"

Cevap veren Rizzoli oldu. "Çünkü onları ziyarete gidiyor."

Zucker onaylayarak başını salladı. "Bunlar sevgilileri. Haremi. Tekrar tekrar geri dönüp onlara bakıyor, onlara dokunuyor. Belki sarılıyordur bile. Bu

yüzden üzerinde cesetlerin saçları kalmış. Onlarla haşır neşir olurken saçları üzerindeki giysilere yapışmış olmalı." Zucker Rizzoli'ye baktı. Şu ölü saç teli sonradan bulunan cesetle eşleştirildi mi?"

Rizzoli başını salladı. "Dedektif Korsak'la, failin o saç telini çalıştığı yerden almış olabileceğini düşünmüştük ama artık nereden geldiğini öğrendiğimize göre cenaze evindeki ipucunu takip etmemize hâlâ gerek var mı sizce?"

"Evet var," dedi Zucker. "Ve neden biliyor musunuz? Nekrofiller cesetlerden hoşlanırlar. Cesetlerle haşır neşir olmaktan cinsel bir haz alırlar. Onları mumyalamayı, giydirmeyi, makyaj yapmayı severler. Ve bu heyecanı sürekli hissedebilmek için de bu tip cenaze işlerinde çalışmayı seçerler. Mumyacı asistanlığı ya da şu makyajcılar gibi. Henüz kimliği tespit edilemeyen şu yeni cesedin öldürülmemiş olabileceğini aklınızdan çıkarmayın. En meşhur nekrofıllerden olan Ed Gein, işe mezarlıklara girerek başlamıştı. Kadın cesetlerini çalıp evine götürüyordu. Ceset temin etmek için cinayet işleme yoluna sonradan gitmiştir."

"Vay canına," diye homurdandı Frost. "Ne kadar iç açıcı konular bunlar."

"Geniş insan davranışı spektrumunun bir parçası sadece. Nekrofiller bizim için hasta ve sapık insanlardır. Ama onlar her zaman aramızdalar. Tuhaf takıntılarının peşinde koşan insanlar hiçbir zaman eksik olmaz. Evet, bazıları psikotiktirler. Ama bazılarını diğer insanlardan ayırt etmek son derece güçtür."

Warren Hoyt da onlardan biriydi.

Sessizliği ilk bozan Gabriel Dean oldu. Toplantı boyunca tek bir söz etmediği için sesini duymak Rizzoli'yi irkiltti.

"Bu failin, haremini ziyaret etmek için ormana dönebileceğini söylemiştiniz."

"Evet," dedi Zucker. "Bu yüzden Stone Brook'taki nöbete devam edilmelidir."

"Peki hareminin kaybolduğunu görünce ne olacak?"

Zucker bir an durdu. "Bundan hiç hoşlanmayacaktır."

Konuşulanlar Rizzoli'yi ürpertiyordu. Bu cesetler onun sevgilileriydi. Sevgilisi elinden alınan bir erkek nasıl tepki verebiirdi?

"Çılgına dönecektir," dedi Zucker. "Sahip oldukları elinden alındığı için öfkeye kapılacaktır. Ve de yerine yenilerini bırakmak için hemen işe koyulacaktır. Yani tekrar ava çıkacaktır." Zucker Rizzoli'ye baktı. "Bunu medyadan gizli tutmak için elinizden ne geliyorsa yapın. Belki de faili yakalamak için tek şansınız orman. Çünkü oranın güvenli olduğuna emin olamazsa geri dönmeyecektir. Hareminin hâlâ orada olduğuna ve kendisini beklediğine inanmak zorunda."

Toplantı odasının kapısı açıldı. Kapıda beliren Teğmen Marquette'di. "Dedektif Rizzoli?" dedi teğmen. "Konuşmamız gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Bir mahzuru yoksa. Benim odama gidebilir miyiz?"

Herkesin yüzünde aynı ifade belirmişti şimdi. Rizzoli'yi barakaya çağırıyorlardı. Ve nedenini kimse bilmiyordu. Rizzoli yüzü kızararak kalkıp odadan çıktı.

Birlikte koridordan cinayet masasına doğru yürürlerken Marquette'ten çıt çıkmıyordu. Odasına girip kapıyı kapattılar. Cam separatörün arkasında dedektiflerin merakla odaya baktıklarını görebiliyordu. Marquette cama gidip storu kapattı. "Neden oturmuyorsun Rizzoli?"

"Ben iyiyim böyle. Ne olup bittiğini merak ediyorum sadece."

"Rica ediyorum." Teğmenin sesi her zamankinden daha yumuşak ve nazikti.

"Otur lütfen."

Teğmenin bu beklenmedik tavrı Rizzoli'yi huzursuz etmişti. Marquette'le birbirlerine ısınamamışlardı bir türlü. Cinayet masası hâlâ oğlanların çöplüğüydü ve bu çöplükte bir kaltağın işi yoktu. Koltuğa gömüldüğünde kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Teğmen bir süre sessizce oturdu. Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Bunu herkesten önce senin duymanı istedim. Çünkü en çok seni etkileyecektir. Geçici bir durum olduğuna eminim, hemen olmasa da birkaç gün içinde çözülecektir mutlaka."

"Neymiş bu durum?"

"Bu sabah, saat beş sularında Warren Hoyt cezaevinden kaçmış."

Neden oturmasını istediğini şimdi anlamıştı. Yığılıp kalacağından korkmuştu herhalde.

Ama öyle olmadı. Duygulan mühürlü, her bir sinir ucu uyuşmuş halde, sessizce oturdu. Konuşmaya başladığında sesi o kadar sakin çıkmıştı ki, onu tanımakta kendi bile güçlük çekmişti.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Rizzoli.

"Tıbbi nakil sırasında olmuş. Dün gece acil bir apandisit rahatsızlığı yüzünden Fitchburg Hastanesi'ne gönderilmiş. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz. Ama ameliyathanede..." Marquette bir an durakladı. "Canlı tanık yok."

"Kaç ölü var?" diye sordu Rizzoli. Sesi hâlâ bir yabancı gibi kuruydu.

"Üç. Bir hemşire, onu ameliyata hazırlayan anestezi uzmanı bir kadın. Artı hastaneye kadar eşlik eden gardiyan."

"Souza-Baranowski altıncı seviyeden bir cezaevidir."

"Evet."

"Ve sivil bir hastaneye gitmesine izin vermişler, öyle mi?"

"Rutin bir prosedür olsaydı Shattuck cezaevi birimine nakledilirdi. Ama tıbbi acil durumlarda mahkûmların en yakın sözleşmeli hastaneye sevk edilmesi öngörülür. Ve civarda en yakın yer de Fitchburg'muş."

"Acil durum olduğuna kim karar vermiş?"

"Cezaevi hemşiresi. Hoyt'u muayene ettikten sonra doktora danışmış. Sonuçta ikisi de acil müdahaleye ihtiyaç olduğuna karar vermişler."

"Hangi bulgulara dayanarak peki?" Dedektifin sesi keskinleşmeye başlamıştı. Belki de ilk defa duyguları karışmaya başlamıştı.

"Bazı semptomlar varmış. Karın ağrısı..."

"Adam tıp eğitimi almış. Onlara ne söyleyeceğini ondan iyi kim bilebilir ki?"

"Ama tahliller de yapılmış."

"Ne tahlili?"

"Beyaz kan hücresi sayımı mı ne?"

"Kiminle muhatap olduklarını biliyorlar mıymış? Bunu bilen biri var mıymış?"

"Kan tahlilinde de hile yapılmaz ya?"

"Yapar, yapar. Zamanında hastanede çalışmış o. Laboratuar tahlilleriyle oynamayı biliyordur."

"Dedektif..."

"Tanrı aşkına, adam eski kan teknisyeni!" Bu kez sesinin tizliği irkiltmişti kendisini de. Bu çıkışından dolayı şaşkın halde Teğmen'e baktı. Bastırmaya başlayan duygularının ağırlığı altında eziliyordu şimdi. Öfke. Çaresizlik.

Ve de korku. Geçen onca zaman içinde bunların üstesinden gelmeyi bilmişti. Çünkü Warren Hoyt'tan korkmanın mantıksız olduğunu anlamıştı çok geçmeden. Ona ulaşamayacağı, el süremeyeceği bir yerde, parmaklıkların arkasındaydı işte. Gördüğü kâbuslar, eninde sonunda yok olup gideceğini umduğu, yaşanmış bir dehşetin süregelen yankılarından ibaretti aslında. Oysa şimdi korkmak için bir sebebi vardı ve bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

Aniden ayağa fırlayıp kapıya yöneldi.

"Dedektif Rizzoli!"

Kapının önünde durdu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Nereye gitmem gerektiğini siz de biliyorsunuz bence."

"Fitchburg emniyeti her şeyi kontrol altına almış durumda."

"Öyle mi dersiniz? Onlar için basit bir kaçak mahkûm vakası sadece. Diğerlerinin yaptığı hataları yapmasını bekleyecekler. Çok beklerler. Avuçlarının içinden kayıp gidecek."

"Adamları küçümseme."

"Onlarda Hoyt'u küçümsemesinler. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlar." dedi.

Ama ben biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum.

Dışarıda, otopark güneşin altında pırıl pırıl parlıyor, sokaktan gelen rüzgâr sıcak ve ağır esiyordu. Arabaya bine ne kadar terden sırılsıklam olmuştu bile. Hoyt bu sıcağa bayılır, diye düşündü. Kurak çöl kumunun üzerinde güneşiı tadını çıkaran bir kertenkele gibi. Ve bütün sürüngenler e o da iyi bilir, tehlikeden çabucak kaçmayı.

Onu bulamayacaklar.

Fitchburg yolunda Cerrah'ı düşünüp durdu. Şehrin sokaklarında elini kolunu sallaya sallaya dolaştığını hayal etti. Avcı geri dönmüştü. Onunla yüzleşmeye hâlâ gücü kalmış mıydı, merak ediyordu. Onu bir kez alt etmekle ömür boyu kullanabileceği cesaret kotasını doldurmuş muydu acaba? Kendini hiçbir zaman korkak biri olarak görmemişti; tehditlerden asla yılmamış, savaştan kaçmamıştı hiçbir zaman. Ama Warren Hoyt'la bir kez daha yüz yüze gelmenin düşüncesi bile yetiyordu şimdi titremesine.

Ona bir kez karşı koydum ve bunu az daha canımla ödüyordum. Bunu bir daha yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Canavarı kafesine geri sokup sokamayacağımı bilmiyorum.

Etrafta kimsecikler yoktu. Rizzoli hastane koridorunda durup üniformalı bir polis bulmak umuduyla etrafa bakındı ama hemen önündeki birkaç hemşireden başka kimse yoktu. Onlar da birbirlerine sarılmışlar, yüzlerinde endişeli bir ifade, fısır fısır konuşuyorlardı. Sarı polis kordonunun altından geçip ameliyathane alanına açılan otomatik kapıya kadar kimsenin engeliyle karşılaşmadan gidebilmişti. Yerdeki kan lekeleri ve kanlı ayak izleri hemen dikkatini çekmişti. Bir olay yeri teknisyeni alet kutusunu toplamaya başlamıştı bile. Zaten artık yapacak fazla bir şey de kalmamıştı.

Ancak duvarlardaki kan izlerine bakmak bile yetiyordu içeride neler olup bittiğini anlamak için. Bir kurbanın atardamarından fışkırmış olan kan damla damla kuruyup kalmıştı bütün açıklığıyla. Duvarda bir sinüs dalgası bırakarak uzanan lekeler günlük programın yazıldığı tahtaya kadar yetişmişti. Tahtada yazan ameliyathane numaraları, hasta isimleri, cerrah isimleri ve ameliyat prosedürlerine bakılırsa program bütün gün doluymuş gibi duruyordu. Rizzoli, ameliyathanede yaşanan bu olay yüzünden programları aniden iptal edilen hastalara ne olduğunu merak etti bir an. Bir kolesistektomi operasyonunun –her neyse artık– ertelenmesi ne gibi sonuçlar doğuruyordu acaba? Demek ki olay yerinin böyle çabucak incelenmiş olmasının nedeni de dolu olan bu ameliyat programıydı. Yaşayanların ihtiyaçları daha önemliydi. Fitchburg'un en yoğun ameliyathanesi böyle bir nedenden dolayı kapatılmamalıydı.

Kan izleri program tahtasının üzerinden de geçip köşeyi dolanarak yandaki duvara doğru ilerliyordu. Buradan sonra sistol basıncı düşmeye başladığı için dalgaların tepe noktaları inmeye başlamış, aşağı doğru hareket etmeye yüz tutmuştu. Son olarak resepsiyon masasının dibinde oluşmuş küçük bir kan gölünde bitiyordu lekeler.

Telefon. Ölen her kimdiyse, telefona ulaşmaya çalışmıştı anlaşılan.

Resepsiyon alanının ötesinde, tek tek bütün ameliyathanelere açılan, sıra sıra lavabonun dizili olduğu geniş bir koridor uzanıyordu. Rizzoli insan sesleri ve bir telsiz cızırtısını takip ederek açık bir kapıya yöneldi. Onun varlığını bile fark etmeyen bir olay yeri teknisyeninin yanından geçerek koridor boyunca devam etti. Kimsenin engeline takılmadan 4 numaralı ameliyathanenin kapısında durup etraftaki katliamın izlerine bakakaldı dehşet içinde. Gerçi kurbanlar içeride bırakılmamıştı ama kan izleri her yerdeydi.

"Bayan? Bayan?"

Alet dolabının yanında durmakta olan iki adam ters ters Rizzoli'ye bakıyordu. Uzun boylu olan, Rizzoli'ye doğru yöneldi. Otuzlu yaşlardaydı ve kaslı, iri yarı adamlara özgü kabadayı bir hava vardı üzerinde. Hızla dökülmekte olan saçlarına karşılık verebileceği en erkeksi cevap bu olmalı, diye düşündü Rizzoli.

Adam malum soruyu sormaya kalmadan çıkanp gösterdi rozetini. "Boston emniyeti cinayet masasından Jane Rizzoli."

"Boston'ın ne işi var ki burada?"

"Affedersiniz, isminiz neydi acaba?" diye sordu Rizzoli.

"Çavuş Canady. Kaçak Bulma Birimi'nden."

Massachusetts'li bir Eyalet Polis memuru. Rizzoli tam tokalaşmak üzere elini uzatmıştı ki, adamın elindeki lastik eldivenleri fark etti. Zaten adamın da böyle bir nezaket göstermeye pek niyeti yok gibiydi.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Canady.

"Belki ben size yardımcı olabilirim."

Canady bu tekliften etkilenmişe benzemiyordu. "Nasıl olacak bu?"

Rizzoli duvara sıçramış kan lekelerine baktı. "Bunu yapan adam... Warren Hoyt..."

"Ne olmuş ona?"

"Onu çok iyi tanırım."

Şimdi kısa boylu adam da gelmişti yanlarına. Onda Canady'nin meydan okuyan tavrı yoktu. "Hey ben sizi tanıyorum. Rizzoli. Onu içeri tıkan sizdiniz."

"O ekipteydim."

"Hadi canım, Lithia'da onu köşeye sıkıştıran sizdiniz." Onun eldiveni olmadığı için elini uzatıp tokalaştı. "Dedektif Arlen. Fitchburg Emniyeti'nden. Sırf bunun için mi gediniz onca yolu?"

"Duyar duymaz geldim." Bakışları duvardaki lekelere döndü. "Kiminle karşı karşıya olduğunuzun farkındasınız, değil mi?"

Canady araya girdi hemen: "Her şey kontrolümüz altında."

"Adamın geçmişini biliyor musunuz?"

"Burada yaptıklarını gördük ya."

"Peki ama adamı tanıyor musunuz?"

"Souza-Baranowski'deki dosyası elimizde."

"Demek ki oradaki gardiyanlar da tanıyamamışlar onu. Yoksa bütün bunlar olmazdı."

"Şimdiye kadar elimden kaçan olmadı," dedi Canady. "Hepsi aynı hataları yapar."

"Bu hariç."

"Daha altı saat oldu."

"Altı saat mi?" Rizzoli kafasını salladı. "Elinizden kaç mış bilin."

Canady atıldı. "Civarı çember içine alıyoruz. Yollarda barikatlar ve arama rutinlerini başlattık. Medya da bilgilendirildi, fotoğrafı bütün yerel TV istasyonlarında yayınlanndı. Dediğim gibi, her şey kontrol altında."

Rizzoli cevap vermeden bakışlarını duvardaki kan dalgalarına çevirdi. "Ölen kimmiş?" diye sordu sakince.

Bu soruya cevap veren Arlen oldu. "Anestezi uzmanı ve ameliyathane hemşiresi. Anestezi uzmanı şurada, masanın şu ucunda yatıyordu. Hemşire ise burada, kapının dibinde bulundu."

"Bağırmamışlar mı? Gardiyanı uyarmaya kalkışmamışlar mı?"

"Gürültü çıkarmaya fırsat bulduklarını sanmıyorum. İkisinin de gırtlağı kesilmiş."

Rizzoli masanın başına gidip serum torbasının asılı olduğu metal askıya baktı. Sonra da yerdeki bir su göletinin dibinde duran plastik tüpe ve katetere çevirdi bakışlarını. Masanın altında kırık bir cam şırınga vardı.

"Serum takmışlar," dedi sonra.

"Buraya acil servisten gelmişler," dedi Arlen. "Aşağıda doktor muayene ettikten sonra hemen buraya çıkarılmış. Apandisitin patladığına kanaat getirmişler."

"Cerrah neden onunla birlikte gelmemiş buraya? O neredeymiş?"

"Acil serviste başka bir hastaya bakıyormuş. Muhtemelen her şey bittikten on, on beş dakika sonra gelmiştir. Otomatik kapıyı geçip yerde yatan gardiyanı görür görmez hemen telefona koşmuş. Çok geçmeden bütün acil servis ekibi yukarı koşturmuş ama kurbanlar için yapabilecekleri fazla bir şey yokmuş."

Rizzoli yere baktığında bir sürü ayak izini ve yaşanan karmaşayı okuyabiliyordu.

"Gardiyan neden içeride değilmiş? Mahkûma göz kulak olması gerekmez miydi?" diye sordu Rizzoli.

"Ameliyathanenin steril kalması gerekir. Dışarıdan geldiğiniz kıyafetlerle içeri giremezsiniz. Kapıda beklemesi söylenmiştir herhalde."

"Peki ama, talimat gereği mahkumların cezaevi dışında oldukları sürece kelepçeli olmaları gerekmiyor muydu?"

"Doğru."

"Ameliyathanede, hatta anestezi verilmiş bile olsa bacağının ya da kolunun ameliyat masasına kelepçelenmiş olması gerekirdi."

"Evet."

"Peki kelepçeleri bulabildiniz mi?"

Arlen ve Canady birbirlerine baktılar.

"Kelepçeler yerde, masanın altında duruyordu," dedi Canady.

"O halde kelepçelenmişti."

"Bir yere kadar, evet..."

"Neden çıkartmış olabilirler ki?"

"Belki de tıbbi bir nedendendir," dedi Arlen. "Yeni bir serum takmak için ya da pozisyonunu değiştirmek için, ha?"

Rizzoli kafasını salladı. "Kelepçeleri çıkarması için gardiyana ihtiyaç duyulurdu. O da mahkûmu içeride kelepçesiz bırakıp dışarı çıkmak istemezdi."

"O halde dikkatsizlik etmiştir," dedi Canady. "Acil servisteki herkes, Hoyt'un geldiğinde kimseye karşı koyamayacak kadar acı çektiğini söylüyor. Anlaşılan, kimse böyle bir şeyi..."

"Tanrım," diye homurdandı Rizzoli. "Yeteneklerini kaybetmemiş." Anestezi dolabına baktığında çekmecelerden birinin açık olduğunu gördü. Çekmecede duran tiopental tüpleri yoğun ameliyathane ışıklarının altında

parlıyordu. Demek ki anestezide bu kullanılmıştı. Onu uyutmak üzerelermiş, diye düşündü Rizzoli. Koluna takılı serumla bu masada yatıyormuş. İnleyerek, yüzü acıyla gerilmiş halde. Diğerlerinin olacaklardan haberi yok; herkes işiyle meşgul. Hemşire doktorun ihtiyacı olabilecek aletleri hazırlamaya çalışıyor. Anestezist ise monitörden hastanın kalp ritmine bakarken, bir yandan da ne doz kullanacağını hesaplıyor. Belki de adamın kalbinin hızlandığını görüyor ama çektiği acıya yoruyor bunu. Oysa saldırıya geçmek üzere olduğunu anlayamıyor.

Ya sonra... sonra ne olmuştu acaba?

Masanın dibindeki alet tepsisine baktı Rizzoli. Boştu.

"Neşter mi kullanmış?" diye sordu.

"Silahı bulamadık."

"En sevdiği alettir. Hep neşter kullanmıştır..." Anlık bir düşünce tüylerinin ürpermesine neden oldu. Arlen'e baktı. "Hâlâ bu binada olabilir mi?"

Canady araya girdi. "Binada değil."

"Daha önce de doktor kılığına girmişti. Tıp personelinin arasına karışmakta ustadır. Hastaneyi aradınız mı?"

"Gerek yok ki."

"Peki burada olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü binadan ayrıldığına dair delilimiz var. Kameraya çekilmiş."

Rizzoli'nin nabzı hızlanmaya başlamıştı. "Güvenlik kamerasına mı yakalanmış?"

Canady başını salladı. "Herhalde kendiniz de görmek istersiniz."

8

"Yaptığı çok garip," dedi Arlen. "Kaseti birkaç kere seyrettik ama hâlâ anlayabilmiş değiliz." Birlikte aşağıya, hastanenin toplantı odasına inmişlerdi. Köşede tekerlekli bir televizyon dolabı vardı. Canady hemen atılıp fişi taktı ve kumandayı eline aldı. Uzaktan kumandayı kullanmak alfa erkeğinin rolüydü ve Canady bu rolü kimseye kaptırmak istemiyordu. Neyse ki Arlen'in bunu umursadığı yoktu.

Canady kaseti taktı. "Pekala, bakalım Boston emniyeti ne çıkaracak bundan?" Bu, eldiveni birinin yüzüne çarpmanın sözlü yolu olmalıydı.

Ekranda ilk beliren, koridorun sonundaki kapalı bir kapı oldu.

"İlk kattaki koridorun tavanına yerleştirilmiş kameradan bunlar," dedi Arlen. "Gördüğünüz kapı, binanın doğu kanadındaki personel otoparkına açılıyor. Dört çıkış kapısından biri. Kayıt saatini altta görebilirsiniz."

"Beşi on geçiyor," diye okudu Rizzoli.

"Acil servis kayıtlarına göre mahkûm ameliyathaneye beşe çeyrek kala çıkarılmış, yani bu yirmi beş dakika kadar sonrası. Dikkatli izleyin, her şey beşi on bir geçe başlıyor."

Ekranda saniyeler hızla akıyordu. Sonra 5:11:13'te görüntüye giren bir siluet, çıkışa doğru acele etmeden yürümeye başladı. Kameraya sırtı dönüktü ve beyaz lab önlüğünün yakasının üzerinden tıraşlı ensesi görülebiliyordu. Üstünde cerrahların giydiği ameliyathane pantolonu, ayaklarında da galoşlar vardı. Tam kapıya kadar gitmişti ki aniden durdu.

"Şunu izleyin." dedi Arlen.

Adam yavaşça döndü. Gözleri kameraya çevrildi.

Rizzoli öne doğru eğildi. Boğazı kurumuş, bakışları Warren Hoyt'un gözlerine kilitlenmişti. Sanki o da dedektife bakıyordu. Kameraya

yaklaşınca sol kolunun altına bir ş sıkıştırmış olduğunu gördü Rizzoli. Tomar yapılmış bir Hoyt kameranın tam altına gelip durdu.

"En tuhaf kısım geliyor," dedi Arlen.

Hoyt kameradan gözlerini ayırmadan, avuç içi görecek şekilde sağ elini havaya kaldırdı. Mahkemede sadece doğruları söyleyeceğine yemin etmek üzereymiş gibiydi. Sonra sol eliyle açık avuç içine işaret etti. Ve gülümsedi.

"Ne demek oluyor bunlar?" dedi Canady.

Rizzoli cevap vermedi. Hoyt'un dönüp kapıdan çık gözden kayboluşunu izledi sessizce.

"Başa sarar mısınız?" dedi yumuşak bir sesle.

"Şu hareketin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

"Başa sarın."

Canady surat asarak başa sardı.

Hoyt bir kez daha kapıya yürüdü. Döndü. Kame dibine kadar geldi.

Rizzoli tepeden tırnağa gergin bir halde, kalbi küt atarak bekledi Hoyt'un bir sonraki hareketini.

Adam avuç içini gösterdi. "Durdurun," dedin. "Tam burada!"

Canady görüntüyü dondurdu.

Hoyt sol işaret parmağı, sağ elinin avucunu gösterir halde, yüzünde bir gülümsemeyle donup kalmıştı. Rizzoli afallamıştı.

Sessizliği ilk bozan Arlen oldu. "Bunun anlamı nedir? Siz anladınız mı?"

Rizzoli yutkundu. "Evet."

"Ne peki?" diye atıldı Canady.

Rizzoli başından beri kucağında yumruk yapmış olduğu ellerini açtı. Her iki avuç içinde de Hoyt'un bıraktığı yara izleri duruyordu. Arlen ve Canady yara izlerine bakakalmıştı.

"Bunu size Hoyt mu yapmıştı?" dedi Arlen.

Rizzoli başını salladı. "Anlamı bu işte. Bu yüzden elini havaya kaldırmış." Tekrar televizyon ekranına dönüp, Hoyt'un avuç içi kameraya dönük, gülümseyen görüntüsüne baktı. "Bu aramızda küçük bir şaka. Merhaba diyor bana. Cerrah benimle konuşuyor yani."

"Onu çok kızdırmış olmalısınız," dedi Canady. Uzaktan kumandayla ekrana işaret etti. "Şuna baksanıza. 'Al sana,' der gibi."

"Belki de 'görüşürüz,' demek istiyordur," dedi Arlen sessizce.

Bu sözler Rizzoli'yi ürpertmişti. Evet, nasıl olsa görüşeceğiz. Nerede ya da ne zaman olacak bu bilmiyorum, ama elbet görüşeceğiz.

Canady kumandanın düğmesine basarak kaseti oynattı. Hoyt'un elini indirdikten sonra çıkışa yönelişini izlediler tekrar. Rizzoli bu sefer koltuğunun altına sıkıştırmış olduğu tomara dikkat etti. "Yine dondurun," dedi.

Canady görüntüyü dondurdu.

Rizzoli eğilip ekrana dokundu. "Ne taşıyor böyle? Kıvrılmış bir havlu gibi."

"Galiba," dedi Canady. "Neden yanında götürüyor ki?"

"Havlu değil götürdüğü. İçinde bir şey var." Rizzoli ameliyathanede gördüklerini hatırlamaya çalışıyordu. Ameliyat masasının yanında duran boş tepsi gelmişti gözünün önüne.

Arlen'e baktı. "Aletler," dedi. "Cerrahi aletlerini almış."

Arlen başını salladı. "Ameliyathaneden bir laparotomi setinin kaybolduğunu söylemişlerdi."

"Laparotomi mi? O ne demek?"

"Tıp dilinde karnın kesilip yarılması demek," dedi Canady.

Ekranda Hoyt kapıdan çıkıp gitmiş, arkasında boş bir koridor ve kapalı bir kapı bırakmıştı. Canady televizyonu kapatıp Rizzoli'ye döndü. "Anlaşılan sizinki eski günlere dönmeye hazırlanıyor."

Cep telefonunun çalmasıyla irkildi Rizzoli. Telefona uzanırken kalbinin küt küt attığını fark etti. Adamların gözü üzerinde olduğu için ayağa kalkıp yüzünü cama döndü.

Arayan Gabriel Dean'di. "Adli antropologun saat üçte geleceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Rizzoli saatine baktı. "Yetişirim."

"Neredesin?"

"Bak, yetişirim dedim ya!" Telefonu kapattı. Camdan dışarı bakarken derin bir nefes aldı. Yapamıyorum, diye düşündü. Canavarlar üzerime üzerime geliyorlar.

"Dedektif Rizzoli?" diye seslendi Canady.

"Affedersiniz. Şehre dönmem gerekiyor. Hoyt'la ilgili bir gelişme olursa bana haber verirsiniz, değil mi?"

Adam başını salladı. Gülümsedi. "Fazla uzun süreceğini sanmıyorum."

Belki de görmek isteyeceği son kişiydi Dean; ama adli tıbbın otoparkına girerken yine karşısına ilk çıkan o olmuştu. Boş bir yer bulup girdi ve motoru kapattı. Birkaç dakika beklerse adamın önden gireceğini, böylece gereksiz bir konuşmadan yırtabileceğim umuyordu. Ama maalesef adam onu fark etmiş, durup arabadan inmesini beklemeye başlamıştı. Onunla yüzleşmekten başka şansı kalmamıştı.

"Sabah toplantıya geri dönmedin," dedi Dean.

"Marquette odasına çağırdı."

"Anlattı."

Rizzoli durup adama baktı. "Ne anlattı sana?"

"Eski takıntılarından birinin kaçtığını."

"Öyle olmuş."

"Bu seni sarstı mı?"

"Marquette bunu da mı söyledi?"

"Hayır. Toplantıya geri dönmeyince canının sıkılmış olduğunu düşündüm."

"İlgilenmem gereken başka bir mesele vardı." Rizzoli binaya doğru yürümeye başlamıştı şimdi.

"Bu vakada komuta sizde Dedektif Rizzoli," diye seslendi arkasından Dean.

Rizzoli durup arkasına döndü. "Neden bunu hatırlatma gereği duyuyorsunuz ki?"

Adam yavaşça yürüyüp Rizzoli'nin dibine kadar geldi. Niyeti de buydu belki. Şimdi burun buruna gelmişlerdi. Geri adım atmaya niyeti yoktu ama adamın bakışlarından yüzünün kızarmasına da engel olamamıştı. Kendini tehdit altında hissetmesinin tek sebebi adamın fiziksel olarak üstün olması değildi. Ajan Dean'in ne kadar çekici bir erkek olduğunu fark etmişti aniden ve bu, ona karşı öfkesi göz önüne alındığında sapıkça bir tepkiydi açıkçası. Bu cazibeyi bastırmaya çalışsa da artık çok geçti. Pençelerini geçirmişti bir kere.

"Bütün dikkatinizi bu vakaya vermeniz gerekiyor." dedi Dean. "Bakın, Warren Hoyt'un kaçmış olmasından endişelendiğinizi biliyorum. Bu, her polisin midesini bulandırır. İnsanın dengesini bozar..."

"Beni tanımıyorsunuz. Doktorluk taslamayın."

"Benim tek sıkıntım, bu soruşturmada önderlik edip edemeyeceğiniz. Diğer meseleler dikkatinizi dağıtacak olursa diyorum."

Rizzoli öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. Sakin bir sesle konuştu: "Hoyt'un bu sabah kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musunuz? Tam üç kişi, Ajan Dean. Bir adam ve iki kadın. Boğazlarını kesmiş, sonra da elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitmiş. Hep böyle yapar zaten." Ellerini havaya kaldırarak Ajan Dean'e gösterdi. "Bunlar ondan hatıra. Benim de boğazımı kesmek üzereydi." Ellerini indirip güldü. "Yani evet kesinlikle haklısınız. Onunla bir meselem var."

"Ama yapmanız gereken bir işiniz de var. Burada."

"Yapıyorum ya."

"Hoyt dikkatinizi dağıtıyor. Size engel oluyor."

"Bana engel olan tek mesele sizsiniz. Burada ne işiniz olduğunu bile bilmiyorum hâlâ."

"Daireler arası işbirliği."

"Burada bir tek ben işbirliği yapıyorum. Karşılığında bana siz ne veriyorsunuz?"

"Ne bekliyorsunuz?"

"Büronun neden bu işe karıştığını anlatarak başlayabilirsiniz. Daha önceki hiçbir dosyama karışmamışlardı Yeager'ların farkı ne? Onların hakkında sizin bildiğiniz ama bizim bilmediğimiz bir şeyler mi var?"

"Ben de siz ne biliyorsanız onu biliyorum," dedi Dean

Adamın doğru söyleyip söylemediğini anlayamıyordu. Zihninden geçenleri okumak güçtü. Şimdi cinsel cazibe aklını iyiden iyiye karıştırmış, aralarındaki iletişimi eskisinden daha karmaşık bir hale getirmişti.

Ajan Dean saatine baktı. "Üçü geçmiş. Bizi bekliyorlardır."

O binaya doğru yollanırken Rizzoli hemen peşinden gitmeyerek bekledi. Bir süre otoparkta durup Dean'e gösterdiği tepkiyi anlamaya çalıştı. Sonra derin bir nefes alıp morga doğru yürümeye koyuldu, kendini ölülerle yeni randevusuna hazırlayarak.

Neyse ki bu sefer midesini kaldıracak bir şey olmamıştı. Gail Yeager'ın otopsisi esnasında kusmasına neden olan o yoğun çürüme kokusu yoktu bu ikinci cesette. Ama Korsak her ihtimale karşı Vicks'ini sürmüştü yine burnunun altına. Tamam bu koku da hiç hoş değildi ama en ayından Rizzoli'nin lavaboya koşmasına neden olacak kadar ağır değildi. Zaten onun da geçen geceki utanç sahnesini tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. Hele ki Gabriel Dean tam karşısında yerini almış, her hareketini gözlüyorken. Dr. Isles ve adli antropolog Dr. Carlos Pepe kutuyu açıp iskelet kalıntılarını özenle çıkartırken Rizzoli de gözünü kırpmadan onları izliyordu.

Altmış yaşındaki, iki büklüm Dr. Pepe çocuklar gibi heyecanlı, kutudan çıkarttığı her parçaya sevgiyle bakıyordu. Rizzoli için bütün bunlar, bir ağacın kuru dalları gibi sıradan, üzerleri kirle kaplanmış kemiklerdi. Oysa Dr. Pepe bu kemik parçalarına baktığında kolları, dirsekleri, köprücük kemiklerini görüyor, bunları anatomik sıralarına göre diziyordu masanın üzerine. Kaburga ve göğüs kemikleri, üzeri örtülü paslanmaz çelikten otopsi masasına bırakıldıklarında tangırdadı. Masanın ortasında, leğen kemiğine kadar inecek şekilde boğum boğum sıralanan omurlar, etraflarına dizilmiş kemiklerle birlikte bir kralın tacına benziyorlardı. Uzunlamasına yerleştirilen kol kemiklerinin ucunda, kirli çakıl taşları gibi dizilmiş olan küçük kemiklerin, bu halleriyle, insana mucizevî bir esneklik kazandıran o eklemler olduğuna inanmak güçtü. Eski bir sakatlanmanın izleri hemen dikkat çekiyordu: sol baldır kemiğine çelik cerrah çivileri çakılmıştı. Dr. Pepe son olarak masanın baş tarafına kafatasını ve birbirinden ayrılmış çene kemiklerini yerleştirdi. Bu toza toprağa karışmış kemiklerin arasında altın dişler parıldıyordu. Bütün kemikler dizilmişti nihayet.

Ama kutuda bir şeyler vardı hâlâ.

Dr. Pepe kutuyu ters çevirip içindekileri üzerine bez serilmiş bir tepsiye boşalttı. Tepsinin üzerine toz toprak, yapraklar ve tutam tutam kahverengi saçlar döküldü. Doktor muayene ışığını tepsiye tutup üzerindekileri cımbızla karıştırmaya başladı. Çok geçmeden aradığını bulmuştu. Kocaman bir pirinç tanesi büyüklüğünde küçük, kara bir parça.

"Krizalit," dedi. "Çoğu zaman fare pisliğiyle karıştırılır."

"Ben de onu diyecektim," dedi Korsak. "Fare pisliğine ne kadar benziyor."

"Daha çok var onlardan. Ne aradığını bilmen yeter." Dr. Pepe birkaç küçük parça daha ayırıp tepsinin üzerinde küçük bir yığın oluşturmuştu. "Calliphoridae türü."

"Ne?" diye sordu Korsak.

Gabriel Dean atıldı: "Kurt sinekleri."

Dr. Pepe onaylar anlamda başını salladı. "Bunlar kurt sineği larvalarının içinde büyüdükleri kesecikler. Koza gibi. Larvalığın üçüncü aşamasındaki yavrunun dış iskeletidir. Bunların içinden çıktıklarında yetişkin sinek boyuna ulaşmışlardır." Büyüteci puparyumun üzerine tuttu. "Bunlar boş."

"Ne demek boş?" diye sordu Rizzoli.

"Boş işte. Sinekler yumurtadan çıkmış."

"Calliphoridae'nin bu bölgedeki gelişim süresi ne kadar?" diye sordu Dean.

"Yılın bu zamanında otuz beş gün kadar sürer. Ama bu iki larvanın birbirlerinden ne kadar farklı olduklarına dikkat edin. İkisi de aynı türe ait ancak bu krizalit daha uzun süre dışarıda kalmış."

"İki farklı nesil," dedi Isles.

"Benim de tahminim o yönde. Böcekbilimci ne diyecek bakalım."

"Her bir neslin olgunlaşması otuz beş gün sürüyorsa," diye araya girdi Rizzoli, "bunların yetmiş gündür burada olduklarını söyleyebilir miyiz? Bu

kurban yetmiş gündür orada mı yatıyormuş?"

Dr. Pepe masanın üzerinde duran kemiklere baktı.

"Bunlardan da anladığım kadarıyla tahmininiz doğru gibi gözüküyor."

"Biraz daha spesifik olabilir misiniz?"

"Söz konusu iskeletler olduğunda hayır. Bu şahıs ormanda iki ay da kalmış olabilir, altı ay da."

Korsak gözlerini devirdi. Bu kemik uzmanını gözü pek tutmamış olmalıydı.

Ama Dr. Pepe daha yeni başlıyordu. Tekrar masaya döndü. "Kemikler tek bir kadına ait," diye konuşmaya başladı, emiklerin dizilişine bakarak. "Ufak tefek bir kadın –bir buçuk metre boylarında. Kırık kemiklerin nasıl iyileştiğini görüyorsunuz. Kalça kemiği kırılmış ve cerrahi müdahale kapılmış."

"Steinman çivilerine benziyor," dedi Isles. Sonra da bel omuruna işaret etti. "L-2 ile L-3 arasındaki yakınlık cerrahi müdahaleyle birbirlerine kaynatıldıklarını düşündürüyor."

"Birden fazla yerinde kırık var demek," diye atıldı Rizzoli.

"Bu kurbanın başından travmatik bir olay geçmiş."

Dr. Pepe envanterine devam etti. "Soldaki iki kaburga eksik ve de..." Küçük el kemiklerini incelemeye başlamış şimdi. "... bilekten üç parça ve sol elin parmak kemiklerini çoğu eksik. Leşçinin biri kamını iyi doyurmuşa benziyor."

"El sandviçi demek," dedi Korsak. Ama kimse gülmedi bu esprisine.

"Uzun kemiklerin hepsi yerli yerinde. Omurlar da öyle..." Bir an durup boyun kemiklerine baktı. "Ancak dil kemiği yok."

"Hiçbir yerde bulamadık," dedi Isles.

"İyice aradınız mı?"

"Evet. Olay yerine bizzat gidip aradım."

"Onu da leşçi hayvanlar almış olabilir," dedi Dr. Pepe Kürek kemiklerinden birini eline aldı. "V şeklindeki izle görüyor musunuz. Köpek dişi izine benziyor." Kafasını kaldırıp ekibe baktı. "Kafa vücuttan ayrı mıydı?"

Rizzoli cevap verdi. "Gövdeden birkaç metre uzak duruyordu."

Pepe başını salladı. "Köpeklerin işi bu. Onlar için kafa kocaman bir top gibidir. Oyuncak gibi yani. Etrafta yuvarlayıp dururlar. Ama bir bacağa ya da boğaza olduğu gibi dişlerini kolay kolay geçiremeyeceklerini bilirler."

"Durun biraz," dedi Korsak. "Evcil köpekler mi yap bunu?"

"Yabani de olsa evcil de olsa bütün köpekler benzer davranışlar gösterirler. Tilkiler ve kurtlar bile sever topla oynamayı. Bu kalıntılar şehrin içindeki bir parkta bulunduğuna göre evcil köpeklerin gözünden de kaçmamıştır muhakkak. Bütün köpekler içgüdüsel olarak eşelerler. Sonra dişlerini geçirebildikleri her şeyi kemirmeyi severler. Kuyruk sokumunun ucu, kaburgalar. Ve tabii, geriye kalan her türlü yumuşak dokuyu parçalamışlardır."

Korsak dehşete kapılmış gibiydi. "Karımın küçük bir teriyeri var. Bir daha yüzümü yalamasına izin verirsem iki olsun."

Pepe kafatasını tutup Isles'a sinsi bir bakış attı. "Hadi oyun zamanı, Dr. Isles. Bakalım siz ne diyeceksiniz?"

"Ne oyunu?" diye sordu Korsak.

"Tıp fakültesinden kalma bir oyundur," dedi Isles.

"Karşındakinin bilgisini sınarsın. Spotlar üzerine çevrildiğinde nasıl performans gösterdiğini ölçersin böylece."

"Eminim bunu üniversitedeki patoloji öğrencilerinize de yapıyorsunuzdur," dedi Pepe.

"Acımam," dedi Isles, onaylayarak. "Yüzlerine baktığımda kaçacak delik ararlar. Zor bir sorunun geleceğini bilirler çünkü."

"Ama şimdi biz sizinle oynayacağız," dedi Pepe, neşeyle. "Bize bu şahsı anlatmaya başlayın bakalım."

Dr. Isles iskeletin üzerine eğildi. "Kesici dişler, damak şekli ve kafatası boyutları beyaz ırka özgü. Küçükçe bir kafatası bu. Alın kemiği de keza. Sonra bir de leğen kemiği var elbette. Girintinin şekline ve kasık üstü açıya bakılırsa bu, beyaz bir kadın."

"Peki yaşı?"

"Kalça kemiğinde tamamlanmamış bir füzyon söz konusu. Omurlarda artrit izine rastlanmıyor. Genç bir yetişkin bu."

"Katılıyorum." Dr. Pepe çene kemiğini aldı. "Üç altın kaplama," dedi. "ve bir sürü de harici amalgam dolgu yapılmış. röntgen çekildi mi?

"Sabah Yoshima çekti. Işık dolabındalar," dedi Isles.

Pepe gidip baktı. "İki kanal tedavisi yapılmış." Çene kemiğinin filmine işaret etti. "Kauçuk kanal dolgusuna benziyor. Şuna bakın. Yedinci ila onuncu ve yirmi ikinci ila yirmi yedinci köklerin nasıl kısa ve küt olduklarını görebiliyor musunuz? Ortodontik bir hareket olmuş demek."

"Ben fark etmemiştim," dedi Isles.

Pepe gülümsedi. "Nihayet size de öğretebileceğim bir şey çıkmış olmasına sevindim Dr. Isles. Kendimi burada fazlalık gibi hissetmeye başlamıştım."

"O halde bu şahsın dişçiye verecek parası varmış," diye araya girdi Ajan Dean.

"Çok da pahalı bir işlemdir," diye ekledi Pepe.

Rizzoli, Gail Yeager'ı ve inci gibi dişlerini düşündü. Dişlerin durumu, kalp durduktan, et çürüdükten sonra bile zenginle fakiri birbirinden ayırmaya yetiyordu. Kirasını dahi ödemekte zorluk çeken biri için ağrıyan dişi,

sızlayan dişetleri asla birinci öncelik olamazdı. Bu kurbanla diğerleri arasındaki ortak noktalar ürkütücü bir noktaya gelmişti.

Genç bir kadın. Beyaz. Hali vakti yerinde.

Pepe çene kemiğini bırakıp gövdeye doğru eğildi. Bir süre kaburgalarını ve göğüs kemiğini inceledi. Ayrılan kaburgalardan birini alıp göğüs kemiğinin üzerine tutarak iki kemiğin yaptığı açıya baktı.

"Pectus excavatum," dedi.

Isles'ın keyfi kaçmışa benziyordu. "Fark etmemişim."

"Ya kaval kemiği?"

Isles hemen atılıp uzun kemiklerden birini eline aldı. Baktıkça kaşlarını daha da çok çatıyordu. Sonra diğer bacağın kemiğini de alıp yan yana koyarak karşılaştırdı.

"İki yönlü genuvarum," dedi, bu kez sıkıntılı bir sesle. "On beş derece kadar. Nasıl oldu da kaçırdım bunu."

"Kırığı görünce onu fark edememişsiniz. Şu cerrah çivisi bütün dikkatinizi almış. Gerçi böyle bir şeyi de herkes göremez. Ancak benim gibi bir ihtiyar görünce tanır."

"İyi bir bahane değil. Hemen dikkatimi çekmeliydi." Isles bir süre sessizce durup gözlerini bacaklardan göğse çevirdi. "Ama bu çok mantıksız. Dişçinin yaptığıyla hiç bağdaşmıyor. Sanki burada iki farklı birey varmış gibi."

Korsak araya girdi. "Ne konuda konuştuğunuzu bize de anlatsanız bir zahmet? Neymiş o mantıksız olan?"

"Bu bireyde genuvarum dediğimiz olgu mevcut," dedi Dr. Pepe. "Bacak eğriliği yani. Kaval kemikleri on beş derece kadar eğik. Ki bu da kaval kemiğinin normal eğiminin iki katı kadar."

"Peki ama sizi bu kadar heyecanlandıran ne? Eğik bacaklı bir sürü insan var."

"Sadece bacaklar değil ama," dedi Isles. "Göğüste de var aynısı. Kaburgaların göğüs kemiğiyle yaptığı açıya baksanıza. Göğsü huni şeklinde. Anormal kemik ve kıkırdak oluşumu neticesinde stemum –yani göğüs kemiği– içeri göçmüş. İleri safhalarda nefes darlığına ve kalp hastalıklarına neden olabilir. Ama bu o kadar ilerlememiş olduğu için rahatsızlık yaratmamıştır sanırım."

"Ve bunun nedeni anormal kemik oluşumu mudur?" diye sordu Rizzoli.

"Evet. Bir çeşit kemik metabolizması kusuru."

"Peki nasıl bir hastalık bu?"

Isles bir an duraksadı ve Dr. Pepe'ye baktı. "Ufak tefek yapılı."

"Trotter-Gleiser tahmini nedir?"

Isles bir mezura alıp uyluk kemiğiyle kaval kemiği arasını ölçtü. "Bir buçuk metre kadar. Artı eksi beş santimetre."

"O halde pectus excavatum var. İki yönlü genuvarum da var." Başını salladı. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Isles Rizzoli'ye baktı. "Küçükken raşitizm geçirmiş."

Raşitizm ne garip bir sözcüktü. Bunu duyunca Rizzoli'nin aklına ilk gelen, sefil barakaların arasında çıplak ayakla dolaşan çocuklar, ağlayan bebekler ve fakirlik oluyordu. Siyah beyaz, eski bir devir. Ağzında üç tane altın kaplama ve ortodonti tedavisiyle düzeltilmiş inci gibi dişlere yakışmıyordu raşitizm.

Bu çelişki Gabriel Dean'in de dikkatini çekmişti. "Ben raşitizmin yetersiz beslenmeden kaynaklandığını sanıyordum," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Isles. "D vitamini eksikliğinden olur. Çocuklar genelde D vitaminini sütten ya da güneş ışığından alırlar. Ama çocuk

yetersiz beslenmişse, dışarı çıkarılmadıysa vitamin eksikliği görülebilir. Bu da kalsiyum metabolizmasını ve kemik gelişimini etkiler." Duraksadı.

"Ben daha önce hiç böyle bir vaka görmemiştim."

"Bir gün benimle kazılara gel," dedi Dr. Pepe. "Sana geçen yüzyıldan kalma pek çok vaka gösterebilirim. İskandinavya'dan, Rusya'dan..."

"Peki ya günümüzde? Amerika'da hem de," dedi Dean.

Pepe kafasını salladı. "Alışılmadık bir durum. Hem kemik deformasyonlarına, hem de güdük kalmış vücut yapısına bakılırsa bu bireyin sefalet içinde yaşadığı tahmin edilebilir. En azından küçükken."

"Dişçiye yaptırılan işlerle karşılaştırıldığında bir tutarsızlık var."

"Doğru. Dr. Isles da bu yüzden iki farklı bireyle karşı karşıya gibiyiz dedi ya."

Çocuk ve yetişkin, diye düşündü Rizzoli. Revere'de geçen kendi çocukluğunu hatırladı. Kiralık küçük bir eve tıkışmış kalabalık ailesini ve yalnız kalabilmek için nasıl verandanın altına saklanmak zorunda kaldığını. Babasının işsiz kaldığı dönemleri, anne babasının odasından gelen korku dolu fısıltıları, konserve mısır ve patates haşlamadan oluşan yemeklerini hatırladı. Kötü günler uzun sürmemişti gerçi; bir yıl sonra babası işe girmiş, masaya et gelmeye başlamıştı. Ama fakirlik vücutta olmasa da zihinde yerini ediyordu. Bunun en güzel örneği, üç kardeşin de hep sağlam ve düzenli işler seçmiş olmalarında görülüyordu. Jane polis olmuş, Frankie donanmaya katılmış, Mikey de postaneye kapağı atmıştı.

Rizzoli masadaki iskelete baktı. "Sefaletten servete. Oluyor böyle şeyler."

"Dickens romanlarındaki gibi," dedi Dean.

"Doğru," dedi Korsak. "Şu cüce Tim gibi."

Dr. Isles başını salladı. "Cüce Tim de raşitizm geçirmişti."

"Ama ihtiyar ona tonlarca para bırakınca sonsuza kadar mutlu yaşadılar," dedi Korsak.

Sen sonsuza kadar mutlu yaşayamadın, diye düşündü Rizzoli, kalıntılara bakarken. Bu artık insanın içini burkan bir kemik öbeğinden öte, hayatı yavaş yavaş yeniden şekilden bir kadına dönüşüyordu. Rizzoli sefalet içinde büyüyen çarpık bacaklı bir çocuk görüyordu şimdi. Aynı çocuğun üzerinde eski püskü bir bluz, çocukluktan ergenliğe geçişini görebiliyordu. Ama o zamanlar bile farklı bir şey, özel bir şey mi vardı bu kızda? Gözlerinde kararlı bakışlar, içine doğduğu hayattan çok daha iyilerini hak ettiğine in kalkık bir çene.

Anlaşılan aynı kız yetişkin bir kadın olduğunda, parasıyla inci gibi dişler ve altın kaplamalar yaptırabildiği bambaşka bir dünyada yaşamaya başlamıştı. Talih ya da çok çalışma ya da kim bilir, doğru bir erkek sayesinde her şey değişmiş olmalıydı. Ama yine de geçirdiği fakir çocukluk kemiklerine kazınmış, çarpık bacaklarında kendini gösterir olmuştu.

Ayrıca yaşanmış büyük bir acının izleri de görülebiliyordu. Sol bacağını ve omurlarını dağıtan, sonunda onu baldırında çivilerle yaşamaya mahkûm eden bir felaket.

"Yaptırılan dişlere ve muhtemel sosyoekonomik statüsüne bakılırsa bu kadının arkasında meraklı bir aile var olmalı," dedi Dr. lsles. "Öleli en az iki ay olmuş. Kayıp veri tabanında ismi olduğunu tahmin ediyorum."

"Tabii, o ve diğer yüz bin kişi daha," dedi Korsak.

FBI'ın Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nde saklanan kayıp bir şahsın dosyası, sonradan kimliği teşhis edilemeyen kalıntılardan gelen bilgilerle karşılaştırılıyor, muhtemel eşleşmeler önemli bir ipucu kaynağı olabiliyordu.

"Yerel bir bilgi yok mu?" diye sordu Pepe. "Kapanmamış bir kayıp dosyası falan?"

Rizzoli kafasını salladı. "Massachusetts eyaletinde yok."

Rizzoli onca yorgunluğuna rağmen gece uyuyamıyordu. Yataktan kalkıp kapıdaki kilitleri ve yangın çıkışına açılan pencerenin mandalını kontrol etti yeniden. Bir saat kadar sonra da, duyduğu bir sesle Warren Hoyt'un elinde neşterle ona doğru gelmekte olduğunu hayal edip yine uyu yamadı. Etajerin üzerinden silahını alıp karanlıkta yere çömeldi. Silahını doğrultmuş, kan ter içinde bekledi gölgenin kapıda belirmesini.

Ama gelen giden yoktu ve duyduğu tek ses, kalbinin gümbürtüsüydü. Bir de sokaktan geçen bir arabadan gelen müzik sesi.

Nihayet cesaret edip koridora çıktı ve ışığı açtı.

Saldırgan falan yoktu.

Sonra salona geçip ışıkları yaktı. İlk iş, kapının zincirinin ve pencerenin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Aynen bıraktığı gibi duran salona baktı. Aklımı kaybediyorum, diye düşündü.

Kendini kanepeye bıraktı, silahını bir kenara koydu, başını ellerinin arasına alıp sıktı. Warren Hoyt'la ilgili bütün düşüncelerini de işte böyle beyninden sıkıp boşaltabilmeyi isterdi. Ama o hep oradaydı; uyanık kaldığı her an bedenine işleyen, kesilip alınamayan bir tümör gibi. Yataktayken Gail Yeager'ı ya da kemiklerini inceledikleri o isimsiz kadını düşünmüyordu. Ne de işteki masasının üzerinde, onu ihmal ettiği için her seferinde sitemkâr bir sessizlikle bakan, uçaktan düşen adamın dosyasını düşünüyordu. Onu bekleyen bir sürü isim ve rapor vardı ama geceleri yatıp gözlerini karanlığa çevirdiğinde aklına gelen tek şey Warren Hoyt'un yüzü oluyordu.

Telefon çaldı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Ahizeyi kaldırmadan önce sakinleşmek için birkaç derin nefes almak zorunda kalmıştı.

"Rizzoli?" diyordu telefonun öteki ucundan Thomas Moore. Bu duymayı beklediği bir ses değildi ve duyar duymaz içi özlemle dolmuştu. Çok değil, bir yıl önce, Moore'la birlikte çalışmışlardı Cerrah soruşturmasında. Gerçi aralarında iş ilişkisinden öte bir şey olmamıştı ama birbirlerine kadar

güvenmişlerdi ki böyle derin bir samimiyet ancak evliliklerde olabilecek türdendi. Sesini duyunca fark etti onu ne kadar özlediğini. Ve Catherine'le evliliklerinin canını nasıl hâlâ acıttığını.

"Selam Moore," dedi, duygularını gizleyerek. "Orada saat kaç?"

"Beşe geliyor. Seni bu saatte aradığım için kusura bakma. Catherine'in bunları duymasını istemedim de."

"Önemli değil. Uyanıktım."

Sessizlik. "Sen de mi uyuyamıyorsun?" Cevabını beklemediği bir soruydu bu. Aynı hayaletin ikisine de musallat olduğunu çok iyi biliyordu çünkü.

"Marquette seni aradı mı?" diye sordu Rizzoli.

"Evet. Şimdiye kadar bulurlar diye..."

"Bir şey yok daha. Yirmi dört saat oldu ve ne gören de duyan biri çıktı."

"Demek iz soğudu."

"İz miz hiç olmadı ki. Ameliyathanede üç kişi duruyor, sonra görünmez oluyor ve elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gidiyor hastaneden. Fitchburg ve Eyalet Polisi, civarı güvenlik çemberine almış. Resmi bütün haber kanallarında çıkmış. Ama hâlâ bir şey yok."

"Gideceği tek bir yer var. Tek bir kişi..."

"Senin evin de gözleniyor. Hoyt yaklaşacak olursa enseleriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Moore konuştu yeniden.

"Catherine'i eve götüremem. Burada emniyette olduğunu biliyorum, burada kalmasını söyleyeceğim."

Rizzoli adamın sesinden aldığı korkunun kendisi için değil karısı için olduğunu anlamış, duyduğu kıskançlığa engel olamamıştı. Bu kadar derinden sevilmek nasıl bir şeydi acaba?

"Catherine'in haberi var mı?" diye sordu.

"Evet. Ona söylemek zorundaydım."

"Nasıl karşıladı?"

"Benden daha olgun. Sürekli beni sakinleştirmeye çalışıp duruyor."

"En kötü durumlarla yüz yüze geldi Moore. Ondan daha güçlü olduğunu ispat etti."

"O da kendini güçlü sanıyor. Daha tehlikeli ya!"

"En azından artık sen varsın." Benimse kimsem yok. Her zaman olduğu gibi ve muhtemelen her zaman olacağı gibi.

Moore Rizzoli'nin sesindeki bitkinliği hissetmiş olmalıydı. "Bu senin için de çok zor," dedi.

"İyiyim ben."

"O zaman bununla benden daha iyi başa çıkabiliyorsun demek."

Uyduruktan bir kahkaha attı Rizzoli. "Sanki Hoyt yüzünden endişelenmeye vaktim varmış gibi. Yeni bir ekibe çobanlık etmeye başladım. Stony Brook Koruma Alanı'nda bir ceset bulduk."

"Kaç kurban var?"

"İki kadın, artı kadınlardan birinin kaçırılması sırasında öldürülen bir adam. Bu da berbat bir vaka Moore. Zucker faile lakap takmışsa korkacaksın. Bu seferkine Dominator diyoruz."

"Neden böyle diyorsunuz?"

"Bundan hoşlanıyor galiba. Güç tripleri işte. Kocanın üzerinde hakimiyet kurması falan. Bilirsin işte, canavarlar ve hasta alışkanlıkları."

"Geçen yazın tekrarı gibi."

Ama bu sefer arkamı kollayacak kimse yok. Senin başka önceliklerin var çünkü.

"Gelişme var mı?" diye sordu Moore.

"Yavaş. Yetki alanları birbirine karıştı. Çok fazla oyuncu oldu. Newton polisi var, bir de –şunu dinle– Tanrının cezası Büro da karıştı bu işe."

"Ne?"

"Evet, evet. Gabriel Dean adında bir Federal. Ben danışmanım diyor ama her taşın altından çıkıyor herif. Senin başına böyle bir şey gelmiş miydi hiç?"

"Hiç olmadı." Sessizlik. "Ters giden bir şeyler var Rizzoli."

"Farkındayım."

"Marquette ne diyor?"

"Yere yatıp ölü taklidi yapıyor. Komisyon işbirliği yapmamızı istiyormuş."

"Peki bu Dean'in olayı neymiş?"

"Fazla konuşmuyoruz. Herif, konuşursam seni de öldürmek zorunda kalırım, diye düşünüyor herhalde." Rizzoli bir an, Dean'in mavi, cam prizmalar gibi delici gözlerini hatırladı. Evet, eli titremeden tetiği çekebilecek türden bir adamdı bu. "Neyse," dedi Rizzoli, "sonuçta Warren Hoyt bi numaralı meselem değil şu anda."

"Ama benim için öyle," dedi Moore.

"Bir gelişme olursa ilk seni ararım, merak etme."

Telefonu kapatır kapatmaz döndüğü sessizlikte, Moore konuşurkenki cesaret gösterisinden eser kalmamıştı. Kapısı zincirli, pencereleri sıkı sıkıya kapalı dairesinde korkularıyla baş başa kalmıştı bir kez daha.

Belki de tek arkadaşım sensin, diye düşündü silahını alıp yatak odasına dönerken.

9

"Bu sabah Ajan Dean beni görmeye geldi," dedi Teğmen Marquette. "Senin hakkında şüpheleri varmış."

"Hislerimiz karşılıklı o halde," dedi Rizzoli.

"Yeteneklerinden şüphe duymuyor. İyi bir polis olduğuna inanıyor."

"Ama?"

"Bu vakada komutanın sende olmasının doğru olmadığını düşünüyor."

Rizzoli bir süre tek bir şey söylemeden sükûnet içinde oturup Marquette'in masasına baktı. Sabah odasına çağırdığında anlamıştı bunun nedenini. İçeri girerken duygularının önüne demir bir perde indirmeye ve ona istediği şeyi vermemeye kararlıydı. Sinirlerinin bozulduğuna kanaat getirip onu başka birisiyle değiştirmesini istemiyordu.

Konuşurken sakin ve mantıklı görünmeye çalışıyordu.

"Endişeleri neymiş?"

"Dikkatinin dağılması. Warren Hoyt'la, hâlâ bitmemiş bir meselen olduğunu düşünüyor. Cerrah soruşturmasının etkisinden hâlâ kurtulamadığına inanıyor."

"Kurtulamamış derken?" diye sordu Rizzoli. Aslında teğmenin neyi kastettiğini çok iyi anlamıştı.

Marquette konuşmadan önce düşündü. "Rizzoli, bunu söylemek hiç kolay bir şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Senin ağzından duymak istiyorum."

"Dengesiz olduğunu düşünüyormuş, tamam mı?"

"Peki siz ne düşünüyorsunuz Teğmen?"

"Başında çok dert olduğunu düşünüyorum. Bence Hoyt'un firarı hızını kesecektir."

"Siz de dengesiz buluyor musunuz beni?"

"Dr. Zucker'in de endişeleri var. Geçen sonbahardan beri psikologa gitmemişsin."

"Böyle bir emir gelmedi bana."

"Böyle mi olması gerekiyor? İlle de birilerinin emretmesi mi lazımdı?"

"Terapiye ihtiyaç duymadım."

"Zucker Cerrah'ın etkilerini hâlâ üzerinden atamadığını düşünüyor. Her taşın altından Warren Hoyt çıkıyormuş. Henüz son vakayı üzerinden atamamışken bu soruşturmaya nasıl komuta edebilirsin ki?"

"Galiba bunu sizin ağzınızdan duymak istiyorum Teğmen. Sizce ben dengesiz miyim?"

Marquette iç geçirdi. "Bilemiyorum. Ajan Dean karşıma çıkıp endişelerini söyleyince onu dikkate almak zorunda hissettim kendimi."

"Ben Ajan Dean'in güvenilir bir kaynak olduğuna inanmıyorum."

Marquette tereddüt içindeydi. Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Bu ciddi bir suçlama."

"Bana getirdiği suçlamalardan daha ciddi olamaz."

"Bu iddianı destekleyecek bir bilgin var mı?"

"Bu sabah FBI'ın Boston ofisini aradım."

"Ee?"

"Ajan Gabriel Dean hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

Marquette arkasına yaslanıp bir süre konuşmadan Rizzoli'yi izledi.

"Buraya direkt Washington'dan gelmiş," dedi Rizzoli. "Boston ofisinin bununla bir alakası yokmuş. İşler böyle yürümez ki. Bir suçlunun profilini istediğimizde mesele önce bölge koordinatörüne gider. Oysa bu sefer öyle bir şey olmamış. Talimat direkt Washington'dan gelmiş. Hem FBI'ın benim soruşturmamda ne işi var Tanrı aşkına? Ve de Washington'la ne alakası var?"

Marquette hâlâ konuşmuyordu.

Rizzoli'nin öfkesi artmaya başlamıştı. "İşbirliği emrinin polis komisyonundan geldiğini söylemiştiniz."

"Öyle oldu gerçekten."

"FBI'dan komisyona başvuruyu kim yapmış o zaman? Bu işlerle Büro'nun hangi kısmı ilgileniyor?"

Marquette kafasını salladı. "Talep Büro'dan gelmemişti."

"Ne?"

"Talep FBI'dan gelmedi yani. Dean'in ortaya çıktığı gün komisyondakilerle konuştum. Aynı soruyu ben de sordum onlara?"

"Ee?"

"Bunu gizli tutacağıma söz verdim. Aynısını senden de bekliyorum." Rizzoli'nin kabul ettiğini belirterek başım sallaması üzerine sözlerine devam etti. "Talep Senatör Conway'in ofisinden gelmiş."

Rizzoli hayret içinde bakakalmıştı. "Senatörümüzün bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum."

"Komisyondan söylemediler mi?"

"Onlar da bilmiyor olabilirler. Emir direkt Conway'den gelince onlar da bir şey yapamamışlardır. Ayrıca istediği atla deve değil. Sadece ajanslar arasında işbirliği istiyor. Bunu hep yapıyoruz zaten."

Rizzoli öne doğru eğilip sakince konuştu. "Bu işte ters bir şeyler var Teğmen. Siz de biliyorsunuz. Dean bize karşı dürüst değil."

"Seni buraya Dean hakkında konuşmak için çağırmadım. Konumuz sensin."

"Ama onun sözüne güvenerek çağırdınız beni. FBI artık Boston Emniyet Teşkilatı'na emir vermeye de mi başladı?"

Marquette bunu beklemiyordu. Oturduğu yerden doğrularak Rizzoli'ye baktı. Rizzoli damarı bulduğunu anlamıştı. Büro'ya karşı Biz. Gerçek patron siz misiniz, onlar mı?

"Pekâlâ," dedi Teğmen. "Konuşmaysa konuştuk işte. Sen de dinledin. Bu kadarı yeterli benim için."

"Benim için de." Rizzoli ayağa kalktı.

"Ama gözüm üzerinde olacak Rizzoli."

Rizzoli başını salladı. "Hep öyle değil miydi zaten?"

"İlginç lifler buldum," dedi Erin Volchko. "Gail Yeager'ın cildinin üzerinden alındı."

"Yine lacivert halı mı?" diye sordu Rizzoli.

"Hayır. Açıkçası, bunların ne olduğunu ben de anlamadım."

Erin genelde çuvalladığını kabul etmeyi sevmezdi, bu bile Rizzoli'nin merakını artırmaya yetmişti. Mikrobun vizöründen baktığında tek bir tel lif gördü.

"Sentetik bir lif bu. Rengi de yeşil sanırım. Kırılma öndislerine bakılırsa bu da diğeri gibi DuPont naylon 66."

"Lacivert halı elyafı da bundan değil miydi?"

"Evet. Mukavemeti ve esnekliği nedeniyle Naylon 66 kullanımı yaygındır. Geniş bir ürün yelpazesinde karşımıza çıkar."

"Bunun da Gail Yeager'ın cildinden alındığını söylemiştin."

"Bu lifler kalçasında, göğüslerinde ve omzunda bulundu."

Rizzoli kaşlarını çattı. "Bir çeşit örtü mü acaba? Cesedini sarmak için kullanılmış olabilir."

"Evet, ama örtü olamaz. Düşük nem emiciliği yüzünden örtülerde naylon kullanımı uygun olmaz. Ayrıca bu lifler, son derece ince, otuz denyelik filamanlardan oluşuyor. Her ipte on filaman. Ve ip insan saçından daha ince. Böyle bir liften oldukça sıkı örülmüş bir ürün çıkar. Su geçirmez bir kumaş olabilir."

"Çadır falan gibi mi?"

"Olabilir."

Rizzoli Wal-Mart'larda dolaşırken böyle bir ürünle karşılaştığını hayal etti. Üzerinde üreticinin tavsiye ettiği kullanım şekilleri altında şunlar yazsa fena olmazdı: KAMPLARDA, SU GEÇİRMEZLİK GEREKEN ŞAR TLARDA VE CESETLERİ SARMAKTA İDEALDİR.

"Basit bir muşambaysa benzerlerinden çok olmalı," dedi Rizzoli.

"Yapma Dedektif, seni sıradan bir lif göstermek için çağırır mıyım hiç?"

"Bilmem."

"Bu gerçekten ilgi çekici bir parça."

"Naylon muşambanın neresi ilginç olabilir ki?" Erin tezgâhın üzerindeki dosyalardan birine uzanıp, çentik çentik zirveler halinde bir çizginin uzandığı bir bilgisayar grafiği çıkardı. "Bu liflerin üzerinde toplam yansıma testi yaptım. Sonuç böyle çıktı."

"Ne demek bu?"

"Toplam yansıma. Liflerin tek tek incelenmesinde kızılötesi mikrospektroskopi kullanılıyor. Lifin üzerine kızılötesi radyasyon gönderiliyor ve geri dönen ışığın spektrası okunuyor. Bu grafikte lifin kızılötesi karakteristikleri görülüyor. Kısacası, lifin naylon 66 olduğunu doğrular nitelikte."

"Aman ne sürpriz."

"Daha dur," dedi Erin dudaklarında beliren kurnaz bir tebessümle. Dosyadan başka bir grafik daha çıkartıp ilkinin yanıma koydu. "Burada da tamı tamına aynı lifin kızılötesi çizgilerini görüyoruz. Bir değişiklik görüyor musun?"

Rizzoli grafikleri bir süre inceledi. "Farklı bunlar."

"Evet, öyle."

"Ama bunlar aynı lifin değerleriyse grafiklerin de aynı olması gerekmez miydi?"

"Bu ikinci grafikte görüntü düzlemini biraz değiştirdim. Buradaki toplam yansıma lifin yüzeyinden alındı. Çekirdeğinden değil."

"Yani yüzeyle çekirdek aynı değil."

"Doğru."

"Birlikte bükülmüş iki farklı lif mi var peki?"

"Hayır. Tek bir lif bu. Ancak kumaşın yüzeyinde değişiklik yapılmış. Zaten ikinci grafikte görülen de bu –yüzey kimyasalları. Kromotograftan

geçirdim; galiba silikon bir madde bu. Lifler örülüp boyandıktan sonra kumaşın bitmiş haline silikon dolgu uygulanmış."

"Neden?"

"Bilemiyorum. Su geçirmez olsun diye belki de. Yırtılma mukavemeti için de olabilir. Pahalı bir işlemdir. Bence bu malzeme çok özel bir amaç için üretilmiş. Ama ne için olduğunu anlayabilmiş değilim."

Rizzoli arkasına yaslandı. "Bu kumaşı bulursak," dedi, "adamı bulmak daha kolay olur."

"Evet. Diğer lacivert halının aksine bu, benzersiz bir malzeme."

Yeni havlular, barok harflerle işlenmiş A.R. harfleriyle salondaki sehpanın üstüne örtülmüş halde duruyordu, herkes görsün diye. Jane özellikle annesinin sevdiği rengi yani şeftali rengini seçmiş, güzel kurdeleli ipek çiçekli hediye paketi için fazladan para ödemişti. Paketi özellikle Federal Ekspres'e vermişti çünkü annesi o kırmızı, beyaz ve mavi çizgileri ne zaman karşısında görse arkasından hoş sürprizler ve mutlu olaylar beklerdi.

Ve Angelâ Rizzoli'nin elli dokuzuncu yaş günü partisi mutlu olay kategorisi altına giriyordu. Rizzoli'ler için doğum günleri her zaman büyük olay olurdu. Angela her yılbaşında yeni takvimi alır, ayları karıştırarak herkesin doğum günlerini işaretlerdi. Sevdiğiniz birinin özel günlerini unutmak çok ayıptı. Annenizin doğum gününü unutmak ise günahların en büyüğüydü. Dondurmayı almak, evi süslemek, etraftaki komşulara davetiyeleri göndermek hep Jane'e kalmıştı. Şimdi pastayı kesip kâğıt tabakları misafirlere dağıtmak da onun işiydi. O üstüne düşeni yapmıştı ama bu seneki partinin tadı tuzu yoktu. Hep Frankie'nin yüzünden.

"Bir sorun vardır," diyordu Angela. Kanepede kocasıyla küçük oğlu Michael'ın arasında oturmuş, sehpanın üzerine dizilmiş hediyelere bakıyordu keyifsiz. Sonraki on yılını misler gibi kokarak geçirmesine yetecek kadar duş jeli ve talk pudrası duruyordu karşısında. "Belki de hasta olmuştur. Belki de kaza geçirmiştir."

"Anne, Frankie'nin bir şeyi yok," dedi Jane.

"Evet ya," diye araya girdi Michael. "Belki de şu şeylerden birine göndermişlerdir. Hani şu savaş oyunları var ya?"

"Tatbikat," dedi Jane.

"Evet, evet, tatbikata falan göndermişlerdir. Belki de yurt dışındadır. Hiç kimseye söylememesi gereken gizli bir göreve gitmiştir."

"O eğitim çavuşu Mike. Rambo değil."

"Rambo bile annesine bir tebrik kartı atardı," diye homurdandı Baba Frank.

Anlık sessizlikten faydalanan misafirler siper alıp pastalarını yemeye koyuldular. Sonra gözlerini bile kırpmadan birkaç saniye içinde çiğneyip yuttular ağızlarındakini.

Rizzoli'lerin yan kapı komşusu Gracie Kaminsky oldu sessizliği bozma cesaretini gösteren. "Pasta ne güzel olmuş Angela! Kim yaptı bunu?"

"Kendim yaptım," dedi Angela. "Şu işe bak; kendi doğum günü pastamı kendim yapıyorum. Ama bu da bir çeşit gelenek oldu."

Jane suratına tokat yemiş gibi kızardı. Hep Frankie'nin yüzündendi. Angela'nın asıl kızdığı oydu ama kabak yine Jane'in başına patlamıştı. Sakin ve makul bir ses tonuyla konuştu: "Pastayı getireyim demiştim ya Anne."

Angela omuz silkti. "Pastaneden alacaktın."

"Kendim yapmaya zamanım olmadı."

Söylediği doğruydu ama şu an için yanlış bir seçimdi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz anlamıştı hatasını. Mike'ı koltuğa gömüldüğünü fark etti. Babasının da yüzü kıpkırmızı olmuş, başka yöne bakmaya başlamıştı.

"Zamanı olmamış," dedi Angela.

Jane umutsuzca güldü. "Zaten benim yaptığım pastadan da hayır gelmezdi."

"Zamanı olmamış," diye tekrar etti Angela.

"Anne, dondurma ister misin? Neli olsun bakalım?"

"İşin o kadar başından aşkın ki, biricik annenin doğum günü partisine geldiğin için dizlerimin üzerine çöküp teşekkür etmem gerekiyor, değil mi?"

Jane yüzü kıpkırmızı kesmiş halde kalakaldı. Gözyaşlarına kapılmamak için zor tutuyordu kendini. Misafirler yine pastaya saldırdı. Kimse kimsenin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu şimdi.

Telefon çaldı. Herkes donakalmıştı.

Nihayet Baba Frank kalkıp telefona baktı. "Annen de burada," dedi ve telsiz telefonu Angela'ya uzattı.

Frankie neden bu kadar geciktin sanki? Jane bir oh çekerek kirli tabakları ve plastik çatalları toplamaya koyuldu.

"Ne hediyesi?" diyordu annesi. "Ben öyle bir şey almadım."

Jane korkmuştu. Hayır Frankie. Suçu bana atmaya kalkışma şimdi.

Çok geçmeden annesinin sesindeki öfkeden eser kalmamıştı.

"Ah Frankie, anlıyorum canım. Evet, evet. Donanma seni çok çalıştırıyor, öyle değil mi oğlum?"

Jane kafasını sallayarak mutfağa giderken annesi seslendi. "Seninle konuşmak istiyor."

"Benimle mi?"

"Öyle diyor."

Jane telefonu aldı. "Selam Frankie," dedi.

Kardeşi karşı taraftan gürledi. "Neler çeviriyorsun Janie?"

"Anlamadım?"

"Bal gibi de anladın."

Jane elinde telefon, hemen odadan çıkarak mutfağa girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Senden bir iyilik istedik be," diyordu Frankie

"Hediyeyi mi diyorsun?"

"Doğum günün kutlu olsun demek için aradım ama aradığıma arayacağıma pişman oldum."

"Neden bu kadar şaşırıyorsun ki?"

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Şimdi beni de yazdı kara kaplı deftere."

"Bunu sen istedin. Ama gördüğüm kadarıyla bundan da sıyrılmayı başarmışsın."

"Sen de buna uyuz oluyorsun zaten, öyle değil mi?"

"Umurumda bile değil Frankie. Bu, annemle senin aranda."

"Evet ama sen de hep arkamda bekliyorsun sinsi sinsi. Tanrının cezası hediyenin üzerine benim adımı da yazsan ne olurdu sanki?"

"Sen aradığında ben hediyemi çoktan göndermiştim bile."

"Benim adıma da bir şeyler alsan eline mi yapışırdı?"

"Burada emrinize amade beklemiyoruz beyefendi. Günde on sekiz saat çalışıyorum ben."

"Ah tabii. Başka bir şey söylediğin yok zaten. 'Yazık değil mi bana, o kadar çok çalışıyorum ki uyumaya bile vaktim kalmıyor, falan.'"

"Hem sen son hediyenin parasını bile vermedin daha."

"Verdim ya."

"Hayır vermedin." Annem hâlâ o lambaya bakıp bakıp, "bunu bana Frankie aldı," diyip duruyor.

"Demek tek derdin paraydı ha?"

Rizzoli'nin çağrı cihazı öttü. Arayan numaraya baktı. "Para umurumda bile değil. Beni uyuz eden, eninde sonunda paçayı kurtarman. Hiçbir şeye elini sürdüğün yok ama bir şekilde annemin gözüne girmeyi başarıyorsun."

"Yine mi başladık?"

"Kapatıyorum Frankie."

"Telefonu anneme ver."

"Önce şu çağrıya cevap vermem gerekiyor. Birkaç dakika sonra yine ara."

"Nasıl yani? Yine mi arayacağım şehirlerarası..."

Rizzoli telefonu kapatmıştı bile. Biraz durup öfkesinin geçmesini bekledi, sonra da çağrı cihazında yazan numarayı çevirdi.

Darren Crowe açtı telefonu.

Gıcık bir herifle daha uğraşmak istemiyorum, diye düşündü.

"Ben Rizzoli. Beni aramışsın."

"Tanrım biraz sakin olsana."

"Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"On elli dört. Beacon Tepesi. Sleeper'la birlikte buraya yarım saat önce geldik."

Annesinin salonundan gelen kahkahayı duyup kapıya yanaştı. Angela'nın doğum günü partisinden kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. "Bunu görmek isteyeceğine eminim," dedi Crowe.

"Neden?"

"Görünce sen de hak vereceksin bana."

10

Ön verandada bir an durup bekleyen Rizzoli açık kapıdan gelen ölüm kokusunu duymuş, içeri adım atıp atmamakta kararsız kalmıştı. İçeride onu neyin beklediğini hissedebiliyordu. Kapının önünde biraz daha kalıp kendini hazırlamak isterdi ama onu içeri almak üzere kapıyı açan Darren Crowe dikilmiş ona bakıyordu. Eldivenleri ve galoşları giyip bir an önce işe koyulmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Frost da geldi mi?" diye sordu, eldivenleri eline geçirirken.

"Yirmi dakika kadar önce geldi. O da içeride."

"Ben de daha erken gelmek isterdim ama ta Revere'den geliyorum."

"Revere'de ne olmuş ki?"

"Annemin doğum günü vardı."

Crowe güldü. "Telefonda sesin, harika vakit geçiriyormuşsun gibi geliyordu gerçekten de."

"Hiç sorma." Galoşları geçirdikten sonra doğruldu. Yüzüne her zamanki otoriter ifadesi gelmişti yine. Crowe gibi adamlar güçten başka bir şeye saygı göstermezlerdi ve görüp görebileceği tek şey de güç olacaktı. İçeri girerlerken adamın bakışlarının üzerinden olduğunun vereceği her tepkiye karşı tetikte olduğunun bilincindeydi. Bir beceriksizlik yapsın, bir şeyi eline yüzüne bulaştırsın diye bekleyip duruyorlardı. Eninde sonunda olacaktı nasıl olsa.

Crowe'un ön kapıyı kapatmasıyla birlikte Rizzoli temiz havadan mahrum kalmış, kendini kapana kısılmış hissetmişti aniden. Ölüm kokusu artmaya başlamış, ciğerlerini o zehirle doldurmaya koyulmuştu. Hole girerken bu hislerini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Dört metre yükseklikteki tavan, çalışmayan antika saat dikkatini çekmişti. Beacon Tepesi Rizzoli'nin hayallerindeki muhit olmuştu hep. Piyangodan para

kazanırsa ya da daha uçuğu. Bay Doğru'yla evlendiğinde taşınmak istediği bir yerdi burası. Ve şimdi içinde bulunduğu ev de rüyalarındaki evlere benzemiyor değildi. Buranın da Yeager olay yerine benzerliği dikkatinden kaçmamıştı. Zengin bir muhitte zengin bir ev. Havada cinayet kokusu.

"Güvenlik sistemi kapalıydı," dedi Crowe.

"Etkisiz hale mi getirilmiş?"

"Hayır. Kurbanlar açmamışlar, hepsi bu. Burası onların evi olmadığı için, nasıl çalıştıracaklarını bilememişlerdir belki de."

"Peki kimin evi burası?"

Crowe not defterini çıkarıp okumaya başladı: "Ev sahibi Christopher Harm, altmış iki yaşında. Emekli borsacı. Boston Senfoni Orkestrası'nın yönetim kurulunda çalışıyor. Yazları Fransa'da geçiriyor. Turne için Boston'a gelen Ghent'lere burada kalmalarını teklif etmiş."

"Turnede m dedin?"

"İkisi de müzisyen. Bir hafta önce Chicago'dan gelmişler. Karenna Ghent piyanist. Kocası Alexander ise viyolonselciymiş. Bu gece Symphony Hall'da son konserlerini vereceklermiş."

Crowe'un adamdan bahsederken geçmiş zamanı kullanması Rizzoli'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Birlikte holden geçip seslerin geldiği yöne doğru giderlerken galoşları ahşap zeminde hışırdıyordu. Rizzoli salona girer girmez cesedi ilk bakışta görememişti, çünkü Sleeper ve Frost sırtları ona dönük, başında duruyorlardı, ilk gördüğü şey, duvarlara yazılmış o tanıdık dehşet öyküsüydü. Gürültüyle derin bir nefes almış olmalı ki Frost ve Sleeper aynı anda dönüp ona baktılar. Onlar yana çekilince, kurbanın başında çömelmiş halde duran Dr. Isles da çıkmıştı meydana.

Alexander Ghent zavallı bir kukla gibi, sırtı duvara dayalı halde oturuyordu yerde. Kafası geriye doğru yattığı için kesik boğazı apaçık görünüyordu.

Sakin yüz ifadesine ve açık mavi gözlerine baktığında ilk düşündüğü, adamın ne kadar genç olduğu olmuştu. Evet, çok gençti.

"Symphony Hall'un yetkililerinden biri –ki adı Evelyn Petrakas– saat altı sularında, akşamki performansları için almaya gelmiş müzisyen çifti," dedi Crowe. "Kapıyı açmamışlar. Kadın kapının kilitli olmadığını görünce kontrol etmek maksadıyla içeri girmiş."

"Adamın üzerinde pijamaları duruyor," dedi Rizzoli.

"Ölüm sonrası sertleşme safhasında şu an," dedi Dr. Isles ayağa kalkarken. "Soğuma da epey ilerlemiş. Camsı potasyum sonuçlarını alınca daha kesin konuşabilirim gerçi ama şimdilik tahminim ölüm zamanının on altı ila yirmi dört Saat önce olduğu yolunda. Bu da demektir ki..." Saatine baktı. "Sabaha karşı bir ile beş arasında."

"Yatak dağınıktı," dedi Sleeper. "Çift en son dün gece görülmüş. Symphony Hall'den on bir sularında ayrılmışlar. Bayan Petrakas bırakmış onları."

Rizzoli, Alexander Ghent'in pijamasının altına bakarak, kurbanlar uyuyorlarmış, diye düşündü. Evde birilerinin olduğundan haberleri yokmuş.

"Arka taraftaki küçükçe bahçeye bakan mutfak penceresi açıktı," dedi Sleeper. "Aşağıdaki çiçek tarhında birkaç ayak izi bulduk ancak hepsi aynı boyda değiller. Bazıları bahçıvana ait olabilir. Ya da kurbanlara."

Rizzoli, Alex Ghent'in ayak bileklerini bağlayan banta baktı. "Ya Bayan Ghent?" diye sordu. Cevabı biliyordu aslında.

"Kayıp," dedi Sleeper.

Cesedin etrafındaki geniş bir alanı dikkatlice taradı. Ama ne bir fincan, ne de kırık bir porselen parçası vardı etrafta. Bir terslik var, diye düşündü.

"Dedektif Rizzoli?"

Arkasına döndüğünde, ona seslenenin, kapının ağzında duran bir olay yeri teknisyeni olduğunu gördü.

"Devriye memuru, dışarıda, sizi tanıdığını iddia eden bir adamın bulunduğunu söylüyor. Sizinle görüşmek için epey yaygara çıkarıyormuş. Bakmak ister misiniz?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Rizzoli. "Ben getiririm onu buraya."

Korsak, kendisine sivil muamelesi yapılmasından öfkeye kapılmış halde, bir sigara yakmış bekliyordu dışarıda kadar kızgındı ki, kulaklarından bile duman çıkıyordu sanki Rizzoli'yi görür görmez izmariti yere atıp, iğrenç bir böcekmiş gibi ezdi ayağıyla.

"Beni uzak tutmaya falan mı çalışıyorsunuz?" dedi Korsak.

"Bak, affedersin, devriye memuru tanıyamamış."

"Aptal çaylak. Saygıdan da nasibini almamış."

"Tanıyamamış, tamam mı? Benim hatam." Olay yeri kordonunu kaldırarak Korsak'ın geçmesini sağladı. "Bunu görmeni istiyorum."

Ön kapıda adam galoşlarını ve eldivenlerini takarken bekledi. Korsak tek ayağının üzerinde dengede durmaya çalışırken sendeledi. Düşmesin diye ileri atılan Rizzoli, adamın alkol kokan nefesini duyunca şaşkına dönmüştü. Korsak'ı arabasından aramış, izinli gününde evinde bulabilmişti ancak. Şimdiyse ona haber verdiğine pişman olmuştu. Adam öylesine köpürmüştü ki, şimdi onu geri çevirmeye kalksa kesin olay çıkarırdı. Kimseyi utandırmayacak kadar ayık olmasını ummaktan başka çaresi yoktu artık.

"Pekâlâ," diye homurdandı Korsak. "Elimizde ne varmış görelim."

Salona girer girmez tek söz etmeden Alexander Ghent'in cesedinin başına, yerdeki kan gölünün ortasına çöküverdi Korsak. Gömleğinin kollarını bile kıvırmamıştı daha. Hırıltılar çıkararak nefes alıp veriyordu. Crowe ve Sleeper'ın onlara baktığını, Crowe'un bezgin bezgin gözlerini devirdiğini fark etti Rizzoli. Bunu görür görmez Korsak'a karşı öfkesi daha da şiddetlenmişti. Onu çağırmasının nedeni, Yeager olay yerine ilk giden dedektif olması ve bununla ilgili yorumunu da merak etmesiydi. Oysa

çağrısına cevap veren, vargıyla Rizzoli'yi küçük düşüren sarhoş bir polis olmuştu.

"Bu bizimki olabilir," dedi Korsak.

Crowe burun kıvırdı. "Ciddi olamazsın Sherlock."

Korsak kan çanağına dönmüş gözlerini Crowe'a çevirdi. "Beyefendi kendini dahi sanıyor herhalde. Bilmediğin yok, değil mi?"

"Elimizin altındakini görmek için dahi olmaya gerek yok ki."

"Neymiş peki elimizdeki?"

"Bir tekrar. Gece yarısı eve girmeler. Çifti yataklarında basmalar. Kadını kaçırıp kocayı oracıkta temizlemeler. Her şey açık."

"Fincan nerede o zaman?" Korsak'ın bu haliyle, böyle bir detayı yakalamış olması Rizzoli'yi şaşırtmıştı.

"Fincan falan yok," dedi Crowe.

Korsak kurbanın boş kucağına baktı. "Adamı aynı pozisyona getirmiş. Geçen seferki gibi, gösteriyi izleyebilsin diye sırtını duvara dayayıp oturtmuş. Ama uyarı sistemini es geçmiş. Fincanı yani. Kadının üzerindeyken kocayı nasıl kontrol altında tutmuş olabilir?"

"Ghent cılız bir adam. Büyük bir tehdit unsuru olamazmış. Ayrıca eli ayağı da bağlı. Kalkıp karısını nasıl savunabilirdi ki?"

"Bu değişik bir durum işte. Onu bilir, onu söylerim."

Crowe omuz silkip arkasını döndü. "Demek ki senaryoyu yeniden yazmış."

"Güzel çocuk her boku biliyor."

Oda sessizliğe bürünmüştü. Her an alaycı bir yoruma hazır olan Dr. Isles bile hiçbir şey söylemeden olan biteni izliyordu keyifle.

Crowe ters bir bakış attı Korsak'a. Ama sözü Rizzoli'yeydi bu sefer: "Dedektif, bu adamın bizim olay yerimize girmesinin belli bir nedeni var mı acaba?"

Rizzoli Korsak'ı kolundan yakaladı. Yakınlaşınca adamın ekşi ter kokusu burnuna gelmişti. "Henüz yatak odası görmedik. Hadi."

"Tabii ya," diye güldü Crowe. "Aman yatak odasını kaçırmayın."

Korsak kolunu kurtarıp Crowe'a doğru dengesiz bir adım attı. "Bu failin peşine senden çok önce düştüm ben, salak herif."

"Hadi Korsak," dedi Rizzoli.

"... ne kadar ipucu varsa takip ettim. Buraya ilk çağırılan ben olmalıydım, çünkü adamı çok iyi biliyorum. Kokusunu alıyorum."

"Ah. Demek bu koku oymuş," dedi Crowe.

"Hadi ama Korsak," dedi Rizzoli, sabırla. Sabretmek zorundaydı, çünkü öfkesinin fena patlamasından korkuyordu. İnatçı keçiler gibi didiştikleri için hem Korsak'a hem de Crowe'a karşıydı bu kızgınlık.

Ortamı yumuşatmak için araya giren Barry Frost oldu. Rizzoli olsa kavganın ortasına balıklama atlardı, ama neyse ki Frost her zamanki gibi arabuluculuk görevini üstlenmişti. Frost bir keresinde bunun nedeninin ortanca çocuk olmaktan kaynaklandığını söylemişti. Ortamı bir an önce sakinleştirmezse arada kalıp herkesten daha çok dayak yiyeceğini iyi bilen bir ortanca çocuk. Korsak'a bir şey söylemeden Rizzoli'ye döndü: "Yatak odasında bulduklarımızı görmeniz lazım. İki vakayı birbirine bağlayan şeyler." Sonra da salonu hızla arşınlayıp koridora çıktı. Kendinden emin adımlarıyla Şunu anlatmaya çalışıyordu: Bir şeyler görmek istiyorsanız beni takip edin.

Korsak hemen peşinden seğirtti.

Yatak odasında Frost, Korsak ve Rizzoli, dağınık yatak ütülerine baktılar. Ve de halının üzerindeki ince çizgilere.

"Yataktan sürüklenerek getirilmişler," dedi Frost. "Yeager'larda olduğu gibi."

Ama Alexander Ghent, Dr. Yeager'dan daha ufak tefek ve güçsüz olduğu için, fail onu koridora çıkarıp salonda istediği pozisyonda oturturken fazla zorlanmamış olmalıydı. Saçlarından tutup kafasını arkaya yatırırken de keza.

"Şifonyerin üstüne bakın," dedi Frost.

Uçuk mavi renkli, düzgünce katlanmış bir gecelik duruyordu. Ve üzerinde kan lekeleri vardı. Genç bir kadının, sevgilisini baştan çıkarmak, kocasını tahrik etmek için giyeceği türden bir şeydi. Karenna Ghent bu giysinin, cereyan edecek vahşi tiyatronun baş kostümlerinden biri olacağını bilemezdi elbette. Geceliğin hemen yanında Delta Havayolları'ndan alınmış biletler duruyordu. Rizzoli zarfın içine bakıp, ajansın onlar için ayarladığı uçuş saatine göz attı.

"Yarın uçacaklarmış," dedi sonra. "Sonraki durakları Memphis'miş."

"Ne kötü," dedi Korsak. "Graceland'i asla göremeyecekler."

Dışarıda Korsak'ın arabasında oturuyorlardı birlikte. Arabanın camları açıktı ve Korsak sigara içiyordu. Sigara dan derin bir nefes çekiyor, duman ciğerlerinde zehrini yayarken keyifle iç geçiriyordu. İlk geldiği zamana göre daha sakin ve aklı başında görünüyordu şimdi. Nikotin onu kendine getirmiş gibiydi. Belki de alkol etkisini yitirmek üze reydi.

"Aynı adamlar olduklarına emin misin?" diye sordu.

"Öyle zannediyorum."

"Ama meniye rastlanmadı."

"Belki bu kez daha dikkatli davranmıştır."

"Belki de kadına tecavüz etmemiştir," dedi Korsak. "Bu yüzden fincana ihtiyaç duymamıştır."

Dumandan rahatsız olan Rizzoli kafasını açık pencereye çevirip eliyle havayı yelledi. "Cinayette sabit bir senaryo olmaz." dedi. "Her kurban farklı şekilde tepki gösterir. Bu oyunda iki ayrı karakter var Korsak. Katil ve kurban. İkisi de sonucu etkileyebilir. Dr. Yeager, Alex Ghent'ten daha iri yarı bir adamdı. Belki de fail Yeager'ı kontrol etmekte zorlanacağını düşünüp uyarı sinyali olsun diye fincanı kullanmıştır. Ama Ghent'e karşı buna ihtiyaç hissetmemiş olabilir."

"Bilemiyorum." Korsak camdan dışarı külünü silkti.

"Şu fincan numarası çok garip. Adamın imzası gibi. Böyle bir şeyi ihmal etmezdi gibi geliyor bana."

"Diğer her şey aynı ama," diye araya girdi Rizzoli.

"Hali vakti yerinde çift. Adam bağlanıp oturtuluyor. Kadın kayıp."

Aynı acı gerçek ikisinin de aklına gelmişti. Kadın kayıptı. Karenna Ghent'e ne yapmıştı acaba?

Rizzoli cevabı biliyordu aslında. Karenna'nın resmi şehrin bütün televizyon kanallarında çıkacaktı, halktan bu konuda yardım etmesi istenecekti, sonra da Boston polisi her ihbarın peşine düşecekti ama Rizzoli bütün bunların sonucunun ne olacağını biliyordu. İçinde bir yerlerde soğuk bir histi bu. Karenna Ghent ölmüştü.

"Gail Yeager'ın cesedi, kaçırılmasından yaklaşık iki gün sonra bulundu," dedi Korsak. "Bu ne kadar olmuştur? Saldırı gerçekleşeli yirmi saat falan geçmiştir herhalde."

"Stony Brook Koruma Alanı," dedi Rizzoli.

"Karenna'yı da oraya götürecek. Gözetçilere takviye yapılmasını isteyeceğim." Korsak'a baktı. "Joey Valentine'ın bu işle bağlantısını bulabildin mi?"

"Hâlâ araştırıyorum. Nihayet kan örneğini almayı başardım. DNA testinin sonuçları yolda."

"Adam pek suçlu birine benzemiyor. Hâlâ peşinde misin?"

"Peşindeydim. Beni şikâyet edene kadar."

"Şikâyet ha?"

Ağzından dumanlar çıkara çıkara güldü Korsak. "Ölü kadınları pudralamaktan zevk alan bir adamın kız gibi mızmızlanması normal değil mi?"

"Kızlar nasıl mızmızlanıyormuş bakalım?" diye karşı çıktı Rizzoli. "Erkekler gibi mi yoksa?"

"Ah, hadi ama. Bana feminist ayakları yapma şimdi. Kızım da hep böyle. Ama sonra parası bitince soluğu şovenist, domuz babasının kapısında alıyor." Korsak aniden oturduğu yerde doğruldu. "Hey. Bak kim geliyor."

Sokağın karşısındaki park yerine siyah bir Lincoln yanaştı. Rizzoli, Gabriel Dean'in arabadan inişini, erkek dergilerinden fırlamış gibi duran yakışıklı, atletik yapısını izledi. Ajan Dean sokaktaki kiremit cepheli evlere baktı bir süre. Sonra devriye memurunun yanına gidip rozetini gösterdi.

Memur kordonun altından geçmesine izin verdi.

"Şuraya bak," dedi Korsak. "Fıttırmamak elde değil. Aynı polis, sen gelene kadar kapıda ağaç etti beni. Sokak serserisinin tekiymişim gibi. Ama Dean sihirli rozetini gösteriyor, federal ajanım falan diyor, elini kolunu sallaya sallaya geçip gidiyor. Onun ne ayrıcalığı var ki şimdi?"

"Belki de üstü başı dağınık olmadığı içindir."

"Tabii canım, sanki şık bir takımla bu iş olacakmış gibi. Her şey davranışta yatıyor. Şuna baksana. Herif sanki dünyanın hakimi."

Rizzoli, Dean'in dizini yukarı çekip galoşu giymesini seyrediyordu. Sonra uzun parmaklarını, ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi eldivenlere geçirdi.

Evet, her şey davranışta yatıyordu. Korsak her an dünyayla dövüşmeye hazır aksi bir boksör gibiydi.

"Onu buraya kim çağırdı?" diye sordu Korsak.

"Ben çağırmadım."

"Ama herif geldi işte."

"Hep böyle oluyor. Birileri ona haber veriyor. Benim ekibimden kimsenin ötmediğine eminim. Daha yukarıdan birileri bunlar."

Tekrar ön kapıya baktı. Dean içeri girmişti. Rizzoli onu salonun ortasında durmuş, kan lekelerini incelerken canlandırdı gözünde.

"Baksana, düşünüyordum da," dedi Korsak, "Dean, Yeager'ların saldırıya uğramasından üç gün sonra falan ortaya çıkmıştı. Onu ilk kez Stony Brook Koruma Alanı'nda, Bayan Yeager'ın cesedi bulunduğunda gördük, değil mi?"

"Doğru."

"Peki neden ortaya çıkması bu kadar uzun sürdü? Geçen gün bunun bir infaz olduğunu konuşmuştuk ya hani. Yeager'lar başlarını belaya sokmuş olabilirler demiştik. Federallerin radarına yakalanmış olsalar olay ortaya çıkar çıkmaz hemen oraya üşüşmeleri gerekmez miydi? Ama hayır, arzı endam etmek için üç gün beklediler. Sonradan fikirlerini değiştirmelerinin nedeni neydi acaba? Bu ilgi neden?"

Rizzoli adama baktı. "Nihai raporu hazırladın mı?"

"Evet. Bitirene kadar canım çıktı. Tamı tamına 189 soru. Acayip acayip şeyler. Yok efendim, cesedin herhangi bir parçası ısırılmış mıydı? Vücut boşluklarına ne tür cisimler girmişti? Şimdi benzer bir raporu Bayan Yeager için de çıkarmak zorundayım."

"Formu gönderirken profil değerlendirme talep etmiş miydin?"

"Hayır. Zaten bildiğim şeyleri bir de FBI uzmanından dinlemeye gerek duymadım. Ben sadece görevimi yapıp formu doldurdum, o kadar."

FBI şiddet içeren suçlarla ilgili bir veritabanı tutuyordu. O veritabanına en büyük katkıyı da polis memurları yapıyordu aslında. Çoğu memur için o uzun anketi doldurmak ölümdü.

"Raporu ne zaman gönderdin?" diye sordu Rizzoli.

"Dr. Yeager'ın otopsisinden hemen sonra."

"Dean de o zaman ortaya çıktı. Bir gün sonra."

"Sence bu yüzden mi?" diye sordu Korsak. "Böyle mi haberi olmuştur?"

"Belki de senin rapor alarm düğmesine basmıştır."

"İyi de, bu kadar ilgilerini çeken ne?"

"Bilmiyorum." Rizzoli Dean'in gözden kaybolduğu evin girişine baktı. "Ve bunu bize kendi isteğiyle söyleyeceğini de hiç sanmıyorum."

11

Jane Rizzoli klasik müzikten anlamazdı. Müzikle tek bağlantısı, rahatlamak için dinleyeceği türden birkaç CD ve ortaokul bandosunda iki yıl trompet çalmış olmasıydı. Bu seçiminin nedeni de, diğer kızların çaldığı klakson sesli klarnetin ya da mıymıy flütlerin aksine trompetin en çok gürültü çıkaran enstrüman olmasıydı. Tabii ya, Rizzoli duyulsun istiyordu. Bu yüzden trompet çalan diğer oğlanlarla omuz omuza durmaktan çekinmemişti. Notaların gümbür gümbür çıkmasına bayılmıştı.

Ama maalesef yanlış notalar çıkıyordu genelde.

Babası evin içinde alıştırma yapmasını yasaklamış, bahçedeki komşu köpekleri de bu durumu protesto etmek için deli gibi ulumaya başlamışlardı ki trompete elveda demeye karar verdi. Ham hevesin ve güçlü ciğerlerin, yeteneksizliğin yerini asla alamayacağını o bile anlamıştı.

O günden bu yana Rizzoli'nin bildiği tek müzik, asansörlerde çalan gereksiz şeyler ve arabalardan gelen gümbür gümbür bas seslerinden ibaret olmuştu. Huntington Caddesi'nin köşesindeki Symphony Hall'a en son lisedeyken gelmiş, Boston Senfoni Orkestrası'nın provalarına katılışlardı sınıf olarak. Symphony Hall'a 1990 yılında eklenen Cohen Kanadı'nı Rizzoli daha önce hiç görmemişti. Frost'la bu yeni kanada girdiklerinde modern görüntü şaşırtmış onu. Hatırladığı o karanlık, kasvetli binaya hiç benzemiyordu.

Rozetlerini gösterdikleri yaşlı güvenlik görevlisi ziyaretçilerin Cinayet Masası'ndan olduklarını anlayınca zar zor belini doğrultup ayağa kalktı.

"Ghent'ler için mi geldiniz?" diye sordu adam.

"Evet, beyefendi," dedi Rizzoli.

"Korkunç bir şey. Geçen hafta, şehre ilk geldiklerinde uğramışlardı buraya. Salonu görmeye gelmişlerdi." Kafasını salladı. "Çok güzel bir çifttiler."

"Çaldıkları gece siz görevli miydiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Ben gündüzleri duruyorum. Beşte çıkmam gerekiyor, çünkü karımı huzurevinden almaya gidiyorum. Yirmi dört saat gözetim altında olması gerekiyor. Ocağı falan kapatmayı unutuyor sonra..." Adam aniden sustu, yüzü kızararak. "Ah, buraya eğlenmeye gelmediniz ya. Evelyn'i görmek istiyorsunuz herhalde."

"Evet. Odası ne tarafta acaba?"

"Odasında değildir. Birkaç dakika önce salona girdiğini gördüm."

"Prova falan mı var?"

"Hayır, efendim. Sakin sezondayız. Orkestra yazları Tanglewood'da kalır. Yılın bu vakti birkaç misafir sanatçıdan başka performans olmaz."

"Yani salona girebilir miyiz?"

"Hanımefendi, rozet sizde. İstediğiniz yere girebilirsiniz yani."

"Buradaki işiniz tam olarak nedir Bayan Petrakas?" diye sordu Frost.

Evelyn Petrakas'ı hemen fark edememişlerdi. Rizzoli karanlık oditoryuma girdiğinde ilk gördüğü, aydınlatılmış sahneye kadar inen yüzlerce boş koltuk olmuştu. Işığa doğru koridorda yürürlerken zemin eski bir gemideymişler gibi gıcırdıyordu. Sahneye ulaşmışlardı ki cılız bir sesin onlara seslendiğini duydular.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gözleri ışıktan kamaşan Rizzoli sesin geldiği, oditoryumun karanlık bir köşesine döndü. "Bayan Petrakas?"

"Evet?"

"Ben Dedektif Rizzoli. Bu da Dedektif Frost. Sizinle konuşabilir miyiz?"

"Buradayım. Arka sıradayım, gelin."

Koridoru geçip kadının yanına gittiler. Evelyn onları görünce ayağa kalkmadı bile. Sanki ışıktan saklanıyor gibiydi. Yanındaki boş koltuklara oturan dedektiflere kısa bir baş selamı verdi.

"Ben polisle konuştum zaten. Dün akşam," dedi Evelyn.

"Dedektif Sleeper'la mı konuştunuz?"

"Evet. Adı buydu galiba. Nazik, yaşlıca bir adamdı. Kalıp diğer dedektiflerle de konuşmam gerekirdi ama gitmek zorundaydım. O evde daha fazla kalamazdım..." Sadece kendisinin görebildiği bir gösteriyi izliyormuş gibi, hipnotize olmuş halde sahneye baktı. Rizzoli loş ışığa rağmen kadının kırklı yaşlarda olduğunu, güzel bir yüzü olduğunu ve koyu renkli saçlarına akların düşmeye başladığını görebiliyordu. "Burada halletmem gereken işler vardı," dedi Evelyn. "Biletler iade edilecekti. Sonra basın da gelmeye başlamıştı. Geri dönüp onlarla uğraşmam gerekiyordu." Bitkin bir halde güldü. "Yangın söndürücülük. İşte bizim işimiz bu."

"Unvanımı mı soruyorsunuz?" Omuz silkti. "Misafir sanatçılar için program koordinatörlüğü. Anlamı da şu, Boston'a geldiklerinde sanatçıların mutlu ve sağlıklı olmalarını sağlamaya çalışıyorum. Bazılarının ne kadar çaresiz olduklarını bir bilseniz. Hayatlarını konser salonlarında ve stüdyolarda geçiriyor zavallılar. Gerçek dünya onlar için tam bir bilmece. İşte ben de onlara kalacak yer ayarlıyorum. Havaalanında karşılıyorum. Odalarına meyve sepeti falan gönderiyorum. Başka nelere ihtiyacı oluyorsa artık. Ellerinden tutuyorum yani."

"Ghent'leri ilk ne zaman gördünüz?" diye sordu Rizzoli.

"Şehre geldiklerinin ertesi günü. Onları evden almaya gitmiştim. Alex'in viyolonseli sığmayacağı için taksiyle gelemezlerdi. Neyse ki benim cipin arka koltuğu katlanıyor."

"Burada oldukları zaman zarfında hep siz mi gezdirdiniz onları?"

"Sadece evle Symphony Hail arasında."

Rizzoli not defterine göz attı. "Anladığım kadarıyla Beacon Tepesi'ndeki ev bir kurul üyesine aitmiş. Christopher Harm diye biri. Müzisyenleri hep böyle evine davet eder mi?"

"Zaten kendisi yazları Avrupa'da oluyor. Otelde kalmalarından iyidir, öyle değil mi? Bay Harm klasik müzik sanatçılarına güvenir. Evine iyi bakacaklarından şüphe etmez."

"Bay Harm'ın evinde kalan misafirler daha önce herhangi bir şeyden şikayetçi oldular mı?"

"Ne gibi?"

"Eve girmeye çalışanlar. Hırsızlar. Huzursuz olmalarına neden olan bir şeyler işte."

Evelyn kafasını salladı. "Orası Beacon Tepesi, Dedektif. Daha düzgün bir muhit olabilir mi? Alex ve Karenna da seviyordu orayı."

"Peki onları en son ne zaman gördünüz?"

Evelyn yutkundu. Yumuşak bir sesle konuştu: "Dün gece. Alex'i bulduğumda..."

"Hayatta oldukları zamanı kast etmiştim Bayan Petrakas."

"Ah." Evelyn mahcup mahcup güldü. "Doğru ya, onu kast etmişsinizdir. Affedersiniz, düşünemedim. Hâlâ doğru düzgün düşünemiyorum da." Kafasını salladı. "Bugün işe nasıl geldiğimi bilmiyorum, inanın. Boş durmak istemedim galiba."

"Onları en son ne zaman gördüğünüzü anlatıyordunuz," diye araya girdi Rizzoli.

Evelyn bu kez daha kararlı bir ses tonuyla konuştu.

"Dün değil önceki gece. Gösteriden sonra Beacon Tepesi'ne geri götürmüştüm onları. Saat on bir civarıydı herhalde."

"Onları bırakıp gittiniz mi? Yoksa içeri de girdiniz mi?"

"Evin önünde bıraktım."

"Peki içeri girdiklerini gördünüz mü?"

"Evet."

"Yani sizi içeri davet etmediler."

"Çok yorgundular herhalde. Biraz da üzgündüler."

"Neden?"

"Boston'a gösteri için geldikleri zaman daha büyük bir seyirciye çalacaklarını ummuşlardı. Ne de olsa bizimki müzik şehri diye bilinir. Burada bile en iyisi bu kadarsa, Detroit'te ya da Memphis'te ne yapacaklardı?" Evelyn sahneye bakti üzgün. "Bizler artık dinozor olduk, Dedektif. Arabada Karenna söylemişti bunu. Kim artık klasik müzik dinliyor ki ? Gençler genelde video klipten başka bir şey seyretmiyorlar artık. Yüzlerinde o halkalarla dolaşan bir sürü çocuk. Varsa yoksa seks, gösteriş ve aptal kıyafetler. Şu şarkıcı var ya hani, adı neydi; neden dilini çıkarıp duruyor? Bunun müzikle ne ilgisi var?"

"Hiç ilgisi yok," diye onayladı Frost, samimi bir ortam yaratma isteğiyle. "Daha geçen gün karımla bunu konuşuyorduk. Alice klasik müziği sever. Bayılır hatta. Her yıl senfoniye sezonluk bilet alırız."

Evelyn'in yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirmişti. "O halde korkarım siz de dinozorsunuz."

Çıkmak üzere ayağa kalktıklarında Rizzoli önündeki koltukta duran program broşürünü fark etti. Eğilip aldı. "Burada Ghent'ler de var mı?" diye sordu.

"Beşinci sayfaya bakın," dedi Evelyn. "Orada işte. Tanıtım fotoğrafları da var."

Birbirini seven iki insanın resmiydi bu.

Omuzları açık siyah elbisesiyle ince ve zarif Karenna kocasının gülen gözlerine bakıyordu. Yüzü ışıl ışıl, saçları simsiyahtı. Alexander da ona, gözünün önüne inen bir bukle ve yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Ne kadar güzel bir çiftler, değil mi? Gariptir, hiç oturup doğru düzgün sohbet etme imkânımız olmadı. Ama müziklerini biliyordum. Albümlerini dinlemiştim. Sahnedeki performanslarını da izlemiştim. Sadece müziklerini dinleyerek bile fikir edinebilirsiniz biri hakkında. Aklımda kala tek şey, müziklerindeki zarafet olmuş. Galiba onlar için söyleyeceğim tek şey bu. Çok zarif insanlardı."

Rizzoli sahneye dönüp Alexander ve Karenna'yı çalarlarken hayal etmeye çalıştı. Karenna'nın, sahne ışıklanın altında parlayan siyah saçları, Alexander'in viyolonseli. Ve de iki sevgilinin birbirlerine aşklarını ilan eden müzikleri."

"Sahne aldıkları gece," dedi Frost, "hayal kırıklığı oldu demiştiniz."

"Evet."

"Seyirci nasıldı?"

"Herhalde dört yüz elli kadar bilet satılmıştı."

Dört yüz elli çift göz, diye düşündü Rizzoli ve karşılarında, genç bir çiftin aşkla parlayan ışıkları. Ghent'ler seyircide nasıl duygular uyandırmıştı acaba? Güzel bir müzikten alınan keyif mi? Birbirine aşık iki genç insanı seyretmenin zevki mi? Yoksa seyircilerin arasında birileri kalbinin derinliklerinden gelen başka duygulara mı kapılmıştı? Açlık gibi. Kıskançlık gibi. Başka bir adamın sahip olduğu şeyi arzulamanın burukluğu gibi.

Rizzoli'nin bakışları tekrar Ghent'lerin fotoğrafına döndü.

Dikkat çekici olan kadının güzelliği miydi? Yoksa bu çiftin aşık olmaları mıydı?

Sade kahvesini yudumlarken masasının üstünde biriken yığma bakıyordu. Richard ve Gail Yeager. Raşitik kadın. Alexander Ghent. Ve artık bir cinayet olarak bakmıyor olsa da, aklını hâlâ meşgul eden şu kaçak yolcu. Ölüleri hiçbir zaman aklından çıkaramıyordu zaten. Cesetlerin ardı arkası gelmiyordu. Her birinin anlatacak korkunç hikâyeleri vardı ve hepsi de ilgi bekliyordu. Rizzoli yeterince derin kazacak olsa hikâyelerinin kemiklerini de ortaya çıkarabilecekti. Aslında toprağı o kadar uzun zamandır kazıyordu ki, gördüğü bütün ölüler toplu mezarda birbirine girmiş iskeletler gibi ansıyorlardı.

Öğlen DNA labından gelen çağrıyla, insana suçlayarak akan dosya yığınından bir süreliğine de olsa kaçmaya bahanesi olmuştu. Odasından çıkıp güney kanadına doğru yollandı.

DNA labı S253'teydi ve onu çağıran uzman Walter DeGroot adında, solgun yüzlü sarışın bir Hollandalıydı. Adam Rizzoli'yi ne zaman görse kaçacak delik arıyordu çünkü biliyordu ki, Rizzoli ziyarete geldiyse kesin bir DNA profilini acele almak için gelmiştir ve almadan da gitmeyecektir. Ama bugün dedektifi görür görmez yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Otoradı çıkarttım," dedi. "Şurada asılı."

Otorad, daha doğrusu otoradyogram, DNA parçalarının dizilimini tespit etmek için çekilen röntgen filmine verilen addı. DeGroot kurutmak için astığı filmi indirip ışık dolabına taktı. Tepeden aşağıya doğru inen koyu renkli, paralel çizgiler belirmeye başlamıştı.

"Bu gördüğün, sıralı tekrarların değişken sayılarıdır," dedi adam. "Bana verdiğin muhtelif numunenin DNA'sını çıkartıp parçacıkları izole ederek, istediğimiz örneklerle karşılaştırdım. Bunlar genler değil, belirgin bir amaç gözetmeden dizilmiş DNA kesitleri. Ama her biri kişiye özel karakteristikler göstermeye yeter."

"Peki bu çizgiler nedir? Ne anlama geliyorlar?"

"Soldan başlayarak ilk iki çizgi kontrol amaçlı. Birincisi, muhtelif numunenin göreli pozisyonlarını tahmin etmemize yarayan standart bir DNA merdiveni. İkincisi ise yine kontrol amaçlı kullanılan standart bir hücre çizgisi. Üç, dört ve beşinci çizgiler de bilinen kaynaklardan alınan örneklerin kendi çizgileri."

"Hangi kaynaklar bunlar?"

"Üçüncüsü zanlı Joey Valentine'a ait. Dördüncü Dr. Yeager'ın. Beşinci de Bayan Yeager'ın."

Rizzoli beşinci çizgiye baktı. Bunun, Gail Yeager'ın yaratılmasında kullanılan tasarımın şeması olduğunu düşünmek ürkütücüydü. Benzersiz bir insan bireyinin, saç renginden tutun da nasıl kahkaha attığına dek her şeyiyle, bu zincire indirgenebiliyor olduğunu düşündü. Ama bu otoradda kocasını seven, annesinin ardından yas tutan o kadından eser yoktu ki. Hepimiz bundan ibaret miydik? Bir dizi kimyasal halkadan oluşmuş bir kolye. Madem öyle ruhumuz bu çifte sarmalın neresinde duruyordu?

Rizzoli'nin bakışları son iki çizgiye yöneldi. "Bu sonuncular ne?" diye sordu.

"Bunlar tanımlanamayanlar. Altıncı çizgi Yeager'ların halısında bulunan meniden. Yedinci ise Gail Yeager'ın vajinasından alınan taze meniden."

"Bu sonuncular birbirine benziyorlar sanki."

"Doğru. Tanımlanamamış bu iki DNA da aynı adama ait. Ve senin de dikkatini çektiği üzere, bunlar Dr. Yeager'a ya da Bay Valentine'a ait değil. Böylece meninin sahibinin Bay Valentine olmadığı kesinliğe kavuşmuş oluyor."

Rizzoli son iki çizgiye bakıyordu hâlâ. Bir canavarın genetik parmak iziydi bu.

"Sizin fail o," dedi DeGroot.

"CODIS'i aradın mı? Veritabanı karşılaştırmasını acil yapmalarını sağlayabilir miyiz sence?"

CODIS ulusal DNA veri bankasıydı. Hem binlerce tescilli mahkûmun hem de ülke çapındaki olay yerlerinden toplanan, kimliği meçhul şahısların profillerinin saklandığı bir veritabanı oluşturuluyordu burada.

"Seni de bu yüzden çağırdım ya. Halıdan alınan DNA'yı geçen hafta göndermiştim."

Rizzoli iç geçirdi. "Bir yıla kadar cevap verirler artık."

"Hayır, hayır. Ajan Dean beni aradı. Failinizin DNA'sına CODIS'te rastlanamamış."

Rizzoli hayretle baktı adama. "Haberi sana Ajan Dean mi verdi?"

"Elinde kırbaçla başlarında durdu herhalde. Bunca zamandır buradayım, bir CODIS raporunun bu kadar çabuk çıktığını hiç görmemiştim."

"Peki bu bilgiyi CODIS'e de onaylattın mı?"

DeGroot surat astı. "Şey, hayır, ben sandım ki Ajan Dean..."

"Lütfen ara onları. Onaylanmasını istiyorum."

"Bu Dean'in güvenilirliğiyle ilgili şüphelerin mi var?"

"Biz işimizi sağlama alalım, olur mu?" Rizzoli ışık dolabına baktı. "Bizimkinin CODIS'te bulunamadığı doğruysa..."

"O halde karşında yeni bir oyuncu var demektir Dedektif. Ya da sistemden bir şekilde kaçmayı başarmış biri."

Rizzoli çaresizce DNA çizgilerine baktı. DNA'sı elimizde, diye düşündü. Genetik profili de öyle. Ama henüz adını bile bilmiyoruz.

Rizzoli bir CD takıp kanepeye çökerek ıslak saçlarını kumlamaya başladı. Hoparlörlerden gelen güçlü viyolonsel solosu sıcak çikolata gibi eriyordu. Gerçi klasik müzik hayranı değildi ama merak edip Symphony Hall'un hediyelik eşya mağazasından Alex Ghent'in kayıtlarının bulunduğu bir CD satın almıştı. Adamın ölümüyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorsa hayatıyla ilgili de bir şeyler bilmek zorundaydı. Ve adamın hayatı müzikti.

Ghent'in yayı viyolonselin telleri üzerinde kayarken Bach'ın 1 numaralı Sol Majör Suit'inin melodileri okyanus dalgaları gibi çıkıp çıkıp iniyordu. Bu kayıt, Ghent on sekiz yaşındayken yapılmıştı. Stüdyoda oturmuş, kanlı canlı elleriyle tellere basmış, yayını gezdirmişti tellerin üzerinde. Oysa aynı parmaklar şimdi morgda bembeyaz, buz kesmiş; müzik susmuştu. Rizzoli adamın bu sabahki otopsisinde bulunmuş, uzun ince ellerine bakıp, parmakların viyolonselin sapında uçuşunu hayal etmeye çalışmıştı. İnsan elinin ağaç ve tellerle bir olup böyle zengin sesler çıkarabiliyor olması bir mucizeydi.

CD'nin kapağını alıp, Ghent'in henüz küçük bir çocukken çekilmiş fotoğrafına baktı. Gözleri viyolonsele bakıyor, sol eliyle enstrümanına sarılmış halde duruyordu. Rizzoli aslında ikisinin birlikte çaldığı bir kayıt aramıştı ama hediyelik eşya mağazasındaki bütün albümler satılmıştı. Sadece Alexander'ınkiler kalmıştı. Şimdi yalnız viyolonsel eşine sesleniyordu. O eş neredeydi acaba? Canlı mıydı hâlâ? İşkence mi çekiyordu, ölümle yüz yüze miydi? Yoksa acıdan kurtulmuş, bedeni çürümeye başlamış mıydı şimdi?

Telefon çaldı. Rizzoli müziğin sesini kısıp ahizeyi kaldırdı.

"Dönmüşsün," dedi Korsak.

"Duş almak için geldim."

"Birkaç dakika önce de aradım. Açmadın."

"Duymadım herhalde. Ne var ne yok?"

"Ben de onu öğrenmek için aramıştım."

"Bir şey olursa ilk seni arayacağımı söylemiştim ya."

"Tabii canım. Bugün bir kez olsun aradın mı beni? Joey Valelentine'ın DNA sonucunu öğrenmek istiyordum."

"Sana söylemeye fırsatım olmadı. Bütün gün oradan oraya koşturup durdum."

"Unutma ki, seni bu işe dahil eden benim."

"Unutmadım ki."

"Baksana," dedi Korsak, "kadın elli saattir yok ortada."

Karenna Ghent öleli muhtemelen iki gün olmuştur, diye düşündü Rizzoli. Ama ölümü katili durdurmayacaktı. Aksine, iştahını daha da çok artıracaktı. Kadının cesedine her bakışında arzu ettiği bir mal görecekti. Kontrol edebileceği biri. Ona karşı koymuyor. Her türlü ahlaksızlığına boyun eğen, sessiz ve hareketsiz bir et parçası. Bundan daha mükemmel bir sevgili olabilir mi?

Alexander'in viyolonseli alttan alta sihrini konuşturmaya devam ediyordu. Bu konuşmanın nereye gideceğini, Korsak'ın ne istediğini biliyordu. Ancak onu nasıl durduracağını bilemiyordu. Kanepeden kalkıp müziği kapattı. Sanki viyolonsel sessizlikte bile çalmaya devam ediyordu.

"Geçen seferki gibi olursa kadından bu gece kurtulacaktır," dedi Korsak.

"Biz de anında enseleriz."

"Ben hâlâ takımın bir parçasıyım, öyle değil mi?"

"Ekiplerimiz civarı gözetliyorlar."

"Ama ben ekibe dahil değilim ha?"

"Herkesin yeri belli. Bak, bir şey olursa arayacağım..."

"Bir şey olursa arayacağım deyip durma bana, tamam mı? Telefonun dibinde saksı gibi oturup bütün gün seni mi bekleyeceğim? Bu katili önce ben buldum; hepinizden önce hem de. Biri senin üzerine çıkmaya çalışsa sen ne hissederdin? Bunu bir düşün bence."

Düşündü de. Adamın neye kızdığını çok iyi anlıyordu. Hem de herkesten daha iyi anlıyordu, çünkü bu onun da başına gelmişti bir kez. Başkaları onun zaferine sahip çıkarak olan biteni kenardan izlemek zorunda kalmak.

Saatine baktı. "Ben şimdi çıkıyorum. Sen de gelmek istiyorsan orada buluşalım."

"Nerede olacaksın?"

"Smith Sahası'nın karşısındaki park alanında. Seninle golf sahasında buluşabiliriz."

"Orada olacağım."

12

Saat sabahın ikisi olmasına rağmen, Stony Brook Koruma Alanı'nda hava gündüz gibi nemli ve ağırdı. Rizzoli ve Korsak, sık çalılıkların arasına sakladıkları arabanın içinde oturuyorlardı. Bulunduktan yerden, Stony Brook'a giriş yapan bütün araçları görebiliyorlardı. Koruma alanının içinden geçen ana yol boyunca da takviye gözetleme birimleri bekliyordu. Toprak park alanlarından birine yanaşacak herhangi bir aracın anında polis kuvvetlerinin kıskacına alınması işten bile değildi. Böyle bir tuzaktan hiçbir arabanın kaçamayacağı ortadaydı.

Rizzoli oturduğu yerde terliyordu. Camı açıp temiz havayla birlikte çürüyen yaprakların ve nemli toprağın kokusunu da aldı içeri. Orman kokularıydı bunlar. "Hey, sivrisinek girecek şimdi," dedi Korsak.

"Biraz temiz hava almak istiyorum. İçerisi sigara koktu."

"Bir tane içtim sadece. Bana gelmiyor kokusu."

"Sigara içene gelmez zaten."

Korsak Rizzoli'ye baktı. "Tanrı aşkına şuraya geldiğinden beri demediğini bırakmadın bana. Benimle ilgili bir sıkıntın varsa anlat da bilelim."

Rizzoli camdan dışarı, karanlık ve ıssız görünen yola baktı. "Sıkıntım sen değilsin," dedi.

"Kim öyleyse?"

Rizzoli'den cevap gelmeyince Korsak anladığını belirten bir homurtu çıkardı. "Ah, yine Dean, değil mi? Bu kez ne yaptı bakalım?"

"Birkaç gün önce beni Marquette'e şikâyet etmiş."

"Ne söylemiş?"

"Bu iş için doğru insan olmadığımı söylemiş. Çözemediğim sorunlarım varmış; onlar için yardım almam gerekirmiş."

"Cerrah'ı mı kast ediyor?"

"Sence?"

"Orospu çocuğunun teki o."

"Ve bugün de CODIS'ten veri eşleştirme cevabının hemen gelmiş olduğunu öğrendim. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Adamın parmağını şıklatması yetiyor. Millet sıra diziliyor. Burada ne işi var, bir anlayabilsem."

"Federaller böyle işte. Bilgi güçtür derler ya. Onlar bu yüzden saklıyorlar bildiklerini. Aptal maço oyunları bunlar. Sen, ben, Tanrının belası James Bond'lar için birer piyondan farksızız."

"CIA'le karıştırma"

"CIA, FBI." Korsak omuz silkti. "Baksana ad isimleri bile kısa kısa, gizli kapaklı."

Telsiz cızırdadı. "Burası Üç Numara. Yeni model bir araç Enneking Yolu üzerinde güneye doğru ilerliyor."

Rizzoli sonraki takımın raporunu bekleyerek kabarttı.

Yandaki araçtan Frost'un sesi geliyordu şimdi. "Burası İki Numara. Onu gördük. Hâlâ güneye doğru gitmekte. Yavaşlayacağa benzemiyor."

Birkaç saniye sonra üçüncü birim de katıldı telsize.

"Burası Beş Numara. Bald Knob Yolu sapağından geçti şimdi. Parka doğru gidiyor."

Bizimki değil bu. Enneking Yolu gecenin bir yarısı bile işlek olabiliyordu. Koruma alanından geçen kim bilir kaç tane araç saymışlardı. Uzun bekleyişleri bölen bir sürü yanlış alarm yüzünden Rizzoli olan bütün adrenalinini de yakmış, yorgun bir uyuşukluğa doğru sürüklenmekteydi.

Mutsuzca iç geçirerek arkasına yaslandı. Dışarısı ara ara yanıp sönen bir ateşböceğinin dışında zifiri karanlıktı.

"Hadi ama orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Annene gel..."

"Kahve ister misin?" diye sordu Korsak.

"İyi olur."

Korsak termostan bir bardağa kahve koyup Rizzoli'ye uzattı. Kahve şekersizdi, acıydı ve iğrençti ama yine de içti.

"Kahveyi koyu yaptım," dedi Korsak. "Her zamanki dozun iki katı. Fazla içme, sakalların çıkmaz sonra."

"Aman ne güzel."

"Ben bundan çok içiyorum ya belki de o yüzden kafamda saç kalmamıştır diye düşünüyorum bazen."

Rizzoli ormana, çürüyen yaprakları ve gece ava çıkan hayvanları saklayan karanlığa baktı. Raşitik kadının çiğnenmiş kemiklerini hatırlayınca gözünün önüne kaburgaları kemiren rakunlar, kafatasıyla top gibi oynayan köpekler geldi.

"Artık Hoyt hakkında ağzımı açamıyorum," dedi Rizzoli. "Adını ne zaman ağzıma alsam herkes bana aptal gibi acıyarak bakıyor. Dün Cerrah'la bu yeni adamımız arasındaki paralelliklere değinecek oldum; Dean'de aynı bakış: Hah, Cerrah'ı aklından çıkaramamış işte. Taktığımı düşünüyor herhalde." İç geçirdi. "Belki de doğrudur. Belki de takılıp kalacağım hep. Hangi olay yerine gitsem onun işçiliğini göreceğim. Bütün zanlıların yüzünde onu hatırlayacağım."

Telsizden gelen ses üzerine ikisi de heyecanla irkilmişti.

"Bölge kontrolü için talep var Fairview Mezarlığı. O bölgede ekibimiz var mı?"

Kimse cevap vermedi.

Merkez talebini yeniledi: "Bölge kontrolü için talep var Fairview Mezarlığı. Muhtemel izinsiz giriş. On İkinci Birim, hâlâ o bölgede misiniz?"

"Burası Birim On İki. On kırk River Sokağı'ndayız. Kod bir. Cevap veremiyoruz."

"Anlaşıldı. Birim On Beş? Sizin durumunuz nedir?"

"Burası Birim On Beş. Batı Roxbury'deyiz. Hâlâ altıncı misildeyiz. Bu insanların sakinleşecekleri yok. Fairview'a varmamız yarım saat, bir saati bulur."

"Başka birim var mı?" diye sesleniyordu Merkez, boşta bir devriye arabası bulma umuduyla. Sıcak bir Cumartesi gecesi, rutin bir bölge kontrolü kimse için birinci öncelik olamazdı. Uygunsuz davranışlarda bulunan sevgililer, ortalığı kırıp döken veletler varken ölüler kimin umurundaydı? Bir polis memuru için yaşayanlar önce gelirdi.

Sessizlik Rizzoli'nin gözetleme ekibinden bir birimin raporuyla bozuldu. "Burası Beş Numara. Enneking Yolu'ndayız. Biz Fairview Mezarlığı'na yakınız..."

Rizzoli mikrofonu kapıp mandala bastı. "Beş Numara, burası Bir Numara," diye araya girdi. "Konumunuzu terk etmeyin. Anlaşıldı mı?"

"Gözetleme birimi beş araba..."

"Mezarlık bizim önceliğimize girmiyor."

"Bir Numara," dedi Merkez. "Bütün birimler meşgul. Bir tanesini bırakamaz mısınız?"

"Negatif. Ekibimin yerinde kalmasını istiyorum. Anlaşıldı mı Beş Numara?"

"On kırk. Burada duracağız. Merkez, çağrınıza cevap veremiyoruz."

Rizzoli bir oh çekti. Sabah bununla ilgili kavga çıkabilirdi ama çıkarsa çıksın; gözetleme ekibinden tek bir arabayı bile gözden çıkarmaya niyeti

yoktu.

"Burada pek bir şey yaptığımız yok aslında," dedi Korsak.

"Her şey çok hızlı olup bitebilir. Kimsenin bu tuzağı bozmasına izin veremem."

"Hani demin konuştuğumuz mevzu var ya? Hani takıntılı olmanla ilgili?"

"Başlama şimdi."

"Hayır, hayır onu demeyecektim. Ömrümü yersin, bilirim." Kapıyı açtı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Su dökeceğim. İzin almam mı gerekiyordu?"

"Sordum sadece."

"Kahve iş başında."

"Şaşmam. Senin kahve betonu deler."

Korsak arabadan inip ağaçların arasına doğru yollanırken fermuarını açmaya başlamıştı bile. Bir ağacın arkasına saklanmaya bile zahmet etmeden, çalılıkların üzerine işiyordu şimdi. Rizzoli böyle bir şeyi görmek istemediği için kafasını çevirdi. Her sınıfın yüz karası çocukları olurdu ve Korsak da onlardan biriydi işte. Kimseden çekinmeden burnunu karıştıran, arsız arsız geğiren ve yemek yerken her şeyi üstüne döken yaramaz bir çocuk gibiydi. Rizzoli hem ondan iğreniyor hem de onun için üzülüyordu. Bardağında kalan kahveye şöyle bir baktıktan sonra camdan dışarı boşalttı.

Telsizden gelen yeni seslerle sıçradı yerinden.

"Dedham Yolu üzerinde doğuya doğru hareket eden bir araç var. Sarı taksiye benziyor."

"Gecenin üçünde taksi ha?" dedi Rizzoli.

"Öyle görünüyor."

"Nereye gidiyor?"

"Kuzeye, Enneking'e döndü."

"İki Numara?" dedi Rizzoli, rota üzerindeki ikinci birime hitaben.

"Burası İki Numara," dedi Frost. "Evet, onu gördük. Şimdi yanımızdan geçti..." Sessizlik. Sonra gergin bir sesle:

"Yavaşlıyor..."

"Ne yapıyor peki?"

"Fren yaptı. Galiba park edecek."

"Nereye yanaştı?" diye sordu Rizzoli.

"Toprak park alanına. Park alanına yanaştı şimdi!"

Bu o.

"Korsak, koş!" diye seslendi camdan dışarı. Telsizin kulaklıklarını takarken heyecandan dumanı tütecek noktaya gelmişti.

Korsak hemen fermuarını çekip arabaya doğru koşturmaya başlamıştı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Enneking'e bir araç yanaştı... İki Numara, şimdi ne yapıyor?"

"İçeride oturuyor. Işıkları kapalı."

Rizzoli öne doğru eğilip kulaklıklarım düzeltti. Saniyeler geçmek bilmiyor, telsizden tek bir ses çıkmıyor, herkes zanlının sonraki hareketini bekliyordu merakla.

Etrafı kolaçan ediyor. Güvenli olup olmadığına bakıyor.

"Söz sende Rizzoli," dedi Frost. "Harekete geçelim mi?"

Rizzoli seçenekleri düşünüyordu. Tuzağı erken bitirmekten korkuyordu.

"Dur biraz," dedi Frost. "Farları yaktı yeniden. Kahretsin, geri dönüyor. Fikrini değiştirdi."

"Sizi fark etti mi? Frost, sizi fark etti mi?"

"Bilmiyorum! Enneking'e döndü. Kuzeye doğru gidiyor..."

"Korkuttuk onu!" Rizzoli tek bir seçeneği kaldığını anlamıştı. Telsize kükredi: "Bütün birimler, fırlayın! Adamı hemen enseleyin!"

Sonra motoru çalıştırıp vites attı. Tekerlekler yumuşak toprağın üzerinde patinaj yaparak harekete geçti. Rizzoli ekibin telsizden mesaj kısmalarını dinliyor, uzaktan polis sirenlerinin sesini duyuyordu.

"Burası Üç Numara. Enneking'in kuzeyini kapattık..."

"Burası İki Numara. Takipteyiz..."

"Araç yaklaşıyor! Fren yaptı..."

"Önünü kapatın! Önünü kapatın!"

"Destek almadan çıkmayın karşısına!" diye emrediyordu Rizzoli. "Destek bekleyin!"

"Anlaşıldı. Araç durdu. Yerimizden ayrılmıyoruz."

Rizzoli'nin durduğu yerde Enneking Yolu'nun o noktası devriye arabaları ve yanıp sönen mavi ışıklarla dolmuştu. Rizzoli arabadan inince gözleri kamaştı. Bütün ekibi saran adrenalin dalgasını, saldırıya geçmeye hazırlanan onca adamın gerginliğini seslerinden anlayabiliyordu.

Frost'un, şüphelinin arabasının kapısı açmasıyla birlikte bütün silahlar sürücünün başına çevrildi. Taksi şoförü, yüzünde yanıp sönen mavi ışıklardan şaşkın, gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

"Araçtan in," diye emretti Frost.

"Ben... ben ne yaptım ki?"

"Araçtan in." Bu adrenalin yüklü gecede Barry Frost bile bambaşka bir insana dönüşmüştü.

Taksi şoförü elleri havada, arabadan başını çıkardı. Yere ayaklarını basar basmaz hemen yüzünü kaputa dayadılar.

"Ben ne yaptım ki?" diye soruyordu, Frost üstünü ararken.

"Adını söyle!" dedi Rizzoli.

"Neler oluyor..."

"Adını sordum!"

"Wilensky." Adamın sesi titriyordu. "Vernon Wilensky..."

"Doğru," dedi Frost, şoförün kimliğine bakarak. "Vernon Wilensky, beyaz erkek, 1955 doğumlu."

"Ruhsattaki bilgilere de uyuyor," dedi Korsak, arabanın içine kafasını uzatıp dikiz aynasına tutturulmuş ruhsata baktıktan sonra.

Rizzoli yanıp sönen ışıklara karşı gözlerini kısıp havaya baktı. Gece saat üç olmasına rağmen yolda trafik hâlâ işlek sayılırdı. Artık yolu polis arabaları da tıkadığına göre çok geçmeden trafik daha da sıkışacaktı.

Rizzoli taksi şoförüne döndü. Adamı gömleğinden yakalayıp yüzünü yüzüne çevirdi ve feneri gözlerine tuttu. Orta yaşlı, seyrek sarı saçlı, solgun bir adamdı. Kafasında canlandırdığı failin yüzü böyle bir şey değildi. Bu zamana kadar sayısız iblisin gözlerinin içine bakmış, kariyerinde karşılaştığı her bir canavarın yüzünü belleğine kazımıştı. Ve bu korkmuş adam o galeriye yakışmıyordu.

"Burada ne arıyorsunuz Bay Wilensky?" diye sordu Rizzoli.

"Şey... beni buraya çağırmışlardı."

"Kim çağırdı?"

"Adamın biri taksi çağırmış. Enneking Yolu'nda benzininin bittiğini söylemiş..."

"Şimdi nerede bu adam?"

"Bilmiyorum! Söylediği yerde durup onu bekledim ama gelmedi işte. Lütfen, hata ediyorsunuz. Bizim merkezi arayın! Onlar da onaylayacaktır dediklerimi!"

Rizzoli Frost'a dönüp: "Bagaj kapağını aç," dedi.

Rizzoli taksinin arka ucuna doğru yürürken içinde kötü bir his vardı. Bagaj kapağını açıp içeri fenerini tuttu. Beş saniye boyunca boş bagaja baktı; içindeki kötü his mide bulantısına dönüşmeye başlamıştı. Eldivenlerini taktı. Zemindeki gri döşemeyi kaldırırken yüzünün yandığını, göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Yedek bir lastik, bir kriko ve birkaç alet vardı içeride. Bir hışımla döşemeye girişip her bir parçasını sökmeye başladı. Sanki altta bulacağı şey kurtuluşunun anahtarıymış gibi delice tırmalayıp duruyordu. Artık döşeme niyetine hiçbir şey kalmamış, bagajın altından arabanın kaportası bile çıkmıştı, ama Rizzoli hiçbir şey bulamamış olduğuna inanmak istemiyordu. Her şeyi berbat ettiği ortadaydı işte.

Tuzak. Bu, dikkatimizi dağıtmak için kurulmuş bir tuzaktı. Peki ne için?

Cevabı bulmakta gecikmemişti. Telsiz yine ötmeye başlamıştı. "On elli dört, on elli dört, Fairview Mezarlığı. Bütün birimler, on elli dört, Fairview Mezarlığı."

Rizzoli ve Frost göz göze geldi. İkisi de korkunç gereği anlamıştı. On elli dört. Cinayet demekti bu.

Rizzoli, "Taksinin yanından ayrılmayın!" diye talimat verdikten sonra kendi arabasına koştu. Hantal devriye arabalarının arasından kolaylıkla sıyrılırken kendi aptallığına lanet okuyup duruyordu.

"Hey! Hey!" diye bağırdı Korsak arkasından. Arabanın yanında koşturup kapıya vuruyordu.

Rizzoli frene asılıp adam arabaya binene kadar bekledi; gaza asılmasıyla Korsak koltuğa yapıştı.

"Ne yani, beni orada bırakıp gidecek miydin?" diye bağırdı Korsak.

"Kemerini tak."

"Beni öyle çöp poşeti gibi bırakıp gidemezsin."

"Kemerini tak dedim!"

Korsak kemere uzanıp bir hamlede omzunun üzerinden geçirip tokaya geçirdi. Rizzoli telsiz gürültüsüne rağmen adamın hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

"Bir Numara, on elli dörde gidiyor," diye bildirdi telsizden.

"Konumunuz?"

"Enneking Yolu, park sapağını yeni geçtik. Bir dakikaya kadar oradayız."

"İlk siz gideceksiniz o halde."

"Tam olarak yeri nedir?"

"Bilgi yok. On elli sekiz olabilir."

Silahlı ve tehlikeli olduğundan şüpheleniliyordu demek.

Rizzoli gaz kesmiyordu. Fairview Mezarlığı'na o kadar hızlı gelmişlerdi ki az daha yanından geçip gidiyordu.

"Ağır ol!" diye bağırdı Korsak. Kaldırıma çıkmaktan son anda kurtulmuşlardı. Demir kapı açık olduğu için hızla içeri daldı Rizzoli. Karanlık mezarlıkta arabanın farları çimenlerin ve mezar taşlarının arasından geçip gidiyordu.

Özel güvenliğin devriye arabası mezarlık kapısına yüz metre mesafede park halinde duruyordu. Şoför tarafının kapısı açıktı ve arabanın tepe ışığı yanıyordu. Rizzoli frene asıldığı gibi durdu devriye arabasının yanında. Daha durum değerlendirmesi yapmaya kalmadan eli içgüdüsel olarak silahına gitmişti. Etrafta, değerlendirmesi gereken bir sürü ayrıntı vardı. Taze çimen ve toprak kokusu. Küt küt atan kalbi.

Ve de korku. Gözleriyle karanlığı tararken korkunun soğuk nefesini ensesinde hissetti. Taksi olayı tuzaksa bu da bir tuzak olabilirdi. Farkında olmadan kanlı bir oyunun parçası oluvermişti.

Bir anıt dikilitaşın dibindeki gölgeyi fark edip donakalmıştı. Feneri tutunca güvenlik görevlisinin yerde yatan cesedini gördü.

Ona doğru yaklaşırken kan kokusunu almıştı. Bu benzersiz koku beyninde tehlike çanlarının çalmasına neden olmuştu. Kandan hâlâ ıslak ve hâlâ sıcak çimenlerin üzerine diz çöktü. Korsak da hemen dibinde bitmiş, o da feneriyle aydınlatmıştı ortalığı.

Güvenlik görevlisi yüz üstü yatıyordu yerde. Rizzoli adamı döndürüp yüz üstü çevirdi.

"Tanrım!" diye inledi Korsak, aniden irkilerek.

Neredeyse sonuna kadar kesilip yarılmış gırtlağa, etrafa yayılmış kıkırdak parçalarına bakarken Rizzoli'nin elindeki fener titriyordu. Adamı yere sermişti. Yere sermekle kalmamış, başını da gövdesinden ayırmıştı neredeyse.

Geceyi yaran mavi tepe ışıklarıyla kendilerine geldiler. Rizzoli ayağa kalkınca pantolonuna kan bulaştığını, üzerinde durduğu diz kısmının yapış yapış kan olduğunu fark etti. Yaklaşan devriye arabalarının ışıklarına karşı gözlerini kısıp başını öbür tarafa çevirdi ve karanlık mezarlık arazisine baktı. Tepe ışıklanılın karanlığı çizgi çizgi yardığı bir noktada Rizzoli nin gözüne bir şey takıldı: mezar taşlarının arasında hareket eden bir siluet. Bu anlık görüntü yanıp sönen ışıkların ardında hemen kaybolmuştu.

"Korsak," dedi Rizzoli. "Orada birisi var... saat iki yönünde."

"Ben bir halt göremiyorum."

Rizzoli tekrar baktı. Aynı karaltının bu kez ağaçların arasına kaçtığını gördü. Hemen fırlayıp mezar taşlarının arasından atlayıp sıçrayarak koşmaya başladı. Arkasından Korsak'ın hırıltılarla geldiğini duyabiliyordu ama onun hızına ayak uydurabilecek gibi değildi. Çok geçmeden Korsak'ın sesini de duymaz olmuş, karanlıkta tek başına kalmıştı. Karaltıyı en son gördüğü, ağaçların arasındaki o noktaya ulaşmıştı ama şimdi ortalıkta hareket eden hiçbir şey görünmüyordu. Rizzoli yavaşladı, durdu, gözleriyle karanlığı taramaya başladı.

O hiç kıpırdamadan duruyordu durmasına ama nabzı korkunun da etkisiyle iyice hızlanmıştı. Adamın hemen yakınlarda olduğunun farkındaydı. Rizzoli'yi gözlüyor olmalıydı şimdi. Yerini belli etmekten çekindiği için feneri de açamıyordu.

Sağ tarafından gelen bir çıtırtıyla irkildi. Önünde ağaçlar, aşılması imkânsız bir perde gibi duruyordu. Küt küt atan kalbine, ciğerlerine çektiği havanın hırıltısına rağmen çıtırtıların daha da arttığını duyabiliyordu.

Bana doğru geliyor.

Hemen yere çömeldi, silahını doğrulttu ve beklemeye başladı.

Ayak sesleri aniden durmuştu.

Feneri açıp önünde uzanan karanlığa tuttu. İşte o anda gördü adamı, ağaçların arasında, üstünde siyah giysiler. Işıktan gözleri kamaşan adam koluyla gözlerini örttü.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Rizzoli. "Polis!"

Adam yüzünü Rizzoli'ye döndü. "Gözlüklerimi çıkaracağım," dedi sakince.

"Hayır, geri zekâlı! Olduğun yerde kalıyorsun."

"Sonra ne olacak Dedektif Rizzoli? Rozetlerimizi mi değiştireceğiz? Birbirimizin sırtını da sıvazlarız sonra."

Rizzoli adamın sesini tanımış, bakakalmıştı. Gabriel Dean yavaşça gözlüklerini çıkarıp Rizzoli'ye döndü. Gözlerine ışık tutulmuş olduğu için o Rizzoli'yi göremiyordu ama Rizzoli onu gayet iyi görebiliyordu. Fenerle adamı tepeden tırnağa aydınlatıp siyah giysilerini ve belindeki silahı inceledi. Dean gece görüş gözlüklerini hâlâ elinde tutuyordu. Korsak'ın da dediği gibi Tanrının cezası James Bond yine çıkmıştı ortaya.

Adam Rizzoli'ye doğru bir adım attı.

Rizzoli hemen silahını doğrulttu. "Olduğun yerde kal."

"Sakin ol Rizzoli. Kafamı uçurmana gerek yok."

"Yok demek."

"Şimdi sana doğru yaklaşacağım. Konuşuruz."

"Bu mesafeden de konuşabiliriz."

Ajan Dean devriye arabalarının ışıklarının geldiği yöne baktı. "Merkezden yardım isteyen kimdi sanıyorsun?"

Rizzoli silahlı eli titremeden durmaya devam ediyordu.

"Kafanı kullan Dedektif. Kafan çalışır senin." Dean bir adım daha attı.

"Sen olduğun yerde kal be adam."

"Tamam." Ajan Dean ellerini havaya kaldırdı. "Peki," dedi sakince.

"Burada ne işin var?"

"Senin ne işin varsa benimki de o. Hareketin olduğu yere gelmem normal değil mi?

"Nasıl öğrendin peki? On elli dört ihbarını sen yaptıysan hareketin burada olduğunu nasıl bildin?"

"Bilmiyordum ki."

"Buradan geçerken tesadüfen mi rastladın yani?"

"Fairview Mezarlığı için telsiz çağrısını duydum."

"Sonra?"

"Sonra bu, bizim adamımız olabilir mi diye merak ettim."

"Merak ettin yani?"

"Evet."

"Bunun için iyi bir nedenin olmalı."

"İçgüdü."

"Bana masal okuma Dean. Karşımda tam teşkilat duruyorsun ve utanmadan telsizi duydum geldim diyorsun."

"İçgüdülerim kuvvetlidir."

"Bunun için içgüdü değil telepati lazım."

"Burada vakit kaybediyoruz Dedektif. Tutuklayacaksan tutukla; yoksa işimize bakalım."

"İlk seçenek bana daha yakın geliyor."

Ajan Dean hiç bozuntuya vermeden bakıyordu Rizzoli'ye. Ona söylemediği o kadar çok şey vardı ki. Onun bildiği bazı sırları Rizzoli belki de asla öğrenemeyecekti. En azından burada, bu gece olmayacaktı. Rizzoli nihayet silahını indirdi ama yine de kılıfına koymadı. Gabriel Dean'e güven olmazdı ne de olsa.

"Olay yerine ilk gelen sen olduğuna göre anlat bakalım neler gördüğünü?"

"Ben geldiğimde güvenlik görevlisi yerde yatıyordu. Onun araba telsizini kullanarak merkezi aradım. Kanı hâla sıcaktı. Adamımız fazla uzaklaşamamış olabilirdi. Ben bakmaya gittim."

Rizzoli şüpheci bir bakış attı. "Ağaçların arasına mı?"

"Mezarlıkta başka araba yoktu. Bu muhiti biliyor musun Dedektif?"

Rizzoli bir an düşündü. "Doğuda Dedham var. Kuzeyde ve güneyde ise Hyde Park."

"Doğru. Yani etraf hep meskûn mahal. Arabayı park edecek bir sürü yer var. Oradan mezarlık birkaç dakika yürüyüş mesafesi."

"Fail neden buraya gelsin ki?"

"Onunla ilgili ne biliyoruz? Adamın ölülere takıntısı var. Onları koklamak, onlara dokunmak için can atıyor. Cesetlerin kokusu ayyuka çıkana kadar saklıyor onları bir yerlerde. Sonra da elinden çıkarıyor. Böyle bir adam herhalde mezarlıkta dolaşmakla bile tahrik oluyordur. Küçük bir erotik macera yaşamak için gece karanlığında gelmiş olmalı."

"Hasta bu herif."

"Onun zihnine, onun evrenine bakmaya çalış. Bize hasta bir dünya gibi geliyor olabilir; ama onun için burası küçük bir cennet. Ölülerin istirahata çekildiği bir yer. Tam bizim adamımıza göre. Ortalıkta dolaşıp ayaklarının altında yatan bir harem dolusu kadın düşlüyor olmalı.

"Sonra özel güvenlik devriyesinin geldiğini görüp rahatsız olmuştur. Herhalde görevli de, gece yarısı küçük bir macera için gelmiş birkaç veletten başka bir şey görmeyi beklemiyordu."

"Sonra da yalnız bir adamın, yanına kadar gelip boğazını kesmesine izin vermiş, öyle mi?"

Dean konuşmuyordu. Bununla ilgili bir açıklaması yoktu. Rizzoli'nin de öyle.

Devriye arabalarının yanına gittiklerinde Rizzoli'nin ekibi olay yerini güvenlik kordonuyla çevirmeye başlamıştı bile. Rizzoli etraftaki koşturmacayı görünce bütün bunlarla uğraşamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Genelde kendi yargılarından ve içgüdülerinden şüphe

duymazdı. Ama bu gece, özellikle de ilk tuzaktaki başarısız denemeden sonra, Gabriel Dean'in haklı olma ihtimalini düşünmeden edemiyordu –bu soruşturmada bulunmaya hakkı var mıydı? Warren Hoyt'tan aldığı darbe onu öyle derinden yaralamıştı ki, artık polislik yapamayacak hale gelmişti. Bu gece yanlış bir karar vermiş, takımdan hiç kimsenin mezarlığa gitmesini istememişti. Sadece birkaç kilometre ötedeymişiz. Bu adam burada ölürken hiçbir şey yapmadan, arabada oturup beklemişiz.

Bu yenilgiler dizisi omuzlarına öyle bir yük bindirmişti ki, sanki sırtında taş taşıyormuş gibi çöktüğünü hissediyordu şimdi. Arabasına dönüp cep telefonunu açtı. Frost cevap verdi.

"Taksi durağı şoförün hikâyesini doğruladı," dedi Frost.

"Çağrı iki on altıda gelmiş. Adamın biri, arabasının Enneking Yolu üzerinde benzininin bittiğini söylemiş. Merkezden Bay Wilensky'yi göndermişler. Çağrının geldiği numarayı bulmaya çalışıyoruz şimdi."

"Karşımızda aptal yok. Bundan bir şey çıkaramayacağız. Çalıntı cep telefonundan falan aramıştır herhalde. Kahretsin." Direksiyona vurdu.

"Taksi şoförü ne olacak? Adam temize çıktı."

"Bırakın onu."

"Emin misin?"

"Hepsi bir oyundu Frost. Fail, onu bekleyeceğimizi biliyordu. Resmen bizimle oyun oynuyor. Kontrolün onda olduğunu göstermeye çalışıyor işte. Bizden daha zeki olduğunu." Ve bunu kanıtlamıştı da.

Rizzoli telefonu kapatıp bir süre oturdu. Arabadan çıkmaya ve her şeyle yüzleşmeye yetecek kadar enerji toplamaya çalışıyordu. Bir başka cinayet soruşturması daha. Bu gece verdiği kararlarla ilgili pek çok soruya maruz kalacaktı. Failin daha önce yaptıklarını tekrar etmesine bağlamıştı bütün umutlarını. Ancak adam bunu kullanarak aldatmıştı hepsini. Sonuç, yüzleşmek zorunda olduğu bir fiyaskoydu.

Olay yeri güvenlik kordonun etrafında dizilmiş polislerden bazıları ona bakıyorlardı. Ne kadar yorgun olursa olsun arabada daha fazla saklanamazdı. Korsak'ın termosundaki kahveyi hatırladı. Berbat da olsa bir yudum kafeine ihtiyacı vardı. Tam koltuğunun arkasında duran termosa uzanıyordu ki aniden durdu.

Kafasını kaldırıp, devriye arabalarının arasına dağılmış kolluk kuvvetlerine baktı. Bir kara kedi gibi atak ve zarif, etrafta gezinen Gabriel Dean'i gördü. Ellerinde fenerlerle zemini tarayan polisleri gördü. Ama Korsak'ı göremiyordu ortalıkta.

Arabadan inip, tuzak ekibinin de bir parçası olan Memur Doud'ın yanına gitti. "Dedektif Korsak'ı gördün mü?" diye sordu. "Hayır efendim."

"Sen geldiğinde burada değil miydi? Cesedin başında durmuyor muydu?"

"Bugün hiç görmedim."

Ağaçların arasına, Gabriel Dean'le karşılaştığı tarafa baktı. Korsak hemen arkamdan koşuyordu. Ama beni yakalayamamıştı. Buraya da dönmemiş...

Mezarlık boyunca koştuğu rotayı takip ederek ağaçlara doğru yürümeye başladı. Koşarken yaptığı şeye o kadar yoğunlaşmıştı ki Korsak'a ne olup bittiğine dikkat etmemişti. Kendi korkularını, küt küt atan kalbini, yüzünü yalayan gece rüzgârını hatırlıyordu. Ona yetişmeye çalışan Korsak'ın hırıltılarını da hatırlıyordu. Ancak adam sonra geride kalmış, Rizzoli de dönüp bakmamıştı bile.

Elinde feneri, sağı solu tarayarak ilerliyordu şimdi, eskisinden de hızlı. Bu rotayı mı takip etmişti? Hayır, hayır, bu mezar taşlarının yanından geçmemişti. Solundaki dikilitaşlardan birini tanıdı.

Tam o dikilitaşa yönelmişti ki Korsak'ın bacaklarına takılıp düşüyordu az daha.

Koca gövdesi granitin gölgesine karışmış, bir mezar taşının dibinde yatıyordu. Hemen diz çöktü ve adamı sırt üstü çevirirken yardım çağırdı. Şişmiş yüzüne bakmak yetmişti adamın kalp krizi geçirdiğini anlamaya.

Eliyle adamın boynunu yoklayıp, çaresizce nabız bulmaya çalışırken kendi parmaklarındaki nabızla karıştırdığı oldu. Ama adamın kalbi atmıyordu işte.

Yumruğuyla adamın göğsüne vurdu var gücüyle. Ama bu yumruk bile uyandıramamıştı kalbini.

Sonra Korsak'ın kafasını geriye yatırıp içeri hava girebilsin diye çenesini ayırdı. Önceden adamdan iğrenmesine neden olan bir sürü şey vardı. Ter ve sigara kokusu, hırıltılı nefesi, yapış yapış elleri. Ama şimdi ağzını onun ağzına yapıştırıp ciğerlerine hava üflerken bunların hiçbirinin bir önemi kalmamıştı. Adamın göğsünün şiştiğini hissetti. Hava ciğerlerden geri dönerken bir hırıltı da çıkarmıştı. Hemen ellerini göğsünde birleştirip kalp masajı yapmaya başladı. Diğer polisler yardıma geldiğinde kolları titremeye başlamışken ter içinde kalmıştı. Adamın göğsüne masaj yaparken bir yandan da kendini suçlayıp duruyordu. Onu nasıl bırakmış burada? Neden kaybolduğunu fark etmemişti? Kasları yanıyor, dizleri acıyordu ama durmadı. En azından bu kadarını borçluydu bu adama ve bu kez onu bırakmayacaktı.

Bir ambulansın siren sesi yaklaşıyordu.

Sağlık görevlileri geldiğinde o masaja devam ediyordu. Birileri kolundan tutup kaldırmasa bırakacağı da yoktu. Görevliler acil müdahaleyi devralıp koluna serum takarken Rizzoli geride durup bekledi, bacakları titreyerek. Korsak'ın kafasını geriye yatırıp boğazından içeri bir larinjoskop borusu soktular.

"Ses tellerini göremiyorum!"

"Tanrım, adamın boynu kocaman."

"Yardım et doğrultalım."

"Tamam. Şimdi bir daha dene!"

Görevli Korsak'ın çenesini zar zor ayırıp larinjoskopu soktu tekrar. Kocaman boynu ve şişmiş diliyle yeni kesilmiş bir boğaya benziyordu Korsak. "Tüpü soktum!"

Korsak'ın gömleğini açıp kıllı göğsüne EKG aletini taktılar. Monitörde tırtıklı bir çizgi belirmişti.

"Devam!"

Cihazdan elektrik akımı gönderildi. Şokun etkisiyle adamın koca gövdesi yerden kalktı ve külçe haline yığıldı yeniden. Polislerin fenerleri bütün detayları acımasızca ortaya koyuyordu. Kocaman bira göbeği ve şişman adamların genelde en büyük sıkıntılarından biri olan sarkık, kadınsı göğüsleri ortaya çıkmıştı.

"Pekâlâ, bir ritim var. Sinüs dalgası..."

"Başlayalım mı?"

"Doksan sistol. Götürelim onu buradan!"

Korsak'ı ambulansa bindirmişler, ambulansın ışıkları gecenin karanlığına karışmıştı ama Rizzoli hâlâ olduğu yerde duruyordu. Yorgunluktan hissiz kalmıştı; adamın arkasından baktı endişeyle. Acil servis onu bekliyordu. Bir sürü iğne, bir sürü tüp. Karısını aramalıydı belki ama kadının adını bile bilmiyordu ki. Hatta adamın özel hayatıyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Kurban Yeager'lar hakkında, birlikte çalıştığı kanlı canlı adamdan daha çok şey biliyor olması dayanılmaz bir üzüntü yarattı içinde. Kanlı canlı ortağını yüz üstü bırakmıştı.

Adamın az önce yatmakta olduğu yere baktı. Çimenler ezilip dümdüz olmuştu. Nefes nefese arkasından geldiği anları hatırlamaya çalıştı. Yere düşmeden önce göğsünü tutmuş muydu? Yardım çağırabilmiş miydi?

Çağırsa bile duymazdım. Gölgelerin peşinden gitmekle meşguldüm. Kendi gururumu kurtarmaya çalışıyordum.

"Dedektif Rizzoli?" dedi Memur Doud. Adam o kadar sessiz gelmişti ki yanında durduğunu bile fark etmemişi Rizzoli.

"Evet?"

"Maalesef bir tane daha bulduk."

"Ne?"

"Bir ceset daha var."

Rizzoli öyle afallamıştı ki hiçbir şey söyleyemeden Doud'ı takip etti ıslak çimenlerin üzerinde. İleride gördüğü ışıklar gittikleri yeri belli ediyordu. İlk çürüme kokusu burnuna geldiğinde güvenlik görevlisinin yattığı yerden yüz metre kadar ötedeydiler.

"Kim buldu bunu?" diye sordu Rizzoli.

"Ajan Dean."

"Neden buraya kadar gelmiş?"

"Her yeri arıyordu herhalde."

Yaklaştıklarında Dean dönüp Rizzoli'ye baktı. "Galiba Karenna Ghent'i bulduk," dedi.

Siyah saçları dağılmış, saklanmak için etrafına yapraklar serpilmiş halde, bir mezarın üstünde yatıyordu kadın. Herhalde öleli epey bir zaman olmuştu ki, göbeği şişmiş, burun deliklerinden sıvı gelmeye başlamıştı. Ama asıl karın bölgesine yapılan korkunçluğun yanında bu detayların bir etkisi kalmamıştı. Rizzoli açık yaraya baktı. Boydan boya yarılmıştı kadının karnı.

Bir an ayaklarının altındaki yer kaydı ve arkaya sendeledi Rizzoli. Düşmemek için bir şeylere tutunmaya çalışırken onu yakalayan Dean olmuştu.

"Bu bir tesadüf değil," dedi Dean.

Bakışları hâlâ o korkunç yaranın üzerinde sabit, konuşmadan duruyordu Rizzoli. Başka kadınlarda da görmüştü benzer yaraları. Bundan da sıcak bir yaz mevsimiydi hatırladığı.

"Haberleri seyretmiş olmalı," dedi Dean. "Baş dedektif olduğunu biliyor. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor seninle. Bu artık onun için bir oyun."

Adamın dediklerini duymuştu ama ne demek istediğini anlamamıştı. "Ne oyunu?"

"İsmi görmedin mi?" Dean fenerini mezar taşındaki yazıya çevirdi:

Sevgili bir koca ve bir baba
Anthony Rizzoli
1901-1962

"Seninle alay ediyor," dedi Dean.

13

Korsak'ın yatağının yanında oturan kadının uzun, kahverengi saçları günlerdir yıkanmamış, taranmamış gibiydi. Elleri kucağında, bir manken gibi cansız, boş gözlerle bakıyordu yataktan tarafa. Rizzoli ise kapıda durmuş, içeri girip girmemek konusunda kendiyle mücadele ediyordu. Nihayet kadınla göz göze gelince çekip gitmek için geç kaldığını anladı.

Yatağın yanına gitti. "Bayan Korsak?" dedi.

"Evet?"

"Ben Dedektif Rizzoli. Jane. Lütfen bana Jane deyin."

Kadının yüzündeki boş ifadeden bu ismi ilk defa duyduğu anlaşılıyordu.

"Ben sizin isminizi bilmiyorum yalnız," dedi Rizzoli.

"Diane." Kadın bir süre sessiz kaldıktan sonra kaşlarını çatıp: "Affedersiniz. Kimim demiştiniz?"

"Jane Rizzoli. Boston Emniyet Teşkilatı'ndanım. Bir vakada kocanızla birlikte çalışıyorduk. Belki sözü geçmiştir."

Diane belli belirsiz omuz silkip kocasına baktı. Bakışlarda ne acı ne de korku vardı. Yalnızca uyuşuk bir yorgunluk.

Rizzoli bir süre sessizce durdu yatağın başında. Ne çok tüp var, diye düşündü. Bir sürü cihaz. Ve hepsinin ortasında, hissiz bir et yığını halinde yatan Korsak. Doktorlar adamın kalp krizi geçirdiğini onaylamıştı. Şimdi kalp ritmi normale dönmüştü ama bilinci hâlâ yerine gelmemişti. Açık ağzına plastik bir yılan gibi nefes tüpü yerleştirilmişti. Yatağın başındaki askıda sidik torbası duruyordu. Adamın üzerindeki örtü bir tek ayıp yerlerini örtüyordu. Göğsü ve karnı ortada kalmış, açıkta kalan kıllı ayaklarının sararmış tırnakları görünüyordu. Rizzoli bu ayrıntıları ister istemez kaydederken, bir yandan da adamı en savunmasız anında görüp

mahremiyetine saldırmış gibi utanıyordu kendinden. Ama yine de bakmadan edemiyordu. Gözleri her gizli ayrıntıya, Korsak'ın uyanık olsa görmesini istemeyeceği her şeye takılı kalmıştı.

"Tıraş olması gerekiyor," dedi Diane.

Ne kadar eften püften bir dert olsa da Diane'in o ana kadar söylediği en dişe dokunur şey de bu olmuştu. Elleri hareketsiz kucağında, tek bir kasını bile kıpırdatmadan oturup duruyordu.

Rizzoli kadını rahatlatacak doğru sözleri bulmak için uğraşıyordu başından beri. Nihayet klişe bir şey bulmuştu.

"O mücadeleci bir insan. Kolay kolay pes etmeyecektir."

Sözleri dipsiz bir kuyuya düşmüştü sanki. En ufak bir kıpırtı yoktu. Uzun bir sessizlikten sonra Diane'in mavi gözleri Rizzoli'ye döndü tekrar.

"Affedersiniz, ismim ne demiştiniz?"

"Jane Rizzoli. Kocanızla birlikte bir vakaya bakıyorduk.

"Ah. Siz osunuz demek."

Rizzoli suçluluk duymuştu. Ben oyum. Onu terk eden benim. Kendi berbat gecemi kurtarabilmek için onu karanlıkta tek başına bırakan benim, evet.

"Teşekkür ederim," dedi Diane.

Rizzoli kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Yaptıklarınız için. Ona yardım ettiğiniz için." Rizzoli kadının mahmur gözlerine baktığında göz bebeklerinin ne kadar küçülmüş olduklarını fark etti ilk defa. Anesteziden çıkmış gibi, diye düşündü. Diane Korsak narkozun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı sanki.

Rizzoli Korsak'a baktı. Ghent'lerin cinayet mahalline çağırdığı gece nasıl sarhoş geldiğini hatırladı. O gece adli tıbbın otoparkında konuşurlarken

adamın eve gitmek istemediğini hissetmişti. Her akşam karşılaştığı manzara bu mu oluyordu acaba? Boş bakışlı, robot sesli bu kadın.

Bana hiç anlatmadın. Ben de sorma zahmetinde bulunmamıştım zaten.

Yatağın dibine gidip adamın elini sıktı. Terli ellerinden nasıl iğrendiğini hatırladı. Bugün hariç; şimdi Korsak da onun elini sıksa nasıl sevinecekti. Ama adamın eli hareketsizdi.

Nihayet eve girdiğinde saat sabah on birdi. İki kilidi özenle kilitledikten sonra zinciri de taktı. Eskiden olsa bütün bu kilitlerin paranoyanın eh belirgin işareti olduğunu düşünürdü; eskiden olsa tek bir kilit ve yatağının başında duran silahı yeterli olurdu. Ama bir yıl önce Warren Hoyt hayatını değiştirmişti işte. Kapının üstündeki onca kilide ve zincire bakınca, kendini korumak için hayattan kopan şiddet kurbanlarına ne kadar benzediğini fark etti birden.

Bunu ona Cerrah yapmıştı.

Şimdi de bu yeni fail, Dominator, Rizzoli'nin kapısının arkasında bekleyen diğer canavarların arasına katılmıştı. Gabriel Dean, Karenna Ghent'in cesedinin bırakıldığı mezarın tesadüfen seçilmediğini hemen anlamıştı. Gerçi mezarın sahibi olan Anthony Rizzoli akrabası değildi ama fail istediği mesajı iletmeyi başarmıştı.

Dominator adımı biliyor.

Evi tamamen kolaçan edene kadar çıkarmadı silahının kılıfını. Fazla büyük bir ev olmadığı için, mutfağa ve salona bir göz attıktan sonra kısa koridorun sonundaki yatak odasına girip dolaba, yatağın altına bakması bir dakika sürmemişti bile. Bütün bunlar bittikten sonra kılıfı çıkarıp silahını yatağın başındaki etajerin çekmecesine koydu. Sonra da soyunup banyoya girdi. İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledi –yine otomatik ve tamamen gereksiz bir refleks. Ama bunu yapmadan duşa girip perdeyi kapatma cesaretini bulamıyordu içinde. Birden içeride yalnız olmadığını hissedip ürperdi. Perdeyi hızla açıp boş banyoya baktı. Su omuzlarından aşağı akıyor, kalbi küt küt atıyordu.

Musluğu kapattı. Sırtını duşun duvarına dayayıp derin derin nefes alarak nabzının normale dönmesini bekledi. Bunca panik sırasında bile olsa havalandırma fanının sesini duyabiliyordu. Normalde kulak kabartmayacağı bu sesler şimdi her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu sanki.

Kalbinin atışı normale döndüğünde üşümeye başladı. Duştan çıkıp kurulandıktan sonra eğilip ıslanmış yeri sildi. İş başındayken sergilediği sıkı polis görüntüsü bir yana, şimdi tir tir titreyen bir et parçasından farkı kalmamıştı. Aynada, korkunun onu nasıl değiştirdiğine baktı. Karşısında duran bu kadın iyiden iyiye zayıflamış; zayıftan sıskaya doğru değişmeye başlamıştı. Bir zamanlar köşeli ve güçlü hatlara sahip olan yüzü şimdi enikonu incelmiş, gözleri çökük yuvalarında kocaman kalmıştı.

Aynadan kaçıp yatak odasına gitti. Saçları ıslak ıslak yatağa gömülüp gözleri açık, uzandı. Birkaç saat uyuması gerektiğini biliyordu. Ama panjurlardan içeri gün ışığı sızıyor, aşağıdan trafik gürültüleri geliyordu. Neredeyse otuz saattir uyumamış, on iki saattir hiçbir şey yememişti. Ama yine de uyumaya ne isteği ne de gücü vardı. Sabahki olaylar sinir sistemine üşüşmüş, hatıralar tekrar tekrar su yüzüne çıkar olmuştu. Güvenlik görevlisinin kesik boğazı canlandı gözünde. Saçları yapraklara karışmış halde Karenna Ghent'i hatırladı.

Ve de Korsak, vücuduna tüpler ve kablolar bağlanmış haliyle.

Bu üç görüntü gözünün önünde dönüp duruyor, bir türlü kurtulamıyordu onlardan. Kafasındaki uğultuyu da susturamıyordu. Delilik böyle bir şey miydi acaba?

Dr. Zucker birkaç hafta önce terapi görmesini tavsiye etmiş, Rizzoli de kızıp terslemişti adamı. Şimdiyse adamın; sözlerinde, bakışlarında, onun bile farkında olmadığı bir şeyler tespit etmiş olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Cerrah'ın, hayatını sarsmasından bu yana, akıl sağlığında oluşan çatlaklar daha da derinleşiyor ve genişliyordu.

Telefonun sesiyle uyandı. Gözlerini daha yeni kapamıştı sanki. Telefona uzanırken hissettiği tek şey, biraz olsun dinlenmesine izin verilmediği için

öfke olmuştu. Kısa ve sert açtı telefonu: "Rizzoli."

"Ee... Dedektif Rizzoli, ben adli tıptan Yoshima. Dr. Isles, Ghent otopsisine gelmenizi bekliyordu da."

"Geleceğim."

"Şey, ama başladık biz..."

"Saat kaç?"

"Dörde geliyor. Size çağrı da attık ama cevap vermediniz."

Aniden kalkınca başı dönmüştü. Yatağın başındaki saate baktı: 3:52. Hem alarmı hem de çağrı cihazını duymamıştı. "Affedersiniz," dedi. "Hemen geliyorum."

"Durun bir saniye. Dr. Isles sizinle konuşmak istiyor." Önce metal tepsiye bırakılan aletlerin tangırtısını duydu; sonra Dr. Isles'ın sesi geldi. "Dedektif Rizzoli, geliyorsunuz değil mi?"

"Yarım saat içinde oradayım."

"O halde sizi bekleriz."

"Sizi işinizden alıkoymak istemem."

"Dr. Tierney de gelecekmiş. Bunu ikiniz de görün istiyorum."

Bu çok sıra dışı bir durumdu. Elinin altındaki onca patologa rağmen neden emekli olmuş bir adamı istemişti ki?

"Bir sorun mu var?" diye sordu Rizzoli.

"Kurbanın karnındaki yara," dedi Dr. Isles. "Basit bir kesik değil. Cerrahi bir işlem uygulanmış."

Rizzoli geldiğinde Dr. Tierney giyinmiş, otopsi odasında bekliyordu. Yüzüne taktığı plastik maskenin altından üzgün ifadesi okunabiliyordu. Odadaki herkeste kasvetli bir hava vardı aslında. Rizzoli'nin geldiğini görünce sessizce dönüp bakmakla yetindiler. Rizzoli artık Ajan Dean'i gördüğüne şaşırmıyordu. Adama sessizce baş selamı verirken birkaç saat uyumayı başarıp başaramadığını merak etti. Gözlerinde ilk kez yorgunluğun izleri okunuyordu. Bu soruşturmanın ağırlığının altında Gabriel Dean bile ezilmeye başlamıştı demek.

"Ne kaçırdım?" diye sordu Rizzoli. Henüz cesede bak bakmaya cesaret edemediği için bakışları Isles'ın üzerindeydi.

"Harici muayeneyi bitirdik. Lif örnekleri, tırnak araları, saç ve kıl taraması tamamlandı."

"Vajina muayenesi?"

Isles başını salladı. "Hareketli sperme rastlandı." Rizzoli nihayet bir nefes alıp Karenna Ghent'in cesedine döndü. Kötü koku o kadar güçlüydü ki, burnunun altına hayatında ilk kez sürdüğü Vicks'in mentolünü bile bastırıyordu. Artık midesine güvenemiyordu. Son birkaç haftadır işler o kadar kötü gitmişti ki, meslek hayatı boyunca onu başarılara taşıyan yeteneklerine ve gücüne inancı sarsılmıştı. Odaya girerken korktuğu şey otopsinin kendisi değil, ona vereceği tepkiydi. Nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyor, hatta bunu kontrol etmekten aciz hissediyordu kendini. Onu en çok korkutan da buydu zaten.

Neyse ki, evde bir şeyler atıştırıp geldiği için bu eziyete boş mideyle katlanmayacaktı. Kötü kokulara rağmen, cesedin görüntüsüne rağmen en ufak bir mide bulantısı hissetmemesi içini rahatlatmıştı. Kadının iyice yeşermiş kamına bakarken kendini bırakmamaya kararlıydı. Ama yine de bütün dikkatiyle bakmaya cesaret edemiyordu henüz. Onun yerine öncelikle kadının boynuna, ölüm sonrası ciltte oluşan renk değişimlerine rağmen hâlâ kolaylıkla görülebilen halka şeklindeki izlere baktı. Bunlar, katilin parmaklarının bıraktığı izlerdi.

"Elle boğulmuş," dedi Isles. "Gail Yeager gibi."

Birini öldürmenin en mahrem yolu, demişti Dr. Zucker. Burun buruna. Elleriniz onun etine saplanmış, boğazını sıkarken canının çekildiğini hissediyorsunuz.

"Peki röntgen çekimleri?"

"Soldaki tiroit bezinde çatlak var."

Dr. Tierney araya girdi: "Bizi endişelendiren, boynu değil. Bu yara. Eldiven takmanızı tavsiye ederim Dedektif. Kendiniz bakmak zorunda kalacaksınız." Rizzoli doktor gösterdiği dolaba gidip eldivenleri takarken hiç acele etmemiş, bu fırsattan yararlanarak kendini toparlamaya çalışmıştı. Nihayet eldivenleri taktıktan sonra masaya döndü.

Dr. lsles tepedeki ışığı karnın alt kısmına çevirmişt. Yaranın uçları, açılmış dudaklar gibi duruyordu.

"Deri katmanı düzgün, tek bir hamlede kesilmiş," dedi Dr. lsles. "Tırtıksız bir bıçakla. Deri yarıldıktan sonra kesik daha da derine inmiş. Önce yüzeydeki bağdokusu, sonra kaslar ve son olarak da leğen kemiği üzerindeki karın zarı."

Rizzoli ağız gibi açılmış kesiğe bakarken bıçağıtan tu eli, kesiği tek bir seferde bitirecek kadar kendine güvenen o eli düşündü.

Alçak sesle sordu: "Bu yapılırken kurban yaşıyormuş?"

"Hayır. Hiç kanama olmamış. Bu, ölüm sonrası, hastanın kalbi durduktan, kan dolaşımı bittikten sonra yapılmış. Bu işlemin yapılış şekline bakıldığında, failin cerrahi deneyimi olduğu anlaşılıyor. Bunu daha önce de yapmış olmalı."

"Buyurun Dedektif, kesiği bir de siz inceleyin," dedi Dr. Tierney.

Lastik eldivenlerinin altındaki elleri buz kesmişti birden. Elini yavaşça kesikten aşağı, Karenna Ghent'in leğen kemiğine doğru soktu. Orada ne bulacağını biliyordu aslında ama yine de sarsılmıştı. Dr. Tierney'ye

baktığında adamın gözlerinde onaylar bir bakış gördü. "Rahim alınmış," dedi Tierney.

Rizzoli elini çekti hemen. "Bu o," dedi sessizce. "Warren Hoyt yapmış bunu."

"Ancak diğer bütün belirtiler Dominator'un tarzına uyuyor," dedi Gabriel Dean. "Kadını kaçırması, sonra boğması. Ölüm sonrası ilişkiye girmesi..."

"Bu hariç," dedi Rizzoli, kesiğe bakarken. "Bu, Hoyt'un fantezisi. Onu tahrik eden şey bu. Karnı yarması, kadını kadın yapan ve ona, bir erkeğin asla sahip olamayacağı bir güç veren organı alması Hoyt'a özgü." Dosdoğru Dean'e baktı. "Bunu daha önce de yapmıştı."

"Buna ikimiz de şahit olduk," dedi Dr. Tierney, Dean'e. "Geçen yıl Hoyt'un kurbanlarının otopsilerini ben yaptım. Bu onun tekniği."

Dean şüpheli bir ifadeyle kafasını salladı. "İki farklı katil mi var şimdi? Benzer teknikler."

"Dominator ve Cerrah," dedi Rizzoli. "Birbirlerini bulmuşlar."

14

Rizzoli arabasında oturmuş, fandan gelen sıcak havanın da etkisiyle boncuk boncuk terliyordu. Otopsi odasında yaşadığı ürpertiyi gecenin sıcak dalgası bile uzaklaştıramıyordu. Hasta oluyorum herhalde, diye düşündü, şakaklarını ovuştururken. Kaç gündür hiç durmamıştı ve bu, etkisini gösteriyordu eninde sonunda. Şu anda yapmak istediği tek şey yatağa gömülüp bir hafta deliksiz bir uyku çekmekti.

Doğruca eve gitti. İçeri girdikten sonra her zamanki gibi ortalığı kolaçan etti. Bunu yapmazsa akıl sağlığını koruyamayacağından korkuyordu artık. Kapıyı kilitlerken, zinciri yuvasına geçirirken her şeye özenle dikkat ediyordu. Ancak güvenlik prosedürünü tamamlayıp, evdeki bütün dolapları açıp baktıktan sonra çıkarabildi ayakkabılarını ve üstündekileri. Üstünde yalnızca iç çamaşırları olduğu halde yatağa oturup şakaklarını ovuşturdu. Ecza dolabında aspirin kalmış mıdır diye merak ediyor ama kalkıp bakmaya mecali olmadığını hissediyordu.

Aniden kapı çaldı. Ayağa fırlarken nabzı yine yükselmiş, vücudundaki bütün sinirler alarm vermeye başlamıştı. Misafir beklemiyordu; istemiyordu da.

Kapı yine çaldı. Bu ses sanki bütün sinir uçlarına batıyor gibiydi. Salona gidip diyafonun düğmesine bastı. "Evet?"

"Benim, Gabriel Dean. Yukarı gelebilir miyim?"

Bu, duymayı beklediği son sesti. O kadar şaşırmıştı ki bir an cevap veremedi.

"Dedektif Rizzoli?" dedi Dean.

"Konu neydi Ajan Dean?"

"Otopsi. Konuşmamız gereken şeyler var."

Dış kapıyı açarken bir yandan da bunu yaptığına pişman olmuştu. Dean'e güvenmiyordu ama şimdi onu güvenli sığınağına almak üzereydi. Düşüncesizce düğmeye basmış, karar verilmişti. Artık fikrini değiştiremezdi de.

Adam kapıyı çaldığında üzerine ancak bir bornoz geçirebilmişti. Vizörün balık gözü merceğinde adamın keskin hatları bozuluyordu. Bütün kilitleri açarken o bozulmuş görüntü zihnine kazınmıştı bile. Oysa hakikat o kadar da tehlikeli değildi. Karşısında duran adamın gözleri yorgun, yüzü ise hiç uyumadan tanık olunmuş onca dehşetle gerilmişti.

Ama ilk sorusu Rizzoli'yle ilgili olmuştu: "Nasıl gidiyor?"

Rizzoli bunun altındaki imayı anlamıştı: İyi gitmiyordu demek. Göz kulak olunması gereken, parça parça dağılmak üzere olan bir polis.

"Ben iyiyim," dedi Rizzoli.

"Otopsiden sonra durmadın. Konuşamadık bir türlü."

"Ne konuda?"

"Warren Hoyt hakkında."

"Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Korkarım bu dediğin bütün gece sürer. Ve de ben çok yorgunum." Bornozuna daha bir sıkı sarıldı. Onun için profesyonel görünmek her zaman önemli olmuştu. Olay yerine giderken bile mutlaka üzerine bir ceket geçirirdi. Şimdiyse Dean'in karşısında, üzerinde iç çamaşırları ve bir bornozla duruyordu ve bu savunmasızlık hissinden hiç hoşlanmamıştı.

Vermek istediği mesajın farkında olarak kapıya uzandı. Evet, bu konuşma sona ermişti.

Ama adam yerinden kıpırdamadı. "Bak, hata yaptığımın farkındayım. Seni en başından dinlemem gerekirdi. İlk fark eden sen olmuştun. Hoyt'la

paralellikleri anlayamamışım."

"Çünkü onu tanımıyorsun."

"Anlat o zaman. Birlikte çalışmak zorundayız Jane."

Rizzoli'nin gülüşü cam gibi keskindi. "Şimdi de takım çalışmasına heveslendin ha? Sende bir değişiklik var."

Adamın gitmeye niyeti olmadığını anlayan Rizzoli dönüp salona doğru yürüdü. Dean de kapıyı kapatıp onu takip etti.

"Bana Hoyt'u anlat."

"Dosyasını okusana."

"Okudum bile."

"Merak ettiğin her şey orada yazılı."

"Her şey değil."

Rizzoli dönüp adama baktı. "Başka ne kaldı ki?"

"Senin bildiğin her şeyi ben de bilmek istiyorum."

Adamın ona doğru bir adım atmasıyla içinde endişe dolu bir ürperti hissetti. Karşısında çıplak ayakla, savunmasız duruyordu ve bu saldırıya karşı koymaya gücü yoktu. Evet, adamın istekleri ve üstündeki bornozu delip geçen bakışları saldırı gibiydi.

"İkinizin arasında bir çeşit duygusal bağ var," dedi Dean.

"Şuna bağ deme."

"Sen ne isim veriyorsun peki?"

"O suçluydu. Ben de onu köşeye sıkıştıran polis. Bu kadar basit."

"Duyduklarıma bakılırsa o kadar da basit değilmiş. Sen kabul etmesen de, aranızda bir bağ var. O da hayatına tekrar girmek istiyor zaten. Karenna Ghent'in bırakıldığı mezar tesadüfen seçilmiş değildi."

Rizzoli hiçbir şey söylemedi. Bunu inkâr edemezdi.

"O da senin gibi bir avcı," dedi Dean. "İkiniz de insan avcılarısınız. Aranızdaki bağlardan biri bu. Ortak bir yönünüz var."

"Ortak yönümüz falan yok."

"Ama birbirinizi anlıyorsunuz. Sen ne hissediyorsun bilmiyorum ama bence onunla bir bağ var aranızda. Adamın Dominator üzerindeki etkisini herkesten önce sen fark ettin. Bizden çok öndeydin yani."

"Ve sen deli doktoruna gitmem gerektiğini düşündün."

"Evet. O zaman öyle düşünmüştüm."

"Madem öyle artık deli değilim. Dahi mi oldum şimdi?'

"Onun zihnini en iyi okuyan insan sensin. Bir sonraki adımının ne olduğunu anlamamıza yardım edebilirsin. Bu adam neyin peşinde?"

"Ben nereden bileyim?"

"Ama sen ona diğer bütün polislerden daha yakınsın."

"Yakın mı? Adı bu mu yani? O orospu çocuğu az daha öldürüyordu beni."

"Ama cinayetten daha yoğun bir yakınlaşma yoktur. Öyle değil mi?"

Onun unutmaya çalıştığı bir gerçeği dile getirdiği için nefret ediyordu adamdan. Asla kabullenemeyeceği bir şeye işaret ediyordu: O ve Warren Hoyt sonsuza kadar bağlanmışlardı.

Korku ve nefret, her zaman sevgiden çok daha güçlü duygulardır. Rizzoli kanepeye çöktü. Eskiden olsa karşı koyardı. Eskiden olsa göze göz, dişe diş savaşırdı karşısına çıkan kim olursa olsun. Ama bu gece yorgundu; hem de

çok yorgun. Dean'in sorularına karşı koymaya takati kalmamıştı. Zaten adamın, istediği soruların cevabım alana kadar pes etmeye niyeti yok gibiydi. Rizzoli kaçınılmaz olana teslim olup bu konuşmayı bir an önce bitirmek, bir an önce yalnız kalmak istiyordu.

Kendini avuç içlerindeki yaralara bakarken yakaladı. Bunlar Hoyt'un bıraktığı görünür yaralardı. Oysa bir de o kadar görünür olmayanlar vardı. Kaburgasındaki çatlaklar ve kırık birkaç kemik gibi. En görünmez olanlar ise, depremin yarattığı çatlaklar gibi, Rizzoli'nin hayatını ortadan ikiye bölen kırık çizgileriydi. Ve de son birkaç haftadır bu çatakların genişlemeye başladığını hissediyordu.

"Orada olduğunu bilmiyordum," diye konuştu fısıldayarak. "O kilerde hemen arkamda duruyormuş. O evde..."

Dean hemen karşısında bir yere oturmuştu. "Onu sen bulmuştun. Nereye bakacağını bilen tek polis sendin."

"Evet."

"Neden peki?"

Rizzoli önce omuz silkti, sonra da güldü. "Acemi şansı."

"Hayır, bu kadar basit olamaz."

"Hak etmediğim övgüler almaya niyetim yok."

"Seni yeterince övdüğümü sanmıyorum Jane."

Kafasını kaldırıp adamın direkt ona bakmakta olduğunu görünce utancından saklanacak delik aradı Rizzoli. Ama böyle delici bakışlardan kaçıp saklanabileceği bir delik yoktu. O da bunun farkında mı acaba, diye düşündü Rizzoli. Kendimi kadar çıplak hissettiğimi biliyor olabilir mi?

"Kilerde ne olduğunu anlat bana," dedi Dean.

"Ne olduğunu biliyorsun. Raporumda yazıyor."

"Raporlarda söylenmeyen şeyler vardır."

"Başka anlatacak bir şey yok ki."

"Bir denesen?"

Rizzoli'nin içinde bir öfke kabarmıştı. "Bu konuda düşünmek istemiyorum."

"Ama yine de oraya dönmeden edemiyorsun. Öyle değil mi?" Adamın ne tür bir oyun oynadığını ve onun da bu oyuna nasıl kolayca bulaştığını düşünüyordu Rizzoli. Daha önce de karizmatik erkeklerle tanışmıştı. Bakışlarıyla insanın başını döndüren erkekler. Rizzoli bu tip adamlarla arasında mesafe bırakmayı bilmişti hep. Onlar, zavallı ölümlülerin dünyasında genetik olarak şanslı bir azınlıktı. O böyle adamlarla işi olmazdı; bu adamların da onunla. Ama bu gece onda Gabriel Dean'in ihtiyaç duyduğu bir şey ve adam bunu elde etmek için bütün cazibesini kullanmaya hazırdı. İşe yarıyordu da. Daha önce hiçbir erkek bu kadar kafasını karıştırmamış, onu bu kadar tahrik etmemişti.

"Seni kilerde kapana kıstırmıştı," dedi Dean.

"Tıpış tıpış girmişim tuzağa. Farkında değildim."

"Neden?"

Bu şaşırtıcı soru Rizzoli'nin duraksamasına neden olmuştu. O günü düşünüyordu. Açık kiler kapısının ağzında, merdivenden aşağı inmeye korkarkenki hali geldi gözünün önüne. Evin boğucu sıcaklığını ve nasıl ter içinde kaldığını hatırlıyordu. Korkunun vücudundaki bütün sinirleri nasıl alevlendirdiğini hatırlıyordu. Evet, bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Merdivenin dibinde onu neyin beklediğini anlamıştı.

"Sorun neydi Dedektif?"

"Kurban," diye fısıldadı Rizzoli.

"Catherine Cordell mi?"

"Kadın kilerdeydi. Bir yatağa bağlanmış halde..."

"Yem."

Rizzoli gözlerini kapattı. Cordell'in kanının ve nemli toprağın kokusu gelmişti burnuna yeniden. Kendi ekşi ter kokusu. "Ben de yedim. Yemi yutmuştum."

"Yutacağını biliyordu."

"Anlamalıydım..."

"Ama sen kurbandan başka bir şey düşünmüyordun ki. Cordell'i yani."

"Onu kurtarmak istiyordum."

"Hatan da bu olmuş."

Rizzoli gözlerini açıp öfkeyle baktı adama. "Hata mı?"

"Önce bölgenin emniyetli olup olmadığını araştırmamışsın. Saldırıya davetiye çıkarmışsın. En temel hatayı unutmuşsun. Senin gibi yetenekli birinin bunu yapması şaşırtıcı."

"Sen orada değildin. Yüz yüze kaldığım durumu bilmiyorsun."

"Raporunu okudum."

"Cordell aşağıdaydı. Yaralıydı..."

"Sen de her insan ne yaparsa onu yaptın. Onu kurtarmaya çalıştın."

"Evet."

"Ve de başını belaya soktun. Polis gibi düşünmeyi unuttun çünkü."

Rizzoli'nin öfkeli bakışları adamı biraz olsun rahatsız etmişe benzemiyordu. Yüzünde aynı hareketsiz ifade, kendinden emin bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

"Hiçbir zaman bir polis gibi düşünmeyi unutmadım ben," dedi Rizzoli.

"Ama o kilerde unutmuşsun işte. Kurbanın, dikkatini dağıtmasına izin vermişsin."

"Kurbanlar her zaman ilk önceliğim olmuştur."

"İkinizin de hayatını tehlikeye atmak pahasına mı? Bu mantıklı mı?"

Mantıklı. Evet, Gabriel Dean böyleydi işte. Rizzoli, yaşayanlara da ölülere de aynı duygusuzlukla bakabilen böyle bir adam tanımamıştı daha önce.

"Onu ölüme terk edemezdim," dedi. "Benim... benim ilk düşüncem bu oldu."

"Onu tanıyor muydun? Cordell'i yani?"

"Evet."

"Arkadaşın mıydı?"

"Hayır." Rizzoli hiç düşünmeden cevap verince Dean'in kaşları havaya kalktı şüpheyle. Rizzoli derin bir nefes alı konuşmaya devam etti: "Cerrah soruşturmasının bir parçasıydı. Hepsi bu."

"Kadından hoşlanmamış mıydın?"

Dean'in delici bakışlarından rahatsız olan Rizzoli duraksadı. "Ona bir türlü ısınamamıştım. Bunu söylemem yeterli." Onu kıskanmıştım. Güzelliğini. Ve Thomas Moore'u üzerinde bıraktığı etkiyi.

"Ama Cordell kurbandı," dedi Dean.

"Ne olduğundan emin değildim. İlk başta yani. Ama sonradan anladım ki, o da Cerrah'ın hedeflerinden biriydi.

"Kendini suçlu hissetmiş olmalısın. Ondan şüphelendiğin için."

Rizzoli hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden miydi onu kurtarmaya bu kadar can atmam Rizzoli bu sorudan rahatsız olarak oturduğu yerde doğruldu. "Kadın tehlike altındaydı. Başka nedene ihtiyaç duymadım haliyle."

"İhtiyatı elden bırakıp riske attın kendini."

"İhtiyat ve riskin aynı anda düşünülmesi mümkün değil."

"Cerrah tuzağı kurdu. Sen de yemi yuttun."

"Evet, tamam, yaptığım hataydı..."

"Ve de bu hatayı yapacağını biliyordu."

"Bunu nereden bilebilir ki?"

"Senin hakkında çok şey biliyor. Aranızdaki bağ meselesi yine."

Rizzoli ayağa fırladı. "Saçma," dedi ve yürüyüp salondan çıktı.

Dean da arkasından mutfağa girdi. Teorileriyle, Rizzoli'nin duymak istemediği teorileriyle peşinden geliyordu acımasızca. Hoyt'la aralarında duygusal bir bağ olması düşünülemeyecek kadar rahatsız ediciydi. Daha fazla dinlemek istemiyordu. Ama adam rahat bırakmıyordu onu. Zaten ufacık olan mutfağa girmiş, üzerine üzerine geliyordu.

"Sanki Warren Hoyt'un ruhuna nüfuz edebildiğin direkt bir hat var," dedi Dean. "O da sana, aynı şekilde."

"Beni tanımıyordu ki."

"Emin olabilir misin? Soruşturmayla ilgili gelişmeleri takip ediyordu muhakkak. Ekipte senin de olduğunu bilmesi hiç zor değil."

"Ama benim hakkımda bilip bileceği her şey bundan ibaretti."

"Bence o seni, sandığından daha iyi anlıyor. Adam, kadınların korkularından besleniyor. Bu, psikolojik profilinde de yazıyor. Yaralı kadınlar ona cazip geliyor. Duygusal anlamda ezilmiş olanlar. Acı çeken bir

kadın onu tahrik ediyor. Bu yüzden de bu acıyı nerede olsa tanıyor. Her türlü ayrıntı onun için önemli. Kadının ses tonu. Yüzündeki ifade, göz temasından kaçınması. Çoğumuzun gözden kaçırdığı küçük ayrıntılar bunlar. Ama adam bunları kesinlikle kaçırmıyor. Hangi kadınların yaralı olduğunu anlıyor ve peşlerine düşüyor."

"Ben kurban değilim."

"Artık öylesin. Bunun nedeni de o."

Şimdi o kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Rizzoli aniden kendini adamın kollarına bırakma isteği duydu içinde. Nasıl tepki göstereceğini merak ediyordu. Ama gurur ve sağduyu ona engel oluyordu.

Zoraki bir kahkaha attı. "Burada kurban kim Ajan Dean? Ben değilim. Unutmayın ki onu içeri tıkan benim."

"Evet," diye karşılık verdi adam yumuşak bir ses tonuyla. "Cerrah'ı sen enseledin. Ama bunun karşılığında yaralanmayı göze alarak."

Rizzoli adamın gözlerinin içine baktı. Yaralanmayı göze alarak. Ona yapılan şey buydu gerçekten de. Avuç içlen yaralı bir kadın ve kapısındaki kilitler. Bundan böyle Ağustos ayının sıcak nefesini hissettiğinde o yaz gününü ve kendi kanının kokusunu hatırlamadan edemeyecek bir kadın.

Tek bir söz söylemeden mutfaktan çıkıp salona döndü. Kanepeye yığılıp sessizce düşüncelere daldı. Dean hemen arkasından gelmediği için bir süre yalnız kalabilmişti. Şimdi adamın ortadan yok olmasını, acı çeken her hayvan gibi ihtiyaç duyduğu inzivaya çekilmeyi istiyordu. Ama o kadar şanslı değildi. Kafasını kaldırıp baktığında Dean'i gördü elinde iki bardakla. Birini ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Rizzoli.

"Tekila. Dolapta bir tek bundan vardı."

Rizzoli bardağı alıp kaşlarını çatarak baktı. "Ben bile unutmuşum. Kim bilir ne zamandan kalma."

"Hiç açılmamıştı."

Çünkü tekilanın tadını sevmiyordu. bu şişe, kardeşi Frankie'nin çıktığı seyahatlerden alıp getirdiği hediyelerden biriydi. Hawaii'den getirdiği Kahlua ve Japonya'dan getirdiği sake gibi. Frankie, Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri sayesinde nasıl bütün dünyayı gezebildiğini gösterip hava atmayı seviyordu. Bu da bir güneşli Meksika hatırasıydı. Rizzoli bir yudum alıp gözünün yaşını sildi. Tekila midesine inerken Warren Hoyt'un geçmişiyle ilgili bir ayrıntı gelmişti aklına. İlk zamanlar kurbanlarını, içkilerine Rohypnol katarak etkisiz hale getirmişti. Bizleri savunmasız yakalamanın kolay bir yolu, diye düşündü Rizzoli. Bir kadının kafası dağınıksa ya da ona içki uzatan bir adama güvenmemek için bir nedeni yoksa ağa düşmesi ne kadar kolay oluyordu. O bile hiç düşünmeden alıp içmişti tekilayı. O bile doğru düzgün tanımadığı bir adamı evine almıştı işte.

Tekrar Dean' e baktı. Tam karşısında oturuyordu ve aynı göz hizasındaydılar. Boş mideye indirdiği içki etkisini göstermeye başlamış, kollarında ve bacaklarında bir uyuşma başlamıştı. Alkolün anestezisi. Dalgın ve sakindi şimdi.

Adam ona doğru eğilince her zamanki gibi geri çekilmeye kalkışmadı bu kez. Dean, daha önce çok az adamın denediği gibi, özel alanına girmeye çalışıyordu ve Rizzoli de buna göz yumuyordu. Ona teslim olmuştu.

"Ortada tek bir katil yok artık," dedi Dean. "Bir ortaklık söz konusu. Ve bu ortaklardan biri, senin herkesten daha iyi tanıdığın biri. İster kabul et, ister etme, Warren Hoyt'la aranızda özel bir bağ var. Ki bu da Dominator'la aranızda bir bağlantı oluşmasına neden oluyor."

Rizzoli derin bir nefes aldı. "Warren daha iyisini bulamazdı herhalde. Onun da aradığı bu. Bir ortak. Bir akıl hocası."

"Savannah'ta bir tane varmış."

"Evet. Andrew Capra adında bir doktor. Capra öldürüldükten sonra Warren tek başına kalmış. Boston'a da bundan sonra gelmiş. Ama her zaman kendine yeni bir ortak arayıp durdu. Fantezilerini paylaşacağı birini."

"Maalesef birini bulmuşa benziyor şimdi."

Birbirlerine baktılar. İkisi de bu yeni gelişmenin doğuracağı vahim sonuçların farkındaydılar.

"Şimdi iki katı daha güçlüler," dedi Dean. "Kurtlar sürü halinde dolaşmayı sever."

"Ortak avlanma."

Dean kafasını salladı. "Böylece işleri daha da kolaylaşıyor. Takip. Kurbanların kontrolü..."

Rizzoli oturduğu yerde doğruldu. "Fincan," dedi.

"Ne olmuş fincana?"

"Ghent'lerin cinayet mahallinde yoktu. Bunun nedenini anladık şimdi."

"Çünkü Warren Hoyt da oradaydı."

Rizzoli başını salladı. "Dominator'un uyarı sistemine ihtiyacı yoktu. Koca hareket edecek olursa onu uyaracak bir ortağı vardı çünkü. Nöbet tutup etrafı kolaçan eden bir ortak. Warren böyle bir şeye ses edecek değildi. Hatta bundan zevk bile alırdı. Fantezilerinin bir parçası bu. Kadın saldırıya uğrarken bunu izlemek."

"Ve Dominator da onu seyredecek birileri olsun istiyor."

"Doğru. Bu yüzden çiftleri seçiyor. Onu izleyecek binleri olsun diye. Bir kadının bedenine sahip olurken onu izlesinler diye." Tarif ettiği işkence aslında o kadar vahşi bir saldırıydı ki, bir an için Dean'in gözlerine bakmaktan çekindi. Ama hemen toparlanıp bakmaya devam etti. Kadınlara uygulanan cinsel şiddet çoğu adamın merakını çeken bir meseleydi. Sabah toplantılarındaki tek kadın olarak, erkek meslektaşlarının bu yakalardaki ayrıntıları tartışmalarını yakından izleme olanağı bulmuştu. Genelde aklı başında profesyonel görüntüsünü korumaya özen göstermelerine rağmen Rizzoli seslerinde hep değişik bir heyecan hissederdi onları dinlediğinde. Patologların raporlarındaki tariflerin üzerinde fazlasıyla takılır, olay yeri

fotoğraflarındaki bacakları ayrık kadınlara uzun uzadıya bakarlardı. Bu tepkileri şahsen Rizzoli'yi de incittiği için, konu tecavüz olduğunda bir polisin gözündeki en ufak bir pırıltıyı bile anında tespit edebilecek kadar hassas olmuştu zamanla. Şimdi de Dean'in gözlerine bakıp o pırıltıyı aradı ama bulamadı. Gail Yeager'ın ve Karenna Ghent'in tecavüze uğramış cesetlerine bakarken de aynı ağırbaşlı kararlılıktan başka bir şey görememişti. Dean bunlarla tahrik olacak bir tip değildi.

"Hoyt'un bir akıl hocası istediğini söylemiştin," dedi Dean.

"Evet. Yol gösterecek biri. Onu eğitecek biri."

"Ne öğretmesini bekliyor ki? O zaten öldürmeyi biliyor."

Rizzoli durup bir yudum tekila daha içti. Tekrar kafasını kaldırıp baktığında Dean'in, sanki ağzından çıkacak en ufak bir sesi bile kaçırmak istemezmiş gibi, iyice yaklaştığını fark etti.

"Bir tema üzerine varyasyonlar," dedi Rizzoli. "Kadınlar ve acı. Bir insanın vücudunu kaç şekilde kirletebilirsiniz? Kaç şekilde işkence uygulayabilirsiniz? Warren'ın yıllardır uyguladığı bir yöntemi var. Belki de artık ufkunu biraz genişletmeye karar vermiştir."

"Ya da bu fail kendi ufkunu genişletmek istiyordur."

Rizzoli durdu. "Dominator mu?"

"Bir de bu açıdan bakalım. Belki de akıl hocası arayan, bizim bu faildir. Ve de kendine hoca olarak Warren Hoyt'u seçmiştir."

Rizzoli bu düşünceden ürpermiş halde baktı Dean'e. Hoca demek üstünlük demekti. Otorite. Hoyt hapishane duvarları ardında geçirdiği zaman boyunca böyle bir rol mü benimsemişti acaba? Mahkûmiyet, fantezilerini beslemiş, dürtülerini daha da keskinleştirmiş olabilir miydi? Tutuklanmadan önce yeterince tehlikeliydi zaten. Rizzoli Warren Hoyt'un daha güçlü bir şekilde yeniden doğduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Dean mavi gözleri tekila bardağına kenetlenmiş halde yaslandı arkasına. Zaten birkaç yudum almış, almamıştı; şimdi hepten bıraktı bardağı sehpaya. Bu adam şimdiye kadar disiplinini hiç bozmamış, dürtülerini hep kontrol altında tutmayı başarmıştı. Ama yorgunluk onda da devreye girmeye başlamış, omuzları çökmüş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Eliyle yüzünü ovuşturdu. "İki canavar Boston gibi büyük bir şehirde birbirlerini nasıl bulmuş olabilirler?" diye sordu. "Böyle bir bağlantıyı nasıl kurmuşlardır?"

"Ve de bu kadar hızlı," diye ekledi Rizzoli. "Ghent'ler, Warren kaçtıktan sadece iki gün sonra saldırıya uğradılar'

Dean kafasını kaldırıp kadına baktı. "Birbirlerini zaten tanıyorlardı."

"Öyle ya da böyle."

Dominator'un Warren Hoyt'u tanıması normaldi. Geçen sonbahar, Boston'da çıkan bir gazeteyi açıp da Cerrah'ın canavarlıklarını görmemek imkânsızdı. Daha önce karşılaşmamış olsalar bile Hoyt bu yeni faili tanıyor olabilirdi. En azından haberlerden. Yeager'ların ölümünden haberdar olabilir, ona çok benzeyen yeni bir canavarın ortaya çıktığını öğrenmiş olabilirdi. Bu avcının, bu kader arkadaşının kim olduğunu merak etmiş olmalıydı. Ve işlenen cinayetler vasıtasıyla iletişime geçme yoluna gitmiş olabilirlerdi.

Beni de televizyonda görmüştür. Hoyt, Yeager vakasında çalıştığımı biliyordu. Şimdi de dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Dean'in dokunuşuyla irkildi. Adam, kaşları çatık, iyice üzerine eğilmişti. Daha önce hiçbir erkeğin ona bu kadar dikkatle baktığını görmemişti Rizzoli.

Cerrah haricinde hiçbir erkeğin.

"Benimle oyun oynayan Dominator değil," dedi Rizzoli. "Hoyt bu. Tuzak fiyaskosunu da beni yıkmak için yaptı. Bir kadına başka türlü yaklaşması mümkün değil zaten. Önce onu yıkacak. Moralini bozacak, hayatını parça parça edecek. Bu yüzden öldürmek için kendine tecavüz kurbanlarını buluyordu. Zaten sembolik olarak mahvolmuş kadınlar. Saldırmadan önce bizim güçsüz olduğumuza emin olmak ister."

"Sen, güçsüz diyebileceğim son kadınsın."

Bunu hak etmediğini bildiği için yüzü kızarmıştı Rizzoli'nin. "Nasıl çalıştığını anlatmaya çalışıyorum," dedi.

Önce avını takip ediyor. Harekete geçmeden önce zayıf düşmelerini sağlıyor. Catherine Cordell'e de böyle yapmıştı. Son saldırıya geçmeden önce onunla akıl oyunları oynayarak korkmasını sağlamıştı. Ona öyle mesajlar gönderiyordu ki, istediği zaman hayatına girip çıkabileceğini ilsin. Cordell adamın ne zaman ortaya çıkacağını ya da nereden saldıracağını bilemez hale gelmişti. Ama eninde sonunda olacağını biliyordu. İşte insanı böyle yıpratır. Bir gün, beklemediğin anda çıkıp geleceğini bilmeni ister."

Anlattıkları ne kadar korkunç olursa olsun sükûnetini bozmamayı başarmıştı. Sıra dışı bir sükûnetti bu. Bütün bu süre boyunca Dean onu gözünü kırpmadan izlemişti. Sanki gözlerinde biraz duygu pırıltısı, biraz zayıflık belirtisi görmek istiyor gibiydi. Ama Rizzoli buna izin vermemişti.

"Artık bir ortağı var," dedi. "Bir şeyler öğrenebileceği biri. Karşılığında bir şeyler öğretebileceği biri. Bir av partisi oldular artık."

"Sence hep böyle birlikte kalırlar mı?"

"Warren buna hayır demez. Zaten başından beri bir ortak istiyordu. Bir kez beraber cinayet de işlediler. Bu, kanla mühürlenmiş güçlü bir bağ." Bardağını kaldırıp sonuna kadar içti. Bu gece kâbus görmemesini sağlayacak mıydı acaba? Yoksa anestezinin bile işlemeyeceği kadar büyük bir sıkıntı mıydı onunki?

"Koruma istedin mi?"

Rizzoli bu soruyla irkilmişti. "Koruma mı?"

"En azından bir devriye arabası falan. Evini gözlemeleri için."

"Polisim ben."

Dean, cümlesini tamamlamasını bekler gibi başını eğdi.

"Erkek olsaydım," diye devam etti Rizzoli, "aynı şeyi söyler miydin?"

"Erkek değilsin ama."

"Yani otomatikman korumaya ihtiyacım var öyle mi?"

"Neden bu kadar alınıyorsun ki?"

"Neden kadın olmam, kendi evimi korumayı beceremeyeceğim anlamına geliyor?"

Dean iç geçirdi. "Hep erkekleri böyle alt etmek zorunda mısınız Dedektif?"

"Herkesle aynı muameleyi görmek için çok uğraş verdim," dedi Rizzoli. "Kadın olduğum için özel ilgi görmek istemiyorum."

"Bu konumda olmanın nedeni de kadın olman ama. Cerrah'ın cinsel fantezilerini hep kadınlar süslüyor. Ve de Dominator aslen kocalara değil karılarına saldırıyor. Kadınlara tecavüz ediyor. Şimdi bana kadın olmanın, bu durumla ilgisi olmadığını söyleme sakın."

Tecavüzün sözünün geçmesi bile yetmişti iğrenmesine. O ana kadarki bütün konuşmaları hep başka kadınlara yapılan cinsel taciz hakkında olmuştu. Kendisinin de potansiyel bir kurban olduğunun dile getirilmesi konuşmayı mahrem alanlara, erkeklerle konuşmaktan hoşlanmadığı bir noktaya getirmişti. Tecavüz konusu kadar onu rahatsız eden bir şey varsa o da Dean'in kendisiydi. Sanki ortaya çıkarmaya can attığı bir sırrı varmış gibi meraklı bakışları.

"Konu senin polis olman ya da kendini koruyamayacak olman değil," dedi Dean. "Konu, kadın olman. Warren Hoyt'un muhtemelen bunca zamandır hayalini kurduğu bir kadın olman."

"Ben değilim. Asıl istediği Cordell."

"Cordell'e ulaşamaz. Ona elini süremez. Oysa sen buradasın işte. Elinin altındasın. O kilerde yere mıhladığı kadın. Bıçağı gırtlağına dayanmıştı. Kanının kokusunu almaya başlamıştı."

"Kes şunu Dean."

"Senin üzerinde bir şekilde hak iddia ediyor. Sen onunsun. Ve sürekli ortalıkta dolaşıyor, arkada bıraktığı suçlarla uğraşıyorsun. Her ceset sana gönderilen bir mesaj aslında. Senin için planladığı şeylerin özeti."

"Kes şunu dedim."

"Ve sen kalkıp koruma istemediğini söyleyebiliyorsun. Hayatta kalmak için doğru yaklaşım ve bir silah yeterli mi sanıyorsun? İçinden gelen sese de kulak astığın yok bu arada. Sıradaki hamlesinin ne olduğunu biliyorsun. Neyi arzuladığını, neyin onu tahrik ettiğini çok iyi biliyorsun. Evet, onu tahrik eden sensin. Sana yapmayı planladığı şeyler."

"Kes sesini be adam!" Bu çıkışı ikisini de şaşırtmıştı. Rizzoli kontrolünü kaybettiği için ve de nereden geldiğini anlamadığı gözyaşlarından rahatsız olmuştu. Kahretsin, ağlamayacaktı işte. Daha önce hiçbir erkek onu böyle görmemişti. Ve de ilk gören Dean olsun istemiyordu.

Derin bir nefes alıp konuştu: "Şimdi gitmeni istiyorum."

"Benim tek istediğim, içgüdülerine kulak vermen. Normalde diğer kadınlara tavsiye edeceğin korumayı kabul etmen yani."

Rizzoli ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "İyi geceler Ajan Dean."

Adam bir süre kıpırdamadan durdu. Rizzoli onu evden dışarı atmak için başka ne yapabilirdi, merak ediyordu. Nihayet gitmek üzere ayağa kalktı ve kapıya kadar gitti ama tam o anda dönüp Rizzoli'ye baktı. "Sen yenilmez değilsin Jane," dedi. "Kimse senden öyle olmanı beklemiyor zaten."

Rizzoli, Dean çıkıp gittikten çok sonra bile, sırtı kilitli kapıya dayalı, gözleri kapalı kalakalmıştı, içinde kopan fırtınaları dindirmeye çalışarak. Yenilmez olmadığını o da biliyordu. Bunu bir yıl önce, Cerrah'ın yüzüne bakarken ve neşterin inmesini beklerken anlamıştı. Bunun hatırlatılmasına gerek yoktu. Hele ki Dean'in yaptığı gibi hayvanca.

Kanepeye oturup telefonu eline aldı. Londra'da henüz sabah olmamıştı belki ama beklemeye niyeti yoktu.

Moore ikinci çalışta açtı telefonu. Sesi uykulu ama meraklı geliyordu.
"Benim," dedi Rizzoli. "Uyandırdığım için kusura bakma."

"Dur, öteki odaya geçeyim."

Rizzoli bekledi. Telefondan yatağın gıcırtısını ve kapının kapanışını duyabiliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu adam.

"Cerrah avlanmaya başladı yeniden."

"Kurban var mı?"

"Birkaç saat önce otopsisinde bulundum. Onun işiydi."

"Hiç vakit kaybetmiyor."

"İşler daha da kötüye gidiyor Moore."

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"Yeni bir ortağı var artık."

Uzun bir sessizlik. "Kimmiş?"

"Newton'daki çifti öldüren faille aynı kişi olduğunu düşünüyoruz. O ve Hoyt bir şekilde birbirlerini bulmuş olmalılar. Birlikte avlanıyorlar artık."

"Bu kadar çabuk mu? Nasıl böyle bağlantı kurmuş olabilirler ki?"

"Birbirlerini tanıyorlardı. Tanıyor olmaları gerek."

"Nerede buluşmuşlar? Ve de ne zaman?"

"Bizim öğrenmemiz gereken de bu ya. Böylece Dominator'un kim olduğunu da ortaya çıkarabiliriz." Birden Hoyt'un kaçtığı ameliyathane geldi aklına. Kelepçeler. Onları gardiyan açmamıştı. Biri ameliyathaneye girip Hoyt'u kaçırmıştı. Hastabakıcı ya da doktor kılığına girmiş biri olmalıydı.

"Oraya gelmem gerekiyor," dedi Moore. "Bu işte birlikte çalışmamız gerekiyor..."

"Hayır, gerek yok. Senin olduğun yerde kalıp Catherine'e göz kulak olman gerekiyor. Hoyt'un onu bulabileceğini sanmıyorum. Ama bunu deneyecektir. Asla vazgeçmez, sen de biliyorsun. Şimdi iki kişi oldular ve bu ortağın neye benzediğine dair en ufak bir fikrimiz bile yok. Londra'da ortaya çıkacak olsa sen de tanıyamazsın. Yani her şeye hazırlı olman lazım."

Sanki Cerrah'ın saldırılarına karşı hazırlıklı olunabilirmiş gibi, diye düşündü Rizzoli telefonu kapatırken. Bir yıl önce Catherine Cordell de her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Evini bir kale gibi sağlam hale getirmiş, hayatı kuşatma altında geçirmeye başlamıştı. Ama Hoyt bütün bu savunmayı aşmış, hiç beklemediği bir anda, emniyette olduğunu sandığı bir yerde saldırmıştı.

Aynı benim kendi evimi güvenli sanmam gibi.

Kalkıp pencerenin yanına gitti. Sokağa bakarken o anda birilerinin onu gözetleyip gözetlemediğini merak etti. Onu bulmaları hiç zor değildi. Cerrah'ın telefon rehberinden "RİZZOLİ, J."e bakması yeterliydi.

Sokakta bir araç yavaşlayıp kaldırımın yanına park etti. Polis devriyesiydi. Rizzoli bir süre daha bakmaya devam etti ama araba hareket etmiyordu. O koruma istememişti ama kimin istediğini biliyordu.

Gabriel Dean.

Tarih kadınların çığlıklarıyla yankılanıp duruyor.

Ders kitaplarında, asıl açlık duyduğumuz bilgilerden eser yoktur. Genelde askeri stratejileri ve savaş muharebelerini öğretiyorlar bize. Hangi general ne kadar dahiymiş; hangi ordu ne kadar güçlüymüş. Zırhlı adamların resimlerini gösteriyorlar bize, kaslı vücutları savaş meydanında gerilmiş. At sırtındaki komutanların, biçilmeyi bekleyen buğday tarlaları gibi sıralanmış askerlerine tepeden baktığı tablo görüyoruz. Muzaffer orduların güzergâhını gösteren haritalara bakıyor, kral ve vatan adına söylenmiş savaş türkülerini okuyoruz. Askerlerin kanıyla yazılmış zaferler koca koca harflerle yazılıyor tarihe.

Oysa kimsenin kadınlardan söz ettiği yok.

Ama hepimiz biliyoruz onların da orada olduklarını. Yumuşacık tenleri ve hoş kokularıyla tarihin yaprakları arasında saklanıyorlar. Sözünü etmesek de çok iyi biliyoruz ki, savaşın vahşeti sadece muharebe meydanlarıyla sınırlı değil. Son düşman askeri düşüp savaş kazanıldıktan sonra muzaffer ordunun yöneldiği ilk şey ele geçirilen ülkenin kadınları oluyordu.

Her zaman da böyle olmuştur. Bu vahşi gerçeğin tarih kitaplarında yer almaması bunun olmadığını göstermez. Hep zaferlerle dolu savaşların hikâyelerini okuyoruz. Tanrıların bakışları altında savaşan Yunanlar, Truva'nın düşüşü. Virgil'in kaleminden okuyoruz kahramanların savaşını. Achilles ve Hector, Ajax ve Odysseus isimleri sonsuza kadar kutsanmıştır. Şakırdayan kılıçlar, uçuşan oklar ve kahramanların kanlarıyla sulanmış topraklar.

Ama şair işin en iyi kısmını anlatmamış.

Savaştan sonra Truva'lı kadınların çektiklerini Euripides anlatıyor bize; o da üstünkörü. Fazla ayrıntıya girmemiş o da. Korkuya kapılmış olan Cassandra'nın bir Yunan komutanı tarafından Athena tapınağından alınışını anlatıyor yazar ama hepsi bu; sonrasında ne olduğu bizim hayal gücümüze kalmış. Elbisesinin parçalanışı, çıplak vücudunun ortaya çıkışı. Komutanın bakire apış arasına gömülüşü. Kızın acı ve umutsuz çığlıkları.

Muzafer Yunan ordusu kendilerine ait olanı almaya geldiğinde, zaferlerini ele geçirilen kadınların etiyle kutlamaya başladıklarında bu çığlıklar bütün Truva'da yankılanmış olmalı. Sırf bütün bunları seyretsin diye sağ bırakılan

Truvalı erkekler olmuş muydu acaba? Eskiler bundan söz etmiyor. Ama düşmanının en sevdiği varlığa saldırmaktan daha iyi çıkarılabilir mi zaferin tadı? Onu mağlup edip küçük düşürdükten sonra tekrar tekrar zevk alırken bunu zorla seyrettirmek.

Bu kadarını anlayabiliyorum. Seyirci olmadan zafer de olmaz.

Arabamız Commonwealth Caddesi'nde trafiğin hızıyla seyrederken Truvalı kadınları düşünüyorum. Saat dokuz olmasına rağmen hâlâ trafik var ve arabalar yavaş hareket edebiliyorlar. Ben de bu sayede uzun uzun inceleyebiliyorum binayı.

Pencereler karanlık. İçeride ne Catherine Cordell ne de yeni kocası var.

Sadece bu kadarını görebiliyorum; sonra araba yoluna devam ediyor. Bir kalenin duvarları gibi geçilmez görünen bu evi incelerken düşünmeden edemiyorum. Şimdi boş bir kale orası, kimsenin ilgisini çekmeyen bir yer.

Yüzünü seçemediğim şoföre bakıyorum. Tek gördüğüm bir karaltı ve gecenin karanlığında parlayan bir çift göz.

Discovery Channel'da seyretmiştim gece çekilmiş aslan görüntülerini, karanlıkta gözlerinde yanan yeşil ışığı. Aklıma açgözlülükle doğru zamanın gelmesini bekleyen o aslanlar geliyor yine. Şimdi aynı açlığı şoförün gözlerinde görüyorum.

O da benim gözümde görüyor aynı şeyi.

Camı açıp içeri dolan sıcak havayı içime çekiyorum. Aslan çayırları kokluyor. Avının kokusunu arıyor.

15

Dean'in arabasıyla Boston'dan kırk beş mil ötedeki Shirley kasabası üzerinden batıya doğru ilerlemekteydiler. Dean yol boyunca pek konuşmamıştı ama aralarındaki bu sessizlik adamın kararlılığının göstergesi olmuştu Rizzoli için. İçinde yarattığı fırtınayı gözlerinden okumasın diye bakmaya çekiniyordu Rizzoli.

Onun yerine yerdeki lacivert döşemeye bakıyordu şimdi. Acaba bu da 802 mavisi, naylon 66 mıydı? Acaba başka kaç tane arabada vardı bunun aynısından? Ne kadar popüler bir renkti bu. Nereye baksa aynı lacivert döşemeyi görüyor, 802 numaralı naylon liflerini ayaklarıyla her yere taşıyan sayısız insanı düşünüyordu.

Klima içerisini o kadar soğutmuştu ki, Rizzoli dizleriyle havalandırmayı kapatıp dışarıdaki tarlalara baktı. Dışarıda sabahın sisi yemyeşil tarlaların üstüne bir tül gibi çökmüştü. Ufacık bir esinti bile olmadığı için ağaçların yapraklarında hayat belirtisi görünmüyordu. Rizzoli Massachusetts'in kırsal hayatını nadiren görürdü. Doğma büyüme şehir kızı olduğu için, bomboş araziler ve insanı ısıran böceklerle dolu köy hayatına hiç ilgi duymazdı.

Dün gece iyi uyuyamamıştı. Birkaç kez uyanmış, kalbi küt küt atarken bir ayak sesi, bir nefes duymak için kulak kabartmıştı. Sabah beşte kalktığında hâlâ sersem ve yorgundu. Ancak ikinci kahveden sonra kendine gelip hastaneyi aramış, Korsak'ın durumunu sormuştu.

Hâlâ yoğun bakımdaydı ve solunum cihazına bağlıydı.

Camı aralamasıyla çimen ve toprak kokan sıcak hava girdi içeri. Korsak'ın böyle kokuları bir daha duyamayacağını ya da yüzünde rüzgârı bir daha hissedemeyeceğini düşünerek üzüldü. Son konuşmalarını hatırlamaya çalıştı ama beceremedi.

36 numaralı sapakta Dean, Shirley tabelasını takip ederek o yöne saptı. Warren Hoyt'un yattığı, altıncı derece güvenlikli Souza-Baranowski cezaevi

sağ tarafta görünmüştü. Arabayı misafir otoparkına bıraktıktan sonra dönüp Rizzoli'ye baktı.

"Fazla duramayacak olursan çekinme," dedi Dean.

"Çekip gideceğimi de nereden çıkardın?"

"Çünkü sana ne yaptığını biliyorum. Senin durumunda kim olsa zorluk çeker böyle bir vakada."

Rizzoli Dean'in gözlerindeki endişenin samimi olduğunu biliyordu ama cesaretinin ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattığı için bu bakışı görmek istemiyordu.

"Hadi girelim artık, olur mu?" dedi, arabanın kapısını açarken. Kararlılıkla binaya doğru yürümesini sağlayan şey gururundan başkası değildi. Dean'le birlikte rozetlerini gösterip silahlarını bıraktıktan sonra kontrol masasından geçip içeri girdiler. Kendilerine eşlik edecek görevliyi beklerken ziyaretçi alanındaki Giyim Yönetmeliği'ni okudular:

> Ziyaretçilerin aşağıdaki şeyleri giymesi yasaktır:
>
> * Mayo ya da şort.
> * Çete bağlantısını gösteren herhangi bir giysi.
> * Mahkûmların ya da üniformalı personelin kıyafetlerine benzer giysiler.
> * İki taraflı giysiler.
> * Kolay giyilip çıkarılabilen giysiler.
> * Aşırı bol, kalın ya da ağır giysiler...

Liste bitmek bilmiyordu. Saç kurdelesinden tutun tel sutyenlere kadar akla hayale gelebilecek her şey vardı bu listede.

Nihayet iri yarı bir cezaevi görevlisi çıkmıştı ortaya.

"Dedektif Rizzoli? Ajan Dean? Ben Memur Curtis. Böyle buyurun."

Curtis onları ilk kilitli kapıdan geçirip içeri sokarken dost canlısı ve neşeli görünüyordu. Kolluk kuvvetlerine mensup olmasalar, yani kısmen aynı

kardeşlik bağıyla bağlı olmasalar da böyle neşeli olabilir miydi acaba, diye düşündü Rizzoli. Memur, kemerlerini, ayakkabılarını, ceketlerini, saatlerini ve anahtarlarını çıkarıp masaya bırakmalarını söyledi. Rizzoli Timex'ini çıkarıp Dean'in pırıl pırıl Omega'sının yanına bıraktı. Sonra devam edip ceketini de çıkardı. Bu prosedürde Rizzoli'yi rahatsız eden bir şey vardı. Kemerini çözüp çıkarırken Curtis'in ona baktığını, bir erkeğin soyunan bir kadını seyrettiği gibi seyrettiğini hissetti. Alçak topuklu ayakkabılarını çıkarıp Dean'in ayakkabılarının yanına bırakırken kafasını kaldırıp Memur Curtis'e baktı. Adam ancak o zaman kaçırmıştı gözlerini. Son olarak ceplerini de boşaltıp Dean'in arkasından metal detektörüne girdi.

"Hey şanslısınız," dedi Curtis, Rizzoli geçerken. "Günün talihli arananı olmaktan son anda kurtuldunuz."

"Nasıl yani?"

"Her gün vardiya amirimiz rastgele kaçıncı ziyaretçinin ıncık cıncık aranacağını belirler. Siz son anda yırttınız. Sizden sonra gelecek olan yandı."

"Birinin oramı buramı ellemesi ne de hoş olurmuş!" dedi Rizzoli.

"Artık giyinebilirsiniz. Hatta saatleriniz bile kalabilir."

"Bu bir imtiyazmış gibi söyledin."

"Bu noktadan sonra sadece avukatlar ve kanun kuvvetleri saat takabilirler. Geri kalan herkesin bütün mücevheratını bırakması gerekiyor. Şimdi sol el bileklerinizi damgalayacağım; sonra içeri girebilirsiniz."

"Saat dokuzda Müfettiş Oxton'la randevumuz vardı," dedi Dean.

"Kendisi programının biraz arkasında kalmış. Önce mahkûmun hücresini göstermemi rica etti benden. Sonra sizi Oxton'ın odasına götüreceğim."

Souza-Baranowski Islah Merkezi son teknolojiyle donatılmış olup, kırk iki adet grafik arayüzlü bilgisayar terminali tarafından işletilen anahtarsız bir

güvenlik sistemi içermektedir, diye anlatıyordu Memur Curtis. Etraftaki sayısız güvenlik kamerasını gösteriyordu bir yandan da.

"Günde yirmi dört saat kayıttalar. Ziyaretçiler çoğu zaman ortalıkta tek bir gardiyan bile göremezler. Ne yapmaları gerektiğini merkezi hoparlörlerden öğrenirler."

Çelik bir kapıdan geçip uzun bir koridora çıktılar; oradan sonra bir dizi kilitli kapıdan daha geçtiler. Rizzoli her hareketinin izlendiğini hissediyordu. Gardiyanlar yerlerinden kıpırdamadan, bilgisayarın klavyesinde birkaç tuşa basarak her bir koridoru, her bir hücreyi kilitleyebiliyorlardı.

C Blok'un girişinde dahili hoparlörden gelen ses güvenlik kartlarını kaldırıp göstermelerini buyurdu. Herkes tekrar kim olduğunu belirttikten sonra Memur Curtis: "Mahkûm Hoyt'un hücresini tetkik etmek için geldiler," dedi.

Çelik kapının açılmasıyla birlikte C Blok'un sosyal odasına, mahkûmların ortak kullanım alanına girdiler. Duvarlar iç karartıcı bir hastane yeşiline boyanmıştı. Rizzoli etrafına bakındığında duvara monte edilmiş bir televizyon, kanepe, sandalyeler ve hali hazırda iki adamın oynamakta olduğu bir pinpon masası gördü. Bütün eşyalar yere sabitlenmişti. Üzerlerinde mahkûm elbiseleri olan bir düzine kadar adam dönüp onlara baktı.

Aslında odadaki tek kadın olan Rizzoli'ye bakıyorlardı.

Pinpon oynayan adamlar aniden oynamayı bıraktılar. O anda duyulan tek ses televizyonun sesiydi. Rizzoli, gözünü korkutabileceklerini sanmasınlar diye bakışlarını kaçırmamaya çalışıyordu ama adamların aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Onu hayal ediyor olmalıydılar. Dean'in kolunun onun koluna sürtünmesiyle fark etti, adamın ona ne kadar yaklaşmış olduğunu.

Dahili hoparlörden bir emir daha geldi: "Ziyaretçiler, C-8 Hücresi'ne geçebilirsiniz."

"Bu taraftan," dedi Memur Curtis. "Bir kat yukarıda."

Merdivenleri çıkarken ayakkabıları metal basamaklarda tangırdıyordu. Hücrelerin önünden geçen balkondan aşağı baktıklarında sosyal oda ayaklarının altında duruyordu. Curtis önlerinden gidip 8 numaranın önünde durdu.

"Burası. Mahkûm Hoyt'un hücresi."

Rizzoli eşikte durup kafesin içine baktı. Bu hücreyi diğerlerinden ayıran hiçbir şey göremiyordu. Warren Hoyt'un burada kalmış olduğunu gösteren ne bir fotoğraf ne de herhangi bir şahsi eşya vardı ama yine de tüylerinin diken diken olmasına engel olamıyordu. Adam ortalıkta yoktu ama varlığı içerinin havasını değiştirmişti sanki. Kötülük kalıcıysa eğer buraya da bulaşmış olduğuna şüphe yoktu.

"İsterseniz içeri girebilirsiniz," dedi Curtis.

Rizzoli hücreye girdi. İçeride sadece üç boş duvar, yatak ve şilte, bir lavabo ve bir tuvalet vardı. Kutu gibi bir yerdi. Tam da Warren'ın hoşlanacağı türden. O titiz ve intizamlı bir adamdı. Bir zamanlar bir tıp laboratuarının steril dünyasında, tek rengin tüplerin içindeki kan kırmızısı olduğu bir dünyada çalışmıştı. Etrafına resimler asmasına gerek yoktu; kafasının içindekiler yeterince korkunçtu zaten.

"Bu hücre başka birine verilmedi mi?" diye sordu Dean.

"Henüz değil efendim."

"Hoyt gittikten sonra hiçbir mahkûm girmedi yani."

"Evet."

Rizzoli gidip şiltenin bir ucunu kaldırdı. Dean de öbür ucundan tuttu; birlikte şilteyi kaldırıp altına baktılar. Hiçbir şey bulamamışlardı. Şilteyi eski haline getirip kumaşı incelediler. İçine bir şey saklayabileceği bir zula yeri arıyorlardı ama bulup bulabildikleri birkaç santimetre genişliğinde ufak

bir delik olmuştu. Rizzoli delikten içeri parmağını soktu ama orada da hiçbir şey bulamamıştı.

Doğrulup hücreye bakındı. Hoyt'un da bir zamanlar aynı şekilde baktığını hayal etti. O şiltenin üzerinde yatıp, gözleri tavana dikili haldeyken normal insanları dehşete düşürecek hayaller kurduğunu düşündü. Normal insanları dehşete düşüren ama Hoyt'u heyecanlandıran hayaller. Kafasının içinde kadınların çığlıkları yankılanırken kan ter içinde kalıyordu herhalde.

Rizzoli Memur Curtis'e döndü. "Eşyaları nerede? Şahs eşyaları yani? Bağlantı adresleri falan?"

"Müfettişin odasında. Şimdi oraya gideceğiz zaten."

"Siz bu sabah aradıktan sonra, inceleyesiniz diye mahkûmun eşyalarını buraya getirttim," dedi Müfettiş Oxton, masanın üstündeki büyükçe koliyi işaret ederek. "Biz zaten baktık. Ama kural dışı herhangi bir şey bulamadık." Bu son sözleri öyle vurgulayarak söylemişti ki, olan bitenden sorumluluk kabul etmek istemiyor gibiydi. Oxton kuralların çiğnenmesine göz yummayan, talimatları uygularken kimsenin gözünün yaşına bakmayan bir adama benziyordu. Düzenli olarak aramalar yapan, sorun çıkaranları tecrit eden, her gece ışıkların aynı saatte kapanmasını isteyen bir amirdi. Rizzoli adamın odasına göz attığında, etrafta sert bakışlı genç bir Oxton'ın fotoğraflarını görmüş, böyle bir yerde kontrolü elden bırakmanın ölümcül bir hata olacağını hissetmişti. Ama bütün bu kuralcılığa rağmen bir mahkûm kaçmıştı; Oxton da savunmaya geçmişti haliyle. Misafirleriyle sertçe tokalaşırken soğuk, mavi gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme parlamıştı.

Koliyi açıp içinden büyükçe bir torba çıkararak Rizzoli'ye uzattı. "Mahkûmun temizlik malzemeleri," dedi.

"Şahsi temizlik eşyaları."

Torbanın içinde bir diş fırçası, tarak, el bezi ve sabun vardı. Vaseline Intensive Care Lotion. Hoyt'un her gün bunları kullanarak temizlendiğini

düşünmek bile iğrendirmişti Rizzoli'yi. Tarağın dişleri arasında kalmış birkaç tel kahverengi saçı bile görebiliyordu.

Oxton koliden eşyaları çıkarmaya devam ediyordu. İç çamaşırları. Bir dizi National Geographic dergisi ve birkaç tane Boston Globe. İki adet gofret, sarı kâğıtlar, beyaz zarflar ve üç adet tükenmez kalem. "Bağlantı adreslerine gelince," dedi Oxton, içinde bir sürü mektubun yer aldığı bir torba daha çıkarırken.

"Bütün mektuplarının üzerinden geçtik," dedi Oxton.

"Bu bağlantıların isimleri ve adresleri Eyalet Polisi'nin elinde de var." Mektupları Dean'e uzattı. "Tabii bunlar sadece sakladığı mektupları. Muhtemelen saklamayıp attığı şeyler de olmuştur."

Dean torbayı açıp içindekileri çıkardı. Zarflarıyla birlikte bir düzine kadar mektup çıkmıştı.

"Mahkûm mektupları sansürleniyor mu?" diye sordu Dean. "Onlara vermeden önce okuyor musunuz?"

"Buna yetkimiz var. Ama mektubuna göre değişir."

"Nasıl yani?"

"İmtiyazlı sınıfına giren mektuplara gardiyanlar sadece kaçak bir şeyler var mı diye kontrol etmek için bakarlar. Okumaları yasaktır. Yazışmalar özeldir; gönderenle mahkûm arasında kalır."

"Yani ona yazılanlar hakkında hiçbir fikriniz olamaz."

"İmtiyazlıysa."

"İmtiyazlı ile imtiyazsız posta arasındaki fark ne?" diye sordu Rizzoli.

Oxton lafının bölündüğüne içerlemiş olduğunu bakışlarıyla belli ediyordu. "İmtiyazsız mektuplar eşten dosttan, aileden ya da genel olarak sivil halktan gelen mektuplardır. Örneğin bazı mahkûmlarımızın dış dünyadan mektup

arkadaşları vardır. Bu şahıslar mahkûmlarla yazışarak hayırseverlik yaptıklarına inanıyorlar."

"Katillerle yazışarak mı? Delirmiş mi bu insanlar?"

"Çoğu saf, yalnız kadınlar. Karşısındaki insanın niyetinin ne olduğunu anlamaktan acizler. Bu tip mektuplar imtiyazsız olduğu için gardiyanların okumaya ve sansürlemeye yetkisi bulunmaktadır. Ama her zaman okumaya vaktimiz olmayabiliyor. Bir sürü mektup geliyor. Sırf Mahkûm Hoyt'a gelenler bile azımsanmayacak kadar var."

"Kimden geliyordu bunlar? Ben akrabası olduğunu bilmiyordum," dedi Dean.

"Geçen yıl çok reklamı yapıldı. Halkın dikkatini çekti. Herkes ona bir şeyler yazmak istiyordu."

Rizzoli hayretler içinde kalmıştı. "Hayran mektupları falan gibi mi?"

"Evet."

"Tanrım. İnsanlar delirmiş."

"Halk bir katille konuşmaktan heyecan duyuyor. Ünlü bir insanla temasa geçmek gibi bir şey bu. Manşon, Dahmer ya da Gacy de hayran mektupları alırdı. Mahkûmlarımıza evlilik teklifleri geldiği bile oluyor. Bazı kadınlar para gönderiyor, kimileriyse bikinili fotoğraflarını. Erkekler genelde adam öldürmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettikleri için yazıyorlar. Dünya, gerçek bir katille tanışmaya can atan bir sürü beyinsizle dolu."

Ama içlerinden biri mektup yazmaktan da öteye geçmişti. Hoyt'un kulübünün aktif üyelerinden biri olmuştu. Rizzoli Cerrah'ın ününün en büyük kanıtı olan bu mektuplara baktı öfkeyle. Katil rock yıldızı olmuştu. Cerrah'ın, avuç içlerine kazıdığı yaraları düşündü. Bu hayran mektuplarının her biri yeni neşter darbeleri gibi acı vermişti ona.

"Peki ya imtiyazlı mektuplar?" diye sordu Dean.

"Okunup sansürlenmediğini söylemiştiniz. Bir mektubu imtiyazlı yapan nedir?"

"Belirli devlet daireleri ya da federal birimler tarafından gönderilen gizli postalardır. Bir mahkeme görevlisi ya da başsavcıdan gelen mektuplar gibi. Başkandan, validen ya da kanun kuvvetlerinden gelen mektuplar gibi."

"Hoyt bu tip mektuplar da alıyor muydu?"

"Olabilir. Gelen her mektubun kaydını tutamıyoruz."

"Bir mektubun gerçekten imtiyazlı olup olmadığını nasıl anlıyorsunuz peki?" diye sordu Rizzoli.

Oxton tahammülsüz bir bakış attı. "Söyledim ya. Devlet daireleri ya da federal birimlerden geliyorsa..."

"Hayır, hayır. Sahte olup olmadıklarını nasıl anlıyorsunuz demek istemiştim. Mahkûmlarınızdan birine kaçış planlarını yazıp mesela Senatör Conway'in ofisinden geliyormuş süsü verebilirim." Bu ismi rastgele seçmemişti. Tam o esna da Dean'e bakmış, Conway'in ismini duyunca nasıl irkildiğini fark etmişti.

Oxton bir an duraksadı. "Bu imkânsız değil. Ama cezasız kalmayacaktır..."

"Yani bu daha önce de oldu."

Oxton gönülsüzce başını salladı. "Birkaç vaka oldu. Resmi dairelerden geliyormuş gibi gösterilen yasa dışı bilgi iletişimine kalkışıldığı olmuştur. Buna karşı dikkatli olmaya çalışıyoruz ancak arada sırada gözümüzden kaçan vakalar oluyor."

"Peki ya giden posta? Hoyt'un gönderdiği mektuplar? Onları da incelediniz mi?"

"Hayır."

"Hiçbirini mi?"

"Buna ihtiyaç görmedik. O sorun çıkaracak cinsten bir mahkûm olmadı hiçbir zaman. Her zaman uyumluydu. Çok sessiz ve nazikti."

"Örnek bir mahkûm," dedi Rizzoli. "Ona ne şüphe."

Oxton buz gibi gözlerini Rizzoli'nin üzerine dikti. "Buradaki bazı adamlar kolunuzu kesip sonra da karşınıza geçip dalgasını geçecek türdendir Dedektif. Sırf yemeği beğenmedikleri için bir gardiyanın boynunu kıracak türden adamlar. Ancak Hoyt gibi bir mahkûm hiçbir zaman bu sınıfa ait görülmedi."

Dean sükûneti elden bırakmayarak konuşmayı doğru yöne çekti. "Yani kimlere mektup yazmış olabileceğini bilmiyoruz."

Bu imasız soru üzerine müfettişin öfkesi dinmişe benziyordu. Nihayet kafasını Rizzoli'den çevirip Dean'e döndü.

"Hayır, bilmiyoruz," dedi. "Mahkûm Hoyt istediği herkese mektup yazmış olabilir."

Oxton'in odasının aşağısındaki bir toplantı odasında Rizzoli ve Dean lastik eldivenlerini giyip Warren Hoyt'a gönderilmiş olan zarfları masaya yaydılar. Çeşit çeşitti zarflar. Kimi pastel renklerde, kimi çiçekli motifliydi; birinin üzerindeyse İsa figürü vardı. Aralarında en akla zararı ise, üzeri kediciklerle süslenmiş olan zarftı. Cerrah'a daha iyisi gönderilebilir miydi? Bunu aldığında ne kadar eğlenmişti kim bilir.

Rizzoli kedicikli zarfı açtığında içinden, gözlerinden umut fışkıran, gülümseyen bir kadının fotoğrafı çıktı. İçinde bir de bir mektup vardı, bir kadının elinden çıktığı her halinden belli olan.

> Bay Warren Hoyt
> Massachusetts Islah Enstitüsü Mahkûmu
>
> Sevgili Bay Hoyt,

> Bugün sizi televizyonda gördüm. Mahkemeye götürülüyordunuz. Her zaman insan sarrafı olmakla övünmüşümdür ya, sizin yüzünüze baktığımda yoğun bir üzüntü ve acı gördüm. Hem de ne büyük acı! İçinizde iyilik var; buna eminim. Keşke birileri bu iyiliği bulmanıza yardımcı olabilse...

Rizzoli mektubu öfkeyle buruşturmakta olduğunu fark etti birden. Bunları yazan şu aptal kadını yakalayıp iyice bir sarsmak isterdi. Hoyt'un kurbanlarının otopsi fotoğraflarına zorla baktırmak, ölüm bütün merhametiyle gelip yaşadıkları işkenceye son verene kadar çektikleri acıları bütün ayrıntılarıyla anlatan adli tıp raporlarını zorla okutmak istiyordu bu kadına. Mektubun sonuna zorlukla gelebilmişti. Kadın. Hoyt'un insanlığına hitap etme niyetiyle "hepimizin içindeki iyilik"ten dem vurmuştu.

Bir sonraki zarfa uzandı. Bunun üzerinde kedicikler yoktu. İçinden, çizgili kâğıda yazılmış bir mektup çıktı. Bunu gönderen kadın da fotoğrafını eklemişti zarfın içine. Boyalı sarı saçlarıyla ufak tefek bir kadındı.

> Sevgili Bay Hoyt,
>
> Bir imzalı fotoğrafınızı alabilir miyim? Sizinki gibi insanların imzalarını toplayıp duruyorum ben. Jeffry Dahmer'inkini bile var. Bana yazmaya devam etmek isterseniz harika olur. Arkadaşınız Gloria.

Rizzoli aklı başında bir insanın yazabileceğine inanmadığı bu sözlere bakakalmıştı. Harika olur. Arkadaşınız.

"Tanrım," dedi. "Bu insanlar delirmiş."

"Şöhretin büyüsü," dedi Dean. "Hiçbirinin bir hayatı yok. Kendilerini değersiz ve silik buluyorlar. Bu yüzden bir ismi olan birilerine yamanmaya çalışıyorlar. Sihrin onlara da bulaşmasını istiyorlar."

"Sihir mi?" Rizzoli Dean'e baktı. "Bunun adı bu mu?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Hayır efendim anlamadım. Kadınların neden canavarlara mektup yazdıklarını anlamıyorum. Romantizm mi arıyorlar? Arkalarını döner dönmez gırtlaklayacağını bildikleri bir adamla ateşli dakikalar mı geçirmeyi umuyorlar? Zavallı hayatlarına ancak böyle mi heyecan katabileceklerini düşünüyorlar?" Ayağa kalkıp, üzeri kalın şeritli camdan dışarı baktı. Orada öylece durmuş, elleri göğsünde kavuşturulmuş halde, penceredeki incecik bir boşluktan dışarıdaki mavi gökyüzüne ve güneşe bakıyordu. Bu bile daha iyiydi Warren Hoyt'un hayran mektuplarına bakmaktan. Hoyt bu ilgiden hoşlanmış olmalıydı. Gelen her mektubu, kadınların üzerinde hâlâ tahakküm kurabildiğine yormuş; burada, parmaklıkların arkasında bile akıllarını karıştırabildiğini. onlarla oynayabildiğini görüp kendisiyle gurur duymuştu herhalde. Hepsine sahip olmayı başarmıştı işte.

"Bu, vakit kaybı," dedi Rizzoli acı bir şekilde. Tam o esnada dışarıda bir kuşun binaların arasında dolandığını fark etti. Burada kafeslerin içinde insanlar vardı; parmaklıkların arkasında canavarlar saklıydı, kuşlar değil. "O aptal değil. Dominator'la bağlantılı her şeyi yok etmiş olmalı. Yeni ortağını korumak isteyecektir. İzini bulmamıza yarayacak hiçbir şey bırakmadığına eminim."

"Haklı olabilirsin," dedi Dean, mektupları karıştırmaya devam ederek. "Ama çok aydınlatıcı oldukları kesin."

"Tabii canım. Bu çatlak kadınların ona ne yazdıklarını okumak isteyen kim? Bütün bunlar midemi bulandırıyor."

"Belki de amaç bu."

Rizzoli dönüp Dean'e baktı. Şeritlerin arasından giren güneş ışığı yüzünde çizgiler oluşturmuştu. Rizzoli bu adamın yüzünü hep çarpıcı bulmuştu ama onu hiç böyle görmemişti o ana kadar. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayran mektuplarını okumak seni rahatsız etti."

"Fıttırmak üzereyim. Belli olmuyor mu?"

"Olmaz olur mu?" Dean masadaki mektupları işaret etti. "Bunların seni rahatsız edeceğini biliyordu."

"Bütün bunlar hep benim kafayı oynatmam için mi, diyorsun? Bütün bu mektuplar."

"Bu bir akıl oyunu Jane. Bunları senin için bıraktı, ateşli müritlerinden gelen hoş bir derleme bu. Eninde sonunda buraya geleceğini ve bu kadınların onun için söylediklerini okuyacağını biliyordu. Belki de hayranları olduğunu göstermek istemiştir sana. Sen ondan nefret etsen bile bütün kadınların senin gibi olmadığını, cazibesine kapılan kadınlar da olduğunu göstermek istiyor olabilir. Sevgilisi kıskandırmaya çalışan bir erkek gibi. Dengeni bozmaya çalışıyor."

"Bana masal anlatma."

"İşe yarıyor ama, öyle değil mi? Şu haline baksana, kadar gerildin ki durduğun yerde duramıyorsun bile. Seni nasıl oynayacağını, kafanı nasıl karıştıracağını iyi biliyor."

"Onu gözünde fazla büyütüyorsun."

"Öyle mi dersin?"

Rizzoli mektupları işaret etti. "Bütün bunlar benim içi mi? Ne yani, onun dünyasının merkezinde benden başka kimse yok mu?"

"Senin dünyanda ondan başka kimse var mı peki?" diye sordu Dean sakince.

Rizzoli Dean'in ağzının payını verecek bir cevap bulamıyordu bir türlü. Söyledikleri o kadar çarpıcı, o kadar doğruydu ki. Onun dünyasının merkezinde Warren Hoyt'tan başkası yoktu. Kâbuslarının vazgeçilmez efendisi oydu; uyanık saatlerinin tek hakimi oydu. O kilerde, damgayı yemişti, her kurban gibi. Ve şimdi Hoyt'un damgasını bir türlü silemiyordu. Bu, ellerine kazınmış, ruhuna işlemişti.

Masaya dönüp oturdu. Görevini tamamlamaya azimliydi.

Sıradaki zarfın üzerindeki adres bilgisayarda yazılmıştı: Dr. J. P. O'Donnell, 1634 Brattle Sokağı, Cambridge, MA 02138. Harvard Üniversitesi

yakınlarındaki Brattle Sokağı, Üniversite profesörleri ve emekli fabrikatörlerin aynı kaldırımlarda jogging yaptığı ve karşıdan karşıya selamlaştıkları zengin bir muhit, bir seçkinler mahallesiydi. Bir canavarın yardımcısını bulabileceği bir muhit değildi yani.

Rizzoli içindeki mektup açtı. Tarih altı hafta öncesini gösteriyordu.

> Sevgili Warren,
>
> Son mektubun ve doldurduğun formlar için çok teşekkür ederim. Bana sunduğun ayrıntılar, karşılaştığın güçlükleri anlamamda çok faydalı oldu. Sana soracağım o kadar çok soru var ki, planımıza uyup benimle hâlâ buluşmak istediğin için sevinçliyim. Senin de itirazın olmazsa görüşmemizi videoya çekmek istiyorum. Yardımlarının projem için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.
>
> Saygılar,
>
> Dr. O'Donnell

"Bu J. P. O'Donnell da kimin nesi?" dedi Rizzoli.

Dean kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı hayret içinde.

"Joyce O'Donnell olabilir mi?"

"Zarfın üstünde sadece Dr. J. P. O'Donnell yazıyor. Cambridge, Massachusetts. Hoyt'la görüşüyormuş."

Dean kaşlarını çatmıştı. "Boston'a taşındığını bilmiyorum."

"Onu tanıyor musun?"

"Nöropsikiyatristtir. Tanışıklığımız pek sevimli ortamlarda olmadı diyelim. Savunma makamının sevdiği biridir."

"Deme. Uzman tanık demek. Kötü adamlara çanak tutuyor ha?"

Dean başını salladı. "Müvekkilin ne yapmış olursa olsun, kaç kişiyi öldürmüş olursa olsun, O'Donnell hep bir hafifletici neden sunacaktır."

"Hoyt'a ne diye yazmış ki?" Rizzoli mektubu yeniden okudu. Mektup boyunca derin bir saygı, gösterdiği işbirliğine övgü vardı. Şu Dr. O'Donnell'dan o da hoşlanmamıştı.

Sıradaki mektup da O'Donnell'dandı ama bu kez içinde mektup değil üç adet Polaroid vardı. Son derece amatör fotoğraflardı bunlar. İkisi gün ışığında dışarıda, üçüncü de içeride çekilmişti. Rizzoli tüyleri diken diken olmuş, gördüklerine inanamaz halde bakakalmıştı. Aniden geri çekilmesiyle birlikte fotoğraflar da elinden düşmüştü.

"Jane? Ne oldu?"

"Benim resimlerim," diye fısıldadı. "Ne?"

"Doktor beni takip ediyormuş. Fotoğraflarımı çekiyormuş. Sonra da Hoyt'a göndermiş."

Dean oturduğu yerden kalkıp Rizzoli'nin yanına giderek omzunun üstünden resimlere baktı. "Ben seni göremiyorum..."

"İyi bak, iyi bak." Sokakta park halinde bulunan koyu yeşil Honda'yı gösterdi. "Bu benim arabam."

"Plaka görünmüyor ama."

"Benim arabamı benden daha mı iyi bileceksin?"

Dean Polaroidin arkasını çevirdi. Resmin arkasına aptal bir gülümseyen surat çizilmiş, altına da şu eklenmişti: Ben arabam.

Rizzoli'nin kalbi korkuyla hızlanmaya başlamıştı

"Sonrakine de bak," dedi.

Dean ikinci fotoğrafı eline aldı. Bu da gündüz vakti dışarıda çekilmişti ve bir binanın ön cephesini gösteriyordu. Bu binayı sormasına gerek yoktu;

geçen gece oradaydı çünkü. Fotoğrafı çevirince şu yazıyı gördü: Benim evim. Ve altında yine aynı gülümseyen surat.

Dean üçüncü fotoğrafı da alıp baktı. Bu, bir restoranın içinde çekilmişti.

İlk bakışta masalarda oturmuş müşteriler ve masaların arasında, elinde tepsiyle dolaşan bir garson görülüyordu. Resmin solunda yer alan koyu renk saçlı kadını, camdan içeri giren ışık yüzünden karanlık çıkmış olan profilini tanımakta zorluk çekmemişti Rizzoli. Kadını Dean'in de tanıması için bekledi.

"Bunun nerede çekildiğini biliyor musun?" diye sordu Dean yumuşak bir sesle.

"Starfish Cafe'de."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum..."

"Sık gittiğin bir yer mi?"

"Pazarları giderim sadece. Kahvaltı etmek için. Yani sadece haftada bir gün..." Cümlesini tamamlayamamıştı. Kendi resmine bakıyordu. Arkasına yaslanmış, yüzü aşağıya, önünde açık duran bir gazeteye dönmüştü. Pazar gazetesiydi herhalde. Pazarları Starfish'te kahvaltı ziyafeti yapmayı seviyordu. Kızarmış ekmek, jambon ve gazete karikatürleri.

Bir de peşinde bir avcı. Gözetlendiğini fark etmemişti. Fotoğraflarının çekildiğini. Ve de kâbuslarında peşini bırakmayan adamın ta kendisine gönderildiğini.

Dean Polaroidin arkasını çevirdi.

Yine gülen surat çizilmişti. Ve altında, kalp içine alınmış halde tek bir sözcük yazıyordu: Ben.

16

Benim arabam. Benim evim. Ben.

Rizzoli Boston'a dönerken öfkeden midesi kasılıyordu. Dean hemen yanında oturmasına rağmen bir kez dönüp bakmamıştı bile. Öfkesi alevlenirken alevlerin onu yiyip bitirmesine göz yumuyordu.

Dean arabayı O'Donnell'ın Brattle Sokağı'ndaki adresinin önüne çektiğinde öfkesi daha da derinleşmişti. Rizzoli beyaz badanalı gri panjurlu eve baktı bir süre. Demir dış kapı, özenle biçilmiş çimenli bir bahçeye açılıyordu. Brattle Sokağı'nın standartlarında bile çok şık bir evdi bu. Bir kamu personelinin almayı hayal bile edemeyeceği türden bir yer. Gel gör ki, Warren Hoyt'ları karşısına alan ve sonrasında bu savaşların acısını çekmek zorunda kalan yine kamu personeli oluyor, diye düşündü Rizzoli. Geceleri kapılarını ve pencerelerini kilitlemeden yatamayan, yatınca da hayalet ayak sesleriyle uyanan o oluyordu. O canavarlarla boğuşup acılarına katlanırken bu büyük evde yaşayan kadın aynı canavarlara sempati besleyebiliyor, üstüne üstlük mahkemelere gidip onları savunmaya bile kalkışıyordu. Bu ev kurbanların kemikleri üzerine kurulmuştu.

Kapıya bakan açık sarı saçlı kadın, aynı evi gibi kendisi de bakımlı, üstündeki kıyafetleri şık ve ütülüydü. Kırklı yaşlarında, mermer beyazı soluk tenli bir kadındı. Aynı mermer gibi soğuktu bu yüz. Gözlerinden ise zekâ fışkırıyordu adeta.

"Dr. O'Donnell? Ben Dedektif Rizzoli. Bu da Ajan Dean."

Kadının gözleri Dean'e kilitlenmişti. "Ajan Dean'le tanışmıştık."

Ve de yıldızınız bir türlü barışmadı, diye düşündü Rizzoli.

Bu beklenmedik ziyaretten hoşlanmadığı belli olan O'Donnell onları usulen içeri alırken yüzü gülmüyordu. Salonun ortasında ahşabı gül ağacından, beyaz ipek bir kanepe duruyordu. Yerlerde ise Acem halıları seriliydi.

Rizzoli resimden pek anlamazdı ama duvarlardaki tabloların orijinal ve dolayısıyla çok da değerli olduklarını o bile anlamıştı. Kurbanların kemikleri yine, diye düşündü Rizzoli. Dean'le birlikte O'Donnell'ın karşısına, kanepeye oturdular. Ne çay ne kahve, su bile ikram edilmemişti; ev sahibesinin bu konuşmayı kısa kesmek istediğini anlamak zor değildi.

O'Donnell hemen konuya girmek üzere Rizzoli'ye döndü: "Warren Hoyt hakkında konuşmak istediğinizi söylemiştiniz."

"Onunla temasa geçmişsiniz."

"Evet. Bunda bir sakınca var mı?"

"Ne amaçla mektuplaşıyordunuz acaba?"

"Anladığım kadarıyla zaten okumuşsunuz."

"Ne amaçla mektuplaşıyordunuz?" diye tekrar etti Rizzoli, ısrarla.

O'Donnell bu saldırıyı karşılamaya çalışırken sessizce Rizzoli'ye bakıyordu. Artık düşmanın Rizzoli olduğunu anlamış, gerekli cevabı vermek üzere oturduğu yerde doğrulup dimdik olmuştu.

"Önce size bir soru sormam gerekiyor Dedektif," diye karşılık verdi O'Donnell. "Bay Hoyt'Ia mektuplaşmalarım neden polisin bu kadar ilgisini çekiyor?"

"Cezaevinden kaçtı, biliyorsunuz."

"Evet, haberlerde gördüm tabii. Sonradan Eyalet Polisi de benimle temasa geçti. Warren'in irtibat kurduğu herkesle görüşmüşler."

Warren. Demek senli benli konuşacaklardı.

Rizzoli getirdiği büyük, sarı zarfı açıp içinden Polaroid resimleri çıkardı, sonra da Dr. O'Donnell'a verdi. "Bu fotoğrafları Bay Hoyt'a siz mi gönderdiniz?"

O'Donnell resimlere şöyle bir baktıktan sonra: "Hayır. Neden?" diye sordu.

"Bakmadınız bile."

"Bakmama gerek yok. Nasıl olsa Bay Hoyt'a hiç fotoğraf göndermedim."

"Bunlar hücresinde bulundu. Üzerinde sizin adresiniz vardı."

"O halde resimleri saklamak için benim zarfımı kullanmış." Polaroidleri Rizzoli'ye geri uzattı.

"Peki ona tam olarak ne gönderiyordunuz?"

"Mektuplar. İmzalayıp geri göndermesi için formlar."

"Ne tip formlardı bunlar?"

"Okul kayıtları. Pediatri raporları. Geçmişini incelememe yardımcı olacak bilgiler işte."

"Ona kaç kere yazdınız?"

"Sanırım dört ya da beş kere."

"Peki o size cevap gönderdi mi?"

"Evet. Mektuplarını sakladım. Size kopyalarını verebilirim."

"Kaçtıktan sonra sizinle temasa geçmek istedi mi?"

"Öyle bir şey yapmış olsa yetkililere söylemez miydim."

"Bilemiyorum Dr. O'Donnell. Bay Hoyt'la ilişkinizin mahiyeti hakkında hiçbir fikrim yok çünkü."

"Sadece mektuplaşmaydı. İlişki denemez."

"Ama ona mektup yazdınız. Hem de dört ya da beş kere."

"Ziyaretine de gittim. Merak ediyorsanız görüşmemizi videoya çekmiştim."

"Onunla neden konuşuyordunuz?"

"Anlatacağı bir hikâyesi var. Bizlere öğreteceği dersler."

"Kadınların nasıl doğranacağı gibi mi?" Rizzoli ağzından çıkanları duyunca kendi de şaşırmış, ama karşısındaki kadının zırhına ufacık bir delik bile açmayı başaramamıştı.

O'Donnell hiç istifini bozmadan cevap verdi: "Siz kanun kuvvetleri olarak sadece sonuçları görüyorsunuz. Vahşet, şiddet. Bu adamların yaşadıklarının doğal bir sonu olan korkunç suçlar bunlar."

"Peki siz ne görüyorsunuz?"

"Geçmişlerini, öncelerini."

"Herhalde mutsuz geçen çocukluklarından kaynaklandığını söyleyeceksiniz."

"Warren'ın çocukluğunu biliyor musunuz?"

Rizzoli nabzının yükselmeye başladığını hissediyordu. Hoyt'un obsesyonlarının kökenleri hakkında konuşmaya niyeti yoktu. "Çocukluğu, kurbanlarının umurunda değil. Benim de öyle."

"Peki ama, biliyor musunuz?"

"Son derece normal olduğunu söylemişlerdi. Öyle ki, kadın kesmeyen bir sürü adamdan çok daha iyi bir çocukluk geçirmiş."

"Normal." Bu söz, O'Donnell'a komik gelmiş gibiydi. Konuşmaya başladıklarından beri ilk defa Dean'e baktı.

"Ajan Dean, bir de sizin normal tanımınızı duysak?"

Aralarında, henüz bitmemiş bir savaşın izlerini taşıyan bir bakışma oldu. Ama bu husumete rağmen Dean bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Soruları Dedektif Rizzoli soruyor. Cevap vermenizi tavsiye ederim Doktor," dedi adam sakince.

Bu görüşme boyunca ipleri eline almaya çalışmaması Rizzoli'yi şaşırtıyordu. Dean'i kontrolü her zaman elinde tutmaya çalışan biri olarak tanımıştı ama şimdi her şeyi Rizzoli'ye bırakmış, gözlemci rolünü tercih etmişti.

Rizzoli o ana kadar konuşmayı öfkesinin yönlendirmesine karşı koyamamıştı. Ama şimdi artık komutayı ele alıp öfkesini bastırmak zorunda olduğunu hissediyordu. Sakince ve bir amacı takip ederek.

"Birbirinizle yazışmaya ne zaman başladınız?" diye sordu.

O'Donnell'ın cevabı yine profesyonelce ve sakindi:

"Üç ay kadar önce."

"Peki neden ona yazmaya karar verdiniz?"

"Durun biraz." O'Donnell sinirli sinirli güldü. "Yanılıyorsunuz. Bu bağlantıyı ben başlatmadım."

"Hoyt mu başlattı yani?"

"Evet. Önce o bana yazdı. Şiddetin nörolojisiyle ilgili çalışmalarımdan haberdar olduğunu söylüyordu. Bazı duruşmalarda savunma makamının tanığı olarak yer aldığımı biliyordu."

"Onun için çalışmanızı mı istedi?"

"Hayır. Cezasının değiştirilemeyeceğini biliyordu. Artık çok geçti. Ama yine de onun davasıyla ilgilenebileceğimi düşünmüş. İlgilendim de."

"Neden?"

"Neden ilgilendiğimi mi soruyorsunuz?"

"Hoyt gibi biriyle yazışmakla neden vakit kaybedesiniz ki?"

"O tam da daha iyi tanımak istediğim insanlardan."

"Zaten bir sürü psikolog görüşmüştü onunla. Hiçbir şeyi yok. Kadınları öldürmekten hoşlanıyor olması dışında tamamen normal. Onları bağlayıp karınlarını deşmeyi seviyor. Cerrah rolü oynamak onu tahrik ediyor. Ama fark, bunu kadınlar uyanıkken yapıyor olması. Onlara ne yaptığının bilincinde olmalarını istiyor."

"Ama normal olduğunu söylemiştiniz."

"Deli değil yani. Yaptığının farkında ve bundan zevk alıyor."

"Yani doğuştan kötü olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Daha iyi şekilde anlatılamazdı," dedi Rizzoli.

O'Donnell'ın bakışları içine işliyordu. Ne görüyordu acaba? Psikiyatri eğitimi sayesinde dış maskeleri aşıp altta yatan yaralı benliği görebiliyor muydu?

O'Donnell birden ayağa kalktı. "Odama gelir misiniz biraz?" dedi. "Görmeniz gereken bir şey var."

Rizzoli ve Dean, şarap kırmızısı halının üzerinde, koridor boyunca takip ettiler kadını. Buyur edildikleri oda, görkemli salonla büyük bir tezat oluşturuyordu. O'Donnell'ın odası tamamen işe adanmıştı: beyaz duvarlar, referans ciltleriyle dolu raflar ve standart metal dosya dolapları. İnsan böyle bir yere girer girmez çalışma moduna geçer hemen, diye düşündü Rizzoli. Ve şimdi O'Donnell'ın üzerinde de aynen bu etkiyi göstermişti. Kadın kararlı adımlarla masasının başına geçip, zarfın içinden bir röntgen filmi çıkararak ışık dolabına yöneldi. Filmi taktıktan sonra ışığın düğmesine bastı.

Işık yanar yanmaz ortaya bir insan kafatasının görüntüsü çıkıvermişti.

"Ön kesit," dedi O'Donnell. "Beyaz, yirmi sekiz yaşında bir inşaat işçisine ait. Mülayim bir insan, iyi bir koca olarak tanınan düşük gelirli bir vatandaştı. Altı yaşındaki kızının sevgili babası. Bir gün çalışırken kafasına bir kalas düştü ve yaralandı." Doktor dönüp misafirlerine baktı. "Ajan Dean hemen anlamış olmalı. Peki ya siz, Dedektif?"

Rizzoli ışığa yaklaştı. Genelde röntgen filmlerini pek incelemediği için gördüklerinden pek bir şey çıkaramıyordu. Kafatasının kubbe şeklindeki tepesi, göz çukurları, iki sıra diş.

"Şimdi de yandan kesit göstereceğim," dedi O'Donnell. Işığın önüne ikinci bir film taktı. "Şimdi görebiliyor musunuz'?"

İkinci filmde kafatası profilden çekilmişti. Rizzoli önden arkaya doğru uzanan bir dizi kırık çizgisi görüyordu şimdi. Eliyle de gösterdi.

O'Donnell başını salladı. "Acil servise getirdiklerinde kendinden geçmişti. Bilgisayarlı tomografi sonucunda genişçe bir subdural hematom halinde kanama tespit edildi. Yani beyninin ön loblarına basınç yapan kan oturması. Bu kan cerrahi müdahaleyle çekildi ve adam iyileşme sürecine girdi. Daha doğrusu iyileşmiş gibi görünüyordu. Evine döndü; hatta işinin başına bile döndü. Ama artık aynı adam değildi. İşte birkaç kez kızıp olay çıkarınca kovuldu. Kızına cinsel tacizde bulunmaya başladı. Sonra, bir tartışma yüzünden karısını öyle fena dövmüştü ki kadının cesedi tanınamaz hale gelmişti. Bir kez vurmaya başladıktan sonra duramamıştı. Dişlerini kırma noktasına gelmesine rağmen. Kadının, suratı hamura döndükten sonra bile."

"Her şeyin sebebi bu olabilir mi demek istiyorsunuz? dedi Rizzoli, kırık kafatasına işaret ederek.

"Evet."

"Bir saniye."

"Filme iyice bir bakın Dedektif. Kırığın nerede olduğunu görüyor musunuz? O bölgenin altında beynin hangi kısmının yer aldığını düşünün." Dönüp Dean'e baktı.

Dean kadına ifadesiz bir suratla baktı. "Ön loblar," dedi.

O'Donnell'ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm. Eski bir düşmanına meydan okumaktan keyif almışa benziyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Rizzoli.

"Adamın avukatının talebi üzerine nöropsikiyatrik bi değerlendirme yaptım. Adamın üzerinde Wisconsin Kar Ayırma Testi ve Halstead-Reitan Kategori Testi uyguladım. Bir de beyninin MR'ını istedim. Her şey aynı sonuca işaret ediyordu: Bu adamın ön loblarında ciddi hasar oluşmuştu.

"Ama kazadan sonra tamamen iyileşmiş olduğunu söylemiştiniz."

"İyileşmiş gibi duruyordu."

"Beyni hasar görmüş müydü, görmemiş miydi?"

"Ön loblarda ileri derecede hasar olsa bile normal hayatınıza dönüp gündelik işlevlerinizi yerine getirebilirsiniz. Ön lobotomi yapılmış biriyle konuşacak olsanız anormal hiçbir şey fark etmeyebilirsiniz. Ama hasar gördüğü kesindir." Röntgen filmine işaret etti. "Bu adamınki ön dezinhibisyon sendromu. Yani şartlı refleksin kaybı. Ön loblar sağduyu ve muhakeme yetilerimizi etkiler. Uygunsuz dürtüleri kontrol etmemizi sağlar. Hasar gördüklerinde sosyal olarak dışlanırsınız. Suçluluk ya da duygusal acı hissetmeden en olmadık davranışları sergileyebilirsiniz. Şiddete yönelik dürtülerinizi kontrol etme yeteneğinizi kaybedersiniz. Ki hepimizin böyle öfke nöbetleri olur. Trafikte aniden önümüze çıkan bir arabaya bindirmek isteriz. Bunun nasıl bir şey olduğunu siz de bilirsiniz Dedektif. O kadar kızarsınız ki birilerinin canını yakmak istersiniz."

Rizzoli, O'Donnell'ın söylediklerini ses çıkarmadan dinliyordu.

"Toplum, şiddet eylemlerini kötülük ya da ahlâksızlık belirtisi addeder. Davranışlarımızın üzerinde mutlak bir hakimiyetimiz olduğu öğretilmiştir bize. Başka bir insana zarar vermeme yönünde özgür bir iradeye sahip olduğumuz düşünülür. Ama bizi yönlendiren tek şey ahlâki değerlerimiz değildir. İşin içinde biyolojimiz de vardır. Ön loblarımız düşüncelerimizle eylemlerimizi bütünlememize yardım ederler. O eylemlerin sonuçlarını tartmamızı sağlarlar. Bu denetim olmasa her türlü vahşi dürtümüze yenik düşerdik. İşte bu adamın yaptıklarının nedeni de bu. Davranışlarını kontrol etme yetisini kaybetti. Kızına karşı cinsel ilgi duydu; hiç düşünmeden tacize yöneldi. Karısı onu sinirlendirdi; öldürene kadar dövdü onu. Ne kadar gelip geçici olsalar da, hepimiz bu tarz rahatsız edici, uygunsuz düşüncelere kapılırız zaman zaman. Bir yabancı bize çekici geldiğinde onunla ilgili

cinsel fanteziler kurarız. Ama hepsi budur –kısa süreli düşünceler. Peki ya dürtülerimize kapılsaydık? Kendimize engel olamasaydık? O cinsel dürtü tecavüzle sonuçlanabilirdi. Belki daha da kötü şeylerle."

"Peki onun savunması bu muydu? 'Bunu bana beynim yaptırdı,' mı diyordu?"

O'Donnell'ın gözleri öfkeyle parlamıştı. "Frontal dezinhibisyon sendromu nörologlar arasında kabul görmüş bir teşhistir."

"Tamam da mahkemede işe yarıyor mu?"

Soğuk bir sessizlik. "Hukuk sistemimizde deliliğin tanımı hâlâ on dokuzuncu yüzyıldan kalmadır. Bu durumda mahkemelerin nörolojiye yabancı olması da şaşırtıcı olmamalı. Bu adam şu anda Oklahoma'da idamını bekliyor." O'Donnell suratını asarak filmleri ışık dolabından çıkarttığı gibi zarfın içine soktu. "Bunun Warren Hoyt'la ne ilgisi var peki?"

O'Donnell yine masasının başına gidip başka bir zarfın içinden çıkardığı röntgen filmlerini ışık dolabına taktı. Bu da kafatası filmleriydi. Biri önden, biri yandan ama daha küçüktü bunlar. Bir çocuğun kafatasıydı.

"Bu çocuk çite tırmanırken düşmüş," dedi O'Donnell.

"Yüz üstü düşerken kafasını kaldırıma çarpmış. Bakın bu ön kesit. Sol kaşının hizasında uzanan küçük bir çatlak göreceksiniz."

"Gördüm," dedi Rizzoli.

"Hastanın ismine de bakın."

Rizzoli filmin köşesinde yazanları görmek için eğildi. Gördükleri karşısında suskunluğa bürünmüştü şimdi.

"Yaralandığında on yaşındaymış," dedi O'Donnell.

"Houston'da zengin bir muhitte yaşayan normal, hayat dolu bir çocukmuş. En azından ilkokul pediatrik kayıtlarında kullanılan ibareler bunlar. Sağlıklı bir çocuk, ortalamanın üzerinde zeki. Diğer çocuklarla da iyi geçinirmiş."

"Sonra büyüyüp kadınları öldürmeye başlamış."

"Evet, ama Warren neden öldürmeye başlamıştı? O'Donnell filmlere işaret etti. "Bu yaralanma da bir etken olabilir."

"Hey, ben yedi yaşındayken parkta basamaklardan düşmüştüm. Ama ben insanları kesmeye başlamadım."

"Evet ama insanları avlıyorsunuz. Warren'in yaptığı gibi. Aslında siz profesyonel bir avcısınız."

Rizzoli'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Beni onunla nasıl karşılaştırabilirsiniz?"

"Karşılaştırdığım yok Dedektif. Ama şu anda hissettiklerinizi bir düşünün. Herhalde bana tokat atmak istiyorsunuzdur, doğru değil mi? Peki size engel olan ne? Ahlâki değerleriniz mi? Terbiyeli davranmak istediğinizden mi? Yoksa istenmeyen sonuçlara neden olacağını buyuran mantığınız mı? İşte bütün bu düşünceler bana saldırmanıza engel oluyor. Ve de bu zihinsel sürecin cereyan ettiği yer ön loblarınızdır. O nöronlar sayesinde yıkıcı dürtülerinize hakim olabiliyorsunuz." O'Donnell duraksadı. "Çoğu zaman elbette."

Bu son sözler ok gibi hedefini bulmuştu. Hassas bir noktaya değinmişti. Rizzoli bir yıl önce, Cerrah soruşturması sırasında ölene kadar utançla anacağı korkunç bir hata yapmıştı. Bir sıcak takip esnasında ateş edip silahsız bir adamı öldürmüştü. O'Donnell'ın gözlerine baktığında memnuniyet dolu bir pırıltı yakaladı bir an.

Sessizliği bozan Dean oldu. "Sizinle temasa geçenin Hoyt olduğunu söylemiştiniz. Bütün bunlardan çıkarı ne? İlgi çekmek için mi? Kendini acındırmak için mi?"

"Basitçe anlaşılmak isteği diyebiliriz," dedi O'Donnell.

"Sizden tek istediği bu mu oldu?"

"Warren bazı şeylerin cevabını öğrenmek istiyor. Onu öldürmeye iten nedenleri bilmiyor. Sadece farklı olduğunu biliyor. Ve bunun nedenini öğrenmek istiyor."

"Size aynen bunları söyledi mi?"

O'Donnell masasının başına gidip bir klasör çıkardı. "Mektupları burada işte. Bu da görüşmemizin video kaydı."

"Souza-Baranowski'ye mi gittiniz?"

"Evet."

"Kimin tavsiyesiyle?"

O'Donnell bir an duraksadı. "İkimiz de bunun faydalı olabileceğini düşündük."

"Peki ama buluşma fikri kimden çıktı?"

O'Donnell'ın yerine sorunun cevabını veren Rizzoli oldu. "Ondan çıktı. Değil mi? Buluşmanızı Hoyt istedi."

"Onun önerisi olabilir. Ama istek karşılıklıydı."

"Sizi oraya neden çağırdığı hakkında en ufak bir fikriniz yok aslında," dedi Rizzoli. "Öyle değil mi?"

"Buluşmamız gerekiyordu. Yüz yüze gelmeden bir hastayı değerlendiremem."

"Peki karşı karşıya otururken Hoyt'un aklından neler geçiyordu sizce?"

O'Donnell'ın cevabı baştan savmaydı. "Sizce?"

"Ben Cerrah'ın kafalında neler olup bittiğini çok iyi biliyorum." Rizzoli tekrar sesine kavuşmuş gibiydi. Sözleri soğuk ve acımasızdı. "Sizi etkilemek istediği için çağırmıştı. Kadınlara hep böyle yapar. Yüzümüze güler, güzel güzel konuşur. Bu, okul kayıtlarında da vardı, değil mi? 'Nazik

bir genç adam,' diyordu öğretmenleri. Size de çok nazik davrandığına eminim."

"Evet, gerçekten de..."

"Sıradan, uyumlu bir adam."

"Dedektif, normal bir adam olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Ama uyumluydu. Eylemlerinden kendisi de rahatsızdı. Davranışlarının nedenlerini anlamak istiyor."

"Peki bunun nedeninin kafasını yere çarpması olduğunu ona da söylediniz mi?"

"Bu kazanın da payı olduğunu söyledim."

"Bunu duyduğuna sevinmiştir. Yaptıkları için bir bahanesi var artık."

"Ben sadece fikrimi söyledim."

"Onu başka neyin mutlu ettiğini de söyleyeyim mi size?"

"Neymiş?"

"Sizinle aynı odada bulunmak. Aynı odada konuştunuz, öyle değil mi?"

"Görüşme odasında buluştuk. Kameralarla sürekli gözetleniyordu."

"Ama aranızda bir engel yoktu. Koruyucu cam falan."

"Bana tehditkâr gelmedi."

"Hemen üstünüze çullanabilirdi. Saçlarınızı inceler, teninizi koklardı. Kadınları koklamayı bilhassa sever. Bundan tahrik oluyor. Onu en çok uyaran ise korkudur. Köpekler de böyle kokusunu alırlar korkunun, bilirsiniz. Korktuğumuzda hayvanların kokusunu alabildikleri hormonlar salgılarız. İşte Warren Hoyt da böyle. Avlanan hayvanlar gibi. Korkunun ve savunmasızlığın kokusunu alıyor. Fantezileri de böyle besleniyor. Sizinle o

odada otururken neyin hayalini kurduğunu çok iyi biliyorum. O fantezilerin nelere yol açtığına da tanık oldum."

O'Donnell gülmeye çalışsa da pek becerememişti. "Beni korkutmaya çalışıyorsanız..."

"Boynunuz çok uzunmuş Dr. O'Donnell. Kuğu gibi maşallah. Hoyt da fark etmiştir bunu. Hiç boynunuza bakarken yakalamadınız mı onu?"

"Yapmayın."

"Gözlerinin arada sırada aşağı kaydığı olmadı mı?" Belki de diğer erkekler gibi göğüslerinize baktığını düşündünüz. Ama Warren'in tarzı bu değil. Göğüsler pek umurunda değil onun. Onu cezbeden boyun. Bir kadının boynunu tatlı niyetine yiyebilir. Boğazınızı oracıkta kesmemek için kendini zor tutmuştur. Sonra da anatominin diğer kısımlarına geçer."

O'Donnell yüzü kızarmış halde Dean'e döndü. "Ortağınız çizmeyi aşıyor."

"Hayır," dedi Dean sakince. "Bence Dedektif Rizzoli hedefi on ikiden vurdu."

"Buna düpedüz küstahlık denir."

Rizzoli güldü. "Siz Warren Hoyt'la aynı odada bulundunuz. Buna da katlanırsınız herhalde."

O'Donnell buz gibi bir bakış attı. "O klinik amaçlı bir görüşmeydi."

"Siz öyle sanın. Onun için başka türlü bir şeydi." Rizzoli kadına doğru eğildi. Bu sessiz hamle O'Donnell'ın gözünden kaçmamıştı. Gerçi O'Donnell hem yapı hem de konumu itibariyle daha uzun ve iriydi ama Rizzoli'nin bu ateşli tavrına karşı koyabilecek gibi değildi. Rizzoli'nin sözleri birer yumruk gibi inerken kadının yüzü gittikçe kızarıyordu.

"Nazik olduğunu söylemiştiniz. Uyumlu falan. Elbette öyle olacak. İstediği şeyi bulmuş nasıl olsa: bir odada kadının biriyle yalnız kalmayı başarmış işte. Bu bile yeterli onu heyecanlandırmaya. Gerçi gizlemiştir; bu konuda

iyi olduğunu biliyorum. Gırtlağınızı kesmeyi hayal ederken sizinle son derece normal bir sohbet tutturmayı bilir."

"Artık haddinizi aştınız," dedi O'Donnell.

"Sizi korkutmaya çalıştığımı sanıyorsunuz, değil mi?

"Bu çok açık."

"Bakın size öyle bir şey söyleyeyim ki ödünüz patlasın. Warren Hoyt kokunuzu aldı artık. Sizden tahrik de oldu. Şimdi dışarıda olduğuna göre avlanmaya başlayacaktır tekrar. Ve bakın ne diyeceğim. Bir kadının kokusunu asla unutmaz."

O'Donnell'ın bakışlarında korku vardı bu kez. Rizzoli bu korkuyu görmekten ister istemez keyif almıştı. Geçen yıl çektiklerini O'Donnell da anlasın istiyordu.

"Korkmaya alışsanız iyi olur," dedi Rizzoli. "Buna ihtiyacınız olabilir."

Onun gibi adamlarla daha önce de çalıştım," dedi O'Donnell. "Ne zaman korkmam gerektiğini bilirim."

"Hoyt tanıdığınız o adamların hiçbirine benzemiyor."

O'Donnell güldü. Gururuyla birlikte cesareti de gelmişti. "Hiçbiri birbirine benzemez ki. Şimdiye kadar hiçbirine sırtımı dönmedim."

17

Sevgili Doktorum O'Donnell,

Çocukluk anılarımı sormuştunuz. Henüz olgunlaşmamış olan beyin dili kullanma yetisini kazanmadığı için ve de çocukluğumuz sırasında görüp duyduklarımızı yorumlamak için dile ihtiyacımız olduğu için, üç yaşından öncesini hatırlayamadığımızı okumuştum bir yerde. Bu çocukluk unutkanlığının nedeni tam olarak nedir bilemiyorum ama benim için geçerli değil; çünkü çocukluğumun bazı ayrıntılarını çok iyi hatırlayabiliyorum. Bazı anılar var ki, on bir aylık olduğum zamana denk geldiğini tahmin ediyorum. Şüphesiz bunların ailemden duyduklarım üzerine türettiğim hatıralar olduğunu düşünebilirsiniz. Ama emin olun bu hatıralar oldukça gerçek; annem babam hayatta olsaydı onlar da söylerdi ne kadar doğru olduklarını ve duyduğum hikâyelerden kurmaca olmadıklarını.

Yatağımı hatırlıyorum mesela; beyaza boyalı ahşap parmaklıkların üzerinde benim diş izlerim vardı. Üzerinde küçük yaratıkların olduğu mavi bir yorgan. Kuşlar, arılar, ayıcıklar falandı herhalde. Yatağın üzerinde dönüp duran şu oyuncak şeylerden vardı. Tabii o zamanlar bunun ne olduğunu anlamadığım için bana sihirli bir şeymiş gibi gelirdi. Parıldayarak dönüp dururdu. Sonradan babamın anlattığına göre yıldızlar, ay, gezegenler falanmış. Tam da babam gibi bir adamın, oğlunun yatağına asacağı türden bir şey. Havacılık mühendisi olarak, bir çocuğun gelişmekte olan beynini uyararak bir dahi yaratılabileceğine inanıyordu. Bunun için tepenize güneş sistemini asabilir, başucunuza kendi sesiyle çarpım tablosunu kaydettiği bir teyp koyabilirdi.

Matematiğim hep iyi oldu.

Ama bunun gibi hatıraların ilginizi çektiğini sanmıyorum. Hayır, siz içinde beyaz yatak ya da şirin oyuncaklar olmayan, daha karanlık temalı şeyler arıyor olmalısınız. Niye böyle olduğumu öğrenmek istiyorsunuz.

O halde size Mairead Donohue'dan bahsedeyim.

İsmini yıllar sonra, teyzelerden birine eski hatıralarımdan bahsederken öğrendim aslında. "Aman Tanrım, Mairead'i hatırlıyor musun gerçekten?" demişti teyzem. Evet, hatırlıyordum elbette. Çocuk odasıyla ilgili bütün resimlerde, yatağımın başında bana bakmakta olan yüz anneminki değil, Mairead'in yüzü. Bembeyaz bir ten, yanağına konmuş kara bir sinek gibi duran kocaman bir ben. Güzel olduğu kadar soğuk da bakan yeşil gözler. Ve de gülümseyişi –büyüklerin göremediğini küçücük bir çocuk olarak ben bile görebiliyordum: o gülümseyişte nefret vardı. Çalıştığı evden nefret ediyor. Bebek bezlerinin kötü kokusundan nefret ediyor. Uykusunu bölen ağlayışlarımdan nefret ediyor. Onu, asıl memleketi İrlanda'dan bu sıcak Texas şehrine getiren şartlardan nefret ediyor.

En çok da benden nefret ediyor.

Bunu sessizce ve ince nüanslarla gösterdiğinden biliyorum. Yaptığı kötü muamelelerden iz bırakmayacak kadar zeki. Zaten bu nefreti, yatağıma doğru eğildiğinde bir yılanın tıslaması gibi öfkeli fısıldayışlara dönüşüyor sadece. Sözlerini anlamıyorum ama ağzından akan zehri duyabiliyor, kısılmış gözlerindeki hiddeti görüyorum. Fiziksel ihtiyaçlarımı hiç ihmal etmiyor; bezim her zaman temiz, sütüm hep sıcak. Ama gizli çimdikler, etimi sıkmalar, popoma alkollü bez sürmeler hiç eksik olmuyor. Haliyle ağlıyorum bunları yaptığında ama hiç yara bere izi kalmıyor ki. Böyle doğuştan asabi, aksi bir çocuk olduğumu söylüyor annemlere. Zavallı Mairead! Annem sosyal görevlerini yerine getirirken bu çığırtkan veletle uğraşmak ona düşüyor.

İşte hatırladıklarım bunlar. Ani acı patlamaları. Kendi çığlıklarımı duyuyorum. Ve de hassas tenime çimdik falan atmak için yatağın üzerine eğilen Mairead'in bembeyaz boynu.

O yaştaki bir çocuğun nefret etmesi mümkün müdür bilemiyorum. Bence böyle beklenmedik bir cezalandırma karşısında sadece şaşırıyoruz o kadar. Henüz akıl yürütme kapasitemiz olmadığı için yapabildiğimiz tek şey nedenlerle sonuçları birleştirmek oluyor herhalde. Neticede yaşadığım işkencenin kaynağının buz gibi bakışlı, süt beyaz boyunlu bir kadın olduğunu o zaman bile anlamış olmalıyım.

Rizzoli masasında oturmuş. Warren Hoyt'un düzgün el yazısına, iki uçtan bozulmayan girintilere, sayfa boyunca hiç eğrilmeden akıp giden küçük sözcüklere bakıyordu. Mektubu mürekkepli kalemle yazmış olmasına rağmen hiçbir düzeltme, üzeri çizilen herhangi bir kelime yoktu. Her bir cümle, kalem kâğıda değmeden çok önce tasarlanıp düzenlenmişti. Adamın kâğıdın üzerine doğru eğildiğini, tükenmez kalemi kavrayan uzun ve ince parmaklarını, yazarken kâğıda sürten tenini düşündü; ve aniden gidip ellerini yıkama ihtiyacı duydu.

Kadınlar tuvaletinde ondan hiç iz kalmasın diye ellerini sabunla ovuşturup durdu; ama ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra bile hâlâ mikrop kapmış gibi, adamın sözlerinin zehir gibi derisinin altına girdiğini hissediyordu. Ve bu mektuplardan daha da vardı, haşır neşir olunacak daha da fazla zehir.

Tuvaletin kapısının tıklatılmasıyla irkildi.

"Jane? Orada mısın?" Dean'di.

"Evet," diye seslendi Rizzoli.

"Toplantı odasındaki videoyu ayarladım."

"Hemen geliyorum."

Aynaya baktığında gördüklerinden memnun olmamıştı Yorgun gözler, sarsılmış özgüven. Seni böyle görmesine izi verme, diye düşündü.

Musluğu açıp yüzüne soğuk su çarptı, sonra da iyice kurulandı. Sonra doğrulup derin bir nefes aldı. Aynadaki görüntüsü şimdi daha iyiydi. Seni terlerken görmesinler.

Toplantı odasına girince Dean'e kısa bir baş selamı verdi. "Pekâlâ. Hazır mıyız?"

Dean televizyonu ve videoyu hazırlamıştı. O'Donnell'dan getirdikleri sarı zarfı alıp kaseti çıkardı. "Tarih 7 Ağustos," dedi.

Sadece üç hafta olmuş, diye düşündü Rizzoli. Görüntülerin ve sözlerin ne kadar taze olduklarını düşünmek rahatsız etmişti onu.

Masaya oturup kalemini kâğıdını hazırladı. "Başlat."

Dean kaseti takıp PLAY'e bastı.

İlk görüntü beyaz bir duvarın önünde durmuş, üzerinde ortama hiç yakışmayacak şıklıkta mavi bir elbise, kuaförden yeni çıkmış haliyle O'Donnell'dı. "Bugün 7 Ağustos. Şu anda Massachusetts, Shirley'deki Souza-Baranowski cezaevindeyim. Bu da denek Warren D. Hoyt."

Görüntü bir an karardı; sonra da ortaya yeni bir resim çıktı. Gördüğü yüz Rizzoli için o kadar iğrençti ki oturduğu yerde sıçradı. Oysa Hoyt çoğu insan için son derece sıradan, akılda kalmayacak bir tipti. Kumral saçları tıraşlı, yüzü ise hapishanede uzun süre kalmış olmaktan dolayı beyazdı. Üzerindeki cezaevi üniforması zayıf vücuduna bir numara bol geliyordu. Onu gündelik hayattan tanıyanlar sevimli ve nazik bir insan olarak tarif ediyorlardı; şimdi bu kasette de böyle bir görüntü çiziyordu işte. Zararsız, hoş bir genç adam.

Bakışları kameradan kayıp kadraj dışındaki bir şeye yöneldi. Önce bir sandalye gıcırtısı duyuldu; ardından da O'Donnell'ın sesi duyuldu.

"Rahat mısın Warren?"

"Evet."

"Başlayalım mı?"

"Siz ne zaman isterseniz Dr. O'Donnell." Hoyt gülümsedi. "Benim bir yere gittiğim yok."

"Pekâlâ." O'Donnell'ın sandalyesi bir daha gıcırdadı, sonra boğazını temizledi. "Yazdığın mektuplarda ailenden ve çocukluğundan epey bir bahsetmişsin."

"Hiçbir şey eksik kalmasın istedim. Beni her yönümle anlamanızın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Evet, teşekkür ederim. Senin gibi konuşkan insanlarla görüşme fırsatım olmuyor her zaman. Hatta kendi davranışlarını kendi analiz edebilen başka

biriyle hiç çalışmadım desem yeridir."

Hoyt omuz silkti. "Ne derler bilirsiniz. İncelenmeyen bir hayat, yaşamaya değmez."

"Ancak bazen kendimizi analiz ederken fazla ileri gidebiliyoruz. Bu, zamanla bir savunma mekanizmasına dönüşebiliyor. Ham duygularımızdan yabancılaşmak için zihinsel bir çabaya girişebiliyoruz."

Hoyt bir an durdu. "Duygulardan bahsetmemi istiyorsunuz demek," dedi sonra, belli belirsiz bir alaycılıkla.

"Evet."

"Özellikle merak ettiğiniz bir duygu var mı?"

"İnsanları katil olmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Onları şiddete yönelten şeyi. Kafanızdan neler geçtiğini merak ediyorum. Bir insanı öldürürken neler hissettiğinizi."

Hoyt bir süre bir şey söylemeden bekledi. Cevabı düşündüğü belli oluyordu. "Bunu tarif etmek kolay değil."

"Dene."

"Bilim adına mı?" Eski alaycılığı geri dönmüştü.

"Evet. Bilim adına. Neler hissediyorsun?"

Uzun bir sessizlik. "Zevk."

"Yani hoşuna gidiyor."

"Evet."

"Biraz daha açabilir misin?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

"Araştırmamın ana amacı bu Warren. Öldürürken neler yaşadığını bilmek istiyorum. Bu habis bir merak değil. Nörolojik anormalliklere delalet edebilecek belirtiler olup olmadığını öğrenmek zorundayım. Mesela baş ağrısı oluyor mu? Ağzında garip bir tat ya da bir koku beliriyor mu?'

"Kan kokusu iyidir." Durdu. "Tüh. Şok oldunuz galiba"

"Devam et. Bana kandan bahset."

"Eskiden işim buydu, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Laboratuar teknisyeniydin."

"İnsanlar kanı, sadece damarlarımızda dolaşan kırmızı bir sıvı olarak görüyorlar. Motor yağı sanki. Oysa çok karmaşık ve benzersiz bir maddedir. Kimsenin kanı kimseninkine benzemez. İşlenen her bir cinayet gibi benzersizdir. Tarif edilebilecek ortak bir yönleri yok."

"Ama hepsi de sana zevk verdi."

"Bazıları diğerlerinden daha zevkliydi."

"Bilhassa aklında kalan bir tanesini anlatabilir misin? Ya da öyle biri oldu mu?"

Hoyt başını salladı. "Sürekli düşünüp durduğum bir tane var."

"Diğerlerinden daha mı çok?"

"Evet. Hep aklımda."

"Neden?"

"Çünkü bitiremedim. Çünkü tadını çıkaramadım. Kaşıyamadığın bir yara gibi."

"Çok sıradan bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi? Ama zamanla sıradan bir kaşıntı bile hayatınızın merkezine oturabiliyor. Sürekli derinizin üzerinde gıcık yapıp duruyor. İşkence olsun diye ayaklarınızı gıdıklarlar, bilirsiniz. İlk bakışta önemsiz gibi duruyor. Ama bunun günlerce sürdüğünü düşünün bir de. Daha korkunç bir işkence olabilir mi? Daha önce mektuplarımda da anlatmıştım; insanın insana yaptığı insanlık dışı şeylerin tarihiyle ilgili birkaç şey okumuşluğum vardır. Acı verme sanatından söz ediyorum."

"Evet. O konudaki, ee, merakından bahsetmiştin."

"Tarih boyunca gelip geçmiş bütün işkenceciler, en sıradan rahatsızlıkların zamanla en dayanılmaz acılara dönüştüğünü biliyorlardı."

"Peki sözünü ettiğin bu kaşıntı zamanla dayanılmaz bir hal mi aldı?"

"Geceleri bu yüzden uyuyamıyorum. Kaçırdığım şeyleri düşünüp duruyorum. Elimden alınan o zevki. Hayatım boyunca, başladığım bir işi bitirmek konusunda titiz olmuşumdur. Yani bu mesele bana rahat vermiyor. Sürekli bunu düşünüyorum. Görüntüler aklımdan bir türlü çıkmıyor."

"Tarif edebilir misin? Gördüklerin, hissettiklerin."

"Onu görüyorum. Farklı o; diğer hiç kimseye benzemiyor."

"Ne açıdan?"

"O benden nefret ediyor."

"Diğerleri nefret etmiyorlar mıydı?"

"Diğerleri çıplaktı ve korkmuşlardı. Teslim olmuşlardı yani. Ama bu, hâlâ karşı koymaya çalışıyor. Ona dokunduğumda bile hissediyorum bunu. Artık elimde olduğunu bilmesine rağmen teni öfkeyle elektriklenmiş gibi." Hoyt en mahrem düşüncelerini paylaşmaya hazırlanıyormuş gibi öne doğru eğildi. Gözlerini O'Donnell'dan ayırıp kameraya çevirmişti şimdi. Merceğin arkasından dosdoğru Rizzoli'ye bakıyordu sanki. "Öfkesini hissedebiliyorum," dedi. "Tenine dokunduğumda öfkesini yutuyorum.

Akkor gibi. Akıcı ve tehlikeli bir şey. Saf enerji. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Aynı şeyi bir daha hissetmek istiyorum."

"Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Evet. Boynunu düşünüyorum. Çok narin. Güzel, beyaz bir boynu var."

"Peki başka neler düşünüyorsun?"

"Elbiselerini çıkarmak istiyorum. Göğüslerinin ne kadar sıkı olduklarını düşünüyorum. Göbeğini düşünüyorum. Dümdüz karnını..."

"Demek ki Dr. Cordell'le ilgili hayallerin... cinsel içerikli."

Hoyt durdu. Derin bir uykudan uyanmış gibi kırpıştırdı gözlerini. "Dr. Cordell mi?"

"Ondan söz etmiyor muydun? Şu öldürmeyi başaramadığın kurban, Catherine Cordell."

"Ah, onu da düşünüyorum tabii. Ama sözünü ettiğim kişi o değil."

"Kimden söz ediyorsun o halde?"

"Diğerinden." Kameraya bakışı öyle yoğundu ki Rizzoli sıcaklığını hissedebiliyordu. "Şu polis."

"Seni yakalayan polis mi? Hayalini kurduğun o mu?"

"Evet. Adı Jane Rizzoli."

18

Dean kalkıp videoyu kapattı. Ekran kararmıştı. Warren Hoyt'un son sözleri sessizlikte kalıcı bir yankı gibi asılı kalmıştı sanki. Adamın fantezilerinde çırılçıplaktı Rizzoli. Elbiseleri ve haysiyeti elinden alınmış, çıplak ete dönüşmüştü. Boyun, göğüsler ve göbek. Acaba Dean de öyle mi görüyor beni şimdi, diye düşündü Rizzoli. Hoyt'un yumurtladığı erotik görüntüler Dean'in zihnine de kazınmış mıydı?

Dean dönüp ona baktı. Rizzoli adamın yüzünden, duygularını okumakta hep güçlük çekmişti; oysa o anda gözlerinde beliren öfkeyi gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Anlıyorsun, değil mi?" dedi Dean. "Bu kaseti seyredeceğini biliyordu. Takip etmen için arkasında ekmek kırıntıları bırakıyor. Üzerinde O'Donnell'ın adresinin bulunduğu zarf bizi O'Donnell'ın kendine götürdü. Oradan mektuplarına, sonra da bu kasete. Eninde sonunda bunu seyredeceğini biliyordu."

Rizzoli televizyonun karanlık ekranına bakıyordu.

"Benimle konuşuyor."

"Kesinlikle. Aracı olarak da O'Donnell'ı kullanıyor. Hoyt şu görüşme sırasında onunla konuşur gibi yaparken aslında seninle konuşuyordu. Fantezilerini sana anlatıyordu Seni korkutmaya çalışıyor. Küçük düşürmeye çalışıyor. Söylediklerini iyice dinle." Dean kaseti başa sardı.

Hoyt'un yüzü tekrar belirdi ekranda. "Geceleri bu yüzden uyuyamıyorum. Kaçırdığım şeyleri düşünüp duruyorum. Elimden alınan o zevki. Hayatım boyunca, başladığım bir işi bitirmek konusunda titiz olmuşumdur. Yani bu mesele bana rahat vermiyor. Sürekli bunu düşünüyorum..."

Dean kaseti durdurup Rizzoli'ye döndü. "Neler hissediyorsun? Sürekli aklında olduğunu biliyorsun artık."

"Bunun bana neler hissettirdiğini bilmiyormuş gibi konuşma."

"O da biliyor ama. Bu yüzden senin de duymanı istedi." Dean kaseti ileri sarıp oynattı.

Hoyt'un gözleri tuhaf bir şekilde, göremediği seyircilerine dönmüştü. "Elbiselerini çıkarmak istiyorum. Göğüslerinin ne kadar sıkı olduklarını düşünüyorum. Göbeğini düşünüyorum. Dümdüz karnını..."

Dean kaseti yeniden durdurdu. Bakışları Rizzoli'nin yüzünün kızarmasına neden olmuştu.

"Sakın söyleme," dedi Rizzoli. "Bunun bana neler hissettirdiğini merak ediyorsun, değil mi?"

"Çıplak mı?"

"Evet."

"Savunmasız."

"Evet."

"Tacize uğramış."

Rizzoli yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Evet," dedi yumuşakça.

"Bunlar hep sana hissettirmek istediği şeyler. Yaralı kadınları cazip bulduğunu söylemiştin ya. Tacize uğramış kadınlar. İşte şimdi senin de böyle hissetmeni istiyor. Hem de bir kasete kaydedilmiş basit sözlerle. Tıpkı bir kurban gibi."

Rizzoli'nin bakışları tekrar Dean'e dönmüştü. "Hayır," dedi. "Kurban gibi değil. Şu anda tam olarak neler hissettiğimi öğrenmek istiyor musun?"

"Nedir?"

"O orospu çocuğunu parça parça etmek için sabırsızlanıyorum." Samimi bir öfkeyle söylenmiş bu sözler havaya savrulan yumruklar gibiydi. Dean bir

an irkilmiş, sonra da kaşlarını çatıp Rizzoli 'ye bakmıştı. Bütün bunlara göğüs germekte ne kadar güçlük çektiğini anlayabiliyor muydu? Sesindeki titremeyi fark etmiş miydi?

Yaptığı blöfü fark etmesine meydan vermeden konuşmasına devam etti Rizzoli. "Bu kaseti eninde sonunda göreceğimi biliyordu, öyle mi? Yani bu kaset benim içindi aslında."

"Sana da öyle gelmedi mi?"

"Hasta bir herifin fantezileri gibi geldi bana."

"Herhangi bir hastanın değil ama. Ve de herhangi bir kurbana yönelik değil. Adam senden bahsediyor Jane. Sana yapmak istediği şeyleri anlatıyor."

Rizzoli'nin sinir uçlarında alarm zilleri çalıyordu. Dean meseleyi yine şahsi boyuta taşımış, bir ok gibi ona çevirmişti. Onu kıvranırken görmekten hoşlanıyor muydu? Korkusunu azdırmaktan başka bir niyeti daha var mıydı acaba?

"Bu kaset kaydedildiğinde, adam kaçış planını yapmıştı bile," dedi Dean. "Unutma, O'Donnell'la temasa geçen o olmuştu. Kadının onunla konuşacağını biliyordu. Böyle bir teklifi geri çeviremezdi. O'Donnell onun gözünde, insanların duymasını istediği her şeyi kaydeden açık bir mikrofon gibiydi. Özellikle de senin duymanı istediği şeyler için. Sonra bir dizi olay zincirini kafasında tasarlayıp işin bu noktaya gelmesini, yani senin kaseti seyretmeni sağladı."

"Bu kadar zeki olabilir mi ki?"

"Warren Hoyt öyle değil miydi?" diye sordu Dean. Rizzoli'nin zırhını delmeye yönelik bir ok daha. Görünür olan gözden kaçmasın diye.

"Parmaklıkların arkasında bir yıl geçirdi. Fantezilerini beslemek için yeterince zamanı oldu," dedi Dean. "Ve hepsi de seninle ilgiliydi."

"Hayır, onun istediği Catherine Cordell'di. Hep de onu istedi aslında..."

"O'Donnell'a öyle söylemiyor ama."

"Yalan söylüyormuş demek."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Bana ulaşmak için. Sinirimi bozmak..."

"O zaman sen de kabul ediyorsun. Bu kasetin senin eline geçmesini istiyordu. Direkt sana yönelik bir mesaj bu."

Rizzoli karanlık ekrana baktı. Hoyt'un hayaleti hâlâ ona bakıyordu sanki. Ne yapıyorsa hep onun dünyasını bulandırmak, huzurunu kaçırmak için yapıyordu. Öldürmek için harekete geçmeden önce Cordell'e de yaptığı buydu aslında. Kurbanlarının korkmasını, korkuyla tükenmelerini istiyordu. Kurbanları iyice olmadan harekete geçmiyordu. Her şey apaçık ortadaydı; bunu inkâr edecek gücü kalmamıştı.

Dean masada Rizzoli'nin karşısında bir koltuğa oturdu.

"Bence bu soruşturmadan çekilmen gerekiyor," dedi sessizce.

Rizzoli şaşkın bakışlarla baktı adama. "Çekileyim mi?"

"Mesele şahsi bir hal aldı."

"Bir faille aramdaki mesele her zaman şahsidir zaten."

"Bu derece değil ama. Küçük oyunlarını oynayabilsin diye seni bu vakada istiyor. Hayatının her anına sinsice girecek. Baş dedektif olarak her an ortalıktasın. Avın tam kalbindesin yani. Şimdi de senin için olay mahallerini sahnelemeye başladı. Hep seninle iletişim kurmak için."

"Kalmam için daha iyi bir neden olabilir mi?"

"Hayır efendim. Kalmaman için daha iyi bir neden olamaz. Hoyt'la arana mesafe koymalısın."

"Ben hiçbir şeyden kaçmam Ajan Dean," diye karşılık verdi Rizzoli.

Dean bir an durduktan sonra konuştu: "Doğru. Ben de öyle tahmin ediyordum."

Şimdi yüzleşme sırası Rizzoli'deydi. "Benimle derdin ne senin? En başından beri benimle uğraşıp duruyorsun. Arkamdan işler çeviriyor, Marquette'le konuşuyorsun. Benimle ilgili şüphelerini dile getiriyorsun..."

"Yeterliliğini hiç sorgulamadım."

"Peki benimle derdin ne o zaman?"

Dean, Rizzoli'nin öfkesine sakin ve mantıklı bir ses tonuyla cevap verdi. "Kiminle karşı karşıya olduğumuzu düşün. Daha önce de peşine düşmüş olduğun bir adam. İçeri tıkılmasından seni sorumlu tutan bir adam. Ve hâlâ sana yapmak istediklerini düşünüyor. Sense koca yıl, sana yaptıklarını unutmaya çalışarak geçirdin. Adam şimdi de ikinci perdeyi istiyor Jane. Seni istediği yere doğru çekiyor. Ve orası hiç de tekin bir yer değil."

"Senin tek sıkıntın benim güvenliğim mi yani?"

"Başka bir planım olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu Dean.

"Ben ne bileyim. Seni çözebilmiş değilim ki."

Dean ayağa kalkıp videonun başına gitti. Kaseti çıkarıp zarfına geri soktu. İnandırıcı bir cevap bulmak için zam kazanmaya çalışıyordu.

Nihayet Rizzoli'nin karşısına oturup yüzüne baktı. "İşin aslı," dedi, "ben de seni çözebilmiş değilim."

Rizzoli güldü. "Beni mi? Ben ne görüyorsan oyum."

"Bana bir tek polis yüzünü gösteriyorsun. Kadın Jane Rizzoli'den ne haber?"

"İkisi de aynı kişiler."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sen insanların, rozetinin ötesini görmelerine izin vermiyorsun."

"Ne görmeleri gerekiyordu? Pek kıymetli Y kromozomumun olmadığını mı? Rozetim, görmelerini istediğim tek şeydir."

Dean, kadının şahsi alanını ihlal edecek kadar öne eğildi. "Burada söz konusu olan, savunmasızlığının hedef halini alması. Peşinde olduğun fail senin düğmene nasıl basacağını çok iyi biliyor. Sana son darbeyi indirecek kadar yaklaşmayı başarmış biri o. Ve sen orada olduğunu bile bilmiyordun."

"Bir dahaki sefere bileceğim."

"Emin misin?"

Yüzleri iki sevgili gibi dip dibe, birbirlerine baktılar. Rizzoli'nin içinde kabaran cinsel arzu o kadar ani ve beklenmedik olmuştu ki, bundan aynı anda hem acı hem de zevk alıyordu. Aniden geri çekildi. Yüzü yanıyordu ve artık aralarında güvenli bir mesafe olmasına rağmen Rizzoli kendini hâlâ çıplak hissediyordu. Duygularını saklamayı hiçbir zaman beceremezdi zaten. Hele ki konu flört etmek ya da erkekle kadın arasındaki o küçük, samimiyetsiz oyunlar olduğunda özellikle yetersiz kalırdı. Yüzündeki ifadeyi değiştirmemek için elinden geleni yapıyordu ama Dean'e baktığında kendini çıplak hissetmeden de edemiyordu.

"Bir dahaki sefer diye bir şey olacak, biliyorsun," dedi Dean. "Şimdi sadece Hoyt da yok. İki kişiler artık. En azından bu bile yeter korkmana."

Rizzoli, Hoyt'un görmesini istediği kasetin olduğu zarfa baktı. Oyun yeni başlıyordu, avantaj Hoyt'taydı ve evet, korkuyordu.

Konuşmadan geçen kısa süre zarfında kâğıtlarını topladı.

"Jane?"

"Söylediğin her şeyi dinledim."

"Ama bir değişiklik olmadı. Değil mi?"

Rizzoli adama baktı. "Bak ne diyeceğim? Karşıdan karşıya geçerken bir otobüsün altında da kalabilirim. Ya da masamda otururken kalp krizinden de gidebilirim. Ben böyle şeyleri düşünmem. Hakimiyeti ellerine

geçirmelerine izin veremem. Aslında az daha yapıyordum bunu. Şu kâbuslar –bitiliyorlardı beni. Ama şimdi durum farklı. Belki de uyuştum, hiçbir şey hissedemiyorum. Kısacası şu anda yapabileceğim en iyi şey bir ayağımı diğerinin önüne atıp yürümeye devam etmek. Yürümeye devam etmezsem bunun üstesinden gelemem. Hepimizin yapması gereken bu."

Çağrı cihazının ötmesiyle derin bir oh çekti. Böylece göz temasından kurtulmak için bir bahanesi olmuştu. Kafasını cihaza eğip okudu. Toplantı odasının bir ucundaki telefonun başına giderken Dean'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Buyurun ben Volchko," diye cevap verdi karşıdaki.

"Rizzoli. Çağrı atmışsın."

"Şu yeşil naylon liflerle ilgiliydi. Gail Yeager'ın cildinden kaldırdıklarımız. Aynı liflerden Karenna Ghent'in cildinde de bulduk."

"Demek ki kurbanlarını sarmak için aynı şeyi kullanıyor. Bunda bir gariplik yok."

"Ama ilgini çekecek bir gariplik daha var."

"Neymiş o?"

"Kullandığı kumaşın ne olduğunu biliyorum."

Erin mikroskobu gösterdi. "Ben her şeyi hazırladım. Gel kendin gör."

Rizzoli ve Dean karşı karşıya oturup gözlerini mikroskobun çifte vizörüne dayadılar. İkisi de aynı şeye bakıyordu şimdi: karşılaştırmak üzere yan yana konmuş iki lif.

"Soldaki Gail Yeager'dan alınan. Sağdaki ise Karenna Ghent'ten," dedi Erin. "Ne diyorsunuz?"

"Tıpatıp aynı görünüyorlar," dedi Rizzoli. "Gerçekten de öyle. İkisi de DuPont naylon 66, yeşil. Lifler son derece ince, otuz denye kadar." Erin bir dosyaya uzanıp içinden çıkardığı iki grafiği tezgâhın üzerine serdi.

"Bunlar spektrumları. Birincisi Yeager'ın, ikincisi de Ghent'in." Dean'e döndü. "Toplam yansıma tekniklerini bilirsiniz değil mi Ajan Dean?"

"Kızılötesi bir moddu, değil mi?"

"Doğru. Lifle yüzey işlemlerini ayırt etmekte kullanırız. Kumaş dokunduktan sonra kimyasal bir işlemden geçmiş mi geçmemiş mi ona bakarız."

"Peki var mı bir işlem?"

"Evet, silikon dolgu var. Geçen hafta Dedektif Rizzoli'yle böyle bir yüzey işleminin muhtemel nedenleri üzerine akıl yürütmüştük. Ama bu malzemenin ne için tasarlandığını tam olarak anlayamamıştık. Tek bildiğimiz bu liflerin sıcağa ve ışığa karşı dayanıklı olduklarıydı. Ve de iplikler o kadar ince ki, birlikte dokunduklarında su geçirmezlik özelliğine de sahip olacaklarını düşünmüştük."

"Çadır ya da muşamba olabilir diye düşünmüştük," dedi Rizzoli.

"Peki silikon ne için?" diye sordu Dean.

"Antistatik özellikler için," dedi Erin. "Biraz da yırtılma ve su mukavemeti için. Ayrıca şu da anlaşılıyor ki, bu işlem sonrasında malzemenin yüzeyinde neredeyse hiç gözenek kalmıyor. Başka bir deyişle, hava bile geçirmiyor." Erin Rizzoli'ye baktı. "Tahminin var mı?"

"Cevabı biliyordun hani."

"Ben de yardım aldım canım. Connecticut Eyalet Polis Lab'ından." Erin tezgâhın üzerine üçüncü bir grafik daha bıraktı. "Öğleden sonra faksladılar bunu. Connecticut'taki bir cinayet davasında ele geçirdikleri liflerin spektrografıymış. Lifler şüphelinin eldivenlerinden ve ceketinden alınmış. Karenna Ghent'in lifleriyle karşılaştırın."

Rizzoli'nin bakışları iki grafik arasında gidip geldi.

"Spektrumları eşleşiyor. Lifler aynı."

"Doğru. Sadece renkleri farklı. Bizim vakalardakiler haki yeşildi. Connecticut'taki cinayet davasında ise iki farklı renkte lif var. Biri neon turuncu, diğeri de açık yeşil."

"Ciddi olamazsın."

"Fazla süslü püslü, değil mi? Ama farklı renklerde olmalarına rağmen lifler aynı. DuPont naylon 66. Otuz denye lif ve silikon apre."

"Connecticut'taki şu vaka neyin nesiymiş peki?" diye sordu Dean.

"Paraşüt kazası. Kurbanın paraşütü açılmamış. Bu turuncu ve yeşil lifler şüphelinin üstünde bulununca mesele cinayet soruşturmasına dönüşmüş." Rizzoli grafiklere baktı. "Paraşütmüş demek."

"Kesinlikle. Connecticut'taki cinayet zanlısı atlamadan önceki gece paraşütle biraz oynamış. Bu spektrumlar paraşüt kumaşına özgü. Yırtılmaya dayanıklı, suya dayanıklı. Kolaylıkla katlanıp saklanabiliyorlar. Sizin failin, kurbanlarını sardığı kumaş da bundan."

Rizzoli kafasını kaldırıp Erin'e baktı. "Paraşüt, dedi. "Daha iyi bir kefen olamaz."

19

Her yerde kâğıtlar vardı, masanın üzerinde açık dosyalar, olay yeri fotoğrafları. Sarı not defterlerine çiziktirilmiş yazılar. Her ne kadar bilgisayar çağı yaşanıyor olsa da –ki masanın üzerinde birkaç tane laptop da vardı– bilgi hızlı ve aman vermeden akmaya başladığında polisler hâlâ kâğıt kalemin rahatlığına başvuruyordu. Rizzoli de laptopunu masasında bırakmış, notlarını kendi el yazısıyla almayı tercih etmişti. Önünde duran kâğıtta bir sürü kelime, dönüp duran oklar ve önemli ayrıntıları vurgulayan küçük kutucuklar sıralanıyordu. Ama yine de bu karmaşanın bir düzeni, mürekkebin kalıcılığının verdiği bir güven duygusu vardı. Dikkatini Dr. Zucker'in fısıltılı sesine vermek isteğiyle yeni bir sayfa açtı. Hemen dibinde oturmuş, kendince notlar tutmakta olan Gabriel Dean'in varlığından uzaklaşmaya çalışıyordu. Bakışları adamın ellerine yöneldi. Kalemi tutan elinin üzerinde kalın kalın damarlar çıkmıştı. Gömleğinin kolları gri ceketinin ucundan bembeyaz ve tertemiz görünüyordu. Toplantıya ondan sonra katılmış ve gelip yanına oturmuştu. Bunun bir anlamı var mıydı? Hayır, Rizzoli. Tek anlamı, hemen yanındaki koltuğun boş olmasından başka bir şey olamaz. Böyle düşüncelere kapılmak sadece zaman kaybıdır. Dikkati dağılmış, düşünceleri farklı farklı yönlere gider olmuştu. Tuttuğu notlar bile sayfanın üzerinde eğri büğrü çizgilere dönüşmüştü. Odada beş adam daha vardı ama onun dikkatini dağıtan bir tek Dean oluyordu. Artık kokusunu da biliyor, odadaki aftershave senfonisinin arasından onun ferah ve temiz kokusunu alabiliyordu. Hiç parfüm sürmeyen Rizzoli bir sürü parfümlü adamın arasında kalmıştı. Son yazdıklarına göz attı:

> Ortak yaşam: bütün organizmaların ortak çıkar sağladıkları bir simbiyoz.

Warren Hoyt'un yeni ortağıyla aralarındaki anlaşmayı tarif eden sözcük. Cerrah ve Dominator artık bir ekipti. Birlikte avlanıp besleniyorlardı.

"Warren Hoyt bir ortağı olduğunda daha iyi iş çıkarmıştır hep," dedi Dr. Zucker. "Böyle avlanmayı seviyor. Ölene kadar Andrew Capra'yla

avlanıyorlarmış. Öyle ki, Hoyt'un ritüelini tamamlaması için bir başka insana ihtiyacı var."

"Ama geçen yıl yalnız avlanıyordu," dedi Barry Frost. "O zamanlar ortağı yoktu."

"Aslında vardı," dedi Zucker. "Burada, Boston'da kendine seçtiği kurbanları düşünün. Hepsi de cinsel tacize uğramış kadınlardı. Cinsel tacize uğramış derken Hoyt'un değil başka erkeklerin tacizine uğramış olduklarını kastediyorum. Yaralı kadınlar, tecavüzle damgalanmış kadınlar onu cezbediyor. Onun gözünde kirletilmiş kadınlar bunlar. Dolayısıyla onlara yaklaşmak kolayına geliyor. Derinlerde bir yerde Hoyt normal kadınlardan korkuyor ve bu korkusu onda iktidarsızlık yaratıyor. Capra'yla avlanırlarken kadınlara saldıran Capra oluyordu. Hoyt ancak bu bittikten sonra ortaya çıkıyordu neşteriyle. Ancak o zaman tam bir tatmin duyuyordu bu ritüelden." Zucker odadakilere göz gezdirdi. Bu odadaki polisler bu ayrıntıları zaten biliyorlardı. Dean hariç herkes Cerrah soruşturmasında birlikte çalışmıştı. Warren Hoyt'un işçiliğini iyi bilirlerdi.

Zucker masanın üzerindeki dosyalardan birini açtı.

"Şimdi gelelim ikinci katilimize. Dominator'a yani. Onun ritüeli de Warren Hoyt'unkiyle neredeyse aynı. Ancak bu, kadınlardan korkmuyor. Ne de erkeklerden korkuyor. Hatta öyle ki, erkek eşleriyle birlikte yaşayan kadınlara saldırmayı tercih ediyor. Bu, koca olmuş sevgili olmuş fark etmiyor onun için. Hayır, Dominator ortalıkta bir adam olsun istiyor ve onunla başa çıkmaya da her zaman hazır görünüyor. Kocayı etkisiz hale getirmek için şok tabancası ve bant. Erkek kurbanın, olanları seyredecek şekilde oturtulması. Dominator adamı hemen öldürmüyor. Bir seyircisi olmasından ayrı bir heyecan duyuyor. Adamın, ganimetine sahip çıktığını görsün istiyor."

"Warren Hoyt ise izlemekten heyecan duyuyor," dedi Rizzoli.

Zucker başını salladı. "Kesinlikle. Katillerden biri öldürmeyi seviyor. Diğeriyse izlemeyi. Bu, ortak yaşama mükemmel bir örnek. Bu iki adam doğuştan ortak. Arzuları birbirlerini tamamlıyor. Birlikteyken daha etkililer. Avlarını daha iyi kontrol edebiliyorlar. Yeteneklerini birleştirebiliyorlar.

Hoyt hapisteyken Dominator onun tekniklerini taklit ediyordu. Cerrahın imzasını taşıyan unsurlardan alıntı yapıyordu."

Rizzoli bunu herkesten önce fark etmişti ancak odadaki hiç kimse bu ayrıntıyı yakalayamamıştı. Onlar belki unutmuştu ama Rizzoli unutmamıştı.

"Hoyt'un halktan bir sürü mektup aldığını biliyoruz. Hapisteyken bile bir hayranına iş vermeyi başarmış. Onu eğitmiş, yetiştirmiş."

"Bir çırak," dedi Rizzoli.

Zucker ona baktı. "İlginç bir söz bu. Çırak. Hocasının nezaretinde sanat öğrenen biri. Bu durumda öğrenilen av sanatı oluyor."

"Peki ama hangisi çırak?" diye sordu Dean. "Ve hangisi hoca?"

Dean'in sorusu Rizzoli'nin sinirini bozmuştu. Geçen zaman içinde Warren Hoyt tahmin edebileceği en büyük kötülükleri temsil etmişti. Avcıların dünyasında onunla başa çıkabilecek bir tane daha yoktu. Oysa şimdi Dean düşünmek bile istemediği bir ihtimali atıyordu ortaya: Ya Cerrah da bir başkasının çırağıysa?

"Aralarındaki ilişki her ne olursa olsun," dedi Zucker, "birlikteyken, tek tek olduklarından çok daha etkililer. Ve birliktelerken saldırı şekilleri de birbirinden etkilenmiş olabilir."

"Nasıl yani?" diye sordu Sleeper.

"Dominator şimdiye kadar hep çiftleri seçiyordu. Erkeği, yapacaklarını seyretsin diye karşısına oturtuyordu. Ganimetin onun olduğuna şahit olacak birileri olsun istiyordu yani."

"Ama artık bir ortağı var," dedi Rizzoli. "Onu izleyecek bir adam. İzlemek isteyen bir adam."

Zucker başını salladı. "Hoyt, Dominator'un fantezisindeki çok önemli bir boşluğu dolduruyor. İzleyen. Seyirci.

"Bu da demektir ki, bir dahaki sefere bir çifti seçmeyebilir," dedi Rizzoli. "Onun yerine..." Bu düşüncesini tamamlamak istememişti.

Ama Zucker onun cevabını duymak istiyordu; çünkü bu cevabı kendi de bulmuştu. Başını yana eğip gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla Rizzoli'ye bakıyordu şimdi.

Cevabı veren Dean olmuştu. "Yalnız yaşayan bir kadını seçecekler," dedi.

Zucker başını salladı. "Alt etmesi kolay, kontrol etmesi kolay. Dert edecekleri bir koca da olmayacağına göre bütün dikkatlerini kadına çevirebilirler."

Benim arabam. Benim evim. Ben.

Rizzoli arabayı Pilgrim Hastanesi'nin otoparkına çekip kontağı kapattı. Bir süre arabadan inmeyip kapıları kilitli haldeyken etrafı kolaçan etti. Bir polis olarak kendini her zaman bir savaşçı, bir avcı saymıştı. Ama hiçbir zaman av olarak görmemişti kendini. Oysa şimdi bir av gibi, deliğinden çıkmaya hazırlanan bir tavşan gibi ihtiyatlı davranıyordu. Hep korkusuz bir insan olmuşken şimdi arabadan çıkmadan, dışarı gergin bakışlar atıyordu. Dikiz aynasına baktığında solgun bir yüz, kararmış gözler, kısacası neredeyse hiç tanımadığı bir kadını görüyordu. Bir fatih değil, bir kurban. Nefret ettiği türden bir kadın.

Kapıyı itip dışarı çıktı. Belinde duran silahının verdiği güvenle dimdik doğruldu. Gelsin artık orospu çocukları; hepsine karşı hazırdı.

Otoparkın asansöründe yalnız başına çıkarken omuzları dikti. Gururu korkusuna baskın gelmişti. Asansörden indiğinde ortalıkta başka insanlar da görünce silahının gereksiz, hatta fazlalık olduğunu hissetti birden.

Yoğun bakım ünitesinde danışma masasının yanından geçip beş numaralı bölmeye gitti. Cam bölmenin ardından içeri baktı. Korsak'ın yatağında bir kadın yatıyordu.

"Affedersiniz bayan," dedi bir hemşire. "Ziyaretçilerin kayıt yaptırması gerekiyor."

Rizzoli hemşireye döndü. "Nerede o?"

"Kim?"

"Vince Korsak. Şu yatakta yatıyordu."

"Ben saat üçte geldim..."

"Bir şey olursa bana haber verilecekti!"

Öfkesi etraftaki başka bir hemşirenin dikkatini çekmişti. Hemen araya girip ortalığı yumuşatmaya çalıştı.

"Bay Korsak'ın tüpü bu sabah alındı hanımefendi."

Ne demek bu?"

"Boğazındaki tüp –nefes almasına yardımcı olan tüp yani– çıkardık onu. Artık daha iyi olduğu için ara bakım ünitesine aldık kendisini. Bay Korsak'ın karısına haber verdik ama."

Rizzoli, Diane Korsak'ı ve boş gözlerini düşündü. Acaba onu aradıklarında söylenenleri anlamış mıydı?

Korsak'ın odasına vardığında öfkesi dinmiş, kendine hakim olmaya başlamıştı. Sessizce başını içeri soktu.

Korsak uyanıktı ve tavana bakıyordu. Göbeği örtünün altında şişkin şişkin duruyordu. Kollarıysa, sanki takılı onca kablo ve tüpü dolamaktan korkarmış gibi hareketsiz duruyordu yanlarında.

"Selam," dedi Rizzoli yumuşak bir sesle.

Korsak dönüp ona baktı. "Selam," diye inledi.

"Misafir kabul ediyor musun?"

Korsak cevaben yatağa vurup yanına çağırdı Rizzoli'yi.

Rizzoli yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Korsak'ın bakışları bu kez tavana değil, odanın köşesine yerleştirilmiş olan bir kalp monitörüne döndü. Ekranda EKG çizgileri akıyordu.

"Bu benim kalbim," dedi Korsak. Tüp yüzünden sesi kısılmış, fısıldar gibi konuşur olmuştu.

"Her şey yolunda gibi görünüyor," dedi Rizzoli.

"Evet." Gözleri monitöre dikili, hiçbir şey söylemeden yatmaya devam ediyordu.

O sabah gönderdiği çiçek buketinin hâlâ yatağın başında durduğunu gördü Rizzoli. Odadaki tek vazoydu bu. Başka kimse çiçek göndermemiş miydi? Karısı bile mi?

"Dün Diane'le tanıştım," dedi Rizzoli. Korsak ona baktı, sonra hemen gözlerini kaçırdı; ama gözlerindeki üzüntüyü yakalamıştı Rizzoli. "Herhalde sana söylemedi."

Korsak omuz silkti. "Bugün gelmedi ki."

"Sonra gelir herhalde."

"Ne bok yediğini bir bilsem."

Cevabı Rizzoli'yi şaşırtmıştı. Korsak buna kendi bile şaşırmış gibiydi; yüzü aniden kızarmıştı.

"Öyle söylememeliydim," dedi.

"Benim yanımda istediğin her şeyi söyleyebilirsin."

Korsak tekrar başını kaldırıp monitöre baktı. "Öyle olsun. Her şey berbat."

"Ne gibi?"

"Her şey işte. Benim gibi bir adam, bir erkeğin yapması ne gerekiyorsa onu yapıyor. Maaşını eve veriyor. Çocuğuna istediği her şeyi sağlıyor. Bir kez olsun rüşvet almıyor. Bir gün elli dört yaşına geliyor ve bum, kendi kalbim bana karşı gelmeye başlıyor. Burada sırt üstü yatmış, düşünüyorum: Bütün bunlar ne halt içindi? Hayatım boyunca kurallara uydum ve sonuç, babacığını sadece paraya sıkıştığında arayan beceriksiz bir kız. Ve de eczaneden bulduğu her neyse kafayı bulan bir kadın. Ben Prens Valyum'la başa çıkamam. Ben, başını sokabileceği bir çatısı olsun, ilaçlarını düzenli alsın diye çalışıp duran basit bir adamım." Kaderine boyu eğmiş, acı bir gülümseme belirdi dudaklarında.

"Neden hâlâ evlisiniz?"

"Başka seçeneğimiz var mı?"

"Ayrı yaşayın."

"Yalnız kal diyorsun yani." Bunu öyle söylemişti ki sanki bu en kötü seçenekti onun için. Bazı insanlar seçimlerini yaparken en iyisini umarlar. Oysa Korsak seçim yaparken en kötüsünden kaçınmaktan başka bir şey istememişti Monitöre, yaşadığını gösteren yeşil çizgiye baktı. Seçimleri iyiydi ya da kötü; her şey burada son bulmuştu işte. Korkunun pişmanlıkla el ele yürüdüğü bu hastane odasına.

Peki onun yaşma geldiğimde ben nerede olacağım? diye düşündü Rizzoli. Bir hastane odasında sırt üstü yatmış yaptığım seçimlerden, karşıma çıkan o yola sapmadığım için pişmanlık mı duyacağım? Boş duvarlı evini, boş yatağın düşündü.

Hayatı Korsak'ınkinden daha mı iyiydi yani?

"Her an duracak diye korkuyorum," dedi Korsak.

"Bilirsin ya, düz çizgi olacakmış gibi. Öyle bir şey olursa korkudan ödüm patlar herhalde."

"Bakma sen de."

"Ben bakmazsam kim bakacak?"

"Hemşireler masalarından takip ediyorlar. Orada da monitörler var, biliyorsun."

"Gerçekten takip ediyorlar mı bakalım? Yoksa aylaklı edip alışverişti, erkek muhabbetiydi falan mı yapıyorlar. Yani kahretsin, bu benim kalbim yahu.

"Alarm sistemleri de var. Bir şeyler ters gidince cihaz hemen ötmeye başlıyor."

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Ne yani, bana güvenmiyor musun?"

"Bilemiyorum."

Bir süre birbirlerine baktılar. Rizzoli utanmıştı. Mezarlıkta olanlardan sonra, ona güvenmesini bekleyemezdi. Görüntü aklından çıkmıyordu bir türlü: karanlıkta yalnız ve terk edilmiş halde yatan Korsak. Ve de o anda kovalamacadan başka bir şey düşünmeyen kendisi. Gözlerini kaçırıp bantlarla, tüplerle dolu kocaman, kıllı kollarına baktı.

"Çok üzgünüm," dedi Rizzoli. "Tanrım, gerçekten üzgünüm."

"Ne için?"

"Seni beklemediğim için."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Hatırlamıyor musun?" Korsak başını salladı.

Rizzoli adamın gerçekten de hatırlamadığını fark edip aniden sustu. Yani şimdi konuşmasa, onu bırakıp gittiğini asla bilemeyebilirdi. Sessizlik en kolay çözüm gibi gözüküyordu ama omuzlarında böyle bir yükle yaşayamayacağını da iyi biliyordu.

"Mezarlıktaki geceye dair ne hatırlıyorsun?" diye sordu. "Hatırladığın son şey ne?"

"Son şey mi? Koşuyordum. Galiba ikimiz de koşuyorduk, değil mi? Faili kovalıyorduk."

"Başka?"

"Çok kızdığımı hatırlıyorum."

"Neden?"

Burun kıvırdı. "Sıska bir kıza yetişemediğim için."

"Peki sonra?"

Omuz silkti. "Hepsi bu. Son hatırladığım bu. Sonra da şu Tanrının cezası tüpü bir yerlerime sokmaya çalışan hemşireler..." Aniden durdu. "İyileştim işte. Bunu herkes bilsin."

Bir sessizlik daha. Korsak inatla gözlerini dikmiş, EKG monitörüne bakıyordu. Sonra sessizce ve iğrenerek konuştu: "Galiba kovalamacayı yüzüme gözüme bulaştırdım."

Bu Rizzoli'yi şaşırtmıştı. "Korsak..."

"Şuna bak." Şişkin göbeğine işaret ediyordu. "Sanki basket topu yutmuşum. Öyle durmuyor mu? Ya da on beş aylık hamileymişim gibi. Bir kıza bile ayak uyduramıyorum. Eskiden hızlıydım. Yarış atı gibiydim. Ama bir de şimdiki halime bak. Beni o zamanlar görecektin Rizzoli. Tanıyamazdın. Bana inanmıyorsun, değil mi? Niye biliyor musun? Çünkü sadece şu anki halimi biliyorsun. Bok çuvalı gibi oldum. Çok fazla sigara içiyorum, çok yemek yiyorum." Çok da içiyorsun, diye ekledi Rizzoli içinden. "... çirkin bir yağ tulumu oldum çıktım." Göbeğine öfkeyle bir şaplak attı.

"Korsak beni dinle. Ben seni yüz üstü bıraktım."

Korsak şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Mezarlıkta. İkimiz koşuyorduk. Fail olduğunu sandığımız adamı kovalıyorduk. Sen tam arkamdaydın. Nefesini, bana ayak uydurmaya çalıştığını duyabiliyordum."

"Ne yapacaktın ki?"

"Sonra sen kayboldu. Ortalıkta yoktun işte. Ama ben koşmaya devam ettim. Hepsi boşunaymış bu arada. Fail değilmiş kovaladığımız. Ajan Dean'miş. Fail çoktan gitmişti Bizse boşuna koşturuyormuşuz Korsak. Gölgelerin peşindeymişiz yani. Hepsi bu."

Korsak susmuş, hikâyenin bitmesini bekliyordu.

Rizzoli zorla da olsa devam etti. "İşte o zaman dönüp sana bakmam gerekirdi. Ortalıkta olmadığını fark etmem gerekirdi. Ama işler sarpa sardı işte. Düşünemedim. Durup seni bulmak zorundaydım..." İç geçirdi. "Seni hatırlamam ne kadar sürdü bilmiyorum. Belki de birkaç dakika. Ama sanırım –korkarım– bundan daha uzun sürdü galiba. Ve sen onca zaman yatıyordun, mezar taşlarının birinin arkasında. Seni aramaya çıkmam çok uzun sürdü. Seni hatırlamam."

Sessizlik. Rizzoli acaba söylediklerimi anladı mı diye merak ediyordu. Adam serumla oynuyor, kablo yığınını toparlamaya çalışıyordu. Sanki ona bakmak istemiyordu da, onun yerine başka bir şeylerle ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

"Korsak?"

"Evet."

"Bir şey söyleyemeyecek misin?"

"Söyleyeceğim. Unut gitsin. Tek söyleyeceğim bu."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden ki? İşini yaptığın için mi?"

"Çünkü ortağımı kollamam gerekirdi."

"Ben senin ortağınım sanki de."

"O gece ortağımdın."

Korsak güldü. "O gece sana sadece yük oluyordum. Ayağına bağlı iki tonluk bir zincir. O kadar meşguldün ki benimle ilgilenmeye fırsat bulamadın. Ben burada işimi doğru düzgün yapamadığım için kendimi yiyip duruyorum. Harbiden bak. Kendi kendime söylediğim aptal yalanlan düşünüyorum. Şu işkembeye baksana." Göbeğine yine bir şaplak attı. "Bu göbek gidecekti. Buna ben bile inanıyordum. Bir gün diyete başlayıp kurtulacaktım bu kilolardan. Oysa pantolonlarım gittikçe daha büyük beden oluyordu. Giyim mağazaları pantolonların bedenleriyle oynuyorlar, diyordum kendi kendime. Böyle giderse birkaç yıla kalmaz, palyaço pantolonu giymeye başlayacağım. İstersem tonlarca zayıflama hapı içeyim, fiziksel testleri geçemeyeceğim."

"Bunu yaptın mı gerçekten? O testleri geçmek için hap mı yuttun?"

"Öyle ya da böyle olacaktı. Demek istediğim, eninde sonunda kalbimin tekleyeceği belliydi. Bunun olacağını biliyordum. Bak işte oldu ama ben yine de kızgınım." Öfkeyle somurttu. Hızlanan kalp atışlarını gösteren monitöre baktı. "Bizim ihtiyar kafayı yedi işte."

İkisi de konuşmadan EKG'yi izlediler, kalbinin yavaşlamasını bekleyerek. Rizzoli daha önce kendi kalbinin atışına hiç kulak vermemişti. Korsak'ın monitördeki çizgisini izlerken kendi nabzının da farkına varmıştı. Kendi kalp atışlarını hiç umursamamış; kalbinin her bir atışma bel bağlayarak, bir sonraki atışı dört gözle bekleyerek yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişti.

Gözlerini monitörden ayırmadan yatan Korsak'a bakıp düşündü: Adam sadece kızgın değildi; korkuyordu da.

Korsak aniden, eli göğsünde, gözleri panikten fal taşı gibi açılmış halde yattığı yerden doğruldu. "Hemşireyi çağır! Hemşireyi çağır!"

"Ne? Ne oluyor?"

"Alarm sesini duymuyor musun? Kalbim..."

"Korsak, çağrı cihazım o."

"Ne?"

Rizzoli çağrı cihazını belinden çıkarıp susturdu. Sonra da üzerindeki telefon numarasını okusun diye kaldırıp Korsak'a gösterdi. "Gördün mü? Kalbin falan değil."

Korsak yatağa gömüldü. "Tanrım. Çıkar şunu buradan. Az daha bir kriz geçiriyordum."

"Bu telefonu kullanabilir miyim?"

Eli hâlâ göğsünde, hareketsiz yatıyordu Korsak. "Evet, evet, bence fark etmez."

Rizzoli ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Tanıdık bir ses cevap verdi karşı taraftan. "Adli tıptan Dr. Isles."

"Rizzoli."

"Dedektif Frost'la bilgisayarımdaki bazı diş röntgenlerine bakıyoruz. New England bölgesindeki kayıp kadınların listesiyle karşılaştırıyoruz. Maine Eyalet Polisi'nden de bir mail aldık."

"Konu neymiş?"

"Bu yıl 2 Haziran günü gerçekleşen bir cinayet ve kaçırılmayla ilgili. Cinayet kurbanı otuz altı yaşında, Kenneth Waite diye biri. Kaçırılan ise karısı; otuz dört yaşında, adı da Maria Jean. Şu anda baktıklarımız da onun röntgenleri zaten."

"Raşitik kadını mı bulduk?"

"Eşleşme tamam," diye yanıtladı Isles. "Artık onun bir adı var: Maria Jean Waite. Kayıtlarını fakslayacaklar şimdi."

"Dur biraz. Bu cinayet kaçırılma Maine'de mi gerçekleşmiş yani?"

"Blue Hill diye bir kasabada. Frost orayı biliyormuş. Buradan beş saat uzaklıkta diyor."

"Failimizin avlanma alanı sandığımızdan daha genişmiş demek."

"Dur. Frost seninle konuşmak istiyor."

Frost'un neşeli sesi geliyordu karşıdan. "Hey hiç ıstakozlu dürüm yedin mi?"

"Ne?"

"Yolda durup ıstakozlu dürüm yiyebiliriz. Lincolnville Sahili'nde bildiğim güzel bir lokanta var. Yarın sekizde çıkarsak öğle yemeğine yetişebiliriz. Benim arabamla mı seninkiyle mi?"

"Benimkini alabiliriz." Rizzoli bir an durdu. Eklemeden edememişti: "Herhalde Dean de gelmek ister."

Karşı tarafta bir sessizlik. "Tamam," dedi Frost nihayet, keyfi kaçmış bir halde. "Sen öyle diyorsan öyle olsun."

"Ben onu ararım."

Telefonu kapatırken Korsak'ın ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Demek artık Bay FBI da ekibin bir parçası," dedi.

Rizzoli onu duymazdan gelip Dean'in cep telefonunu çevirdi.

"Ne zaman oldu bu?"

"O da kaynaklardan biri işte."

"Önceden böyle söylemiyordun ama."

"O zamandan bu yana birlikte çalışma fırsatımız oldu."

"Deme. Herifin iyi yanlarını görmeye başladın yani."

Karşı tarafın numarası düşünce eliyle işaret ederek Korsak'ı susturdu. Ama Dean cevap vermemişti. Onun yerine kayıtlı bir mesaj vardı: "Abonemiz şu anda meşgul ya da ulaşılamıyor."

Rizzoli telefonu kapatıp Korsak'a baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Bir sorun varmış gibi duran sensin. Taze bir ipucu buldun ve yeni federal dostuna söylemeye can atıyorsun. Neler oluyor?"

"Olan bir şey yok."

"Bana öyle gelmedi."

Rizzoli'nin yüzü yanmaya başlamıştı. Korsak'a doğruyu söylemiyordu ve bunu ikisi de biliyordu. Dean'in telefonunu çevirirken nabzının hızlandığını hissetmişti ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Uyuşturucu peşinde koşan bir keş gibiydi. Sırtını Korsak'ın imalı bakışlarına dönüp pencereden dışarı bakarken telefon çaldı.

"Colonnade."

"Beni konuklarınızdan birine bağlayabilir misiniz acaba? Adı Gabriel Dean."

"Bir dakika efendim."

Rizzoli beklerken Dean'e söyleyeceği uygun sözler ve uygun bir ses tonu bulmaya çalışıyordu. Ölçülü. Profesyonel. Polis gibi. Sen polissin.

Otel operatörüydü konuşan. "Üzgünüm ama Bay Dean otelimizden ayrılmış."

Rizzoli ahizeye sarılmış, suratını asmıştı. "Temasa geçmemiz için bir numara bırakmış mı?"

"Kayıtlarımızda böyle bir şey yok."

Rizzoli pencereden dışarı, batan güneşe bakarken gözleri kamaştı. "Ne zaman ayrılmış acaba?" diye sordu.

"Bir saat önce."

20

Rizzoli, Maine Eyalet Polisi'nden fakslanan evrakların bulunduğu dosyayı kapatıp dışarıyı, yanından geçip giden ormanları, ara sıra ağaçların arasında belirip kaybolan beyaz eyleri seyretmeye koyuldu. Arabada bir şeyler okumak zaten midesini bulandırdığı için Maria Jean Waite'in kayboluşunun ayrıntıları rahatsızlığını iyice azdırmıştı. Yolda yedikleri yemek de rahat vermiyordu. Frost yol kenarındaki lokantalardan birinde ıstakozlu dürüm yemeleri için ısrar etmişti; gerçi Rizzoli yemeği sevmişti ama mayonez midesini çalkalamaya başlamıştı şimdi. Bulantısı geçsin diye önünde akıp giden yola baktı bir süre. Frost'un ayağını gaz pedalından çekmeyen, sakin ve titiz bir sürücü olması işe yarıyordu. Adam kendinden beklenmedik bir şey yapacak biri değildi ve bu özelliği bilhassa şimdi daha da çok işe yarıyordu.

Midesi eskisi gibi bulanmayı bırakınca dışarıdaki doğal güzelliklere dikkat etmeye başlamıştı. Daha önce Maine'in içine bu kadar girmemişti. Kuzeyde gittiği en uç nokta, o da on yaşındayken, ailesiyle birlikte bir yaz günü hep beraber gittikleri Old Orchard Sahili'ydi. İskeleyi, mavi pamuk helvayı ve salıncakları hatırlıyordu. Denizde yürüdüklerini, kemiklerine kadar işleyen suyun soğukluğunu da hatırlıyordu. Hatta sırf annesi yapmamasını söyledi diye yürümeye nasıl devam ettiğini de unutmamıştı. "Su çok soğuk Janie," diye seslenmişti Angela. "Gel bak burada kumlar ne güzel sıcak." Sonra koroya kardeşleri de katılmıştı: "Evet daha fazla gitme Janie; çirkin tavuk bacakların donacak!" Tabii o kimseye aldırış etmeden suyun içinde ilerlemeye devam etmiş, soğuk su onu nefessiz bırakana kadar yürümüştü. Ama onca yıl sonra aklında kalan suyun soğukluğu değil; sahilden onu izleyen, dalga geçen, suda daha fazla ilerlesin diye kışkırtan kardeşlerinin bakışlarıydı daha çok. O da zaten yürümeye devam etmiş; su önce dizlerine, sonra beline, sonra omuzlarına gelirken o azminden hiçbir şey kaybetmemişti. Yürümeye devam etmişti çünkü korktuğu şey acı değil küçük düşmekti o anda.

Old Orchard Sahili şimdi yüz elli kilometre arkalarında kalmıştı. Arabanın camından gördüğü manzaranın çocukluğunun Maine'iyle uzaktan yakından

alakası yoktu. Sahilden bunca mesafe uzaklıkta ne bir iskele, ne de pamuk helvacı vardı. Görüp görebildiği, uçsuz bucaksız ormanlar ve yeşil tarlalar, bir de arada beyaz kiliselerin etrafına kurulmuş küçük köyler oluyordu.

"Alice'le her Temmuz buralara kadar geliriz," dedi Frost.

"Ben hiç gelmemiştim."

"Hiç mi gelmedin?"

Rizzoli adamın şaşkın bakışlarına gıcık olmuştu. Yaşıyor musun sen? der gibi bakıyordu.

"Hiç gerek duymadım," dedi Rizzoli.

"Alice'in ailesinin Little Deer Adası'nda kamp yerleri var. Orada kalıyoruz."

"Hayret. Alice pek kampçı bir tipe benzemiyor."

"Ah, adı kamp sadece. Bildiğin ev aslında. Banyosu var, sıcak suyu var." Froat güldü. "Alice ağaçların arasına işemek zorunda kalsa kafayı yerdi herhalde."

"Sadece hayvanlar ormanda işer."

"Ben ormanları seviyorum. Elimde olsa yaşarım buralarda."

"Büyük şehrin heyecanını özlemez misin?"

Frost kafasını salladı. "Neyi özlemeyeceğimi söyleyeyim mi? Kötü şeyleri. Yani bu insanların nesi var böyle dedirten şeyleri."

"Burası daha mı iyidir ki?"

Frost bir süre hiç konuşmadan, ormanların arasındaki otoyolda sessizce sürmeye devam etti.

"Hayır," dedi neden sonra. "Bu yüzden buradayız ya."

Rizzoli dışarıdaki ağaçlara bakıp düşündü: Fail buralara kadar gelmiş. Dominator av peşinde. Belki o da bu yoldan geçmiş, aynı ağaçlara bakmış, hatta aynı ıstakozcuda durup yemek yemişti. Bütün avcılar şehirde olur diye bir kural yoktu. Bazıları, birbirine güvenen komşuların yaşadığı ve kapıların kilitlenmediği küçük kasabalarda dolanırdı. Peki buraya tatile gelip kaçırmak istemeyeceği bir ava rastlamış olamaz mıydı? Avcılar da tatile çıkardı. Onlar da kırlara gider, denizin kokusunu severdi herkes gibi. Onlar da insandı.

Dışarıda manzara değişmeye başlamıştı. Ağaçların arasından deniz görünüyor, granit kayalıklar seçilebiliyordu. Failin de buralardan geçtiğini bilmese manzaranın tadını daha da iyi çıkarabilirdi aslında.

Frost yavaşlayıp başını ön cama doğru uzattı. "Sapağı kaçırdık mı?"

"Hangi sapağı?"

"Cranberry Ridge Yolu'ndan sağa sapmamız gerekiyordu."

"Ben görmedim."

"Uzun süredir gidiyoruz. Şimdiye kadar karşımıza çıkmış olması lazımdı."

"Yeterince geç kaldık zaten."

"Biliyorum, biliyorum."

"Gorman'a çağrı atalım. Aptal şehirli züppelerin ormanda kaybolduğunu haber verelim." Rizzoli cep telefonunu çıkarıp iyi çekmediğini görünce suratını astı. "Sence çağrı cihazı bu mesafeden çalışır mı?"

"Dur biraz," dedi Frost. "Şanslıyız, bak."

İleride resmi Maine plakalı bir araç yolun kenarına çekmiş duruyordu. Frost yanında durunca Rizzoli sürücüyle konuşmak için camı indirdi. Ama o daha kendini tanıtmaya kalmadan adam arabanın içinden onlara seslenmişti:

"Siz Boston polisinden misiniz?"

"Nasıl bildin?" diye sordu Rizzoli.

"Massachusetts plakasından. Kaybolduğunuzu tahmin ettim. Ben Dedektif Gorman."

"Rizzoli ve Frost. Biz de yolu tarif edesiniz diye çağrı atacaktık."

"Tepenin dibinde cep telefonu iyi çekmiyor. Ölü bölge. Dağa çıkarken beni takip edin siz." Arabayı çalıştırdı.

Gorman kılavuzluk etmese Cranberry Ridge sapağını da kaçırırlardı. Bir direğe asılmış küçük bir levhadan başka bir işaret olmayan, ağaçların arasında açılmış toprak bir yoldu bu. Tırmanışa geçtiklerinde sık ağaçlar yüzünden önlerini göremiyorlar, çukurlara girip çıkıyorlardı. Sonra ağaçlar seyrekleşti ve bir açıklığa çıktılar. Sıra sıra bahçeler ve yeşil bir tarlanın ötesinde, tepede bir ev seçilebiliyordu. Manzara Frost'u o kadar etkilemişti ki, aniden yavaşlayıp etrafını seyre daldı.

"Kim derdi ki," dedi sonra, "böyle berbat, toprak bir yoldan böyle bir şeye çıkılsın."

"Belki yolun berbat olmasının nedeni de budur."

"Gözlerden saklı olsun diye mi?"

"Evet. Belki de işe yarıyordur."

Gorman'ın arabasının arkasına park ettiklerinde adam çoktan arabadan inmiş, onları bekliyordu. Frost gibi o da takım elbiseliydi ama sanki elbiseyi aldığından bu yana çok zayıflamış gibi bol geliyordu üstüne. Solgun ve sarkık yüzüne bakıldığında ciddi bir hastalığın pençesinden yeni kurtulmuş izlenimi veriyordu.

Rizzoli'ye bir dosya ve bir video kaset uzattı. "Olay yeri kaseti," dedi. "Diğer dosyaların kopyalarını da hazırlatıyoruz. Bazıları arabamda – isterseniz gitmeden önce alabilirsiniz."

"Otopsiyle ilgili son raporları Dr. Isles gönderecek size," dedi Rizzoli.

"Ölüm nedeni?"

Rizzoli kafasını salladı. "İskelete dönmüş. Ölüm nedeni tespit edilemiyor."

Gorman iç geçirip eve doğru baktı. "Neyse, en azından Maria Jean'in şimdi nerede olduğunu biliyoruz. En büyük sıkıntım oydu." Eve doğru işaret etti. "İçeride görülecek fazla bir şey yok. Temizlendi zaten. Ama mademki istediniz."

"Şimdi kim oturuyor orada?" diye sordu Frost.

"Kimse. Cinayetten beri boş."

"Çok da güzel bir evmiş. Yazık."

"Zaten vasiyet davasına da takılmış durumda. Satılığa çıkarsalar bile zor satarlar."

Evin verandası rüzgârın taşıdığı yapraklarla bezenmiş, saçaklara solmuş sardunyalar dolmuştu. Haftalardır kimsenin uğrayıp süpürmediği belli oluyordu. Bir terk edilmişlik havası çökmüştü evin üzerine örümcek ağları gibi.

"En son Temmuz ayında gelmiştim," dedi Gorman ve cebinden çıkardığı anahtarların arasından doğru olanı aramaya koyuldu. "Geçen hafta işbaşı yaptım, hâlâ alışamadım. Hepatit insanın canına okuyor. Güya bendeki de en hafif olanındanmış. Hepatit A. En azından öldürmüyormuş..." Kafasını kaldırıp misafirlerine baktı. "Benden size bir tavsiye: Sakın ha Meksika'da deniz mahsulleri yemeyin."

Nihayet doğru anahtarı bulup kapıyı açtı. Rizzoli içeri girerken taze boya ve parke cilası kokusu aldı. İyice ovup temizlenmiş, sağlıklı bir ev havası vardı içeride. Sonra da terk edilmiş, diye düşündü, salondaki üzerine örtüler örtülmüş mobilyalara bakarak. Beyaz meşe parke cam gibi parlıyordu. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu. Burada, dağın tepesinde, ormanın insanı boğan havasından uzaktaydılar ve ayaklarının altında nefis bir manzara uzanıyordu. Rizzoli pencerenin

önünde bir süre durup Maria Jean Waite'in bir zamanlar tadını çıkardığı manzaraya baktı.

"Bize bu insanlardan bahsedin," dedi Rizzoli.

"Faksladığım dosyayı okudunuz değil mi?"

"Evet. Ama nasıl insanlar olduklarını tam anlayamadım."

"Kim bilir."

Adama bakmak için döndüğünde, gözlerinin sarılığı dikkatinden kaçmamıştı. Güneş bu hastalık rengini daha da bir vurgular gibiydi şimdi. "Kenneth'la başlayalım. Bunlar hep onun parasıyla alınmış, değil mi?"

Gorman başını salladı. "Hayvanın tekiydi."

"Bunu raporda görmemiştim."

"Bazı şeyler raporda söylenemiyor işte. Ama kasabadaki ortak kanı budur. Burada Kenny gibi mirasyedilerden çok var. Blue Hill, Boston'dan gelme zengin mültecilerin en gözde yerlerinden biri oldu artık. Aslında çoğu geçimli insanlar. Ama işte, bazen, 'Sen benim kim olduğumu biliyor musun?' diyen Kenny Waite'ler de çıkmıyor değil. Onun kim olduğunu elbette ki biliyorduk. Parası olan biriydi."

"Nereden geliyormuş bu para?"

"Büyükbabasından. Armatörlermiş galiba. Kenny'nin kendi kazanmadığı kesin. Ama harcamayı seviyordu hani. Limanda çok tatlı bir Hinckley'si vardı. Ara sıra kırmızı Ferrari'siyle Boston'a gidip gelirdi. Ta ki ehliyeti elinden alınıp arabası bağlanana kadar." Gorman homurdandı. "Herhalde Üçüncü Kenneth Waite'i özetleyen ifadeler bu kadar. Bir sürü para, sıfır beyin."

"Yazık," dedi Frost.

"Çocuğunuz var mı?"

Frost kafasını salladı. "Henüz yok."

"İşe yaramaz çocuklar yetiştirmek istiyorsanız yapacağınız tek şey onlara bir sürü para bırakmak."

"Peki ya Maria Jean?" dedi Rizzoli. Otopsi masasında yatan Raşitik Kadın'ın kalıntılarını hatırlamıştı. Eğri kaval kemiği, deforme olmuş göğüs kemiği –yokluk çekilmiş bir çocukluğun iskelet kanıtları. "O aslen zengin değilmiş herhalde, öyle değil mi?"

Gorman kafasını salladı. "West Virginia'daki bir madenci kasabasından geliyordu. Buraya da bir yaz garsonluk yapmak üzere gelmişti. Kenny'yle de böyle tanıştılar. Bence o herifi de ondan başkası çekemezdi zaten. Ama evlilikleri iyi gitmiyormuş diye duymuştum. Özellikle de kazadan sonra."

"Ne kazası?"

"Birkaç yıl önce olmuştu. Kenny her zamanki gibi sarhoş halde direksiyonun başındaymış. Arabayı bir ağaca bindirmiş. Adamın burnu bile kanamadı –ne şans, ha? Ama Maria Jean üç ay hastanede yattı."

"Kalçasını da öyle kırmış olmalı."

"Nasıl?"

"Kalça kemiğinde cerrah çivisi vardı. İki omurgası da kaynamıştı."

Gorman başını salladı. "Topallıyormuş diye duymuştum. Çok yazık; güzel de bir kadındı."

Çirkin kadınlar topallasa da olur, diye düşündü Rizzoli, ama diline hakim oldu. Duvardaki raflara bakarken mayolu bir çiftin fotoğrafı çekti dikkatini. Bileklerine kadar turkuaz renkli bir denize girmişlerdi. Kadın çocuk gibi, ufak tefekti. Koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Şimdi ölü bedenini süslüyorlar, diye düşünmeden edemedi Rizzoli. Adamsa sarışındı; beli kalınlaşmaya, kasları sarkmaya başlamıştı. Bir zamanlar çekici olduğu söylenebilecek bu yüz şimdi belli belirsiz bir küçümser ifadeyle bozulmuştu.

"Mutsuz bir evlilikleri mi varmış?" diye sordu Rizzoli.

"Eve temizliğe giden kadından duymuştum. Kazadan sonra Maria Jean fazla seyahat etmek istemiyormuş. Kenny onu ancak Boston'a kadar sürükleyebiliyormuş. Ama adam Ocak'ları St. Bart taraflarına gitmeyi alışkanlık edindiği için karısını almadan gider olmuş."

"Kadını yalnız mı bırakıyormuş?"

Gorman başını salladı. "Ne adam ama, değil mi? Ev işlerine bakan bir hizmetçi varmış. Temizliği falan yapıyormuş. Maria Jean araba sürmeyi sevmediği için onu alışverişe götüren yine o oluyormuş. Tabii başka kimse olmayınca ev sessiz oluyormuş ama hizmetçi kadının demesine bakılırsa Kenny ortalarda yokken Maria Jean daha mutlu görünüyormuş." Gorman bir an sustu. "İtiraf edeyim, Kenny'yi bulduktan sonra, aklımdan geçmedi değil..."

"Maria Jean'in yaptığını mı sandınız?" diye sordu Rizzoli.

"İnsanın aklına ilk bu geliyor." Adam cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. "Burası size de sıcak gelmedi mi?"

"Evet, sıcak."

"Şu sıralar sıcakla aram iyi değil. Vücudum hâlâ bitkin. Meksika'da karides yersen böyle olur işte."

Üzerleri beyaz örtülü, hayaletler gibi duran mobilyaların, devasa bir şöminenin ve hemen dibine yerleştirilmiş odun yığınının yanından geçip salondan çıktılar. Gorman'ın onları soktuğu odada yerler çıplak, duvarlar beyaza boyalıydı ve hiç eşya yoktu ortada. Rizzoli duvarlardaki taze boyaya bakınca tüyleri diken diken oldu. Bu odadaki meşe parke zımparalanıp yeniden cilalandığı için daha açık renkli görünüyordu. Ama kanı ortadan kaldırmak kolay olmuyordu. Ne kadar ovarsanız ovun bir yolunu bulup parkelerin arasındaki çatlaklara sızmanın bir yolunu buluyordu.

"Kenny buraya oturtulmuştu," dedi Gorman, yeni boyanmış duvara işaret edip. "Bacakları önünde, kolları arkasında. El ve ayak bilekleri bantlanmıştı. Boyunda tek bir kesik, Rambo tarzı bıçak."

"Başka yara yok muydu?" diye sordu Rizzoli.

"Sadece boyunda. İnfaz gibi."

"Ya şok tabancasından izler?"

Gorman bir an durdu. "Aslında hizmetçi kadın Kenny'yi bulduğunda iki gündür buradaymış. İki sıcak gün. O zaman bile cildi pek iyi durumda değilmiş yani. Pek iyi kokmadığını söylememe gerek yok. Şok tabancasının izleri gözden kaçmış olabilir."

"Bu zemini farklı bir ışık altında incelediniz mi?"

"Her taraf kan içindeydi. Başka ne görürdük bilemiyorum. Ama olay yeri kasetinde her şey var." Odaya bakınıp televizyon ve videoyu buldu. "Birlikte bakalım mı? Pek çok sorunuzun cevabını bulursunuz herhalde." Rizzoli videonun yanına gidip kaseti taktı.

"Bu şeyler beni deli ediyor," dedi, iki farklı uzaktan kumandayı kurcalarken. "Benimkinin nasıl programlandığını hâlâ öğrenemedim." Frost'a baktı.

"Hey, bana hiç bakma."

Gorman iç geçirip uzaktan kumandayı aldı. Ekranda Waite'lerin evinin önü belirmişti. Kameramanın sesi, isminin Dedektif Pardee olduğunu, saati, tarihi ve bulundukları yeri bildiriyordu. Tarih 2 Haziran, saat akşam beşti, rüzgârlı bir gündü ve ağaçların yaprakları hışırdıyordu. Pardee kamerayı eve çevirip basamakları çıkmaya başladı. Rizzoli saksılardaki çiçek açmış sardunyaları görüyordu. Şimdi bakılmadığı için solmuş olan sardunyalardı bunlar. Pardee'ye birilerinin seslendiğini duydular; sonra ekran birkaç saniye karardı.

"Ön kapı kilitliydi," dedi Gorman. "Hizmetçi bunun alışıldık bir şey olmadığını söyledi. Burada insanlar genelde kapılarını kilitlemezler. Maria Jean hiç dışarı çıkmadığı için evde birilerinin olduğuna kanaat getirmiş. Önce kapıyı çalmış ama açan olmamış."

Görüntü yeniden geldiğinde kamera açık kapıdan girmiş, salona doğru gitmekteydi. Hizmetçi kadın da aynen böyle yapmış olmalıydı. Dayanılmaz koku ve duyduğu korkuyu tahmin edebiliyordu.

"Eve bir adım atması yetmiştir," dedi Gorman.

"Kenny'yi sırtı duvara dayalı halde görmüş. Ve de her yere sıçramış olan kanı. Başka pek bir şey hatırlamıyor. Hemen evden çıkmak istemiş. Sonra da arabasına atlayıp gaza basmış. Tekerleklerinin izleri çakılların üzerinde rahatlıkla seçilebiliyordu."

Kamera odaya girdi, mobilyaları taradı ve asıl konuya yakın çekim yaptı: III. Kenneth Waite, üzerinde sadece boxer şortu, başı boynuna düşmüş. Çürümenin etkisiyle şişmeye başlamıştı bile. Gazla dolmuş karnı balon gibi olmuş; yüzü de öyle şişmişti ki insana benzer hali kalmamıştı. Ama Rizzoli'nin bakışları adamın yüzünde değildi. Asıl dikkatini çeken, kucağına bırakılmış olan şeyin ortama hiç uymayan zarafetiydi.

"Bunun ne işe yaradığını anlayamadık," dedi Gorman. "Bana sembolik bir şeymiş gibi geldi. Yani benim yorumum bu. Belki de kurbanla dalga geçmek için. 'Bakın bana, elim kolum bağlı, kucağımda da aptal bir fincan.' Bir kadın, kocasından ne kadar nefret ettiğini ancak böyle gösterebilir herhalde." Gorman iç geçirdi. "Tabii o zaman bunu Maria Jean'in yaptığını düşünüyordum."

Kamera cesedi bırakıp koridora çıkmıştı şimdi. Katilin ayak izlerini takip ederek Kenny ve Maria Jean'in yatak odalarına yöneldi. Kamera sürekli sallandığı için bu görüntüleri izlemek Rizzoli'nin midesini bulandırmıştı. Kamera her odanın kapısında durup içeri bir göz atıyordu. Önce banyo, sonra misafir yatak odası. Koridorda ilerlerken Rizzoli'nin nabzı

hızlanmaya başlamıştı. Farkına varmadan televizyona doğru yaklaşmıştı. Sanki Pardee değil de o yürüyordu bu uzun koridorda.

Birden yatak odasının görüntüsü geldi ekrana. Pencerelerde yeşil dantelli perdeler. Bir şifonyer, bir gardırop, ikisi de beyaz: ve de dolabın kapısı. Büyükçe bir yatak, örtüleri sıyrılmış.

"Uykuda yakalanmışlar," dedi Gorman. "Kenny'nin midesi neredeyse bomboştu. Öldürüldüğünde en az sekiz saattir hiçbir şey yememişti."

Rizzoli televizyona daha da yaklaşmış, gözleriyle hızlı hızlı tarıyordu ekranda gördüklerini. Pardee tekrar koridora dönmüştü.

"Geriye sar," dedi Gorman'a.

"Neden?"

"Geriye sar işte. Yatak odasını ilk gördüğümüz yere kadar."

Gorman uzaktan kumandayı Rizzoli'ye uzattı. "Senin olsun."

Rizzoli kaseti istediği yere kadar geri sardı. Pardee yine koridordaydı ve yatak odasına doğru ilerliyordu. Kamera bir kez daha sağa doğru tarıyor; şifonyeri, gardırobu, dolap kapaklarını gösteriyor, sonra da yatağa zum yapıyordu. Şimdi Frost da iyice yaklaşmış, Rizzoli'yle aynı şeyi arıyordu.

Rizzoli görüntüyü dondurdu. "Yok."

"Ne yok?" diye sordu Gorman.

"Katlanmış gecelik." Gorman'a döndü. "Hiç gecelik buldunuz mu?"

"Bulmam mı gerekiyordu?"

"Bu, Dominator'un imzasının bir parçası. Kadınların geceliklerini katlayıp bir kenara koyuyor. Yatak odasında böyle teşhir etmesinin nedeni, her şeyin onun kontrolü altında olduğunu göstermek."

"Bunu yapan o muydu bilmem, ama biz gecelik falan bulmadık."

"Kalan her şey onun tarzına uyuyor. Eli ayağı bağlaması, kucağa bırakılan fincan. Erkek kurbanın duruşu."

"Ne görüyorsanız o."

"Kaset çekilmeden önce hiçbir şeye dokunulmadığına emin misiniz?"

Bu pek politik bir soru olmadığı için Gorman kaskatı kesilmişti. "Olay yerine ilk gelen memur buraya girip, daha güzel bir film olsun diye bazı şeyleri ortadan kaldırmış olabilir tabii."

Her zaman arabulucu olan Frost yine devreye girip Rizzoli'nin kırdığı potu tamir etmeye girişti. "Tabii bu failin ille de bir reçetesi olması gerekmiyor. Bu sefer bir değişiklik yapmış olabilir."

"Tabii aynı adamsa," dedi Gorman.

Rizzoli gözlerini televizyon ekranından ayırıp Kenny'nin can verdiği duvara baktı. Yeager'ları ve Ghent'leri, bantla bağlanan ve uykuda yakalanan kurbanları, bu vakaları birbirine bağlayan ayrıntılar ağını düşündü.

Ama burada, bu evde Dominator bir adımı atlamıştı. Geceliği katlayıp bir kenara bırakmamıştı. Çünkü henüz Hoyt'la birlik olmamışlardı.

Yeager'ların evindeki o akşamüzerini hatırladı. Gail Yeager'ın geceliğine baktığında benzerlik kanını dondurmuştu.

Cerrah ile Dominator'un ittifakı Yeager'larla başlamıştı. O gecelik vasıtasıyla beni oyuna çektikleri gün. Warren Hoyt hapiste olmasına rağmen kartvizitini göndermeyi başarmıştı.

Örtülü koltuklardan birine oturmuş, yüzünün terini silen Gorman'a baktı. Bu randevu adamı iyice yormuş; adam gözlerinin önünde eriyip bitmeye başlamıştı.

"Hiçbir şüpheli tespit edemediniz mi?" diye sordu Rizzoli.

"Kancayı takabileceğimiz kimse bulamadık. Tabii dört yüz, beş yüz kişiyle görüşmüş olmamıza rağmen."

"Peki Waite'lerin, Yeager'larla ya da Ghent'lerle tanışıyor olmaları mümkün mü sizce?"

"Bu isimleri hiç duymadık. Zaten birkaç güne kalmaz, dosyaların kopyaları elinize geçer. Ne biliyorsak hepsi orada." Gorman mendilini katlayıp ceketinin cebine koydu.

"FBI'dan da bilgi isteyebilirsiniz," diye ekledi. "Bakalım onların ekleyebileceği bir şeyler var mı?"

"FBI mı?" diye sordu Rizzoli.

"Bir rapor da onlara gönderdik. Davranış ünitesinden bir ajan geldi. Birkaç hafta bizim soruşturmamızı inceledikten sonra da Washington'a döndü. Daha sonra kendisinden haber almadık."

Rizzoli ve Frost birbirlerine baktılar. Kendi şaşkınlığını Frost'un gözlerinde görmüştü.

Gorman sessizce oturduğu yerden kalkıp anahtarları çıkardı. Artık bunun bitmesini istediği belli oluyordu. Tam kapıya varmıştı ki Rizzoli toparlanıp o soruyu sordu. Cevabı duymak istemese bile sormak zorundaydı.

"Buraya gelen şu FBI ajanı," dedi, "adını hatırlıyor musunuz?"

Gorman kapının ağzında durdu. "Evet. Adı Gabriel Dean'di."

21

Öğleden sonra, akşama kadar direksiyonun başından ayrılmamış, gözleri karanlık otoyolda, düşünceleri Gabriel Dean'den başkasında değildi. Frost hemen yanında uyuyakalmış, onu düşünceleriyle, öfkesiyle baş başa bırakmıştı. Dean ondan başka neler saklamıştı, merak ediyordu. O bir şeyleri ortaya çıkarmak için didinip dururken Dean başka hangi bilgileri istiflemekle meşguldü acaba? Başından beri ondan birkaç adım öndeydi. Mezarlıktaki ölü güvenlik görevlisinin başına ilk giden o olmuştu. Karenna Ghent'in, mezarın üstüne bırakılmış cesedini ilk bulan yine o olmuştu. Gail Yeager'ın otopsisi sırasında ıslak preparatı tavsiye eden. Ortaya canlı sperm çıkacağını herkesten çok önce o biliyordu. Çünkü Dominator'la daha önce de karşılaşmıştı.

Ama Dominator'un kendine bir ortak bulacağını Dean de beklemiyor olmalıydı. O yüzden benim evime kadar gelmişti. İlk defa o zaman benimle ilgilenmeye başlamıştı. Çünkü bende onun istediği, ihtiyaç duyduğu bir şeyler vardı. Warren Hoyt'un zihnine onu benden başka kimse götüremezdi.

Frost gürültüyle horlamaya başlamıştı şimdi. Çenesi düşmüş, ağzı açılmıştı; ne kadar da savunmasız ve masum görünüyordu. Birlikte çalıştıkları onca zaman boyunca Barry Frost'un karanlık bir tarafını görememişti. Ama Dean'in hileleri onu o kadar sarsmıştı ki, şimdi Frost'a bakarken acaba bu benden neler saklıyor diye düşünmeden edemiyordu. Onun gibi birinin bile gizlediği ne gaddarlıklar vardı kim bilir.

Eve girdiğinde saat dokuza geliyordu. Her zamanki gibi hiç acele etmeden kapının kilitlerini kontrol etmişti; ama zinciri takarken, kapıyı güzelce kilitlerken onu esir alan şey bu sefer korku değil öfkeydi. Kapıyla işi bittikten sonra her zamanki gibi dolapları ve odaları gezmeden doğruca yatak odasına gitti. Dean'in ihaneti Warren Hoyt'la dolu düşünceleri geçici bir süre uzaklaştırmıştı zihninden. Belindeki kılıfı çıkardı, silahını etajerin gözüne sokup hızla kapattı çekmeceyi. Sonra dönüp şifonyerin başındaki aynaya baktı ve gördüklerinden iğrendi. Saçı başı dağılmıştı. Yüzünde

yaralı bir ifade vardı. Bir erkeğin cazibesine kapılıp gerçeklere gözlerini kapatan bir kadının yüzüydü bu.

Telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Arayan numaraya baktı: Washington.

Telefon art arda iki, üç kez daha çaldı. Rizzoli duygularını toparlayana kadar açmadı telefonu. Nihayet açmaya karar verdiğinde sesi soğukkanlıydı: "Rizzoli."

"Bana ulaşmaya çalışıyormuşsun," dedi Dean.

Rizzoli gözlerini kapadı. "Washington'dasın demek," dedi. Gerçi sesinin düşmanca çıkmaması için elinden geleni yapmıştı ama ağzından dökülen sözcüklerin bir suçlama gibi çıkmasına engel olamamıştı.

"Dün gece geri çağrıldım. Ayrılmadan önce seninle konuşmaya fırsatım olmadı, kusura bakma."

"Benimle ne konuşacaktın ki? Mesela gerçekleri mi anlatacaktın?"

"Bunun ne kadar hassas bir vaka olduğunu anla lütfen."

"Bu yüzden mi Maria Jean Waite'ten bahsetmedin bana?"

"Soruşturman için önemli olmadığını düşündüm."

"Sen kim oluyorsun da böyle bir şeye karar veriyorsun? Ah dur biraz! Unutmuşum. Sen FBI'dın, öyle değil mi?"

"Jane," dedi Dean sakince. "Washington'a gelmeni istiyorum."

Rizzoli konuşmanın aniden böyle bir yere çekileceğini beklemiyordu. "Neden?"

"Çünkü bunu telefonda konuşamayız."

"Nedenini bilmeden bir uçağa atlayıp gelmemi mi bekliyorsun yani?"

"Gerekli görmesem istemezdim bunu senden. Teğmen Marquette'le de görüşüldü. Seni de ararlar."

"Dur biraz. Anlamadım şimdi..."

"Anlarsın. Ama önce buraya gel." Telefon kapanmıştı.

Rizzoli ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Telefon tekrar çalınca hiç bekletmeden kaptı ahizeyi.

"Dedektif Jane Rizzoli?" dedi karşıdan bir kadın sesi.

"Benim."

"Yarınki Washington seyahatinizle ilgili arıyorum. Boston'dan öğlen on ikide kalkan altı-beş-iki-bir sefer sayılı U.S. Havayolları uçağına binerseniz öğleden sonra bir otuz altıda Washington'a inebilirsiniz. Sizin için uygun mu?"

"Bir saniye." Rizzoli kâğıt kalem kapıp uçuş bilgilerini yazdı. "Bana uyar."

"Perşembe günü yine U.S. Havayolları'na ait altı-dört-sıfır-altı sefer sayılı uçakla Washington'dan sabah dokuz otuzda kalkıp Boston'a on elli üçte varabilirsiniz."

"Geceyi orada mı geçireceğim?"

"Ajan Dean'in talebi böyle. Sizin tercih ettiğiniz başka bir yer yoksa Watergate Oteli'nde rezervasyon yapabiliriz."

"Hayır, hayır. Watergate uygundur."

"Yarın saat onda bir limuzin sizi kapıdan alıp havaalanına götürecek. Washington'da da sizi bir limuzin bekliyor olacak. Faks numaranızı alabilir miyim acaba?"

Çok geçmeden Rizzoli'nin faksı çalışmaya başlamıştı. Yatağın üzerine oturup özenle hazırlanmış seyahat planını seyrederken olayların bu hızla gelişmesine hâlâ inanamıyordu. O anda en çok ihtiyaç duyduğu şey Thomas

Moore'la konuşup tavsiyesini almaktı. Telefona uzandı ama hemen yerine bıraktı. Dean'in uyarısı aklına gelmişti. Artık kendi telefon hattının güvenli olduğuna inanmıyordu.

Birden daireyi doğru düzgün kontrol etmediğini hatırladı. Kalesinde her şeyin güvenli olduğunu bilmek zorundaydı. Etajerin gözüne bıraktığı silahı eline aldı. Sonra da son bir yıldır her gece yaptığı gibi oda oda dolaşıp canavarları aradı.

Sevgili Dr. O'Donnell,

Son mektubunuzda, herkesten farklı olduğumu ne zaman fark ettiğimi sormuşsunuz. Açıkçası ben farklı olduğumdan emin değilim. Sadece daha dürüst ve bilinçli olduğumu düşünüyorum, o kadar. Hepimize fısıldayan aynı ilkel dürtülerimle daha yakın temastayım.

Eminim siz de duyuyorsunuz bu fısıltıları. O yasak görüntüler sizin de zihninizde şimşek gibi çakıyor; karanlık bilinçaltımızın kanlı manzarasını bir an için olsun aydınlatıyor olmalı. Ormanda yürürken parlak tüylü, egzotik bir kuşa rastlayacak olsanız, ahlaki değerleriniz devreye girmeden önceki ilk dürtünüz o kuşu avlamak olacaktır. Onu öldürmek olacaktır hatta.

Bu, DNA'mızın emrettiği bir içgüdüdür. Hepimiz bin yıllardır doğanın kanlı potasında erimiş avcılarız. Bu konuda sizden ya da bir başkasından farklı değilim ben. Bu son on iki aydır kaç tane psikolog ve psikiyatrın hayatımı didik didik ettiğini düşünüyorum da, komik geliyor bana. Hepsi de, sanki geçmişimde meydana gelmiş olan ve beni şu anki yaratığa dönüştüren bir olay bulmak umuduyla çocukluğumu deşip durdular. Maalesef hepsini de hayal kırıklığına uğrattım, çünkü hayatımda öyle belirleyici bir deneyimim olmadı. Genelde bana yönelttikleri soruyu onlara çeviriyordum. Neden kendilerinin benden farklı olduğunu düşündüklerini sordum. Utandıkları hayalleri, korkuya kapıldıkları planları ve bastıramadıkları dürtüleri akıllarına gelmiştir muhakkak.

Ama bunu inkâr edişlerini izlemek eğlenceliydi. Kendilerine yalan söyledikleri gibi bana da yalan söylediler elbette. Ama ben gözlerindeki

tereddüdü görebiliyordum. Onları uçurumun dibine kadar sürükleyip hayallerinin karanlık kuyusuna baktırmak hoşuma gidiyor.

Onlarla benim aramdaki tek fark, benim kendimden utanıyor ya da korkuyor olmamam.

Ama hasta sınıfına sokulan ben oluyorum. Analiz edilmesi gereken benim. Ben de ne yapıyorum; onlara duymak istediklerini, hoşlarına gideceğini bildiğim şeyleri anlatıyorum. Ziyarete geldikleri zamanlarda meraklarını beslemeye çalışıyorum, çünkü beni görmeye gelmelerinin gerçek nedeni de bu zaten. Kimse onların fantezilerini benim kadar kışkırtamaz. Kimse onları böyle yasak topraklara götüremez. Onlar beni analiz etmeye çalışırken aslında ben onları analiz ediyorum, ne kadar kana susamışlar ona bakıyorum. Konuşurken yüzlerindeki dedikoducu, habis heyecan işaretlerini okuyorum. Göz bebekleri büyüyor. Boyunlarını öne doğru eğiyorlar. Yanakları kızarıyor, nefeslerini tutuyorlar.

Toskana'nın tepelerinden birine kurulmuş küçük bir kasaba olan San Gimignano'ya gidişimi anlatıyorum onlara. Hatıra eşyaları satan mağazaların, açık hava kahvelerinin arasında dolaşırken sadece işkence tarihiyle ilgili bir müzeye rastlamıştım orada. Tam da benim ilgi alanım, biliyorsunuz. İçeride loş bir ışık; ortaçağdan kalma bir zindan atmosferi yaratmaya çalışmışlar. Ama karanlıkta turistlerin ifadeleri de seçilemiyor ne yazık ki. Böylece vitrinlere nasıl bir heyecanla baktıklarını gizleyebiliyorlar.

Özellikle bir obje herkesin ilgisini çekiyor: 1600'lerden kalma bir Venedik buluşu, Şeytan'la cinsel ilişkiye girmekten suçlu bulunan kadınları cezalandırmak üzere tasarlanmış. Demirden yapılmış, armut şeklinde bir şey. Talihsiz zanlının vajinasına sokuluyor. Çubuğun her çevrilişiyle ucu genişliyor; sonunda delik yırtılana kadar devam ediyor bu. Bu, kadınların cinsel güçlerine katlanamayan kutsal kilisenin adına göğüslerin veya cinsel organların üzerinde uygulanan işkence aletlerinden sadece biri. Bu aletleri doktorlara anlatırken ben rahatım. Ama onlar çoğunlukla böyle bir müzeyi ziyaret etmemiş oluyorlar; zaten ziyaret etmiş bile olsalar bunu itiraf edemeyecek kadar mahcuplar bu konuda. Ama ben yine de anlatıyorum bütün o aletleri ayrıntılarıyla ve gözlerinin içine bakıyorum. Yüzeyde görünen iğrenme ve dehşetin altında yatan heyecan dalgasını arıyorum.

Uyarılışı arıyorum. Ve evet, aslında hepsi de bütün detaylarıyla dinlemeye can atıyorlar.

Uçak iniş yaparken Rizzoli, Warren Hoyt'un dosyasındaki mektubu kapatıp camdan dışarı baktı. Hava yağmur bulutlarıyla kararmış, dışarıdaki pist işçileri kan ter içinde koşturuyorlardı. Dışarıda onu bir buhar banyosunun beklediğini biliyordu. Ama Hoyt'un, insanın kanını donduran sözlerinden sonra buna bile razıydı.

Limuzinle otele giderken filmli camlardan dışarıdaki şehri seyretti. Buraya daha önce iki kere gelmişti. Sonuncusu FBI'ın Hoover Binası'da düzenlenen ajanslar arası bir toplantı içindi. O zaman uçaktan gece inmiş, ışıklandırılmış anıtlara hayranlıkla bakmıştı. Deli dolu, her gece ayrı bir barda parti vererek geçmiş: erkeklerle bira ve kötü espriler konusunda yarışıp durmuştu. İçki, hormonlar ve yabancı bir şehirde olmanın da etkisiyle, toplantıya katılanlardan biriyle, Providence'dan bir polisle umutsuz bir gecelik seks macerası bile yaşamıştı. Washington'in onun için anlamı buydu işte: Pişmanlıklar ve kirli çarşafların şehri. Sıradan, kötü bir hayatın baştan çıkarışlarına karşı koyamadığını bu şehir öğretmişti ona. Bir de, erkeklerle eşit olduğunu düşünse bile, konu bir gecelik kaçamak olunca bundan utananın yine kendisi olduğunu öğrenmişti.

Watergate Oteli'nin kayıt masasının önünde kuyruk beklerken önündeki havalı sarışını incelemeye fırsat bulmuştu. Kusursuz saçlar, yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar. Watergate'e aitmiş gibi görünen bir kadındı bu. Bir de kendi paspal halini düşündü. Bir kadın polisin rahat olması gereken düztaban ayakkabıları. Bahane bulmaya gerek yok, diye düşündü. Ben buyum işte; ben böyleyim. Hayatını, canavarları avlayarak kazanan Revere'li kız. Avcılar yüksek topuklu giymezler.

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?" diye sordu resepsiyon görevlisi.

Rizzoli çantasını tezgâhın dibine çekti. "Rezervasyon yapılmış olacak. Rizzoli adına."

"Evet, isminiz kayıtlı. Ayrıca size Bay Dean'den bir mesaj var. Toplantı saatiniz üç otuzmuş."

"Toplantı mı?"

Adam bilgisayar ekranından kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Artık biliyorum. Adres var mı?"

"Hayır hanımefendi. Ama saat üçte bir araba gelip sizi alacakmış." Anahtarı uzatıp gülümsedi. "Her şey ayarlanmış gibi görünüyor."

Kara bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Yaklaşan fırtınanın huzursuzluğu tüylerini diken diken etmişti. Lobinin çıkışında durup yağmur yüklü havada terleyerek bekledi limuzinin gelmesini. Ama kapının önünde duran, lacivert bir Volvo olmuştu.

Camdan içeri baktığında direksiyonun başında Gabrie Dean'i gördü.

Kapı açılır açılmaz yolcu koltuğuna oturdu. Onu karşısında bu kadar erken görmeyi beklemediği için hazırlıksız yakalanmıştı. Adam o kadar sakin ve kendine hakim görünürken, kendisinin sabahki yolculuktan perişan halde olması sinir bozucuydu.

"Washington'a hoş geldin Jane," dedi Dean. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"İdare eder. Ama limuzine alışmıştım."

"Odan nasıl?"

"Böylesine pek alışkın değilim."

Dean gözünü yola çevirirken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme doğmuştu. "Zahmet vermedi sana yani."

"Öyle mi dedim ben şimdi?"

"Burada olmaktan pek de memnun değilmiş gibi duruyorsun."

"Neden geldiğimi bilseydim memnun olurdum herhalde."

"Oraya gittiğimizde anlayacaksın."

Dışarıdaki sokak isimleri, FBI karargâhının aksi istikamete, kuzeybatıya doğru gitmekte olduklarını gösteriyordu.

"Hoover Binası'na gitmiyor muyduk?"

"Hayır. Georgetown'a gidiyoruz. Seninle kendi evinde görüşmek istedi."

"Görüşmek isteyen kim?"

"Senatör Conway."

Dean, Rizzoli'ye bir bakış attı.

"Emanet yanında mı?"

"Silahım hâlâ bavulda duruyor."

"Güzel. Senatör Conway eve ateşli silah sokmuyor."

"Güvenlik nedeniyle mi?"

"Kafası rahat etsin diye. Zamanında Vietnam'da savaşmış. Daha fazla silah görmeye tahammül edemiyor."

İlk yağmur damlaları sileceklerin üzerine inmeye başlamıştı.

Rizzoli iç geçirdi. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem."

Senatör Convay'in çalışma odası koyu renk ahşap ve deri ağırlıklı döşenmişti. Tam bir erkeğin beğenilerine göre hazırlanmış, diye düşündü Rizzoli; duvardaki Japon kılıçları gözünden kaçmamıştı. Koleksiyonun

sahibi, kır saçlı adam Rizzoli'nin elini içtenlikle sıkarak karşıladı; ancak kömür karası gözlerin onu sürekli tartmakta olduğunu hissediyordu. Adam gördüğünden tatmin olana kadar hiçbir gelişme olamayacağım fark eden Rizzoli buna hiç ses etmemeye karar vermişti. Ama bakışlarına doğrudan karşılık vermeyi de ihmal etmiyordu. Çizdiği portre, politikanın inceliklerini umursamayan, hakikatten asla şaşmayan bir kadının portresiydi.

"Lütfen oturun Dedektif," dedi adam. "Boston'dan yeni geldiğinizi biliyorum. Biraz rahatlamaya ihtiyacınız vardır herhalde."

Bir sekreter elinde kahve tepsisiyle çıkageldi. Kahveler koyulurken, süt ve şeker elden ele dolaşırken Rizzoli sabırla bekledi. Sekreter nihayet, arkasından kapıyı da kapatıp çıktı.

Conway bir yudum bile almadan bıraktı fincanını. Zaten başından beri içmek istememiş olmalıydı. Artık ikram faslı da bittiğine göre bütün dikkatini dedektife yöneltebilirdi. "Gelmeniz büyük incelik."

"Fazla bir seçeneğim yoktu."

Rizzoli'nin patavatsızlığı senatörün gülümsemesine yol açmıştı. Gerçi Conway politikacı olarak tokalaşmalara ve konukseverliğe önem veriyordu muhakkak ama Rizzoli yine de çoğu New England'lı gibi senatörün de dobra dobra konuşmaya daha yatkın olduğunu hissedebiliyordu. "Hemen konuya geçelim o halde."

Rizzoli de bıraktı fincanı. "Ben de böylesini tercih ederim."

Dean kalkıp masanın başına gitti. Oradan bulduğu büyükçe bir zarfı açıp içinden bir fotoğraf çıkararak önlerindeki sehpaya bıraktı. "25 Haziran 1999," dedi sonra.

Rizzoli resimdeki sakallı adama baktı. Külçe halinde duvara dayanmış, arkasında bir kan gölü bırakmıştı. Üzerinde koyu renkli bir pantolon ve yırtık pırtık beyaz bir gömlek vardı. Ayakları çıplaktı. Kucağında bir fincan ve tabağı vardı.

O henüz resmi çözmeye çalışırken Dean hemen yanına ikinci bir fotoğraf daha koydu. "15 Temmuz 1999," dedi.

Buradaki kurban da erkekti; ama bunun yüzü tıraşlıydı. O da diğeri gibi kan sıçramış duvarın önünde oturur haldeyken ölmüştü.

Dean başka bir adamın fotoğrafını daha koydu sehpanın üzerine. Ama bunun karnı şişmiş, göbeği çürümenin yarattığı gazlarla balon gibi olmuştu. "12 Eylül," dedi Dean.

"Aynı yıl."

Rizzoli sehpanın üzerine serilen bu ölüler galerisi karşısında hâlâ şaşkındı. Sehpanın üzerindeki kahve fincanları ve kaşıklarının medeni görüntüsüne tezat bir korku fotoromanı gibiydi. O her bir resmi tek tek eline alıp incelerken, her bir vakayı benzersiz kılacak ayrıntılar bulmaya çalışırken Dean ve Conway seslerini çıkarmadan beklediler. Ancak bunlar da Yeager'ların ve Ghent'lerin evinde oynanan sahnenin değişik varyasyonları gibiydiler. Sessiz tanık. Fethedilen, oturup yaşanan dehşeti seyretmeye zorlanmış.

"Peki ya kadınlar?" diye sordu Rizzoli. "Kadınlar da olmalı."

Dean başını salladı. "Sadece biri tam anlamıyla teşhis edilebildi. Üçüncü vakadaki kadın. Fotoğraf çekildikten bir hafta kadar sonra ormanda yarı gömülü halde bulundu."

"Ölüm nedeni?"

"Boğulma."

"Ölüm sonrası cinsel taciz?"

"Kalıntılarının üzerinde taze meniye rastlandı."

Rizzoli derin bir nefes aldı. "Peki ya diğer iki kadın?"

"Çürümenin çok ileri safhalara gelmiş olmasından dolayı kimlikleri tespit edilemedi."

"Ama cesetlerini buldunuz."

"Evet."

"Neden kimlik tespiti yapamadınız o halde?"

"Çünkü elimizde sadece iki ceset yoktu. Çok daha fazlasıyla meşguldük."

Kafasını kaldırır kaldırmaz Dean'le göz göze geldi. Başından beri onu mu izliyordu acaba? Bu sorusuna cevaben üç dosya uzattı Rizzoli'ye.

İlkini açıp, erkek kurbanlardan birine ait olan otopsi raporunu çıkardı. Otomatik olarak son sayfaya gidip sonuç kısmını okudu:

> Ölüm nedeni: tek hamleli bir yaranın meydana getirdiği yoğun kanama. Sol şah damarı tamamıyla kesilmiş.

Dominator, diye düşündü Rizzoli. Bu onun işi.

Sayfaları dosyalara geri koydu. Birden kendini raporun ilk sayfasına bakarken buldu. Aceleyle son sayfalara bakarken gözden kaçırdığı bir ayrıntıya takılmıştı gözü.

> İkinci paragraf: Otopsi 16 Temmuz 1999 günü saat 22:15'te, Gjakove, Kosova'da gerçekleştirilmiştir.

Sonraki iki patoloji dosyasının yapılma yerleri de aynıydı aşağı yukarı.

> Peje, Kosova,
>
> Djakociva, Kosova

"Otopsiler çalışma sahalarında yapıldı," dedi Dean. "Bazen ilkel şartlarda gerçekleştirildi. Çadırda, fener ışığı altında falan. Doğru düzgün su bile yoktu. Ve de ilgilenilmesi gereken o kadar çok ceset vardı ki, biz bile şaşırdık bu kadarına."

"Bunlar savaş suçları soruşturmaları hep," dedi Rizzoli.

Dean başını salladı. "Haziran 1999'da gelen FBI ekibiyle birlikteydim. Eski Yugoslavya için kurulan savaş suçları konseyinin talebi üzerine gitmiştik. İlk operasyonda altmış beş kişiydik. Görevimiz, tarihin en büyük olay mahallindeki kanıtları koruma altına almaktı. Toplu katliam bölgelerinden balistik kanıtlar topladık. Yüzden fazla Arnavut kurbanın otopsisini yaptık. Herhalde yetişemediğimiz yüzlercesi daha vardır. Ve biz oradayken katliam devam ediyordu."

"İntikam cinayetleri," dedi Conway. "Savaş koşulları göz önüne alındığında tam anlamıyla önceden tahmin edilebilir şeyler bunlar. Ajan Dean ve ben eski donanma askerleriyiz. Ben Vietnam'da, Ajan Dean de Çöl Fırtınası'nda görev yaptı. Kolay kolay anlatamayacağımız şeyler gördük biz. İnsanoğlunun kendini neden hayvandan üstün tuttuğunu anlamakta zorlanmamıza sebep olan şeyler. Savaş sırasında Sırplar Arnavutları öldürüyordu; savaştan sonra bu kez Arnavutlar başladı Sırpları öldürmeye. Her iki tarafın da eli kanlıydı yani."

"Başlangıçta bu cinayetleri de o kefeye koyuyorduk," dedi Dean, sehpanın üzerindeki fotoğrafları işaret ederek.

"Savaş sonrası intikam cinayetleri yani. Süregelen kanunsuzlukla ilgilenmek bizim işimiz değildi. Savaş suçlarıyla ilgili kanıtların kurtarılması için gönderilmiştik oraya. Bunlar için değil."

"Ama bunlara da otopsi yaptınız," dedi Rizzoli, otopsi raporunun başındaki FBI açıklamasına bakarken. "Neden?"

"Çünkü ne olduklarını anlamak zorundaydık," dedi Dean. "Bu cinayetlerin kaynağı etnik ayrılık değildi. Adamlardan ikisi Arnavut, biri de Sırp'tı. Ama hepsinin ortak bir noktası vardı. Hepsinin de karıları gençti. Güzel kadınlardı ve evlerinden kaçırılmışlardı. Üçüncü cinayetten sonra katilin imzasını tanımaya başladım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştım. Ama bu vakalara yerel adalet sisteminin bakması gerekiyordu; bizim gibi uluslararası bir konseyin değil."

"Peki onlar ne yaptı?" diye sordu Rizzoli.

"Tek kelimeyle: hiç. Şüpheliler teşhis edilemediği için kimse tutuklanmadı."

"Bir soruşturma yapıldı elbette." dedi Conway. "Ama içinde bulunulan şartları düşünün Dedektif. Yüz elliden fazla toplu mezarda gömülü binlerce savaş mağduru. Düzeni yeniden kurmaya çalışan yabancı barış kuvvetleri. Bombalanmış köylerde sırf birilerini öldürmek için cirit atan silahlı kanun kaçakları. Ve de eski günlerin acısını çıkarmaya hazır sivil halk. Tam anlamıyla Vahşi Batı'ydı. Uyuşturucu pazarı, kan davaları ya da kişisel intikam yüzünden pek çok silahlı çatışma yaşanıyordu. Ve her zaman bu cinayetlerin sebebi olarak etnik gerilim gösteriliyordu. Bir cinayeti bir diğerinden nasıl ayırabilirsiniz ki? Hem o kadar sık oluyordu ki bu."

"Bir seri katil için," dedi Dean, "cennet gibiydi."

22

Rizzoli Dean'e baktı. Askerlik anıları onu şaşırtmamıştı. Adamın tavırlarından, lider havalarından hissetmişti bunu zaten. Savaş bölgelerini bilmesi, asker fatihlerin oynadıkları senaryolara aşina olması doğaldı. Düşmanın küçük düşürülmesi gibi. Ganimetin paylaşılması gibi.

"Failimiz Kosova'da bulunmuş," dedi Rizzoli.

"Rahatlıkla avlanabileceği bir yerdi orası," dedi Conway. "Ölüm günlük hayatın bir parçasıydı. Bir katil istediği yere gidip her türlü vahşete sebep olduktan sonra elini kolunu sallayarak çıkabilirdi; kimseler de farkına varmazdı yaptıklarının. Kaç tane cinayetin savaş eylemi denip geçildiğini Tanrı bilir."

"Failimiz bir göçmen olabilir o halde," dedi Rizzoli. "Kosova göçmeni."

"Bu da ihtimallerden biri," dedi Dean.

"Uzun süredir düşündüğün bir ihtimal, değil mi?"

"Evet." Dean'in cevabı tereddütsüz gelmişti.

"Önemli bilgileri sakladın. Aptal polisler kendi etraflarında dönüp dururlarken sen durup olanları izledin."

"Bazı gerçekleri kendiniz bulun istedim."

"Tabii. Ve de gerçekleri tam anlamıyla bilmeden." Rizzoli fotoğraflara işaret etti. "Bunlar bir fark yaratabilirdi."

Dean ve Conway birbirlerine baktılar. İlk konuşan Conway oldu: "Korkarım, size söylemediğimiz başka şeyler de var."

"Başka mı?"

Dean klasöre uzanıp bir olay yeri fotoğrafı daha çıkardı. Rizzoli bu dördüncü resme hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama yanılmıştı. Fotoğrafın etkisi inanılmazdı. Sarışın, bıyıklı genç bir adam duruyordu karşısında. Bir deri bir kemik kalmış, kaburgaları sayılır hale gelmişti. Adamın yüzündeki ifade, donup kalan kaslar, her şey ölüm kokuyordu.

"Bu kurban geçen yıl 29 Ekim'de bulundu," dedi Dean.

"Karısının cesedi ise hiç bulunamadı."

Rizzoli yutkunup bakışlarını öteye çevirdi. "Yine mi Kosova?"

"Hayır. Fayetteville, Kuzey Carolina."

Rizzoli hayretle Dean'e baktı. Yüzü öfke ateşiyle yanmaya başlamıştı yine. "Bana başka neleri anlatmadınız? Başka kaç tane vaka daha var?"

"Bütün bildiklerimiz bunlar."

"Başkaları da olabilir mi yani?"

"Olabilir. Ama elimizde öyle bir bilgi yok."

Rizzoli şüpheli şüpheli süzdü adamı. "FBI bilmiyor yani, öyle mi?"

"Ajan Dean'in söylemek istediği şu," diye araya girdi Conway. "Kanun sistemleri gereği erişemediğimiz vakalar olabilir. Bazı ülkelerin suç veritabanlarına giremiyoruz. Unutmayın ki burada savaş bölgelerinden söz ediyoruz. Politik kargaşanın hüküm sürdüğü bölgeler bunlar. Tam da bizim faile cazip gelecek türden yerler. Kendini evinde hissedeceği yerler."

Denizaşırı seyahat edebilen bir katil. Avlanma alanı sınır tanımayan bir katil. Dominator hakkında öğrendiği her şeyi düşündü Rizzoli. Kurbanlarını göz açıp kapayıncaya kadar etkisiz hale getirmesi. Ölüye dokunma arzusu. Kullandığı Rambo bıçağı. Ve de paraşüt bezi lifleri –yeşil. Conway'in söylediklerini kafasında tartarken iki adamın onu izlemekte olduğunu hissetti. Onu sınıyorlardı; beklentilerine cevap verip veremeyeceğini anlamaya çalışıyorlardı.

Sehpanın üzerindeki son fotoğrafa bir daha baktı.

"Bunun Fayetteville'de olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Dean. "Bölgede bir askeri üs yok muydu?"

"Fort Bragg. Fayetteville'in on mil kadar kuzeybatısında."

"O üste kaç kişi vardır?"

"Kırk bir bin kadar aktif görevli. On sekizinci Hava Kolordu, Seksen ikinci Hava Birliği, Özel Operasyon Kısmı." Dean'in bunları hiç düşünmeden söylemesi, aynı ihtimali onun da düşünmüş olduğunu gösteriyordu. Rizzoli'nin düşündükleri Dean'in dilinin uçundaydı.

"Bana bu yüzden bilgi vermediniz, değil mi? Savaşçı yetenekleri olan biriyle karşı karşıyayız. Öldürmek için maaş alan biri."

"Bize de bilgi verilmemişti." Dean Rizzoli'ye doğru eğildi. Öyle ki Rizzoli artık ondan başkasını göremiyordu. Conway'i ve koca odayı görmez olmuştu. "Fayetteville polisinin raporunu okuduğumda Kosova'yı tekrar yaşamış gibi oldum. Katil kimlik kartını bıraksa yeriydi. Olay yeri o kadar benziyordu yani. Erkek kurbanın bulunduğundaki pozisyonu. Son darbede kullanılan bıçağın cinsi. Kurbanın kucağına bırakılan fincan. Kadının kaçırılması. Hemen Fayetteville'e uçtum ve yerel yetkililerle birlikte çalıştım. Ama hiçbir şüpheli tespit edilemedi."

"Bunu da mı söyleyemezdin bana?" dedi Rizzoli.

"Failimizin kimliğini düşünmek zorundaydım."

"İsterse sekiz yıldızlı bir general olsun. Fayetteville vakası hakkında bilgi edinmeye hakkım vardı."

"Boston'daki şüpheliyi tespit etmende faydalı olacağını bilsem sana da söylerdim."

"Fort Bragg'de kırk bir bin aktif görevli asker var demek."

"Evet."

"Kaç tanesi Kosova'da görev yapmış? Bunu sen de merak etmişsindir herhalde."

Dean başını salladı. "Hizmet kayıtları, cinayetlerin işlenme yerlerine ve tarihlerine denk gelen askerlerin listesini istedim Pentagon'dan. Listede Dominator yoktu. New England'da yaşamakta olan sadece birkaç adam var ve onlar da aradığımız tarife uymuyorlar."

"Sana güveneyim mi?"

"Evet, güven."

Rizzoli güldü. "Bunun için inançlarımın epey bir sarsılması gerekiyor."

"Bu dediğin benim için de geçerli Jane. Ben de sana güvenmek istiyorum."

"O ne diye? Şu ana kadar sır tutulması gereken herhangi bir şey söylemedin ki."

Dean, Conway'e şöyle bir baktı; adam belli belirsiz kafasını salladı. Bu sessiz anlaşmayla, bulmacanın en önemli parçasını Rizzoli'ye de vermekte karar kılmışlardı.

"Koyun araklama diye bir şey duydunuz mu Dedektif?" diye sordu Conway.

"Gerçek koyunlarla alakası yoktur herhalde."

Adam gülümsedi. "Doğru. Askeri argodur. CIA bazı görevler için ordunun özel operasyon biriminden asker ödünç alır. Buna koyun araklama derler. Nikaragua'da da böyle oldu, Afganistan'da da. CIA'in kendi özel operasyon grubunun ek insan gücüne ihtiyacı olmuştu. Nikaragua'da donanmanın adamları araklandı. Afganistan'da da mücahitlerle savaşmaları için Yeşil Bereliler istenmişti. Bu askerler CIA için çalışırlarken aslen CIA memuru gibi görünürler. Pentagon'un kayıtlarından silinirler. Orduda faaliyetleriyle ilgili kayıt tutulmaz."

Rizzoli Dean'e baktı. "O halde Pentagon'un size verdiği şu liste. Kosova'da görev yapmış olan Fayetteville kadrosu..."

"Liste tam değildi," dedi Dean.

"Ne kadar tam değildi peki? Kaç isim eksikti'?"

"Bilmiyorum."

"CIA'e sormadınız mı?"

"İşte orada duvara çarpıyoruz."

"Hiç isim vermiyorlar mı?"

"Buna mecbur değiller," dedi Conway. "Failiniz yurtdışı gizli görevlerde bulunduysa bunun ismi asla konulmaz."

"Şimdi kendi memleketinde kan döküyor olsa bile mi?"

"Daha kötü ya," dedi Dean. "Duyulursa tam bir rezalet olur. Ya ötmeye karar verirse? Ya basına önemli bilgiler sızdırılırsa? CIA, adamlarının evlere girip, kanunlara saygılı vatandaşlara saldırdığını bilmemizi ister mi sanıyorsun? Ölü kadınların ırzına geçtiğini bilelim ister mi hiç? Böyle bir şey manşetlerden hayatta inmez."

"Peki size ne söylediler?"

"Fayetteville cinayetiyle bağlantılı bir bilgilerinin olmadığını."

"Standart hasıraltı gibi geldi bana."

"Dahası da var," dedi Conway. "Ajan Dean CIA'den bilgi talep ettikten sonra bir güne kalmadan Fayetteville soruşturmasından alınıp Washington'a geri çağırıldı. Bu emir direkt FBI başkanlığından geldi hem de."

Dominator'un kimliğinin bu kadar özenle gizlenmesine şaşırmıştı Rizzoli.

"Ajan Dean bunun üzerine bana geldi," dedi Conway.

"Çünkü siz Silahlı Kuvvetler Komitesi'ndesiniz."

"Çünkü birbirimizi uzun zamandır tanırız. Denizciler birbirlerini bulur. Ve de birbirlerine güvenirler. Onun adına bazı şeyleri araştırmamı istedi benden. Ama maalesef ben de fazla bir ilerleme kaydedemedim."

"Bir senatör bile aciz kalıyor yani."

Conway alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Liberal bir eyaletin Demokrat bir senatörü, diyelim. Her ne kadar ben de asker olarak zamanında ülkeme hizmet etmiş olsam da Savunma Bakanlığındaki bazı birimler beni hiçbir zaman benimsemeyecektir. Ve de güvenmeyeceklerdir."

Rizzoli'nin bakışları sehpanın üzerindeki fotoğraflara döndü. Bu adamların kurban seçilmelerinin nedeni ne politika, ne etnik köken, ne de inançlarıydı. Tek neden, karılarının güzel olmasıydı. "Bunu bana haftalarca önceden söyleyebilirdiniz," dedi.

"Polis soruşturmalarında bilgi sızmasını engellemek imkânsızdır," dedi Dean.

"Benim soruşturmalarım hariç."

"Fark etmez. Bu bilgi, ekibinle paylaşılmış olsaydı eninde sonunda medyaya da sızardı. Bu da çalışmalarınızın yanlış insanların eline geçmesine neden olurdu."

"Onu gerçekten korurlar mıydı dersiniz? Yaptığı onca şeyden sonra?"

"Bence onu içeri tıkmak için CIA de bizim kadar isteklidir. Ama bunu sessizce, gözlerden ırak halletmek isterler. Adamın izini onların da kaybettiği açık. Kontrolden çıktı, sivilleri öldürüyor. Ayaklı bir bomba şu anda; ve de CIA böyle bir meseleyi görmezden gelemez."

"Peki ya onu bizden önce yakalarlarsa?"

"Bundan haberimiz olmaz, öyle değil mi? Cinayetler aniden durur. Ve biz bütün cehaletimizle kalakalırız."

"Bunun beni tatmin edeceğini söyleyemem," dedi Rizzoli.

"Hayır, çünkü sen adalet istiyorsun. Tutuklama, mahkeme, hüküm."

"Sanki çok şey istiyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Ne yazık ki öyle."

"Beni bu yüzden mi getirdiniz buraya? Onu asla yakalayamayacağımı söylemek için mi?"

Dean'in yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti şimdi. "Sen ne istiyorsan biz de onu istiyoruz Jane. Adalet. Ben Kosova'dan beri peşindeyim bu adamın. Buna razı olur muyum sanıyorsun?"

"Evet, Dedektif," diye araya girdi Conway, "şimdi sizi neden buraya getirdiğimizi anladınız mı? Her şeyi neden böyle gizli tuttuğumuzu?"

"Bana kalırsa her şey fazlasıyla gizli."

"Ama şimdilik nihai bir sonuca varmanın tek yolu bu. Ki sanırım hepimizin istediği de bu."

Rizzoli bir an Senatör Conway'e baktı. "Bu yolculuğu siz karşıladınız, değil mi? Uçak biletleri, limuzin, otel. FBI'ın kasasından tek kuruş çıkmadı, öyle değil mi?"

Conway başını salladı. Kurnazca gülümsedi sonra.

"Önemli meseleler," dedi, "her zaman gizli kapaklı halledilir."

23

Sanki gök yarılmış aşağı iniyor gibiydi. Yağmur Dean'in Volvo'sunun üzerine binlerce çekiç darbesi gibi yağıyordu. Silecekler yağmurun hızına yetişemiyordu.

"Hemen bu gece geri dönmüyor olman iyi oldu," dedi Dean. "Hava trafiği de kilit olmuştur."

"Bu havada ayaklarımın yerden kesilmesi mi? Sağ ol, almayayım."

Dean muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de seni korkusuz sanıyordum."

"Bu izlenime de nereden kapıldın böyle?"

"Senin yüzünden. Bunun için çok uğraşıyorsun. Zırhını hiç çıkarmıyorsun."

"Yine kafamı karıştırmaya çalışıyorsun, değil mi? Hep böyle yapıyorsun zaten."

"Alışkanlıktandır. Körfez Savaşı'ndan kalma. Psikolojik operasyon."

"İyi de ben düşman değilim."

"Seni hiç düşmanım gibi görmedim Jane."

Rizzoli dönüp adama baktı. Düzgün ve keskin hatlarına hayran olmamak elde değildi. "Ama bana güvenmedin."

"Seni tanımıyordum henüz."

"Peki şimdi fikrin değişti mi?"

"Değişmese Washington'a çağırır mıydım seni?"

"Ah ne bileyim," dedi Rizzoli, sonra da güldü. "Belki de beni çok özledin, görmeden duramadın."

Dean'in sessiz kalması Rizzoli'nin kızarmasına neden olmuştu. Birden kendini aptal ve çaresiz hissetmişti. Diğer kadınlarda görmeye dayanamadığı şeylerdi bunlar. Az önce söylediği aptal sözler, kendi sesi hâlâ kulaklarında çınlarken bakışlarını kaçırıp camdan dışarı baktı.

Önlerinde trafik yavaş yavaş açılıyordu.

"Gerçekten de," dedi Dean, "seni görmek istedim."

"Ah." Ağzından ancak bu kadarını kaçırabilmişti. Kendini yeterince rezil etmişti ve aynı hatayı bir kere daha yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Senden özür dilemek istiyordum. Marquette'e, senin bu işe uygun olmadığını söylediğim için. Yanılmışım."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Belli bir zamanı yok. Günden güne çalışmalarını izlerken oldu. İşine ne kadar bağlı olduğunu gördüm. Her şeyi doğru yapmak için ne kadar çalışıp didindiğine şahit oldum. Geçen yazdan bu yana neler çektiğini de sonradan öğrendim tabii. Yaşadıklarından hiç haberim yoktu."

"Vay be. 'İşini de yapıyor işte.'"

"Ne yapayım?"

"Düşünsene: 'Çektiği onca şeye rağmen hâlâ işini yapabiliyor.' Bu nasıl bir iltifattır anlayamadım doğrusu. Engelliler Olimpiyatları'nda altın madalya alırım herhalde. Duygusal olarak mahvolmuş polisler dalında."

Dean tahammülsüzce iç geçirdi. "Her iltifatın altında gizli bir amaç mı ararsın? Bazen insanlar gerçekten ne hissediyorlarsa onu söylerler Jane."

"Söylediklerine şüpheyle yaklaşmakta pek de haksız sayılmam herhalde."

"Hâlâ gizli bir planım olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Artık hiçbir şey düşünemiyorum."

"Ama bir planım olmalı, değil mi? Yoksa neden sana iltifat edeyim ki?"

"Anladım."

"Anlamış olabilirsin. Ama gerçekten inanmıyorsun." Kırmızı ışıkta durup Rizzoli'ye döndü. "Bu şüphecilik nereden geliyor? Jane Rizzoli olmak senin için hep böyle zor mu oldu?"

Rizzoli bezgince güldü. "Oraya hiç girmeyelim Dean."

"Kadın polis olmakla ilgili bir şey mi?"

"Boşlukları sen doldur artık."

"Meslektaşların sana saygı duyuyorlarmış gibi geldi bana."

"Önemli bazı istisnalar hariç."

"O her zaman olur."

Işığın yeşile dönmesiyle birlikte Dean de tekrar yola döndü.

"Polislik böyle bir şey işte," dedi Rizzoli. "İlle de testosteron olacak."

"Madem öyle neden seçtin bu mesleği?"

"Çünkü ev işlerinden hiç çakmam."

Buna ikisi de kahkahayla gülmüştü. İlk kez böyle içten bir kahkahayı paylaşıyorlardı.

"İşin doğrusu," dedi Rizzoli, "on iki yaşımdan beri polis olmak istiyordum."

"Neden?"

"Polislere herkes saygı gösterir. En azından çocuk gözüyle öyle görüyordum. Bir rozetim, bir silahım olsun istiyordum. İnsanlar beni

görünce ayağa kalksın, beni fark etsinler istiyordum. Silinip gideceğim bir ofis işi yapamazdım. Görünmez bir kadın haline gelmek istemiyordum. Bu, canlı canlı gömülmek gibi bir şeydi. Kimsenin dinlemediği kimsenin fark etmediği bir insan olmak istemiyordum." Dirseğini cama dayayıp elini başının altına dayanak yaptı. "Şimdiyse isimsiz olmak güzel bir hayal benim için." Öyle olsa en azından Cerrah beni tanımazdı.

"Polis olmayı seçtiğine pişman olmuşsun gibi konuşuyorsun."

Kafein ve adrenalini katık yaptıkları uzun geceleri düşündü. İnsanın insana yapabileceği en korkunç şeylere tanık olduğu anları hatırladı. Sonra uçaktan düşen adamı düşün dosyasının nasıl masasında öylece beklediğini hatırladı. Herkes hayaller kurar, diye düşündü Rizzoli ve bazen bu hayaller bizi hiç tahmin edemeyeceğimiz yerlere götürür Havası kan kokan bir çiftlik evi bodrumuna. Ya da mavi gökyüzünde, yerçekiminin dayanılmaz gücüyle serbest bir düşüş. Ama bunlar bizim hayallerimiz ve onlar bizi nereye götürüyorsa oraya gidiyoruz işte.

Rizzoli neden sonra konuştu: "Hayır, pişman değilim. İşim bu benim. Önemsediğim şey bu. Kızdığım şey. İtiraf etmeliyim ki, işimi yaparken kızmadığım zaman yok gibi. Bir kurbanın cesedine, hiçbir şey olmamış gibi bakamıyorum. İşte o zaman da onların ölümleri beni ele geçiriyor. Bel ki de artık kızmamaya başladığımda işi bırakmanın zamanı geldi diye düşüneceğim."

"Herkes senin kadar ateşli değil." Rizzoli'ye baktı."Tanıdığım en yoğun insansın."

"Bu o kadar da iyi bir şey değil."

"Hayır, yoğunluk iyi bir şeydir."

"Sürekli patlama noktasındaysan hayır."

"Sen öyle misin ki?"

"Bazen öyle hissediyorum." Sileceklere vuran yağmura baktı. "Daha çok senin gibi olmaya gayret göstermem gerekiyor."

Dean cevap vermeyince Rizzoli bu sözleriyle onu gücendirdiğini düşündü. Onun soğuk ve tutkusuz olduğunu ima etmişti. Ama onu çarpan özelliği de buydu aslında: gri takım elbiseli adam. Adam haftalardır onu zorlayıp duruyordu. Şimdi sıra ondaydı; tatsız da olsa bir duygu belirtisi görmek istiyordu Dean'de. Ele geçirilemez olana ilgi.

Ama kadınlar en çok böyle meydan okumalarla aptal durumuna düşüyorlardı.

Nihayet Watergate Oteli'nin önüne geldiklerinde Rizzoli veda etmeye hazırdı.

"Yolculuk için teşekkür ederim," dedi. "Ve de beni aydınlattığınız için." Kapıyı açmasıyla, içeri sıcak ve nemli havanın girmesi bir oldu. "Boston'da görüşürüz."

"Jane?"

"Evet?"

"Aramızda gizli planlar olmasın, tamam mı? Ne düşünüyorsam onu söylüyorum."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Önemi var mı ki?"

"Evet," dedi Dean sessizce. "Benim için var."

Rizzoli bir an durdu; nabzı hızlanmıştı. Dönüp adama baktı. Birbirlerinden o kadar uzun süre saklamışlardı ki gerçekleri, şimdi ikisi de gözlerindeki gerçeği ayırt etmekte zorluk çekiyordu. O anda her şey söylenebilir, her şey olabilirdi. Ama ikisi de ilk hamleyi yapmaya cesaret edemiyordu. İlk hatayı.

Açık kapının önünden bir gölge geçti. "Watergate'e hoş geldiniz efendim! Bavullarınızı çıkaralım isterseniz."

Rizzoli kafasını kaldırıp bakınca otel kapıcısını görüp irkildi. Kapıyı açtığını görmüş, ineceğini düşünerek yanına gelmişti adam.

"Ben zaten burada kalıyorum, teşekkür ederim," dedi ve Dean'e döndü. Ama o an geçip gitmişti artık. Kapıcı hâlâ orada, Rizzoli'nin çıkmasını bekliyordu. Çıktı da.

Camdan bir bakış, bir el sallayış; vedalaşmaları bu olmuştu. Rizzoli dönüp lobiye doğru yürüdü. Sonra Dean gözden kaybolana kadar baktı arkasından.

Asansöre binince arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve göstermiş olabileceği her bir çıplak duygusu, söylemiş olabileceği her aptal söz için ayıpladı kendini. Odasına çıktığında bir an önce ayrılıp Boston'a geri dönme arzusu duydu içinde. Bu akşam için yakalayabileceği bir uçak olmalıydı. Ya da tren. Trene binmeyi oldum olası sevmişti zaten.

Bir an önce kaçmak, Washington'ı ve utançlarını arkada bırakmak için bavulunu açıp toplanmaya başladı. Zaten yanında fazla bir şey getirmemişti. Dolaba astığı yedek bluzunu ve pantolonunu, silahının ve kılıfının üzerine, diş fırçasıyla tarağını da tuvalet çantasına attı hemen. Tam fermuarı kapatmış, kapıya yönelmişti ki, kapı çalındı.

Gri takımı sırılsıklam olmuş, saçları da ıslak ve parlak, Dean duruyordu karşısında. "Konuşmamızın bittiğini sanmıyorum," dedi.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey daha mı var?"

"Evet, aslına bakarsan var." Odaya girip kapıyı kapattı. Rizzoli'nin bavulunu toplamış, hazırlanmakta olduğunu görüp kaşlarını çattı.

Tanrım, diye düşündü Rizzoli. Birimizin cesur olması gerekiyor. Birimizin bu boğayı boynuzlarından yakalaması gerekiyor.

Rizzoli tek bir söz söylenmesine fırsat bırakmadan kendine doğru çekti Dean'i. Adamın kollarının beline dolandığını hissetti hemen. Dudakları kenetlendiğinde, bu kucaklaşmanın karşılıklı olduğunu, bir hata bile olsa bu hatayı paylaştıklarını biliyordu ikisi de. Rizzoli bu adamı neredeyse hiç

tanımıyordu; tek bildiği, onu istediğiydi ve bunun sonuçlarına katlanmaya hazırdı.

Dean'in giysilerinden soyunurken teninde kalan ıslak yün kokusunu içine çekti Rizzoli, bir yandan dudaklarıyla adamın vücudunu keşfe çıkarken. Yumuşak bir sevişmeye sabrı yoktu; çılgınlar gibi, çekinmeden sevişmek istiyordu. Adamın ağırdan almaya çalıştığını, kontrolü elden kaybetmemeye çalıştığını hissedebiliyordu. Rizzoli ise onunla mücadele etti, onu baştan çıkarmak için vücudunu kullandı. Ve bu sefer, bu ilk karşılaşmalarında fatih kendisi, teslim olan Dean olmuştu.

Akşamüzeri ışık pencereden içeri süzülürken uyukluyorlardı. Rizzoli uyanıp alacakaranlığın aydınlattığı, yanında yatan adama baktı. Şimdi bile onun için bir muamma olan adama. Rizzoli onun vücudunu kullanmıştı, o da Rizzoli'ninkini. Rizzoli aldıkları bu zevkten biraz olsun suçluluk duyması gerektiğini biliyordu; ama o anda hissettiği tek şey bitkin bir tatmin duygusuydu. Ve de merak.

"Bavulunu toplamışsın," dedi Dean.

"Bu gece otelden ayrılıp eve dönmeyi düşünüyordum."

"Neden?"

"Burada kalmamın bir anlamı kalmamıştı." Uzanıp yüzüne dokundu, uzamış sakallarını okşadı. "Sen gelene kadar."

"Hiç gelmeyecektim aslında. Otelin etrafında birkaç kez dolandım. Cesaretimi toplamaya çalıştım."

Rizzoli güldü. "Benden korkuyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Açık konuşayım mı? Sen korkulacak bir kadınsın."

"Dışarıdan böyle mi görünüyorum gerçekten?"

"Acımasız. İhtiraslı. Sürekli yaydığın bu ısıya inanamıyorum." Dean'in bacaklarını okşamasıyla vücudu ürperdi Rizzoli'nin. "Arabadayken benim gibi olmak istediğini söylemiştin. Sana bir şey söyleyeyim mi Jane? Asıl ben senin gibi olmayı isterdim. Keşke senin gibi yoğun duygularım olabilse."

Rizzoli elini adamın göğsüne koydu. "Burada atan bir kalp yok sanki."

"Öyle düşünmüyor muydun sen de?"

Rizzoli konuşmadı.

"Öyle ama, değil mi?"

"Seni hiçbir şeye benzetemedim ki," dedi Rizzoli.

"Her zaman uzaktın. İnsan yönünü göremedim."

"Uyuşmuş."

Adam bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, Rizzoli'nin duyması için söylememişti sanki. Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Olaylara farklı şekillerde tepkiler veriyoruz," dedi Dean. "Sen çoğu zaman kızgın olduğunu söylüyorsun."

"Doğru."

"Demek ki kendini kavganın ortasına atıyorsun. Bu motorları çalıştırıp bodoslama dalıyorsun. Hayata saldırma şeklin bu. Aksi olmanın nedeni de bu."

"Sen niye hiç sinirlenmiyorsun?"

"Buna izin vermiyorum. Benim olaylarla başa çıkma yolum da bu. Geride durup derin bir nefes alıyorum. Her bir vakaya bir yapbozmuş gibi bakıyorum." Rizzoli'ye baktı. "Sende beni ayartan şey ise, yaptığın her şeye kattığın duyguların. Bana biraz... tehlikeli geliyor."

"Neden?"

"Bana ters. Olmaya çalıştığımın aksine."

"Seni yıpratmamdan korkuyorsun."

"Ateşe fazlasıyla yaklaşmak gibi. Canımıza okuyacağını bile bile yaklaşmak gibi."

Rizzoli dudaklarını adamın dudaklarıyla birleştirdi. "Birazcık tehlike," dedi fısıldayarak, "heyecanlı olabilir."

Akşam geceye döndü. Birbirlerinin teriyle yapış yapış oldular; sonra üstlerinde otel bornozlarıyla aynanın karşısında durup kendi hallerine güldüler. Oda servisinden akşam yemeği söyleyip yatakta şarap içtiler. Televizyon komedi kanalına ayarlıydı; keyifleri kaçmasın diye CNN seyretmek istemiyorlardı. Bu gece Warren Hoyt'tan milyonlarca kilometre ötede olduğunu hissetmek istiyordu.

Ama ne kadar uzakta olursa olsun, her ne kadar bir erkeğin göğsüne yaslanmış olursa olsun, Hoyt'u rüyalarından uzak tutamıyordu. Gecenin bir yarısı, kan ter içinde kalktı; ama bu sefer tutkuyla değil, korkuyla uyanmıştı. Kalbi küt küt atarken cep telefonunun sesini zor duymuştu. Dean'in kollarından kurtulup üzerinden eğilerek etajerin üzerindeki cep telefonuna ulaşması biraz zaman almıştı.

"Rizzoli."

Arayan Frost'tu. "Uyandırdım galiba."

Rizzoli radyonun saatine baktı. "Saat sabahın beşi. Yani evet iyi bir tahmin."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim. Neden sordun?"

"Bak, bugün geri döneceğini biliyorum. O yüzden, gelmeden önce haberin olsun istedim."

"Neden haberim olsun?"

Frost hemen cevap vermemişti. Arkadan gelen bir ses, kanıtı nereye koyacaklarını soruyordu Frost'a. Demek ki bir olay yerinden arıyordu.

Gergin havadan rahatsız olan Dean kıpırdandı. Sonra da kalkıp ışığı açtı. "Neler oluyor?"

Frost telefona dönmüştü. "Rizzoli?"

"Nerelerdesin?" diye sordu Rizzoli.

"On altmış dört ihbarı aldık da. Şimdi de oradayım zaten..."

"Hırsızlık ihbarlarına da mı bakmaya başladınız?"

"Konu senin evin olunca."

Telefon kulağında, kalakalmıştı Rizzoli. Şimdi kendi nabzının sesini duyabiliyordu.

"Sen şehir dışında olunca, apartmanını gözetlemeye ara vermiştik," dedi Frost. "203 numaradaki komşun aramış. Bayan... neydi adı?"

"Spiegel," dedi Rizzoli kısık sesle. "Ginger."

"Evet. Sağlam kıza benziyor. McGinty'de garsonluk yapıyormuş. İşten eve dönüyormuş, yangın çıkışının altında cam kırıkları görmüş. Kafasını kaldırıp baktığında senin camının kırık olduğunu fark etmiş. Hemen 911'i aramış. Olay yerine ilk gelen memur, senin evin olduğunu anlamış. O da beni aradı." Dean merakla Rizzoli'nin koluna dokundu. Rizzoli onu görmezden geldi. Boğazını temizledi, sahte bir sükûnet içinde konuşmaya çalışıyordu. "Bir şey almış mı?" İkisi de kimi kast ettiğini anlamıştı.

"Bunu ancak sen söyleyebilirsin," dedi Frost.

"Şimdi orada mısın?"

"Salonundayım."

Yabancıların evin altını üstünü getirdiğini düşünmek bile yeterliydi, öfkeden midesinin bulanmasına. Dolaplarını açıyorlar, elbiselerini karıştırıyorlardı. En mahrem eşyalarına dokunuyorlardı.

"Hiçbir şeye dokunulmamış gibi geldi bana," dedi Frost. "Televizyonunla CD çaların duruyor. Mutfak tezgâhında bozuk para dolu koca bir kavanoz var. Çalmak isteyecekleri başka bir şey var mıdır?"

Huzurum. Akıl sağlığım.

"Rizzoli?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

Frost bir an sustu. Sonra yumuşak bir sesle konuştu:

"Seninle birlikte her şeyi tek tek elden geçirelim. Eve döndüğünde birlikte bakarız. Ev sahibin pencere işini halletti, merak etme içeri yağmur girmez. Bir süre bende kalmak istersen bundan Alice de rahatsız olmaz. Boş odamız da var..."

"Ben iyiyim," dedi Rizzoli.

"Bak, gerçekten..."

"Ben iyiyim dedim ya."

Sesinde öfke vardı, gurur vardı. Daha çok gurur.

Frost alınmamıştı. "Geri döner dönmez beni ara," dedi sakince.

Rizzoli telefonu kapatırken Dean de onu izliyordu. Çıplak ve korkmuş haliyle izlendiğini hissetmek dayanılmaz olmuştu birden. Bütün çaresizliğiyle karşısında duruyordu. Hemen yataktan kalkıp banyoya gitti ve kapıyı kilitledi.

Bir süre sonra Dean kapıyı tıklattı. "Jane?"

"Duş alacağım."

"Beni böyle dışarıda bırakma." Kapıyı tekrar tıklattı. "Çık dışarı da konuşalım."

"İşim bitince." Duşu açtı. Sonra da duşa girdi. Yıkanmak istediğinden değil, su akarken konuşamayacaklarını bildiği içindi. Arkasında saklanabileceği bir gürültü perdesiydi. Su üzerinden akarken başı öne eğik, kollarını fayanslara dayamış, korkuyla başa çıkmaya çalışıyordu. Suyun, üzerindeki kirleri söküp attığını hayal ediyordu. Katman katman temizlendiğini hissediyordu. Nihayet suyu kapattığında sakinleşmişti. Arınmıştı. Hemen kurulanıp buğulu aynadaki görüntüsüne baktı. Yüzü bu sefer solgun değil, öfkeden kıpkırmızı göründü gözüne. Jane Rizzoli rolünü oynamaya hazırdı.

Banyodan çıktı. Dean pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu. Hiçbir şey söylemeden kadının, yatağın etrafında dolanıp giysilerini toplayarak giyinişini seyretti. Yatağın üzerindeki kırışık çarşaflar tutkularının kanıtıydı. Ancak bir telefon her şeyi bitirmişti. Rizzoli şimdi odada kararlı bir telaşla dolanıyor, bluzunun düğmelerini ilikliyor, pantolonunun fermuarını çekiyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Rizzoli için değil; onun için gece bitmişti.

"Bana söylemeyecek misin?" diye sordu Dean.

"Hoyt evime girmiş."

"O olduğuna eminler mi?"

Rizzoli dönüp adama baktı. "Başka kim olabilir ki?" Sesi istediğinden daha tiz çıkmıştı. Utanıp yere eğilerek yatağın altından ayakkabılarını aldı. "Eve dönmek zorundayım."

"Saat sabahın beşi. Uçağın dokuz buçukta kalkıyor."

"Bir daha uyuyabileceğimi mi sanıyorsun? Olanlardan sonra."

"Boston'a döndüğünde yorgun olacaksın."

"Uykum kaçtı."

"Çünkü adrenalin yüklendin yine."

Ayakkabılarını giydi. "Kes şunu Dean."

"Neyi keseyim?"

"Beni merak etmeyi."

Bir sessizlik. İlk konuşan Dean oldu: "Tabii ya. Kendi kendine yetebildiğini unutmuşum bir an."

Rizzoli, sırtı adama dönük halde oturuyordu. O sözleri söylediğine pişman olmuştu. Belki de hayatında ilk kez, birilerinin onun için meraklanmasını istiyordu. Dean'in kollarını boynuna dolayıp onu yatağa geri çekmesini diledi. Gitme vakti gelene kadar birbirlerine sarılıp uyumak istiyordu.

Ama arkasını döndüğünde Dean'in koltuktan kalkmış, giyinmekte olduğunu gördü.

24

Uçakta uyuyakaldı. Boston'a inişe geçtiklerinde uyanmış, kendini uyuşmuş hissetmişti. Kötü hava Washington'dan beri peşlerini bırakmamış, bir türbülanstan diğerine inip çıkarken yolcular da hop oturup hop kalkmıştı. Camdan dışarı baktığında uçağın kanatlarının gri bir perdenin içinde kaybolduğunu gördü, ama o kadar yorgundu ki uçuşun emniyetini düşünüp endişelenmeye bile halı yoktu. Bir de Dean'i aklından çıkaramıyor, asıl düşünmesi gereken şeylere konsantre olamıyordu bir türlü. Dışarıdaki sisli havaya baktı. Adamın dokunuşunu, tenindeki sıcak nefesini hatırladı.

Havaalanında birbirlerine ettikleri son sözleri, acele vedalarını hatırlıyordu şimdi, İki aşık gibi değil de her biri kendi ajandasına uyup farklı yönlere gitmeye hazırlanan iş ortakları gibiydiler. Aralarına böyle mesafe girdiği için kendine, çekip gitmesine engel olmadığı için de Dean'e kızıyordu. Washington bir kez daha pişmanlıklar ve kirli çarşafların şehrine dönmüştü.

Uçak yağmur altında iniş yaptı. Dışarıda yağmurun altında koşturan pist görevlilerine baktı ve onu bekleyen şeyleri düşünüp endişelendi. Artık kendini bir daha asla güvende hissedemeyeceği bir yere gitmek zorundaydı.

Bavulunu tekerlekleri üzerinde sürükleyerek dışarı çıktığında rüzgârla birlikte yağmur çarptı yüzüne. Uzun bir kuyruk çaresizce taksi bekliyordu. Sokağın karşısında bekleyen limuzinlerin arasında, üzerinde RİZZOLİ yazanını görünce teselli bulmuştu.

Şoförün camını tıklattı ve cam açıldı. Önceki gün havaalanına geldikleri şoför değil, daha yaşlı bir adam vardı bu sefer. "Buyurun efendim?"

"Jane Rizzoli benim."

"Claremont Sokağı'na gidecektiniz, değil mi?"

"O benim."

Şoför inip arka kapıyı açarak Rizzoli'ye tuttu. "Hoş geldiniz. Bavulunuzu bagaja koyayım ben."

"Teşekkür ederim."

Rizzoli hemen arabaya kıvrılıp deri koltuğun üzerinde arkasına yaslanarak bitkince iç geçirdi. Dışarıda bangır bangır klaksonlar çalıyor, sağanak yağmur altında kayan lastiklerin acı feryatları duyuluyordu, ama limuzinin içindeki dünya mucizevi bir şekilde sessizdi. Logan Havaalanı'ndan Boston Otoyolu'na çıkarlarken gözlerini kapadı.

Cep telefonu çalmıştı. Hemen toparlanıp oturduğu yerde doğruldu. Çantasındaki telefona ulaşana kadar kalemler, bozuk paralar yere saçılmıştı. Dördüncü çalıştan sonra nihayet açmayı başardı.

"Rizzoli."

"Ben Senatör Conway'in ofisinden Margaret. Seyahatinizle ilgili organizasyonu ben yaptım da, havaalanından evinize kadar limuzinle döneceğinizi bildirmek için aradım."

"Evet. Şu anda limuzindeyim zaten."

"Ah." Sessizlik. "Şey, demek halletmişsiniz."

"Neyi?"

"Limuzin hizmetlerinden arayıp havaalanı servisini iptal ettiğinizi söylemişlerdi."

"Hayır, o da beni bekliyordu. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp çantasından yere saçılanları toplamaya girişti. Tükenmez kalemi şoför koltuğunun altına kaçmıştı. Elini uzatıp kalemi almaya çalışırken döşemenin rengi dikkatini çekmişti birden. Lacivert.

Yavaşça doğruldu.

Charles Nehri'nin altından geçen Callahan Tüneli'ne girmişlerdi. Trafik yavaşlamıştı. Sonu gelmez beton bir tüpün içinde dur kalk gidiyorlardı.

Lacivert, naylon 66 DuPont Antron. Cadillac ve Lincoln'lerin standart döşemesi.

Dışarıdaki tünelin duvarlarını seyrederken kılını kıpırdatmadan oturuyordu. Gail Yeager'ı ve cenaze merasimini, mezarlık kapısına doğru yavaş yavaş gitmekte olan limuzin filosunu düşündü.

Ölmeden bir hafta önce Logan Havaalanı'na inen Alexander ve Karenna Ghent'i düşündü.

Ve de Kenneth Waite'i düşündü. Ehliyetine el konmuştu belki, ama o bunu umursamamış, karısını ta Boston'a kadar getirmişti.

Onları bu şekilde mi buluyordu acaba?

Arabaya bir çift biner. Kadının güzel yüzü dikiz aynasına vurmaktadır. Yumuşak, deri koltuklara gömülmüş, evine doğru giderken, izlenildiğinin farkında değildir. Yüzünü şöyle böyle gördüğü bir adam o esnada onu seçmeye karar vermiştir bile.

Rizzoli bu teorisini adım adım geliştirirken tünelde yol almaya devam ediyorlardı. Ne kadar rahat bir araba, sessiz bir yolculuk, insan teni kadar yumuşak deri koltuklar. Direksiyonun başında isimsiz bir adam. Her şey yolcunun kendini güvende hissetmesi için tasarlanmış. Yolcu, direksiyonun arkasındaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ama şoför yolcunun ismini bilir. Sefer sayısını bilir. Oturduğu sokağı bilir.

Trafik yine sıkışmıştı. Uzakta tünelin ucu görünür olmuştu artık. Rizzoli şoföre bakmaktan çekindiği için yüzünü cama doğru çevirdi. Kaygılandığını görsün istemiyordu. Çantasına uzanıp cep telefonunu bulurken elleri terliyordu. Ama telefonu çıkarmadan, eli çantanın içinde bekliyordu. Gerektiğinde yapacağı şeyleri düşünüyordu. Aslında şoför o ana kadar, Rizzoli'yi endişelendirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Telefonu yavaşça çantasından çıkardı. Kapağını açtı. Loş tünel ışıkları altında telefonun numaralarını zorlukla seçebiliyordu. Bir şey belli etme, diye düşündü. Öylesine konuşuyormuş gibi, Frost'a geldiğini haber vermek için arıyormuş gibi yap. Peki ne diyecekti? "Galiba başım belada ama emin olamıyorum" mu? Frost'un numarasını çevirdi. Karşıdan "Alo?" dendiğini duydu, sonra bir cızırtı.

Tünel. Tanrının cezası tüneldeyim.

Telefonu kapattı. Çıkışa ne kadar kaldığını görmek üzere ileri baktı. O esnada gözleri gayri ihtiyari dikiz aynasına takılmıştı. Onunla göz göze gelerek hata etmiş, adamın onu izlemekte olduğunu anlamıştı. Şimdi ikisi de biliyordu; ikisi de anlamıştı.

Çık dışarı. Arabadan dışarı çık!

Hemen kapıya uzandı ama adam kapıları kilitlemişti bile. Kilide bastırıp kapıyı açmaya çalıştı deliler gibi.

Ve bu sırada adam arka koltuğa dönüp şok tabancasını uzatarak ateşlemeyi başarmıştı.

Şoku omzundan yemişti. Bedenini çarpan elli bin volt, bütün sinir sisteminde şimşek gibi çakmıştı. Gözleri karardı. Çaresiz arkaya yığıldı. Bütün vücudu kasılıyor, tir tir titriyordu. Vücudu kontrolden çıkmıştı.

Tepesinde bir gürültüyle karanlıktan sıyrıldı. Gözlerinin önündeki boz renkli sis perdesi yavaş yavaş açılıyordu. Ağzında kan tadı vardı, sıcak. Ve dilinin ısırdığı yeri acıyordu. Perdenin iyice açılmasıyla birlikte gün ışığında buldu kendini. Tünelden çıkmışlardı. Nereye gidiyorlardı peki? Hâlâ hafif bulanık görüyordu ama camdan dışarı baktığında gri gökyüzünü delen yüksek binaları seçebiliyordu. Kolunu kıpırdatmak istedi ama başaramadı. Kasları yorgun düşmüş, tükenmişti. Yanlarından geçen binalar ve ağaçların görüntüsü o kadar baş döndürücüydü ki gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Şimdi bütün gücüyle kaslarına hakim olmaya çalışıyordu.

Kaslarının kıpırdadığını hissetti. Parmaklarını kapatıp yumruk yapmıştı. Gittikçe daha güçlü sıkar olmuştu.

Kapıyı aç. Kapının kilidini aç.

Gözlerini açtı. Dışarıdaki dünya etrafında dönerken midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Kolunu dik tutabilmek için çaba gösteriyordu şimdi. Her bir santim küçük bir zaferdi. Eli kapıya doğru, kilide doğru uzanıyordu yavaş yavaş. Kilide basar basmaz açılma sesini duydu gürültüyle.

Sonra bacaklarında bir baskı hissetti aniden. Adam arka koltuğa uzanıp şok tabancasını bacaklarına tutarken son bir kez daha görmüştü yüzünü. Sonra bir enerji dalgası vücuduna hücum etti.

Bacakları ve kolları kasıldı. Karanlık çöktü üzerine.

Yanağına değen soğuk suyla irkildi. Bantın rulosundan açıldığını duyabiliyordu. El bilekleri arkadan bağlanırken, bant bileklerinin etrafında birkaç tur atarken kendine geldi. Sonra ayakkabıları çıktı. Bant çıplak tenine yapışsın diye, pantolonunun altına giydiği çoraplar da çıktı. Adam iş başındayken görüşü netleşmişti Rizzoli'nin. Adamın kafasının tepesini görebiliyordu şimdi. Açık kapının ardında yeşillikler görülüyordu. Ağaçlar ve çayırlık. Hiç bina yok.

Bantın yine açıldığını duydu; ardından ağzına yapışan bantın tadı geldi dudaklarına.

Adama baktı. Arabada bakmaya korktuğu ayrıntıları görebiliyordu şimdi. O esnada önemi olmayan ayrıntılardı. Koyu renk gözler, keskin yüz hatları, her an tetikte olan vahşi bir hayvan. Ve de az sonra yapacaklarından duyduğu bir heyecan. Arabanın arka koltuğundan bakınca asla akılda kalmayacak sıradan bir yüz. Bunlar, yüzü olmayan, üniformalı bir ordu. Otel odalarımızı temizleyen, bavullarımızı taşıyan, limuzinleri süren insanlar. İhtiyaç duyulana kadar fark edilmeyen paralel bir dünyada yaşıyorlar.

Tabii bizim dünyamıza zorla girmeye karar vermemişlerse.

Adam Rizzoli'nin cep telefonunu yerden aldı. Sonra yere çarpıp üzerine bastıktan sonra çalılıkların arasına attı bir tekmeyle. Artık 911 şansı da kalmamıştı.

Şimdi bir profesyonel gibi işe koyulmuştu. Arabaya eğilip Rizzoli'yi kapıya doğru çektikten sonra hiç zorlanmadan tek hamlede kucağına aldı. Sırtında elli kiloluk çantayla kilometrelerce yürüyebilen bir özel operasyon askeri 60 kiloluk bir kadını taşımakta zorlanmayacaktı elbette. Arabanın arkasına taşınırken yüzüne yağmur çarpıyordu. Etrafında ağaçlar ve sık çalılar görüyordu hayal meyal. Başka araba görünmüyordu ama ağaçların ardından sesleri geliyordu.

Bagaj kapağı açılmış, yeşil paraşüt serilmiş, onu bekliyordu. Adam onu içeri attıktan sonra arabanın arkasından ayakkabılarını alıp onları da bagaja attı. Sonra kapak kapandı, kilitlendi. Artık elleri serbest kalmıştı ama bu karanlık tabuttan kurtulması imkânsızdı.

Arabanın kapısının kapatıldığını duydu; sonra hareket ettiler. Onu beklediğini tahmin ettiği kişiyle buluşmaya gidiyorlardı besbelli.

Warren Hoyt'u düşündü. Boş boş sırıtışını, üzerine lastik eldivenler geçirilmiş uzun parmaklanın. O eldivenli ellerle ne tutacağını düşünüp korkuya kapıldı. Nefes alıp verişi hızlanmış, içerideki hava yetersiz kaldığı için boğulacak gibi olmuştu. Panik içinde kıvrılıp debelenmeye, deliler gibi tekmeleye başladı. Kafasının bavuluna çarpmasıyla bir an afallayıp durdu. Bitkin düşmüştü ve yanağı acıyordu.

Araba yavaşlayıp durdu.

Olacakları beklerken kalbi küt küt atmaya başlamış, vücudu kaskatı kesilmişti. Bir adamın, "İyi günler," dediğini duydu. Araba tekrar hareket edip hızlandı.

Gişeden geçiyor olmalıydılar.

Boston'ın batısında kalan bütün küçük kasabaları, boş tarlaları, korulukları, başka kimsenin durmayı aklına getirmeyeceği yerleri düşündü. Bir cesedin asla bulunamayacağı yerler. Gail Yeager'ın şişmiş, kararmış cesedini, Maria Jean Waite'in ormanın sessizliğinde yatan kemiklerini hatırladı. Et eninde sonunda böyle oluyordu işte.

Gözlerini kapatıp tekerleklerin altında kayıp giden yolun gürültüsüne kulak verdi. Çok hızlı gidiyorlardı. Şimdiye kadar çoktan şehir dışına çıkmış olmalıydılar. Frost telefonunu bekliyordu herhalde. Bir şeylerin ters gittiğini ne zaman anlardı acaba?

Ne fark ederdi ki? Nereye bakacağını bilmiyordu nasıl olsa. Kimse bilmiyordu ki.

Sol kolu, ağırlığı altında uyuşmuş, karıncalanması dayanılmaz bir hal almıştı. Karnının üzerine yuvarlanınca yüzü ipeksi paraşüt kumaşına değdi. Gail Yeager'a, Karenna Ghent'e kefen olan kumaşın aynısı. Ölümün kokusunu duyduğunu sandı bir an. Çürümüşlük kokusu. İğrenip uzaklaşmaya, doğrulmaya çalışırken kafasını bagajın tepesine çarptı. Başı acıyla sızlamıştı. İçerideki bavul yüzünden fazla yer kalmamış, kapana kısıldığını hissederek paniğe kapılmıştı yine.

Kontrol. Kahretsin Rizzoli. Kendine hakim ol.

Ama Cerrah'ın görüntülerini kafasından silip atamıyordu. O bodrumda, yerde hareketsiz yatarken üzerine çöken karanlık yüzünü unutamıyordu. Neşterin ineceği anı beklerken kurtulmanın imkânsız olduğunu düşünmüştü. Tek umudu hızlı bir ölüm olabilirdi ancak.

Diğer alternatifi düşünmek bile istemiyordu.

Yavaşça ve derinden nefes almaya zorladı kendini. Yanağından aşağı sıcak bir damla kaydı. Kafasının arkasını yaralamıştı ve kan şimdi damla damla akıyordu paraşütün üzerine. Kanıt, diye düşündü. Kanımla iz bıraktım.

Kafamı nereye çarptım ben?

Kollarını arkaya doğru kaldırıp parmak uçlarıyla bagaj kapağının tepesine dokundu. Kafasını yaran şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Kalıplı bir plastik ve düz uzanan metal bir parçaydı dokunduğu. Parmağını daha da ileri sürerken bir tornavida çıkıntısına değdi.

Ara verip ağrıyan kollarını dinlendirdi, gözüne akan kanı temizledi. Yolda hızla dönen tekerleklerin uğultusunu dinledi.

Hâlâ hızlıydılar. Boston çok arkalarındaydı şimdi.

Burası ağaçlık, hoş. Etrafımdaki ağaçların tepeleri, bir katedralin kuleleri gibi gökyüzüne dek uzanıyorlar. Öğlene kadar yağmur yağdı ama şimdi güneş bulutların arasından yüzünü gösterdi. Burada yere dört demir kazık çaktım, etraflarına da dört kez ip sardım. Yapraklardan ara sıra damlayan yağmur damlaları dışında etraf sessiz.

Sonra çırpınan kanatların sesini duyup kafamı kaldırıyorum. Yukarıdaki dallardan birine üç karga konmuş. Sanki olacakları biliyorlarmış gibiler; tuhaf bir merakla izliyorlar olup bitenleri. Buraya daha önce de gelmiş olmalılar. Şimdi de leş bulmak umuduyla gelmişler yine.

Güneş toprağı ısıtıyor, ıslak yapraklardan buharlar çıkıyor. Sırt çantamı kurusun diye bir dala asmıştım, içindeki aletlerin ağırlığıyla büyük bir tropikal meyve gibi duruyor. İçindekileri gözden geçirmeme gerek yok. Hepsini büyük bir özenle, seve okşaya doldurdum çantaya. Bir yıl uzak durmuş olsam da alışkanlığımı kaybetmemişim; neşterin sapını elime alınca eski bir dostla tokalaşmış gibi hissediyorum kendimi.

Şimdiyse başka bir eski dostumla buluşacağım.

Yolun kenarına çıkıp bekliyorum.

Bulutlar iyice seyreldi, hava ısındı. Yol dediğim aslında toprağın üzerinde iki tekerlek izinden ibaret. Kafamı kaldırıp baktığımda o üç karganın peşimden gelmiş olduklarını görüyorum. Hevesle gösteriyi bekliyorlar.

İzlemeyi herkes sever.

Ağaçların arkasından ince bir toz bulutu kalkıyor. Bir araba geliyor. Beklerken kalbim daha hızlı atmaya, avuç içlerim terlemeye başlıyor. Araba nihayet köşeyi dönüp ortaya çıkıyor. Toprak yolda acele etmeden, ağır ağır yaklaşan kocaman, siyah bir vahşi hayvan gibi. Dostumu getiriyor bana.

Uzun bir ziyaret olacak, diye düşünüyorum. Yukarı bakıyorum; güneş hâlâ yüksekte. Neşeli bir yaz günü olacak.

Yolun ortasına çıkıyorum, araba duruyor önümde. Şoför dışarı çıkıyor. Bir şey konuşmamıza gerek yok; birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Aile bağlarıyla değil, ortak arzularla, ortak hasretlerle bağlanmış iki kardeşin tebessümü bu. Bizi bir araya getiren, sayfalar oldu. Yazdığımız uzun mektuplarda, ortak hayaller kurup ittifakımızı pekiştirdik, kalemimizden dökülen sözcükler bir örümceğin ipeksi ağları gibi bağladı bizi. Sonunda bizi buraya, kargaların hevesle bekledikleri bu ormana getiren de aynı sözcükler oldu.

Birlikte arabanın arkasına gidiyoruz. Onun aklı fikri kadını düzmekte. Pantolonunun önünün kabardığını görüyorum. Arabanın anahtarlarını gergin gergin şakırdatıp duruyor. Göz bebekleri büyümüş, üst dudağı terden parlıyor. Bagaj açıldığında misafirimizin korku dolu ilk bakışlarını kaçırmamak için ikimiz de heyecanla bekliyoruz.

Anahtarı kilide sokup çeviriyor. Bagaj kapağı havaya kalkıyor.

Bagajın içinde yan yatmış, gözleri ani ışıktan kamaşmış, gözlerini kırpıştırarak bize bakıyor. Ona kafayı o kadar takmışım ki, küçük bavulun altından sıyrılmış beyaz sutyeni hemen fark edemiyorum. Ortağım bagajdan onu almak için öne doğru eğilirken anlıyorum bunun ne demek olduğunu. Bağırıyorum: "Hayır!"

Ama kadın ellerini öne doğru uzatıyor. Ve tetiği çekiyor.

Ortağımın kafası dağılıyor. Yığılıp yere düşüyor. Silahı patlatan eller bu kez şaşmaz bir kesinlikle bana yöneliyor. Fırsatını bulup yana kaçıyorum ve ikinci mermi patlıyor.

Ensemden içeri girdiğini hissetmiyorum. Ben de ortağımın yaptığı dansa devam edip, havaya tutunmaya çalışır gibi kollarımla daireler çizerek yere düşüyorum. Yere konduğumda çarpmanın acısını hissetmiyorum ama vücudumun toprakta bıraktığı sesi duyuyorum. Bir ağrı, bir sızı olsun diye bekliyorum yatarken ama hiçbir şey olmuyor. Tek hissettiğim şaşkınlık.

Onun arabadan çıkmaya çalıştığını duyuyorum. Bir saatten fazladır içeride iki büklüm yattığı için bacaklarına hükmetmesi birkaç dakika alıyor.

Bana yaklaşıyor. Ayağıyla omzuma bastırıp sırtımın üstüne yuvarlıyor beni. Bilincim yerinde; ona bakarken olacakları tahmin edebiliyorum. Silahını yüzüme doğrulturken elleri titriyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Sol yanağında savaş boyası gibi bir kan lekesi var. Bütün vücudu öldürmeye hazır görünüyor. Bütün içgüdüleri tetiğe basmasını emrediyor. Bense korkusuzca bakıyorum gözlerine, verdiği mücadeleyi izliyorum. Yenilginin hangi şeklini seçeceğini merak ediyorum. Elindeki, kendi mahvoluşunun da silahı. Ben sadece katalizörüm.

Öldür beni; sonuçları da seni mahvetsin.

Ya da yaşamama izin ver; kâbuslarından ayrılmayayım hiçbir zaman.

Hatif bir hıçkırık duyuyorum. Silahını yavaşça indiriyor. "Hayır," diye fısıldıyor. İkinci sefer daha yüksek sesle. Meydan okuyarak. "Hayır." Sonra doğrulup derin bir nefes alıyor.

Ve arabaya doğru yürüyor.

25

Rizzoli ağaçların arasındaki açıklıkta durmuş, toprağa çakılmış dört kazığa bakıyordu. Kolları için iki, bacakları için iki tane. Kalın sicim kazıkların etrafına sarılmış, bileklerine bağlanmayı bekliyordu. Bu kazıkların ne için dikildiğini düşünmek istemiyordu. Onun yerine, olay yerine gelmiş bir polis gibi etrafı incelemeye başladı. O kazıklara bağlanacak olan kendi uzuvlarıymış, Hoyt'un sırt çantasındaki aletler onun eti içinmiş; bunlar üzerinde durmak istemediği ayrıntılardı. Meslektaşlarının gözlerini üzerinde hissedebiliyor, yanlarından geçerken sustuklarını görür gibi oluyordu. Yaralı kafasına sarılmış olan bandajı bir damga gibi taşıyacaktı. Buna dayanmazdı; hele şimdi hiç. Kurban olmadığına her zamankinden çok şimdi inanmak zorundaydı. Duygularına hakim olabildiğini görmek istiyordu.

İşte bu duygularla dolaştı, herhangi bir olay yerinde dolaşır gibi. Bölge önceki akşam Eyalet Polisi tarafından fotoğraflanmış, didik didik aranmıştı. Ama sabah Rizzoli ve ekibi son bir kez gelip bir de kendileri incelemişlerdi. Frost'la ormana gelip Eyalet Polisi'nin Warren Hoyt'un sırt çantasını bulduğu açıklık ile yol arasındaki mesafeyi ölçmüşlerdi. Bu ağaçların şimdi onun için özel bir anlamı olmasına rağmen herhangi bir açıklıkta dolaşır gibi dolaşıyordu. Sırt çantasının içinde bulunanlar not defterine kaydedilmişti: neşterler, kıskaçlar, eldivenler. Hoyt'un ayak izleri kalıplarını incelemiş, kalın sicimin konduğu kanıt torbalarına gözden geçirmişti. Kafasını kaldırıp değişmekte olan havaya bakarken bunun, gördüğü son manzara olabileceği aklına gelmemişti. Bugün buradaki kurban Jane Rizzoli olmamıştı. Meslektaşları bir işaret bekliyor olabilirdi; ama daha çok beklerlerdi.

Not defterini kapatıp kafasını kaldırdığında Gabriel Dean'in ağaçların arasından ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Onu görür görmez kalbi hoplamıştı gerçi ama kısa bir baş selamıyla, işimize bakalım, mesajı göndermişti.

Dean de bunu hemen anlamış, daha iki gün önce paylaştıkları mahremiyeti belli etmemeye özen göstererek profesyonel bir tavır takınmıştı.

"Şoför VIP limuzin tarafından altı ay önce işe alınmış," dedi Rizzoli. "Yeager'lar, Ghent'ler, Waite'ler –hepsini de o getirmiş. VIP'nin karşılama programına da bakabiliyormuş. İsmimi listede görmüş olmalı. Bilerek karşılama programımı iptal ettirdim ki, beni almaya gelecek asıl şoförün yerine geçebilsin."

"Peki VIP referanslarını kontrol etti mi?"

"Referanslar bir iki yıllık ama hepsi de kusursuz." Duraksadı. "Ama özgeçmişinde askeri hizmetin sözü geçmiyordu."

"Çünkü John Stark gerçek ismi değil."

Rizzoli kaşlarını çattı. "Sahte kimlik mi?"

Dean ağaçlara işaret etti. Gizlice konuşabilmek için ağaçların arasına doğru yürümeye başladılar.

"Gerçek John Stark Eylül 1999'da Kosova'da ölmüş," dedi Dean. "Birleşmiş Milletler görevlisi olarak orada bulunuyormuş, arabası mayının üzerinden geçerken patlamış. Texas, Corpus Christi'ye gömülmüş."

"O halde adamımızın gerçek ismini bile bilmiyoruz."

Dean kafasını salladı. "Parmak izleri, diş röntgenleri ve doku örnekleri hem Pentagon'a hem de CIA'e gönderilecektir."

"Onlardan cevap alamayız herhalde. Öyle değil mi?"

"Dominator onların adamıysa evet bilgi alamayız. Sen nasıl olsa onların sıkıntılarını çözdün. Daha fazla bir şey söylemeye ya da yapmaya gerek duymazlar."

"Onların sıkıntılarını çözmüş olabilirim," dedi Rizzoli, "ama benimki hâlâ yaşıyor."

"Hoyt mu? Bir daha canını sıkamayacak."

"Tanrım, bir kez daha bassaydım ya tetiğe..."

"Adam felç geçirmiş olabilir Jane. Daha kötü bir ceza düşünemiyorum." Ağaçların arasından çıkıp toprak yola geçtiler. Limuzin dün gece çekilmişti ama izleri hâlâ duruyordu. John Stark adıyla tanınan adamın kurumuş kan izlerine baktılar. Birkaç metre ötede de Hoyt'un daha küçük olan izleri duruyordu.

Oracıkta işini bitirebilirdim ama yapmadım, yaşamasına izin verdim. Ve doğru yapıp yapmadığıma hâlâ emin değilim.

"Nasılsın Jane?"

Dean'in sorusundaki yakınlığı, artık sadece meslektaş olmadıklarını belli eden ifadeyi hissetmişti. Ona bakınca yüzünün berbat halini ve kafasındaki bandajı hatırladı birden. Onu bu halde görmesini istemezdi elbette ama mademki karşısında duruyordu, yaralarını gizlemenin anlamı yoktu. Gözlerini kaçırmadan dimdik durmaktan başka çaresi yoktu.

"Ben iyiyim," dedi Rizzoli. "Kafa derimde birkaç dikiş ve de birkaç yorgun kas. Pek iyi göründüğüm söylenemez ya." Yüzündeki yara bereye işaret edip güldü. "Ama sen bir de öteki herifin halini görecektin."

"Bence burada olman doğru değil," dedi Dean.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha taze."

"Burada olması gereken biri varsa o da benim."

"Kendine hiç nefes aldırmıyorsun, değil mi?"

"Ne gerek var ki?"

"Çünkü sen makine değilsin. Çok geçmeden etkisini gösterip çarpacaktır. Ortalıkta dolaşırken herhangi bir ol yerindeymiş gibi davranamazsın."

"Bal gibi de yaparım."

"Olan biten onca şeyden sonra da mı?"

Olan biten onca şey.

Toprağın üzerindeki kan lekelerine bakarken bir ayaklarının altındaki yol sanki kaydı. Sanki bir sarsıntı olmuştu da, kendine kalkan olarak diktiği duvarları sallamış, üzerinde durduğu sağlam temelleri yerinden sarsmıştı.

Dean uzanıp elini tuttu. Bu dokunuş üzerine Rizzoli'nin gözleri dolmuştu. Bunun anlamı: Bu seferlik de olsa insan olmayı hakkettin. İnsan gibi zaafların olduğunu göstermeyi.

"Washington'da olanlar için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Adamın kırıldığını fark edip sözlerini yanlış anlamış olduğunu düşündü.

"Keşke hiç olmasaydı demek istiyorsun yani," dedi Dean.

"Hayır. Hayır. Öyle demek istemedim..."

"Peki neden üzgünsün?"

Rizzoli iç çekti. "O gecenin benim için ne ifade ettiğini sana söylemeden gittiğim için üzgünün. Sana doğru düzgün bir veda bile etmediğim için üzgünüm. Ve de..." Bir an duraksadı. "Bir kereliğine de olsa bana göz kulak olmana izin vermediğim için üzgünüm. Çünkü işin doğrusu, yardımına ihtiyacım vardı. Sandığım kadar güçlü değilim."

Dean gülümsedi. Elini sıktı. "Hiçbirimiz değiliz Jane."

"Hey Rizzoli?" Ağaçların arasından seslenen Frost'tu.

Gözlerindeki yaşları silip ona döndü. "Evet?"

"On elli dört ihbarı var. Quik-Stop Marketi, Jamaika Düzlüğü. Tezgâhtar ve bir müşteri öldürülmüş. Olay yerini ablukaya almışlar."

"Tanrım. Sabah sabah."

"Biz oraya gidiyoruz. Sen de gelecek misin?"

Derin bir nefes çekip Dean'e döndü. Adam elini çoktan bırakmıştı gerçi ama şimdi kendini daha güçlü hissediyordu. Sarsıntı geçmiş, ayaklarının altındaki toprak durulmuştu yine. Ama bu anın bitmesini istemiyordu. Washington'daki son vedaları aceleye gelmişti; bunun bir kez daha olmasına izin veremezdi. Hayatının Korsak'ınki gibi, pişmanlıklar tarihine dönüşmesine göz yummayacaktı.

"Frost?" diye seslendi, Dean'den gözlerini ayırmadan.

"Evet?"

"Ben gelmiyorum."

"Ne?"

"Başka bir ekip baksın. Şu anda buna hazır değilim."

Cevap yoktu. Frost'a baktığında adamın ne kadar şaşırmış olduğunu gördü.

"Yani... bugün izinli misin?" diye sordu Frost.

"Evet. İlk iznim. Bir sakıncası var mı sence?"

Frost kafasını sallayıp güldü. "Zamanı gelmişti. Ne diyeyim ki?"

Frost'un arkasından baktı. Adam ormanın içinde kaybolurken hâlâ gülüyordu. Frost gözden kaybolana kadar bekledi sonra dönüp Dean'e baktı.

Ve kollarına atıldı.

26

İki saatte bir gelip yatış şeklimi değiştiriyorlar, vücudum yara olmasın diye. Günde üç vardiya, üç farklı kişi: Gündüz Armina, akşamları Bela ve gece vardiyasında sessiz ve utangaç Corazon. ABC kızları diyorum ben onlara. Dikkatli bakmazsanız hepsi birbirine benziyormuş gibi görünür. Düz, esmer suratlı, melodik sesli kızlar. Beyaz üniformalı bıcır bıcır Filipinli bir koro. Ama aralarındaki farkı ben görebiliyorum. Yatağıma geliş şekillerinden, beni kavrayıp bir yana ya da öteki yana çevirişlerinden anlıyorum. Bunun gündüz gece yapılması lazım çünkü ben kendi başıma yapamıyorum bunu. Başka yapan olmazsa vücudumun ağırlığı yattığım yerdeki derimin yıpranmasına neden olur. Ağırlığım kılcal damarlara baskı yapar, besleyici kanın akışı durur, dokular aç kalır, solgun ve hassas olurlar, kolaylıkla aşınabilirler. Küçük bir yara bile hızla büyüyüp, bir fare gibi kemirebilir bütün vücudumu.

ABC kızları sayesinde yara olmuyor neyse ki –en azından bana öyle söylüyorlar. Kendi sırtımı ya da kalçamı göremediğim için bunu onaylayamıyorum da. Zaten omuzlarımdan aşağısında his yok. Sağlıklı olmam için Armina, Bella ve Corazon'a muhtacım. Bir bebek gibi itaat ediyorum onlara. Yüzlerini inceliyor, kokularını içime çekiyor, seslerini hafızama kazıyorum. Armina'nın burnunun kemerli olduğunu, Bella'nın nefesinin sarımsak koktuğunu ve Corazon'un ara sıra kekelediğini biliyorum.

Ayrıca benden korktuklarını da biliyorum.

Neden burada olduğumu biliyorlar tabii. Omurilik biriminde çalışan herkes tanıyor beni. Diğer hastalara gösterdikleri nezaketi bana da gösteriyorlar gerçi ama gözlerime bakmaktan çekindiklerini, tenime dokunurkenki tereddütlerini fark edebiliyorum. Koridorda hastabakıcıların bana bakıp fısıldaştıklarını görüyorum. Diğer hastalarla laklak yapıyorlar, dostları ve aileleri hakkında sorular sorup duruyorlar ama benimle konuşan yok. Ah hayır, haksızlık etmeyeyim, kendimi nasıl hissettiğimi, iyi uyuyup uyumadığımı da soruyorlar ama hepsi bu.

Ama ne kadar meraklı olduklarının farkındayım. Herkes merak ediyor, herkes Cerrah'ı görmek istiyor ama hepsi de korkuyor, sanki birden fırlayıp üzerlerine atılabilirmişim gibi. Hep kapı aralarından kaçamak bakışlar atıyorlar ama işleri olmadığı sürece içeri girdikleri yok. ABC kızları derimle, mesanemle, bağırsaklarımla ilgileniyorlar ama sonra hemen kaçıp yatağa mahkûm bu canavarı mağarasında yalnız bırakıyorlar.

Haliyle Dr. O'Donnell'ın ziyaretlerini dört gözle bekliyorum.

Haftada bir geliyor. Gelirken yanında ses kaydedicisini, not defterini ve bir sürü tükenmez kalem getiriyor. Bir de merakını getiriyor yanında; korkusuz ve utanmazca giydiği kırmızı bir pelerin gibi. Merakı tamamen profesyonelce ya da o öyle olduğuna inanıyor. Sandalyesini yatağımın dibine çekip mikrofonu sehpaya koyuyor. Sonra da öne doğru eğiliyor, boynunu uzatıyor bana şımarmış gibi. Çok güzel bir boynu var. Doğal bir sarışın o, teni soluk. Öyle ki, bembeyaz teninin altından akan damarları belli oluyor. Korkmadan bakıyor bana, sorularını yöneltiyor.

"John Stark'ı özlüyor musun?"

"Özlediğimi siz de biliyorsunuz. Bir kardeşimi kaybettim."

"Kardeş mi? Gerçek ismini bile bilmiyorsun daha."

"Polis de bunu sorup duruyor. Ama onlara yardımcı olamayacağım; çünkü bana da söylemedi."

"Ama hapisteyken sürekli yazıştınız onunla."

"İsimlerin önemi yoktu bizim için."

"Birlikte cinayet işleyecek kadar iyi tanıyordunuz birbirinizi."

"Sadece bir kez, o da Beacon Tepesi'nde. Sevişmek gibi bir şeydi. İlk seferinde birbirine güvenmeyi öğreniyorsun."

"Yani birlikte cinayet işlemek onu tanımana yardımcı oldu."

"Daha iyi bir yolu olabilir mi?" Ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi bakıyor bana, tek kaşını havaya kaldırarak. Ben ciddiyim oysa.

"Ona kardeşim diyorsun," diyor. "Bununla kast ettiğin ne?"

"İkimizin arasında bir bağ vardı. Kutsal bir bağ. Beni onun kadar anlayan insanlar bulmak o kadar zor ki."

"Tahmin edebiliyorum."

Ufacık bir alaycılığı bile sezerim hemen; ama doktorun sesinde ya da gözlerinde göremiyorum bunu.

"Bizim gibi başkaları da vardır muhakkak," diyorum. "İşin zor kısmı onları bulmakta. Bağlantı kurmakta. Bizler hep kendimiz gibi olanlarla birlikte olmak istiyoruz."

"Farklı bir türmüşsünüz gibi konuşuyorsun."

"Homo sapiens reptilis," diyorum.

"Efendim?"

"Beynimizde, sürüngen orijinlerine kadar uzanan bir kısım olduğunu okumuştum bir keresinde. En ilkel fonksiyonlarımızı kontrol eden bir kısımmış. Dövüşme ve kaçma. Çiftleşme. Şiddet."

"Ah. Archipallium'u kast ediyorsun."

"Evet. Medeni insanlar olmadan önce sahip olduğumuz beyin. Hiçbir duygusu ve vicdanı yok. Ahlaki değerleri yok. Bir kobranın gözlerine baktığında ne görüyorsanız o. Beynimizdeki, kokusal uyarılmalara doğrudan tepki veren kısım da orası. Sürüngenlerin koku alma duyuları bu yüzden çok gelişmiştir."

"Doğru. Nörolojik anlamda koku alma sistemimizin Archipallium'la yakın bağlantısını bilinmektedir."

"Koku alma duyumun her zaman çok kuvvetli olduğunu söylemiş miydim?"

Bir an bana bakıyor. Bir kez daha emin olamıyor ciddi olup olmadığımdan. Bir nöropsikiyatristin ilgisini çekmek için uydurduğum bir teori olabileceğini düşünüyor.

Bir sonraki sorusu, beni ciddiye almaya karar verdiğini gösteriyor: "John Stark'ın da koku alma duyusu kuvvetli miydi?"

"Bilmiyorum." Ciddileşiyorum. "Öldüğüne göre bunu asla bilemeyeceğiz."

Atılmak üzere hazırlanan bir kedi gibi inceliyor beni.

"Öfkeli görünüyorsun Warren."

"Bunun için haklı nedenlerim yok mu?" Yatakta hareketsiz yatan işe yaramaz vücuduma kayıyor bakışlarım. Bunu artık kendi vücudum bile saymıyorum. Bir anlamı yok ki. Nasıl olsa hissedemiyorum. Yabancı bir et yığını sadece.

"Şu kadına kızgınsın," diyor doktor.

Böyle açık bir ifadeye cevap vermeye gerek yok. Bir şey söylemiyorum.

Ama duyguların sıfır noktasına inmek, yaralı dokuyu sıyırıp altında yatan kaba, kanlı yaraya ulaşmak Dr. O'Donnell'ın işi. İltihaplı duyguların kokusunu almış olmalı ki, yarayı daha da fazla kazımak için ileri atılıyor.

"Dedektif Rizzoli'yi hâlâ düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Her gün."

"Nasıl düşünceler bunlar?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

"Seni anlamaya çalışıyorum Warren. Neler düşündüğünü, neler hissettiğini. Seni öldürmeye iten nedenleri."

"Demek hâlâ küçük laboratuar farenizim. Arkadaş değiliz yani."

Bir sessizlik. "Arkadaş olabiliriz..."

"Ama buraya gelmenizin nedeni bu değil."

"Açıkçası, bana öğretebileceğin şeyler için geliyorum buraya. İnsanların neden cinayet işlediklerini herkes öğrensin istiyorum." Biraz daha yaklaşıyor. "Söyle bana. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun öğrenmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor. Neden sonra konuşuyorum:

"Fantezilerim var..."

"Ne fantezisi?"

"Jane Rizzoli hakkında. Ona yapmak istediğim şeyler hakkında."

"Anlat bana."

"Pek hoş fanteziler değil bunlar. İğrenç bulacağınıza eminim."

"Önemli değil, duymak istiyorum."

Gözleri içeriden yanıyormuş gibi parıldıyor. Yüzünün kasları merakla geriliyor. Nefesini tutuyor.

Ona bakıp düşünüyorum: Evet, gerçekten de duymak istiyor. Herkes gibi o da bütün karanlık ayrıntıları duymak istiyor. Merakının sadece akademik olduğunu, ona anlattıklarımın sadece araştırma amaçlı olduğunu iddia ediyor. Ama ben gözlerindeki hevesin ışıltısını görebiliyorum. Heyecandan saldığı feromonların kokusunu alabiliyorum.

Kafesinde kıpırdanan sürüngeni görüyorum. Benim bildiğim her şeyi bilmek istiyor. Benim dünyamda dolaşmak istiyor. Nihayet hazır bu yolculuğa.

Onu içeri davet etmenin zamanı geldi.